

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

СРЕБЪРЕН КУРШУМ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Бош среща достоен съперник по хитрост в лицето на Мики Холър...

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ СРЕБЪРЕН КУРШУМ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Бош среща достоен съперник по хитрост в лицето на Мики Холър...

Хоризонтът най-сетне просветва за адвокат Мики Холър. След две години на лутане той се завръща в съдебната зала. Когато прочутият му бивш колега Джери Винсънт е убит. Холър наследява най-голямото дело в живота си — защитата на виден холивудски продуцент, обвинен в убийството на жена си и нейния любовник. Но докато Холър се подготвя за делото, което ще го изстреля във върховете, научава, че убиецът на Винсънт може би преследва и него.

Хари Бош, от своя страна, е решен да открие убиеца на Винсънт и няма нищо против да използва Холър като примамка. Но с нарастването на опасността и вдигането на залога, двамата единаци разбират, че нямат друг избор, освен да обединят усилията си.

В памет на Тери Хансън и Франк Морган.

БЛАГОДАРНОСТ

Без да го прави в специален ред, авторът би желал да благодари на следните хора за приноса им в проучването на тази книга и нейното написване, който варира от съвсем незначителен до невероятно безкористен и гигантски:

Даниъл Дейли, Роджър Милс, Денис Войчеховски, Ася Мучник, Бил Маси, С. Джон Дрекъл, Денис Макмилан, Памела Маршал, Линда Конъли, Джейн Дейвис, Шанън Бърн, Майкъл Пийч, Джон Уилкинсън, Дейвид Огдън, Джон Хутън, Майкъл Крикорян, Майкъл Рош, Грег Стаут, Джудит Шампейн, Рик Джаксън, Дейвид Лемкин, Тим Марша, Хуан Родригес и Филип Спицър.

Това е художествена измислица. Всички грешки в областта на правото, веществените доказателства и съдебната практика са изцяло по вина на автора.

ПЪРВА ЧАСТ
ДА ИЗКОРМИШ ОБВИНЕНИЕТО
1992 Г.

1.

Всички лъжат.

Лъжат ченгетата. Лъжат адвокатите.

Лъжат свидетелите. Лъжат жертвите.

Съдебният процес е състезание по надлъгване. И всеки в съдебната зала го знае. Знае го съдията. Знаят го даже съдебните заседатели. Те влизат в сградата със съзнанието, че ще ги лъжат. Заемат местата си в ложата и се съгласяват да бъдат лъгани.

Ако седиш на мястото на адвоката, номерът е да имаш търпение. Да чакаш. Не просто каква да е лъжа. А тъкмо оная, за която можеш да се хванеш и като от горещо желязо да изковеш от нея остър меч. И после с този меч да изкормиш обвинението, образно казано, тъй че вътрешностите му да се изсипят на земята.

Моята работа е такава — да изкова меча. Да го наточа. Да го размахам безмилостно и безскрупулно. Да съм истината там, където лъжат всички.

2.

На четвъртия ден от делото в зала 109 в съдебната палата в центъра най-после дочаках лъжата, превърнала се в меча, с който изкормих обвинението. Двете убийства, в които обвиняваха клиента ми Барнет Удсън, можеха да го пратят в онази стоманеносива стая в затвора „Сан Куентин“, където те изпровождат на оня свят с отровна инжекция.

Удсън, дваисет и седем годишен наркодилър от Комптън, бе обвинен в грабеж и убийство на двама студенти от Уестуд, които искали да си купят от него кокаин. А той вместо това решил да им вземе парите и да ги убие с пушка с рязана цев. Или поне така твърдеше прокурорът. Ставаше дума за престъпление, извършено от чернокож срещу бели, което бездруго утежняваше положението на Удсън — и то само четири месеца след безредиците, които бяха обърнали града надолу с главата. На всичко отгоре убиецът се опитал да скрие злодеянието си, като завързал тежести на двата трупа и ги хвърлил в Холивудския язовир. След като престояли четири дни на дъното, те изплували на повърхността като ябълки в бъчва. Като гнили ябълки. Мисълта за разлагащите се трупове в язовира, който бе основен източник на питейна вода за целия град, предизвика всеобщо призляване. Когато свързаха Удсън с убитите по телефонните разпечатки и го арестуваха, общественият гняв се изсипа отгоре му. Областната прокуратура моментално заяви, че ще поиска смъртна присъда.

Доказателствата срещу Удсън обаче изобщо не бяха категорични. Обвинението разчиташе главно на косвени доказателства — телефонните разпечатки — и показанията на свидетели, които също бяха престъпници. И на най-челно място в тази група се мъдреше свидетелят на обвинението Роналд Торънс. Той твърдеше, че Удсън му признал за убийствата.

Торънс и Удсън били затворени на един и същи етаж в Централния мъжки затвор. И двамата били в общ затворнически модул, състоящ се от два реда единични килии, шестнайсет на брой,

всички с обща „дневна“. По онова време и шестнайсетимата затворници били чернокожи, съобразно рутинната, макар и спорна затворническа практика на „безопасно разделяне“, според която затворниците се делят по раса и принадлежност към банди, за да се избегнат сблъсъци и насилие. На Торънс му предстоял процес за грабеж и нанасяне на тежки телесни повреди, резултат от участието му в грабежите по време на безредиците. От шест сутринта до шест вечерта затворниците в килиите имали право на достъп до дневната, където се хранели, играели карти на масите и изобщо контактували помежду си под бдителния поглед на надзирателите в разположената отгоре стъклена кабина. Според Торънс тъкмо на една от тези маси моят клиент му признал, че убил двете уестудски момчета.

Прокуратурата беше положила всички усилия да направи своя главен свидетел представителен и убедителен за пред съдебните заседатели, само трима, от които бяха чернокожи. Бяха го избръснали и подстригали — нищо общо с дотогавашната му афроприческа — и когато пристигна в съда на четвъртия ден от процеса на Удсън, носеше бледосин костюм без вратовръзка. Прокурорът Джери Винсънт го накара да опише разговора, който бил водил с Удсън една сутрин. Клиентът ми не само му признал за убийствата, заяви той, но споделил с него и много от характерните подробности от престъплението. С други думи, обвинението искаше да посочи на съдебните заседатели, че такива неща може да са известни само на истинския убиец.

По време на разпита Винсънт водеше Торънс на къса каишка, тоест задаваше му дълги въпроси, с цел да получи кратки отговори. Въпросите си бяха насочващи, обаче аз не повдигах възражение дори когато съдия Компаниони ме поглеждаше въпросително и направо ми предлагаше да се намеся. Обаче аз не възражавах, защото исках да подчертая контраста. Исках съдебните заседатели да видят какво прави прокуратурата. Когато дойдеше моят ред, щях да оставя Торънс да отговаря в очакване да получи своя меч.

Винсънт приключи в единайсет и съдията ме попита дали искам обедната почивка да е по-рано, преди да започна разпита на свидетеля. Отговорих му, че не искам и че нямам нужда от почивка. Казах го така, все едно съм възмутен и не мога да чакам цял час, за да се заема с човека на свидетелската скамейка. Изправих се и отидох на катедрата, като взех със себе си една дебела папка и бележник.

— Господин Торънс, казвам се Майкъл Холър. Работя в Бюрото за служебна защита и представлявам Барнет Удсън. Познаваме ли се с вас?

— Не.

— И аз така мисля. Обаче вие и подсъдимият господин Удсън сте познати отдавна, нали така?

Торънс се ухили, все едно ми казваше „я стига глупости“. Само че аз прилежно си бях приготвил домашното и знаех точно с кого си имам работа. Той беше на трийсет и две и беше прекарал една трета от живота си по затворите. Образованието му се изчерпваше с четвърти клас, когато престанал да ходи на училище и родителите му или не забелязали, или не ги интересувало. По силата на закона за третото престъпление, според който рецидивистите получават максимални присъди, сега го очакваше награда за цялостно творчество, ако го осъдеха по обвинението в грабеж и нанасяне на тежки телесни повреди на управителка в обществена пералня. Престъплението било извършено през трите дни на безредици и плячкосване, обърнали града надолу с главата след оправдателните присъди на четиримата полицаи, обвинени за побой над чернокожия Родни Кинг, спрял за неправилно шофиране. Накратко, Торънс имаше основателна причина да помогне на държавата да се справи с Барнет Удсън.

— Е, познаваме се от няколко месеца, не повече — отвърна той.
— От пандиза.

— Искате да кажете от затвора, нали така?

— Да.

— Значи твърдите, че преди това не сте познавали Барнет Удсън, така ли? — попитах изненадано.

— Не, запознахме се в затвора.

Записах си нещо в бележника, все едно току-що сме чули важно признание.

— Ами в такъв случай хайде да направим малко изчисления, господин Торънс. Барнет Удсън е прехвърлен в затворническия модул, в който вече сте били вие, на пети септември тази година. Спомняте ли си го?

— Да, спомням си как дойде, да.

— А вие защо бяхте в затвора?

Винсънт се изправи и възрази, че питам за неща, които той вече бил обхванал по време на разпита си. Отговорих, че искам да получа по-пълно обяснение за причините за затварянето на Торънс. Съдия Компаниони ми даде картбланш и нареди на свидетеля да отговори на въпроса.

— Както казах, обвинен съм в грабеж и нанасяне на тежки телесни повреди.

— И тези предполагаеми престъпления са извършени по време на безредиците, нали така?

Поради антиполицейските настроения, обзели малцинствата в града още от безредиците, по време на избора на съдебни заседатели се бях борил да включа колкото може повече тъмнокожи. Сега обаче ми се отваряше възможност да обработя петимата бели заседатели, които успях да ми наложи прокурорът. Искан да знаят, че човекът, на когото обвинението разчита толкова много, е един от виновниците за кадрите, които са гледали по телевизията през май.

— Да, и аз бях навън като всички останали — потвърди Торънс. — Куките в тоя град съвсем са се разпасали, ако питате мен.

Кимнах, все едно съм съгласен с него.

— И вие сте реагирали на несправедливите присъди в процеса за побоя над Родни Кинг, като сте ограбили една шейсет и две годишна жена и сте я повалили в безсъзнание със стоманено кошче за боклук, така ли? Вярно ли е това, господин Торънс?

Той погледна към масата на обвинението, после към адвоката си, който седеше на първия ред в галерията. Дори да бяха репетирали отговора на този въпрос, в момента никой от тях не можеше да му помогне.

— Не съм го извършил — каза накрая.

— Значи сте невинен за престъплението, в което ви обвиняват, така ли?

— Абсолютно.

— Ами грабежите? Никакви престъпления ли не сте извършили по време на безредиците?

— По тоя въпрос се позовавам на Петата поправка — след кратко мълчание, по време на което отново погледна адвоката си, отвърна Торънс.

Точно това очаквах всъщност. Продължих със серия въпроси, с които целях да не му оставя друг избор, освен да се инкриминира или да откаже да отговори, като се позове на закрилата на Петата поправка. Накрая, след като го направи шест пъти, на съдията му писна от подчертаването на едно и също, и ме върна на конкретния проблем. Неохотно се подчиних.

— Добре, стига за вас, господин Торънс. Да се върнем към познанството ви с господин Удсън. Бяха ли ви известни подробностите за това двойно убийство, преди да се запознаете с обвиняемия в затвора?

— Не, господин адвокат.

— Сигурен ли сте? Случаят беше отразен изключително подробно в медиите.

— Аз съм в затвора бе, човек!

— В затвора няма ли телевизор и вестници?

— Аз вестници не чета, пък телевизорът в модула е счупен, откакто съм там. Направихме го на въпрос и казаха, че щели да го оправят, ама ми оправиха кура.

Съдията предупреди Торънс да си сдържа езика и свидетелят се извини. Продължих:

— Според данните от затвора господин Удсън е пристигнал в модула на пети септември, а според доказателствения материал на обвинението вие сте се свързали с прокуратурата на втори октомври, за да съобщите за неговото предполагаемо признание. Това нормално ли ви се струва?

— Ами да, струва ми се нормално.

— Но не и на мен, господин Торънс. Искате да убедите съдебните заседатели, че затворник, обвинен в двойно убийство, който може да бъде осъден на смърт, си е признал пред човек, когото е познавал от няма и месец, така ли?

Торънс сви рамене.

— Тъй си беше.

— Така твърдите вие. Какво ще получите от прокуратурата, ако господин Удсън бъде осъден за тези престъпления?

— Не знам. Нищо не са ми обещавали.

— С вашето досие и повдигнатите ви в момента обвинения, на вас ви предстоят повече от петнайсет години затвор, ако ви осъдят,

нали така?

— Това не ми е известно.

— Нима?

— Да. С тия работи се занимава адвокатът ми.

Той не ви ли е казвал, че ако не направите нещо по въпроса, може да влезете в затвора за много дълго време?

— Нищо такова не ми е казвал.

— Ясно. Какво поискахте от прокурора в замяна на показанията си?

— Нищо. Нищо не искам.

— Значи свидетелствате, защото сте убеден, че това е ваш граждански дълг, така ли? — попитах саркастично.

— Точно така — възмутено се тросна той.

Вдигнах дебелата папка от катедрата, за да я види.

— Позната ли ви е тази папка, господин Торънс?

— Не. Поне не си я спомням, не.

— Сигурен ли сте, че не сте я виждали в килията на господин Удсън?

— Никога не съм влизал в неговата килия.

— Сигурен ли сте, че не сте се промъкнали вътре, за да прегледате папката с доказателствения материал, докато господин Удсън е бил в дневната, в банята или в съда?

— Сигурен съм.

— В килията на моя клиент е имало много следствени документи, свързани с обвинението му. В тях са посочени някои от подробностите, за които свидетелствахте сутринта. Това не ви ли се струва подозрително?

Торънс поклати глава.

— Не. Знам само, че както си седеше на масата, той ми разправи какво е извършил. Беше му кофти и ми се изповяда. Да не съм виновен, че хората ми се изповядват?

Кимнах, като че ли му съчувствам за това тежко бреме на човек, с когото хората споделят тайните си, особено ако се отнасят за двойни убийства.

— Разбира се, че не сте, господин Торънс. Бихте ли повторили пред съдебните заседатели точно какво ви разказа той? И без да прибягвате до съкратената версия, с която отговорихте на въпросите на

господин Винсънт. Искам да чуя точно какво ви е казал моят клиент. Моля, повторете неговите думи.

Торънс се умълча, сякаш ровеше в паметта си и подреждаше мислите си.

— Ами, значи седяхме сами — започна накрая, — и той просто се разприказва, че му било кофти за онова, дето бил извършил. И к'во си извършил, питам го, и той ми разправи за оная нощ, когато убил ония двамата, и че му било адски кофти.

На лъжата краката са къси. Искан да измъкна от Торънс по-подробен разказ — нещо, което Винсънт беше успял да избегне. Пандизчийските доносници имат нещо общо с всички мошеници и професионални лъжци. Опитват се да скрият измамата с шикалкаване. Увиват лъжите си в памук. Но тъкмо там често е ключът за изобличаването на голямата лъжа.

Прокурорът за пореден път повдигна възражение — свидетелят вече бил отговорил на въпросите, които му задавам, и просто съм го тормозел.

— Ваша чест, свидетелят влага в устата на моя клиент признание — аргументирах се аз. — От гледна точка на защитата, цялото дело се върти около този момент. Съдът ще прояви небрежност, ако не ми позволи изчерпателно да проуча съдържанието и контекста на тези инкриминиращи показания.

Съдия Компаниони кимаше в знак на съгласие още преди да съм довършил последното изречение. Отхвърли възражението на Винсънт и ме покани да продължа. Отново се обърнах към свидетеля и казах малко нетърпеливо:

— Господин Торънс, вие пак обобщавате. Твърдите, че господин Удсън ви е признал за убийствата. Тогава повторете пред съдебните заседатели какво ви е казал. Какви бяха точните му думи, когато ви призна, че е извършил това престъпление?

Той кимна, сякаш чак сега разбираше какво го питам.

— Първо ми каза „Кофти ми е бе, човек“. И аз го питам: „Защо бе, братче?“ Все си мислел за ония двамата, вика той. Не знаех кой има предвид, щото, както вече ви казах, не бях чул нищичко за случая, нали разбирате? „За кои двама?“, питам го, и той вика: „За онези двете негра, дето ги хвърлих в язовира“. Попитах го за к'во става дума и той ми разправи как ги опаткал с пушката и ги увил в телена мрежа, и така

нататък. Рече ми: „Направих огромна грешка“, и аз го попитах каква, а той ми вика: „Трябваше да им разпоря коремите, за да не изплуват“. И това беше всичко.

С периферното си зрение бях видял Винсънт да потреперва по средата на дългия отговор на Торънс. И знаех защо. Внимателно се приготвих да нанеса удар с меч.

— Господин Удсън точно тази дума ли използва? Наистина ли нарече жертвите „негра“?

— Да, тъй рече.

Поколебах се, докато обмислях как да задам следващия въпрос. Знаех, че прокурорът само чака да повдигне възражение, ако му дам такава възможност. Нямах право да искам от свидетеля да тълкува. Не можех да използвам думата „защо“, когато се отнасяше до намеренията и мотивите на Удсън. Това подлежеше на възражение.

— Господин Торънс, сред чернокожото малцинство думата „негро“ може да означава различни неща, нали?

— Сигур.

— Това „да“ ли е?

— Да.

— Подсъдимият е афроамериканец, нали така?

Торънс се засмя.

— На мен на такъв ми мяза.

— Вие също сте афроамериканец, нали така?

Той пак се разхили.

— Откакто съм се родил.

Съдията удари с чукчето и ме погледна.

— Наистина ли е необходимо това, господин Холър?

— Извинявам се, ваша чест.

— Моля, продължете.

— Господин Торънс, когато господин Удсън използва тази дума, както твърдите вие, вие изненадахте ли се?

Свидетелят се почеса по брадичката, после поклати глава.

— Ами, не.

— Защо не се изненадахте, господин Торънс?

— Сигур, щото непрекъснато я чувам бе, човек.

— От други чернокожи ли?

— Аха. И от бели съм я чувал.

— Е, когато я използват други чернокожи, като господин Удсън, според вашите показания, за кого се отнася тя?

Винсънт възрази с аргумента, че свидетелят не можел да говори от името на други хора, и Компаниони се съгласи. Замълчах за миг, за да обмисля пътя до нужния ми отговор.

— Добре, господин Торънс — продължих накрая. — Тогава да поговорим за вас. Вие използвате ли тази дума?

— Ми да.

— Добре, и когато я използвате, кого имате предвид?

Той сви рамене.

— Други хора.

— Други чернокожи ли?

— Точно тъй.

— Някога случвало ли ви се е да наречете бели хора „негра“?

Торънс поклати глава.

— Не.

— Добре тогава, вие как го разбрахте, когато Барнет Удсън нарече двамата изхвърлени от него в язовира мъже „негра“?

Винсънт се размърда на мястото си, сякаш се канеше да повдигне възражение, но не го направи с думи. Разбираше, че е безполезно. Бях успял да доведа Торънс до ръба и той вече беше мой.

— Ами, разбрах, че е убил двама чернокожи — отговори свидетелят.

Позата на прокурора отново се промени. Той се прегърби, защото виждаше накъде води хазартното му решение да призове за главен свидетел пандизчийски доносник.

Погледнах съдия Компаниони. И той беше наясно какво предстои.

— Ваша чест, може ли да се приближа до свидетеля?

— Да — разреши съдията.

Отидох при Торънс и поставих оранжевата папка пред него. Беше размер А4, избеляла и изтъркана. В окръжния затвор този цвят беше запазен за лични правни документи, които затворниците имаха право да държат при себе си.

— Добре, господин Торънс, пред вас е папката, в които господин Удсън е съхранявал доказателствения материал, донесен му в затвора от неговите адвокати. Пак ви питам, позната ли ви е тази папка?

— В модула съм виждал много оранжеви папки. Тома не значи, че съм виждал точно тая.

— Твърдите, че никога не сте виждали господин Удсън с неговата папка, така ли?

— Поне не си спомням.

— Господин Торънс, вие сте прекарвали трийсет и два дни в един и същи модул с господин Удсън. По-рано свидетелствахте, че той ви се е доверил и е направил признание пред вас. И сега твърдите, че никога не сте го виждали с тази папка?!

Той не отговори веднага. Бях го приклещил в ъгъл, от който нямаше измъкване. Зачаках. Ако продължеше да упорства, че никога не е виждал папката, показанията му за признанието на Удсън щяха да изглеждат подозрителни в очите на съдебните заседатели. Ако пък признаеше, че папката му е позната, пред мен щеше да се отвори огромна врата.

— Искях да кажа, че съм го виждал с папката му, ама никога не съм поглеждал какво има вътре.

Бам. Мой беше.

— Тогава ще ви помоля да отворите папката и да я разгледате.

Свидетелят се подчини. Върнах се на катедрата си, като пътьом хвърлих поглед към Винсънт. Очите му бяха забити в пода и лицето му бе пребледняло.

— Какво виждате, когато отворите папката, господин Торънс?

От едната страна има снимки на два трупа на земята. Закрепени са с телбод — снимките, искам да кажа. А от другата страна има разни документи, доклади и тем подобни.

— Можете ли да прочетете първия документ отдясно? Просто прочетете първия ред от обобщението.

— Не мога да чета.

— Изобщо ли не можете да четете?

— Да. Тъй и не се научих.

— Можете ли да прочетете, който и да е от надписите до отметнатите кутийки над обобщението?

Торънс сведе поглед към папката и съсредоточено склочи вежди. По време на последното му попадане в затвора бяха проверили умението му да чете, за да установят, че е на най-ниското възможно ниво — под равнището на първокласник.

— Не, не мога — отвърна той.

Бързо отидох до масата на защитата и извадих от куфарчето си друга папка и тънко писец. Върнах се на катедрата и написах върху папката „бяла раса“ с големи печатни букви. После я вдигнах така, че и свидетелят, и съдебните заседатели да я видят.

— Господин Торънс, това е един от надписите, отменати в резюмето. Можете ли да го прочетете?

Винсънт моментално се изправи, обаче свидетелят вече клатеше глава и изглеждаше ужасно засрамен. Прокурорът възрази срещу „безсмислената демонстрация“ и Компаниони прие възражението. Както и очаквах. Просто полагах основите за следващия си ход пред съдебните заседатели и бях сигурен, че повечето от тях са видели Торънс да клати глава.

— Добре, господин Торънс — продължих. — Да преминем към другата страна на папката. Бихте ли описали трупове на снимките?

— Хм, двама мъже. Като че ли има разгъната телена мрежа и платница и двамата лежат отгоре. Няколко полицаи разследват и снимат.

— От коя раса са мъжете върху платницата?

— Чернокожи са.

— Някога виждали ли сте тези снимки, господин Торънс?

Винсънт скочи, за да възрази срещу въпроса ми, тъй като вече бил зададен и получил отговор. Все едно да се опитваш да спреш куршум с длан. Съдията строго му каза, че може да се върне на мястото си, или с други думи, че просто трябва да се примири с това, което ще се случи. Щом взимаш лъжец за свидетел, трябва да поемеш удара заедно с него.

— Можете да отговорите на въпроса, господин Торънс — казах аз, след като прокурорът си седна. — Някога виждали ли сте тези снимки?

— Не, господин адвокат, сега ги виждам за пръв път.

— Ще се съгласите ли, че снимките изобразяват онова, което ни описахте по-рано? А именно трулове на двама чернокожи мъже?

— Така ми изглежда. Но не съм виждал снимката преди, само каквото ми разправи той.

— Сигурен ли сте?

— Таквоз нещо не се забравя.

— Вие ни казахте, че господин Удсън признал пред нас убийството на двама чернокожи, но всъщност му е повдигнато обвинение за убийството на двама бели. Очевидно в крайна сметка не е направил такова признание пред вас, не сте ли съгласен?

— Не, той си призна. Каза ми, че е убил ония двамата.

Погледнах съдията.

— Ваша чест, моля папката пред господин Торънс да бъде записана като вещественно доказателство на защитата номер едно.

Винсънт възрази, като се аргументира с безпочвеност, но Компаниони отхвърли възражението.

— Вещественото доказателство се приема и ще оставим съдебните заседатели да преценят дали господин Торънс е виждал снимките и съдържанието на папката.

Бях набрал инерция и реших да продължа.

— Благодаря. Ваша чест, струва ми се, че моментът е подходящ и прокурорът отново да запознае своя свидетел с наказанието за лъжесвидетелстване.

Този театрален жест беше предназначен за съдебните заседатели. Очаквах да се наложи да продължа с Торънс и да го изкормя с меч, изкован от собствената му лъжа. Но Винсънт стана и помоли съдията да обяви почивка, докато той се консултира със защитата.

Това ми показва, че току-що съм спасил живота на Барнет Удсън.

— Защитата не възразява — казах на Компаниони.

3.

След като съдебните заседатели напуснаха ложата, се върнах на масата на защитата. Съдебният шериф се приближи да сложи белезници на моя клиент и да го върне в килията.

— Това копеле лъже — прошепна ми Удсън. — Не съм убил двама чернокожи. Бяха бели.

Надявах се шерифът да не го е чул.

— Що не вземеш да млъкнеш! — сопнах му се също толкова тихо. — И следващия път, като видиш това копеле в пандиза, трябва да му стиснеш ръката. Заради неговите лъжи прокурорът ще се откаже от смъртното наказание и ще предложи да сключим сделка. Ще дойда да ти кажа каква точно веднага щом я чуя.

— Да бе, ама може аз вече да не искам сделка. Те призоваха за свидетел лъжец бе, човек! Цялото дело отива на кино. Можем да го спечелим, Холър. Не приемай ник'ва сделка.

За миг се вторачих в него. Само преди минути му бях спасил живота, а той искаше още. Смяташе, че има право на това заради нечестната игра на прокуратурата — независимо от вината за убийството на двете момчета, което току-що беше признал пред мен.

— Не ставай алчен, Барнет — скастрих го. — Ще дойда да ти съобщя новината веднага щом я науча.

Шерифът го поведе през стоманената врата към килиите непосредствено до съдебната зала. Проследих го с поглед. Не се заблуждавах за Барнет Удсън. Не му бях задавал въпроса директно, обаче знаех, че е убил онези две уестудски момчета. Това не беше мой проблем. Моята работа се свеждаше до проверката на прокурорските доказателства срещу него и до това да приложи най-добрите си умения — така действаше системата. Бях го направил и бях получил меча. Сега щях да го използвам, за да подобря положението на Удсън съществено, но мечтата му да го оправдаят въпреки онези два почернели във водата трупа, които му тежаха на съвестта, нямаше да се сбъдне. Той може и да не го разбираше, но аз, неговият нископлатен и недооценен служебен защитник, бях наясно със ситуацията.

След като залата се опразни, с Винсънт останахме да се гледаме един друг, всеки от своята маса.

— Е? — казах.

Той поклати глава.

— Първо искам категорично да заявя — не знаех, че Торънс лъже.

— Естествено.

— Защо сам да саботирам обвинението по такъв начин?

Махнах с ръка.

— Виж, Джери, не си прави труда. Още преди процеса ти казах, че този тип се е ровил в доказателствения материал, който клиентът ми държи в килията си. Логично е. Моят човек не би казал абсолютно нищо на твоя — на един непознат — и го знаеха всички, освен теб.

Винсънт поклати глава.

— Не знаех, Холър. Той сам ни потърси, един от най-добрите ни следователи го проучи и нямаше никакви податки за лъжа, колкото и невероятно да изглежда, че клиентът ти би проговорил пред него.

Изсмях се доста нелюбезно на това изявление.

— Не „проговорил“, Джери. А „признал“. Има известна разлика. И по-добре го разкарайте този ваш ценен следовател, защото не си заслужава бюджетната заплата.

— Виж, той ми каза, че онзи не можел да чете, тъй че нямаше как да е научил всичко това от доказателствените материали. Не спомена нищо за снимките.

— Тъкмо затова трябва да си потърсиш нов следовател. И знаеш ли какво, Джери. Обикновено съм много сговорчив за такива неща. Опитвам се да се разбирам с прокуратурата. Обаче честно те предупредих за този тип. Тъй че след почивката ще го призова на свидетелската скамейка и ти само ще седиш и ще гледаш.

Гневният ми изблик до голяма степен беше искрен.

— Това е тактиката на изкормването. Когато приключа с Торънс, не само той ще прилича на глупак. Съдебните заседатели ще видят, че ти или си знаел, че този тип е лъжец, или че си прекалено тъп да го разбереш. И в двата случая няма да изглеждаш много добре в техните очи.

Винсънт невъзмутимо наведе поглед към масата и спокойно се зае да подрежда папките пред себе си. После каза тихо:

— Не искам да продължаваш разпита.

— Добре. Тогава стига си се инатил и ми предложи сделка, която да мога...

— Ще се откажа от смъртното наказание. От двайсет и пет години до живот, без право на предсрочно освобождаване.

Без колебание поклатих глава.

— Това не ми върши работа. Преди да го отведат, Удсън ми каза, че иска да рискува. Точните му думи бяха „Можем да спечелим“. И според мен той е прав.

— Тогава какво искаш, Холър?

— Съгласен съм максимум на петнайсет. Мисля, че ще мога да го убедя да приеме.

Прокурорът рязко поклати глава.

— В никакъв случай. Ако се съглася с такава присъда за две хладнокръвни убийства, ще ме пратят да подреждам архива. Минимумът, на който мога да се съглася, е двайсет и пет с право на предсрочно освобождаване. Това е. По сегашните правила може да излезе след шестнайсет-седемнайсет години. Не е зле за престъплението, което е извършил — да убие две хлапета за нищо и никакво.

Погледнах го и се опитах да разчета лицето му. Реших да повярвам, че това наистина е минимумът, до който може да отстъпи. И имаше право — сделката наистина не беше лоша за онова, което е извършил Барнет Удсън.

— Не знам — отвърнах. — Мисля, че ще каже да рискуваме.

Винсънт поклати глава и ме погледна.

— Тогава ще трябва да го убедиш, Холър. Защото аз не мога да сляза под този минимум, а ако продължиш разпита, с кариерата ми в прокуратурата сигурно е свършено.

— Чакай малко, какво искаш да кажеш, Джери? Че аз трябва да ти разчиствам лайната, така ли? Сипвам те по гол задник и въпреки това моят клиент трябва да го поеме отзад, а?

— Искам да кажа, че предложението е честно за човек, който е извършил такова престъпление. Повече от честно. Иди да поговориш с него и му приложи чара си, Мик. Убеди го. И двамата знаем, че няма дълго да се задържиш в Бюрото за служебна защита. Някой ден може

да ти потрябва услуга от мен, когато останеш сам в големия лош свят и не получаваш редовна заплата.

Мълчаливо продължих да се взирам в него, пресметнах взаимно изгодността на предложението. Аз му помагам и после той ми помага, а Барнет Удсън излежава няколко години повече в панделата.

— Ще има късмет, ако остане жив пет години, камо ли двайсет — продължи Винсънт. — Какво значение има за него? Обаче ние с тебе дълго ще работим заедно, Мики. Можем да си помагаме един на друг.

Бавно кимнах. Той беше само с няколко години по-голям от мен, но се опитваше да се държи като стар мъдрец.

— Проблемът е, Джери, че ако постъпя както предлагаш ти, повече няма да мога да погледна клиент в очите.

Изправих се и си събрах папките. Имах намерение да отида при Барнет Удсън и да му кажа да поеме риска.

— Ще се видим след почивката.

ВТОРА ЧАСТ
КУФАРЕН ГРАД
2007 Г.

4.

Беше малко рано за проверката на Лорна Тейлър. Обикновено изчакваше поне до четвъртък. Никога не се обиждаше във вторник. Отговорих, като си мислех, че е нещо повече от проверка.

— Лорна?

— Къде си, Мики? Търся те цяла сутрин.

— Ходих на джогинг. Току-що излизам от душа. Добре ли си?

— Да. А ти?

— Разбира се. Какво има?...

— Съдия Холдър иска спешно да те види — например преди час. Това ме изненада.

— Защо?

— Не знам. Обади се Микейла, а после и самата Холдър. Това само по себе си е необичайно. Питаше защо не отговаряш.

Знаех, че става дума за Микейла Гил, секретарката на съдията. А Мери Таунс Холдър беше председател на Лосанджелиския съдебен съвет. Фактът, че се е обаждала лично, не ми звучеше като да ме канят на годишния бал на правосъдното министерство. Мери Таунс Холдър не звънеше на адвокати без наистина сериозна причина.

— Ти какво й каза?

— Само че днес нямаш съдебни заседания и може да си отишъл на голф.

— Аз не играя голф, Лорна.

— Виж, не успях да измисля нищо друго.

— Няма нищо, ще й се обадя. Дай ми номера й.

— Не й се обаждай, Мики. Направо иди при нея.

Съдията иска да те види в кабинета си. Много ясно ми даде да го разбере и не пожела да ми каже защо. Тъй че просто иди.

— Добре, тръгвам. Трябва да се облека.

— Мики? — Да?

— Наистина ли си добре? Знаех смисъла на думите й. Знаех какво ме пита. Не искаше да се явя при съдията, ако не съм готов за това.

— Не се безпокой, Лорна. Добре съм. Ще се оправя.

— Хубаво. При първа възможност ми се обади да ми кажеш какво става.

— Не се тревожи. Ще ти се обадя.

Затворих с чувството, че ме командва настоящата ми, а не бившата ми жена.

5.

Като председател на Лосанджелиския съдебен съвет, съдия Мери Таунс Холдър вършеше повечето си работа при закрити врати. Съдебната ѝ зала понякога се използваше за извънредно разглеждане на искания, но рядко за процеси. Публиката не виждаше какво прави тя в кабинета си. Холдър отговаряше главно за администрацията на съдебната система в окръг Лос Анджелис. Под нейна юрисдикция попадаха над двеста и петдесет съдии и четирийсет съдилища. Всяка призовка на съдебен заседател, която се пращаше по пощата, носеше нейното име, всяко място в съдебен паркинг се отпускаше с нейно разрешение. Тя назначаваше съдиите и по географски признак, и по юридическа специалност — наказателно или гражданско право, дела на малолетни или бракоразводни процеси. Когато съдиите бяха новоназначени, тъкмо съдия Холдър решаваше дали да ги прати в Бевърли Хилс или Комптън, дали ще гледат знакови финансови дела в гражданския съд или покъртителни бракоразводни дела в семейния.

Бях се облякъл набързо в кадемлийския си италиански костюм на Корнелиани — носех го в дните, когато се издава присъда. Тъй като не бях влизал в съд от цяла година и не бях присъствал на издаване на присъда още по-отдавна, трябваше да го извадя от найлоновия калъф, който висеше в дъното на гардероба. После потеглих за центъра, без да се бавя; мислех си, че може би самия мен ме очаква някаква присъда. По пътя си припомнях делата и клиентите, които бях оставил преди година. Доколкото знаех, бях се погрижил за всички, но може да имаше някаква жалба или пък Холдър беше чула някакъв слух и провеждаше разследване. Влязох в съдебната ѝ зала със силно безпокойство. Повикването, при който и да е съдия обикновено не вещае нищо добро, още повече при председателя на Съдебния съвет.

В залата беше тъмно и секретарското място до банката пустееше. Минах през вратичката в парапета и вече се насочвах към вратата, водеща към задния коридор, когато тя се отвори и отвътре излезе секретарката Микейла Гил. Жена иначе с приятна външност, напомняше ми за учителката ми в трети клас. Но явно не очакваше да

види мъж, сепна се и за малко да изпищи. Побързах да се представя, преди да се е затичала към паникбутоната на съдийската банка. Секретарката си пое дъх, след което ме покани да вляза.

Съдия Холдър бе сама в кабинета си, седнала зад масивно бюро от тъмно дърво. Черната ѝ тога висеше на закачалка за шапки в ъгъла. Холдър носеше тъмнолилав костюм с консервативна кройка. Беше привлекателна и стегната, някъде на петдесет и пет, със стройно тяло и късо подстригана кестенява коса.

Не я познавах лично, но бях чувал за нея. Беше работила двайсет години като прокурор. Отговаряше на наказателните процеси, беше водила няколко големи дела и беше известна с това, че издава максимални присъди. Тъкмо затова след първия ѝ мандат избирателите бяха гласували за нея. Четири години по-късно я бяха избрали за председател на Съдебни съвет и оттогава заемаше този пост.

— Благодаря, че дойдохте, господин Холър — каза тя. — Радвам се, че секретарката ви най-после е успяла да ви открие.

В гласа ѝ звучаха нетърпеливи, ако не и повелителни нотки.

— Тя всъщност не ми е секретарка, госпожо съдия, но все пак ме намери. Съжалявам, че ви забавих.

— Е, нали сте тук. Не се познаваме лично, нали?

— И аз така мисля.

— Е, така ще издам възрастта си, но всъщност веднъж бях прокурор в процес, в който баща ви беше адвокат. Едно от последните му дела, струва ми се.

Налагаше се да коригирам преценката си за възрастта ѝ. Трябваше да е поне на шейсет, щом с баща ми се бяха засичали в съда.

— Всъщност бях трети прокурор по делото, току-що завършила Юридическия факултет на Университет на Южна Калифорния, абсолютна новачка. Исках да ми осигурят известен съдебен опит. Гледаше се дело за убийство и ми дадох да разпитам един свидетел. Цяла седмица се готвих за разпита, а баща ви съсипа човека за десет минути. Спечелихме делото, обаче никога не забравих този урок. Бъди готова за всичко.

Кимнах. Неколцина по-възрастни адвокати през годините ми бяха разказвали истории за Мики Холър-старши. Самият аз едва го помнех. Преди да успея да попитам съдията за делото, във връзка, с което го е срещала, тя продължи:

- Но не ви повиках за това.
— Очевидно, госпожо съдия. Явно е нещо... доста спешно?...
— Да. Познавахте ли се с Джери Винсънт?
Употребата на минало време ме смая.
— С Джери ли? Да, познавам Джери. Какво е станало?
— Мъртъв е.
— Мъртъв?!
— По-точно убит.
— Кога?
— Снощи. Съжалявам.

Сведох очи и погледнах табелката на бюрото й. „Съдия М. Т. Холдър“, пишеше с курсив върху дървената подставка с церемониално чукче, писалка и мастилница.

— Бяхте ли близки?

Труден въпрос, чийто отговор не знаех. Без да вдигам поглед, отвърнах:

— Участвали сме в дела един срещу друг, когато той работеше в прокуратурата, а аз бях служебен защитник. И двамата горе-долу едновременно напуснахме, на да започнем частна практика, и двамата имаме самостоятелни кантори. През годините сме работили заедно по няколко случая, процеси, свързани с дрога, и взаимно се подсигурявахме, когато се наложи. От време на време той ми прехвърляше по някой клиент, когато не искаше да се занимава с него.

Отношенията ни с Джери Винсънт бяха служебни. От време на време изпивахме по чаша заедно в „Четири зелени полета“ или ходехме на мач на Доджър Стейдиъм. Но щеше да е преувеличение да кажа, че сме били близки. Не знаех почти нищо за него извън света на правото. Преди време бях чул слухове из съдилищата, че се е развел, обаче никога не го бях разпитвал за това. Нямаше нужда да знам такава лична информация.

— Изглежда, забравяте, господин Холър, но когато господин Винсънт беше млад и многообещаващ прокурор, и аз работех в прокуратурата. Но после изгуби едно голямо дело и звездата му залезе. Тогава напусна и започна частна практика.

Погледнах я, ала не отговорих.

— И като че ли си спомням, че вие бяхте адвокат в това дело — прибави тя.

Кимнах.

— Барнет Удсън. Извоювах му оправдателна присъда по обвинение в двойно убийство. Излезе от залата и саркастично се извини на медиите, задето убийството му се разминало без нищо. Трябваше да натрие носа на прокуратурата и това до голяма степен сложи край на кариерата на Джери като прокурор.

— Тогава защо изобщо е работил с вас и ви е прехвърлял клиенти?

— Защото, госпожо съдия, макар да го съсипах като прокурор, аз станах причината да започне адвокатската си кариера.

Спрях дотам, но това не й беше достатъчно.

— И?

— И след две години той печелеше пет пъти повече, отколкото в прокуратурата. Един ден ми се обади и ми благодари, че съм му показал правия път.

Тя кимна разбиращо.

— Значи става въпрос за пари. Стремлял се е към парите.

Свих рамене, сякаш ми е неловко да отговарям от името на мъртвец.

— Какво стана с клиента ви? — попита Холдър. — С човека, който остана ненаказан за двойното убийство?

— Щеше да е по-добре, ако го бяха осъдили. Убиха го от движеща се кола два месеца след издаването на оправдателната присъда.

Тя отново кимна, като този път сякаш казваше: „Край на историята, справедливостта е възтържествувала“. Опитах се да върна разговора към Джери Винсънт.

— Не мога да повярвам за Джери. Какво се е случило?

— Още не е ясно. Явно късно снощи са го намерили в колата му, паркирана в гаража на неговата офис сграда. Застрелян. Съобщиха ми, че полицията още е на местопрестъплението и няма арестувани. Всичко това ми е известно от един репортер от „Таймс“, който се обади в кабинета ми, за да попита какво ще стане сега с клиентите на господин Винсънт — и особено с Уолтър Елиът.

Кимнах. През последната година бях във вакуум, но не чак толкова херметично изолиран, че да не чуя за убийството, в което беше замесен филмовият магнат — просто поредното от серията големи

дела, които Винсънт прибави към актива си през годините. Въпреки провала с Удсън славата му на успешен прокурор още отначало му позволи да започне като адвокат от висшия ешелон. Не му се налагаше да си търси клиенти те сами го търсеха. И обикновено или бяха богаташи, или имаха какво да кажат, с други думи, притежаваха поне едно от следните три качества: можеха да платят големи пари за адвокатските му услуги, бяха категорично невинни в повдигнатите им обвинения или очевидно бяха виновни, но общественото мнение и настроения бяха на тяхна страна. Клиенти, зад които можеш да застанеш и да ги защитаващ, независимо в какво ги обвиняват. Клиенти, които не те карат да се чувстваш мръсен в края на работния ден.

А Уолтър Елиът отговаряше поне на един от тези показатели. Той беше президент и собственик на Арчудей Пикчърс и изключително влиятелен човек в Холивуд. Обвиняваха го, че убил жена си и любовника ѝ в пристъп на ярост, след като ги спипал в къщата си на плажа в Малибу. Случаят имаше всевъзможни връзки със секс и известни личности и привличаше огромно медийно внимание. Направо си беше машина за реклама на Винсънт... а сега можеше да го поеме някой друг.

— Запознат ли сте с ПРС 2300? — прекъсна мислите ми съдия Холдър.

Неволно се издадох, присвивайки очи.

— Хм... не съвсем.

— Ще ви припомня. Това е онази част от правилника за професионално поведение на Калифорнийската адвокатска колегия, която се отнася за прехвърлянето или продажбата на адвокатска практика. Разбира се, в този случай става дума за прехвърляне. Господин Винсънт явно ви е посочил като свой заместник в стандартния си договор за защита. Това ви е позволявало да го подсигурявате, когато се е налагало, и ви е включвало при необходимост в отношенията между адвокат и клиент. Установих също, че преди десет години е подал до съда заявление, позволяващо ви да поемете неговата практика, в случай че той е в невъзможност да изпълнява задълженията си или умре. Това заявление не е било нито променено, нито подновено, така че волята на господин Винсънт е ясна.

Просто я зяпнах. Знаех за клаузата в стандартния му договор. Тя фигурираше и в моя, където се посочваше неговото име. Холдър обаче всъщност искаше да каже, че сега делата на Джери са мои. Всички дела, включително Уолтър Елиът.

Това, естествено, не означаваше, че ще останат мои. След като бъдеше уведомен за смъртта на Винсънт, всеки клиент имаше право да се прехвърли при друг адвокат по свой избор. Но означаваше, че аз пръв ще имам достъп до тях.

Замислих се. Не бях имал клиент от година и възнамерявах да започна постепенно, а не с пълно натоварване, както предполагаха току-що наследените от мен дела.

— Преди обаче прекалено да се зарадвате, трябва да ви кажа, че няма да съм изпълнила задълженията си на председател на Съдебния съвет, ако не положа всички усилия да гарантирам, че клиентите на господин Винсънт са прехвърлени при стабилен и компетентен адвокат — заяви Холдър.

Вече разбирах. Беше ме повикала да ми обясни защо няма да ми даде клиентите на Винсънт. Нямах да се съобразя с волята на мъртвия адвокат и щеше да назначи някой друг, най-вероятно някой от големите спонсори на последната ѝ изборна кампания. Доколкото си спомнях, през годините аз не бях допринесъл за нейния избор с абсолютно нищо.

Тя обаче ме изненада.

— Консултирах се с някои съдии и ми е известно, че не сте практикували почти цяла година. Не намерих обяснение за това. Преди да издам заповед за назначаването ви за заместник на господин Винсънт, трябва да се убедя, че прехвърлям клиентите му в добри ръце.

Кимнах в знак на съгласие с надеждата да спечеля малко време, преди да отговоря.

— Имате право. За известно време бях излязъл от играта. Но наскоро предприех стъпки отново да се върна в нея.

— Защо излязохте?

Питах директно, вираше се в очите ми в търсене на нещо, което да ѝ подсказва избягване на истината в отговора ми. Много предпазливо подбрах думите си.

— Преди две години имах едно дело. Клиентът се казваше Луис Рулей. Беше...

— Спомням си го, господин Холър. Вие бяхте ранен. Но както сам казахте, това беше преди две години. И после известно време практикувахте. Гледах по телевизията репортажите за завръщането ви на работа.

— Да, но се върнах прекалено рано. Простреляха ме в корема, госпожо съдия, и не биваше да бързам толкова. Аз обаче го направих и ето на, започнаха да ме мъчат болки. Лекарите казаха, че е херния. Оперираха ме и се получиха усложнения. Сбъркаха нещо. Последваха още по-силни болки и нова операция. Е, с две думи, всичко това ме събори на легло за известно време. Втория път реших да не се връщам, преди да се убедя, че съм готов.

Холдър кимна съчувствено. Предположих, че имам право да пропусна частта със зависимостта ми от болкоуспокояващите и престоя ми в рехабилитационен център.

— Парите не бяха проблем — казах. — Имах известни спестявания и получих обезщетение от застрахователната компания. Така че не бързах да се върна. Но вече съм готов. Тъкмо се канех пак да пусна реклама на задната корица на телефонния указател.

— Тоест навреме наследявате цяла адвокатска практика, нали?

Не знаех как точно да отговоря на този малко коварен въпрос.

— Мога само да ви кажа, че ще се грижа добре за клиентите на Джери Винсът.

Тя кимна, но без да ме гледа. Явно знаеше нещо. И това я смущаваше. Може би знаеше за рехабилитационния център.

— Според сведенията на адвокатската колегия няколко пъти сте били наказван.

Ясно. Значи все пак щеше да прехвърли делата на друг адвокат. Сигурно на някой спонсор от Сенчъри Сити, който не можеше да се справи и с най-простите правни процедури.

— Това са стари работи. И всичко беше за технически дреболии. В адвокатската колегия ме уважават. Сигурен съм, че са ви го казали, ако сте им се обаждали днес.

Тя дълго ме гледа, после сведе очи към двата листа, които лежах на бюрото пред нея.

— Добре.

И се подписа на втората страница от документа. Сърцето ми се разтуптя от вълнение.

— Това е заповед за прехвърлянето на практиката на ваше име — каза съдия Холдър. — Може да ви потрѣбва, когато отидете в кантората му. И ще ви кажа следното. Ще ви наблюдавам. До началото на другата седмица искам актуализиран списък на делата, и информация за състоянието на всяко дело. Искам да знам кои клиенти ще работят с вас и кои ще си потърсят друг адвокат. После ще искам двуседмични отчети за развитието на всички дела, по които сте останали адвокат. Ясна ли съм?

— Напълно, госпожо съдия. Колко време?

— Моля?

— Колко време ще искате да ви се отчитам на две седмици?

Тя ме погледна и изражението ѝ стана сурово.

— Докато не ви кажа да престанете.

И ми подаде заповедта.

— Сега може да си вървите, господин Холър, и ако бях на ваше място, щях да побързам да защитя новите си клиенти от незаконен обиск и конфискуване на документацията по делата им от страна на полицията. Ако имате какъвто и да било проблем, винаги можете да ми се обадите. Записала съм домашния си номер на заповедта.

— Да, ваша чест. Благодаря.

— Успех, господин Холър.

Станах и тръгнах да излизам. На вратата се обърнах. Беше навела глава и работеше върху следващата съдебна заповед.

В коридора прочетох двете страници на заповедта и се уверих, че това, което се беше случило току-що, е истина.

Документът, който държах, ми прехвърляше, поне временно, всички дела на Джери Винсънт. И ми осигуряваше пълен достъп до кантората на убития адвокат, до документите му и до банковите сметки, в които клиентите му внасяха авансите си.

Извадих мобилния си телефон и се обадох на Лорна Тейлър. Помолих я да потърси адреса на кантората на Джери Винсънт. Тя ми го даде и ѝ казах да ме чака там и да купи два сандвича по пътя.

— Защо?

— Защото не съм обядвал.

— Не. Защо отиваме в кантората на Джери Винсънт.

— Защото се връщаме на работа.

6.

Докато карах линкълна към кантората на Джери Винсънт, се сетих за нещо и пак се обадох на Лорна Тейлър. След като не отговори, набрах номера на мобилния ѝ телефон и я хванах в колата ѝ.

— Ще ми трябва детектив. Какво ще кажеш да се обадя на Сиско?

Тя се поколеба. Сиско беше Денис Войчеховски, спътникът ѝ в живота, считано от миналата година. Аз бях човекът, който ги запозна — използвах го в едно дело. Доколкото знаех, сега живееха заедно.

— Нямам нищо против да работя със Сиско. Но няма ли все пак да ми кажеш за какво става дума?

Лорна познаваше Джери Винсънт като глас по телефона. Тъкмо тя отговаряше на обажданията му, когато Винсънт проверяваше дали мога да поема някое издаване на присъда или да дундуркам клиента, докато му повдигат обвинение. Не си спомнях дали изобщо са се виждали. Искях да ѝ съобщя новината лично, обаче събитията се развиваха прекалено бързо.

— Джери Винсънт е мъртъв.

— Какво?!

— Снощи са го убили и аз пръв получавам достъп до всичките му дела. Включително Уолтър Елиът.

— Боже мой... Как?! Той беше толкова мил човек!

— Нещо не се сещам да си го виждала някога.

Лорна работеше в апартамента си в Западен Холивуд. Всичките ми обаждания и сметки минаваха през нея. Ако адвокатската кантора на Майкъл Холър и Сие изобщо имаше офис от тухли и мазилка, това беше нейният дом. Само че нямаше никакво Сие и когато работех, кантората ми се намираше на задната седалка на колата. Кое не даваше много възможности на Лорна да се среща лице в лице с хората, които защитавам или с които работя.

— Той дойде на сватбата ни, не помниш ли?

— Не помня.

— Не мога да повярвам. Как се е случило?

— Не знам. Холдър каза, че бил застрелян в служебния гараж. Може би ще науча нещо, като стигна там.

— Той има ли семейство?

— Мисля, че беше разведен, но нямам представа дали има деца. Съмнявам се.

Лорна не отговори.

— Ще затворя, за да се обадя на Сиско — казах. — Знаеш ли какви са плановете му за днес?

— Не, не ми е казвал нищо.

— Добре, ще видя.

— Какъв сандвич искаш?

— Откъде ще дойдеш?

— По Сънсет.

— Отбий се в „Дъстис“ и ми вземи от ония сандвичи с пуешко и боровинков сос. Не съм ги опитвал почти цяла година.

— Дадено.

— Вземи нещо и за Сиско, в случай че е гладен.

— Добре.

Затворих и потърсих номера на Денис Войчеховски в телефонния тефтер, който държа в средната конзола. Имах мобилния му телефон. Когато отговори, чух свирене на вятър и рев на двигател. Караше мотора си и макар да знаех, че има слушалки и микрофон в каската, трябваше да викам.

— Обажда се Мики Холър. Отбий някъде.

Зачаках и след малко го чух как гаси двигателя на чудовището „Харли Дейвидсън“, модел шейсет и трета.

— Какво има, Мик? — попита той, когато ревят най-последно утихна. — Отдавна не съм те чувал.

— Трябва да си монтираш заглушители бе, човек. Иначе ще оглушееш, преди да си навършил четирийсет, и няма да можеш да чуваш никого.

— Вече прехвърлих четирийсетака и те чувам идеално. Какво има?

Войчеховски беше детектив на свободна практика. Бях го използвал за разследвания по няколко дела. С Лорна се запознах, когато си получаваше хонорара. Но аз го познавах десетилетие по-отдавна, заради връзката му с рокерския клуб Светците на пътя, група,

чийто фактически адвокат бях от години. Денис никога не развяваше знамето на клуба, но се смяташе за негов асоцииран член. Даже му бяха дали прякор, първо, защото вече имаше друг Денис — наричан Денис Белята, естествено, — а и защото фамилията му, Войчеховски, им се струваше непоносимо мъчна за произнасяне. Заради мургавото му лице и тъмните му мустаци го бяха кръстили Сиско Кид, на името на популярния герой на О'Хенри. Нищо, че беше стопроцентов поляк от Южен Милуоки.

Сиско — мъж с внушително телосложение — внимаваше да не се цапа, докато движеше със Светците. Нито веднъж не го бяха арестували и това се оказа в Полза, когато по-късно подаде молба да му издадат разрешително за частен детектив. Сега, много години по-късно, дългата коса я нямаше и прошарените мустаци бяха късо подстригани. Но прякорът и любовта към класически модели „Харли Дейвидсън“, които правеха в родния му град, си бяха останали за цял живот.

Сиско беше старателен и проникателен детектив. И имаше още едно ценно качество. Беше едър и як и когато се налагаше, можеше да излъчва физическа заплашителност. Това се оказваше особено полезно, когато издирваше и си имаше работа с хора, битуващи по границите на криминален случай.

— Първо, къде си? — попитах.

— В Бърбанк.

— По работа ли?

— Не, просто се разхождам. Защо, имаш ли нещо за мен? Да не би най-после да поемаш клиент?

— Много клиенти. И ще ми трябва детектив.

Продиктувах му адреса на кантората и му казах да е там колкото може по-скоро. Знаех, че Винсънт е използвал или детективска фирма, или самостоятелен детектив и че може да изгубя време, докато Сиско навлезе в работата, обаче нямаше проблем. Искях детектив, на когото да имам доверие и с когото вече съм установил служебни отношения. Налагаше се веднага да се захване с издирването на новите ми клиенти. Опитът ми с обвиняемите по наказателни дела показва, че те невинаги живеят на адреса, посочен в заявлението за правна защита, което са подписали.

След като затворих телефона, разбрах, че току-що съм подминал офис сградата на Винсът, на Бродуей, до Трета улица. Имаше прекалено много коли и пешеходци, за да направя обратен завой, и изгубих десет минути, докато се върна, като на всеки завой хващах червен светофар. Когато стигнах, бях толкова ядосан, че реших да наема шофьор колкото може по-скоро, за да мога да се съсредоточа върху делата, а не да внимавам за адресите.

Кантората на Винсът беше в шестетажна сграда наречена просто Юридически център. Тъй като се намираше съвсем близо до главните съдилища в центъра, както наказателни, така и граждански, в нея очевидно работеха много адвокати. Тъкмо такива сгради повечето ченгета и лекари, тоест хората, които най-много мразят адвокатите, сигурно искат да са срутят още при следващото земетресение. Завих към входа на служебния гараж.

Докато взимах билета от автомата, към колата ми се приближи униформен полицаи. Носеше папка със списък.

— Имате ли работа в сградата, господине?

— Нали затова паркирам тук.

— Бихте ли посочили каква точно работа?

— А на вас какво ви влиза в работата?

— В гаража е извършено престъпление и трябва да знам каква работа имате тук, за да мога да ви пусна.

— Кантората ми е в сградата — отвърнах. — Това достатъчно ли ви е?

Формално не го лъжех. В джоба на самото си носех съдебната заповед на Холдър, която ми осигуряваше кантора в сградата.

Отговорът ми като че ли подейства. Ченгето ми поиска документ за самоличност и аз можех да възразя, че няма право на това, обаче реших, че няма смисъл ДА го правя на въпрос. Извадих си портфейла, показах му шофьорската си книжка и той записа името ми и номера ѝ в списъка си, след което ме пусна да мина.

— В момента паркирането на второ ниво е забранено. Още не са освободили местопрестъплението.

Махнах му с ръка и подкарах по рампата. Когато стигнах на второто ниво, видях, че има само две патрулки и черно двуместно беемве — тъкмо го качваха върху влекач от полицейския гараж. Колата на Джери Винсът, предположих. Две униформени ченгета тъкмо

започваха да свалят жълтата лента за ограждане на местопрестъпление. Единият ми даде знак да продължа нагоре. Не забелязах детективи наоколо, но полицията още не освобождаваше местопрестъплението.

Потеглих нагоре и намерих място, в което да вкарам линкълна, чак на петия етаж. Още една причина пак да си взема шофьор.

Кантората, която търсех, беше на втория етаж в предната част на сградата. Макар и затворена, матовата стъклена врата се оказа отключена. Влязох в чакалня в празни столове и рецепция, където седеше жена със зачервени от плач очи. Разговаряше по телефона, ала щом ме видя, отправи към събеседника си само едно „почакай“ и остави слушалката върху плота.

— От полицията ли сте?

— Не.

— Тогава съжалявам, но кантората днес е затворена.

Приблжих се и извадих съдебната заповед от вътрешния джоб на самото си.

— Не и за мен — отвърнах и ѝ я подадох.

Жената разгъна листа и се вторачи в него, но като че ли без да го чете. В лявата си ръка стискаше няколко хартиени кърпички.

— Какво е това?

— Съдебна заповед. Казвам се Майкъл Холър и съдия Холдър ме назначи за адвокат на клиентите на Джери Винсънт. Това означава, че ще работим заедно. Можете да ме наричате Мики.

Жената поклати глава, сякаш пропъждаше някаква невидима заплаха. Името ми обикновено не оказваше такова въздействие.

— Не можете да го направите. Господин Винсънт не би искал.

Взех съдебната заповед от ръката ѝ, сгънах я и я прибрах в джоба си.

— Напротив, мога. Председателят на Лосанджелиския съдебен съвет ми нареди. И ако внимателно се вгледате в договорите за адвокатска защита, които господин Винсънт е карал клиентите си да подписват, ще откриете, че там съм посочен като негов сътрудник. Тъй че в момента няма значение какво според вас би искал господин Винсънт, защото той лично е подал заявление, в което ме посочва за свой заместник, в случай че е в невъзможност да изпълнява задълженията си или... умре.

На лицето ѝ се изписа зашеметено изражение. Носеше тежък грим, който започваше да се разтича под едното ѝ око. Това ѝ придаваше асиметричен, почти комичен вид. Кой знае защо, в ума ми изскочи образът на Лайза Минели.

— Ако искате, можете да се обадите на секретарката на съдия Холдър и да го обсъдите с нея — предложих ѝ. — А сега наистина трябва да се захващам с работа. Знам, че днес ви е много тежко. И за мен е така — познавах Джери още когато работеше в прокуратурата. Тъй че ви съчувствам.

Кимнах, погледнах я и зачаках някаква реакция, обаче не получих никаква. Продължих да упорствам.

— Ще ми трябват някои неща, за да започна. На първо място, календарът му. Искам да съставя списък на всички текущи дела, които е водел. После ще ви помоля да съберете документацията по тези...

— Няма го — рязко ме прекъсна тя.

— Кое го няма?

— Лаптопа му го няма. Полицайте казаха, че онзи, който го е извършил, е взел куфарчето му от колата. Той държеше всичко в лаптопа си.

— Календарът му ли имате предвид? Нямаше ли книжен вариант?

— И него го няма. Взели са папката му. Тя беше в куфарчето.

Очите ѝ се взираха право напред. Почуках по компютърния екран на бюрото ѝ.

— Ами този компютър? Той не пазеше ли копие на календара си някъде?

Жената не отговори, затова пак я попитах:

— Джери пазеше ли копие от календара си някъде другаде? Има ли възможност да го намерим?

Тя най-после ме погледна и като че ли изпита удоволствие от отговора си.

— Аз не водех календара му. Сам си го водеше. Държеше го в лаптопа си и носеше книжния вариант в старата си папка. Обаче сега и двете ги няма. Полицайте ме накараха да търся навсякъде, но ги няма.

Кимнах. Липсващият календар беше проблем, ала не и непреодолим.

— Ами документацията? Носеше ли някакви документи в куфарчето си?

— Съмнявам се. Пазеше цялата документация тук.

— Добре. Трябва да намерим всичките му текущи дела и да възстановим календара по тях. Също ще искам да видя всички счетоводни книги или чекови книжки, свързани с клиентската и оперативните му сметки.

Тя ме изгледа остро.

— Не можете да му вземете парите!

— Това не са...

Млъкнах, поех си дъх и започнах отново със спокоен, но категоричен глас.

— Първо, извинявайте. Започнах отзад напред. Дори не знам името ви. Хайде да започнем отначало. Как се казвате?

— Рен.

— Само Рен?

— Рен Уилямс.

— Добре. Вижте, Рен, ще ви обясня нещо. Това не са негови пари. На неговите клиенти са и докато лично не заявят противното, сега те са мои клиенти. Разбирате ли? Вече ви казах, наясно съм какъв емоционален шок преживявате. Донякъде и аз преживявам същото. Но трябва веднага да решите дали сте с или срещу мен, Рен. Защото, ако сте с мен, искам да ми дадете нещата, за които ви помолих. Искам и да работите заедно с моята деловодителка, когато пристигне. Ако сте срещу мен, искам веднага да си отидете вкъщи.

Тя бавно поклати глава.

— Детективите ми казаха да остана, докато свършат.

— Какви детективи? Когато идвах, навън имаше само двама униформени.

— Детективите в кабинета на господин Винсът.

— Пуснали сте...

Не довърших. Заобиколих плота и се насочих към две отделни врати в задната стена. Избрах лявата и я отворих.

И влязох в кабинета на Джери Винсът. Голям, разкошен и празен. Завъртях се в кръг и накрая се озовах пред изцъклените очи на голяма риба, монтирана на стената над бюфет от тъмно дърво до вратата, през която бях влязъл. Рибата беше красиво зелена, с бял

корем. Тялото ѝ беше извито, сякаш се е втвърдила в мига, в който е изскочила от водата. Устата ѝ зееше толкова широко, че можех да пъхна юмрука си вътре.

На стената под нея беше монтирана месингова табелка със следния надпис:

АКО СИ БЯХ ДЪРЖАЛА УСТАТА ЗАТВОРЕНА,
НЯМАШЕ ДА СЪМ ТУК.

Девиз, достоен за подражание, помислих си. Повечето обвиняеми в криминални процеси сами се вкарват в затвора с приказките си. Малцина успяват да се измъкнат с увъртания. Най-добрият съвет, който давам на клиентите си, е просто да си държат устата затворена. Не приказвай с никого за делото си, даже със собствената си жена. Пази всичко за себе си. Възползвай се от Петата поправка и ще доживееш по-добри дни.

Специфичният звук от отваряне и рязко затръшване на метално чекмедже ме накара да се завъртя. В другия край на стаята имаше още две врати. Бяха открехнати и през едната видях тъмна баня. От другата струеше светлина.

Бързо се приближих и отворих вратата. Това беше архивът, голяма стая без прозорци с редове стоманени кантонерки покрай двете стени. В дъното имаше малка работна маса.

На нея седяха двама мъже. Стар и млад. Сигурно единият трябваше да учи другия. Бяха си съблекли саката и ги бяха провесили на столовете. Видях кобурите с пистолетите им и закачените на коланите им лични карти.

— Какво правите тук? — попитах сърдито.

Те вдигнаха погледи от четивата си. Помежду им имаше купчина папки. По-възрастният за миг се ококори от изненада, после каза:

— Лосанджелиско полицейско управление. Предполагам, че трябва да ви задам същия въпрос.

— Тези папки са мои и ще се наложи веднага да ги оставите.

Той се изправи и се приближи към мен. Налагаше се отново да извадя съдебната заповед от джоба си.

— Казвам се...

— Знам кой сте — прекъсна ме детективът. — Но все още не знам какво правите тук.

Подадох му заповедта.

— Това ще ви обясни положението. Председателят на Съдебния съвет ме назначи за адвокат на клиентите на Джери Винсът. Това означава, че неговите дела сега са мои. А вие нямате право да преглеждате документите му. Това е явно нарушение на правото на клиентите ми на защита от незаконен обиск и конфискация. Тези документи съдържат поверителна информация.

Детективът не си направи труда да чете заповедта, а бързо прелисти на втората страница, където бяха подписът и печатът. Изобщо не изглеждаше впечатлен.

— Винсът е убит — каза той. — Мотивът може да е в някоя от тия папки. Както и самоличността на убиеца. Трябва да...

— Всъщност трябва веднага да напуснете тази стая.

— Това е част от местопрестъплението — настоя той. — Вие сте оня, който трябва да напусне.

— Прочетете заповедта, детектив. Никъде няма да ходя. Вашето местопрестъпление е в гаража и никой съдия в Лос Анджелис няма да ви позволи да го разширите, за да обхване тази кантора заедно с документите. Време е да си вървите, за да мога да се погрижа за клиентите си.

Полицаят не понечи нито да прочете съдебната заповед, нито да напусне стаята.

— Ако си тръгна, ще заключа помещението и ще го запечатам.

Мразя да се надприказвам с ченгета, но понякога няма друг избор.

— Ако го направите, ще уредя да го разпечатат до един час. И тогава ще трябва да се изправите пред председателя на Съдебния съвет, за да обясните защо сте нарушили правата на всички клиенти на Винсът. Знаете ли, зависи за колко клиенти става дума, но това може да е рекорд — даже за Лосанджелиското полицейско управление.

Детективът ми се усмихна, като че ли моите заплахи го бяха развеселили. И повдигна заповедта.

— Казвате, че с тоя документ получавате всички тия дела, така ли?

— Точно така, засега.

— Цялата практика ли?

— Да, но всеки клиент ще реши дали да остане при мен, или да си потърси друг адвокат.

— Е, предполагам, че това ви включва в нашия списък.

— Какъв списък?

— На заподозрените.

— Това е нелепо. Защо?

— Току-що сам казахте защо. Наследили сте всички клиенти на жертвата. Това е нещо като неочаквано наследство, нали? Той е мъртъв и вие получават цялата му практика. Не смятате ли, че е достатъчен мотив за убийство? Бихте ли ни казали къде бяхте снощи между осем и полунощ?

И отново ми се ухили без никаква сърдечност — типичната за ченгетата осъдителна усмивка. Кафявите му очи бяха толкова тъмни, че не виждах линията между ириса и зеницата. Също като очи на акула, те като че ли не излъчваха и не отразяваха никаква светлина.

— Изобщо няма да обяснявам колко нелепо е всичко това — отвърнах. — Но като начало, можете да се обърнете към съдията и ще установите, че аз дори не подозирах, че ме е посочил за свой заместник.

— Така твърдите вие. Не се безпокойте, ще ви проверим подробно.

— Хубаво. А сега, моля, напуснете стаята, иначе ще се обадя на съдията.

Детективът се върна при масата, взе сакото си от стола и го преметна през ръка, вместо да го облече. Вдигна една от папките, върна се при мен и ми я тикна в гърдите, принуждавайки ме да я хвана.

— Дръжте едно от новите си дела, господин адвокат. Гледайте да не се задавите с него.

И излезе заедно с партньора си. Последвах ги в кантората и реших да опитам да стопя леда. Имах чувството, че не ги виждам за последен път.

— Вижте, съжалявам, че е така. Опитвам се да поддържам добри отношения с полицията и съм сигурен, че можем да измислим нещо. Но в момента имам задължения към клиентите. Дори не знам какво ме очаква тук. Дайте ми малко време да...

— Нямаме време — прекъсна ме по-възрастният. — Изгубим ли инерция, губим случая. Разбирате ли в какво се забърквате, господин адвокат?

Изгледах го, опитвах се да проумея смисъла на въпроса му.

— Струва ми се, че да, детектив. Адвокат съм от осемнайсет години...

— Не говоря за опита ви. А за случилото се в гаража. Убиецът е причаквал Винсънт. Знаел е къде е и точно как да се добере до него. Устроил му е засада.

Кимнах, че разбирам.

— Ако бях на ваше място, щях да внимавам с новите си клиенти — посъветва ме детективът. — Джери Винсънт е познавал убиеца си.

— Ами когато беше прокурор? Той прещасе хора в затвора. Може някой от...

— Ще проверим. Но това е било отдавна. Мисля, че човекът, когото търсим, е в папките.

След тези думи двамата си тръгнаха.

— Почакайте — спрях ги. — Имате ли визитка? Дайте ми я.

Полицайте спряха и се обърнаха. По-възрастният извади визитка и ми я подаде.

— Тук са всичките ми номера.

— Нека само се ориентирам тук и ще ви се обадя. Ще уредим нещо. Трябва да има някакъв начин да си сътрудничим, без да нарушаваме ничии права.

— Както кажете. Вие сте адвокатът.

Кимнах и погледнах името на визитката. Хари Бош. Бях сигурен, че никога не съм го виждал, и все пак в началото на спора той беше казал, че знае кой съм.

— Вижте, детектив Бош, Джери Винсънт ми беше колега. Не бяхме чак толкова близки, но бяхме приятели.

— И?

— Пожелавам ви успех. В разследването. Надявам се да разкриете убиеца.

Бош кимна и нещо в кимването му ми се стори познато. Може пък да се бяхме срещали.

Той се обърна да последва партньора си навън.

— Детектив?

Бош отново спря и ме погледна.

— Пътищата ни пресичали ли са се по някое дело? Струва ми се, че ви познавам.

Той леко се усмихна и поклати глава.

— Не. Ако се бяхме срещнали по някое дело, щяхте да си ме спомняте.

7.

След час вече бях зад бюрото на Джери Винсънт, а Лорна Тейлър и Денис Войчеховски седяха насреща ми. Ядохме си сандвичите и се готвехме да прегледаме информацията, събрана от първоначалното повърхностно проучване на кантората и делата. Сандвичите бяха вкусни, но никой не се радваше на особен апетит, като се имаше предвид мястото и случилото се с предишния собственик на кантората.

Бях пратил Рен Уилямс да си ходи. Не можеше да престане да плаче и да протестира срещу факта, че поемам делата на покойния ѝ шеф. Реших, че е по-добре да отстраня това препятствие, отколкото постоянно да се налага да го заобикалям. Последният въпрос, който ми зададе, докато я изпращах на вратата, беше дали ще я уволня. Отговорих ѝ, че съдебните заседатели още не са издали присъдата си, но че на другия ден трябва да дойде на работа, както обикновено.

След като Джери Винсънт беше мъртъв, а Рен Уилямс я нямаше, останахме да се лутаме на тъмно, докато Лорна не разгада принципите на деловодителската система и не извади текущите дела. После от календарните записки във всяко от тях се зае да състави общ календар — това е ключовият елемент от професионалния живот на всеки адвокат. Щом успяхме да направим елементарен календар, задишах малко по-леко, обявих обедна почивка и отворихме кутиите със сандвичи, които Лорна беше донесла от „Дъстис“.

Календарът се оказа лек. Няколко съдебни заседания тук-там, но ставаше ясно, че Винсънт си е разчистил графика преди процеса на Уолтър Елиът, който трябваше да започне с избора на съдебни заседатели след девет дни.

— Да започваме — все още не преглътнал последната хапка, казах аз. — Според календара, който съставихме, след четирийсет и пет минути имам издаване на присъда. Така че предлагам да направим предварително обсъждане, да ви оставя двамата тук и да ида в съда. След това ще се върна и ще видя докъде сме стигнали, преди със Сиско да тръгнем да хлопаме по вратите.

Двамата кимнаха, без да спират да дъвчат. По мустаците на Сиско имаше боровинков сос, но той, естествено, не го знаеше.

Русокосата Лорна беше изящна и красива както винаги — когато те погледне, кой знае защо, започваш да си мислиш, че си център на вселената. Адски приятно. Бях продължил да ѝ плащам заплатата през годината, докато не практикувах. Можех да си го позволя с обезщетението от застрахователната компания и не исках да рискувам да постъпи на работа при друг адвокат.

— Първо парите — казах.

Лорна кимна. Веднага след като бе събрала текущите дела, се бе захванала с банковите книги — може би единственото, което не отстъпваше по важност на календара. От тях щяхме да научим не само колко пари има във фирмените сметки на Винсънт. Те щяха да ни дадат представа как е ръководил самостоятелната си кантора.

— Има една добра и една лоша новина — започна тя.

— В оперативната сметка има трийсет и осем хиляди, а в клиентската — сто дваайсет и девет.

Чак подсвирих. Това бяха много пари за клиентска сметка. Там отиват получените от клиентите суми. В хода на работата за всеки клиент съответните услуги се таксуват и парите се превеждат в оперативната сметка. Винаги искам да имам повече пари в оперативната, защото щом бъдат прехвърлени там, стават мои.

— За този дисбаланс си има причина — реагира на изненадата ми Лорна. — Току-що е получил чек за сто хиляди долара от Уолтър Елиът. Внесъл го е в петък.

Кимнах и посочих импровизирания календар на бюрото пред мен. Беше съставен в бележник. Когато намереше време, Лорна трябваше да излезе и да ми купи истински календар. Освен това щеше да въведе всички съдебни ангажменти и в компютъра ми, и на настолния календар. И накрая, както не беше правил Джери Винсънт, щеше да качи данните и на отдалечен сървър.

— Началото на процеса на Елиът е насрочено за следващия четвъртък — казах. — Взел е стоте бона в аванс.

Произнасянето на този очевиден факт изведнъж ме накара да разбера нещо друго и казах на Лорна:

— Обади се в банката веднага щом свършим тук. Виж дали чекът е осребрен. Ако не, опитай се да ускориш осребряването. Елиът

сигурно ще се опита да опре изплащането му веднага щом чуе за смъртта на Винсънт.

— Ясно.

— Какво друго за парите? Щом стоте хиляди са от Елиът, за кого са останалите?

Лорна отвори една от счетоводните книги, които държеше в скута си. В клиентската сметка трябва да се отчита за кого е внесен всеки долар. Във всеки момент адвокатът трябва да е в състояние да определи каква част от аванса на даден клиент е прехвърлена в оперативната сметка и използвана и какъв резерв остава в клиентската. Сто хиляди долара от клиентската сметки на Винсънт бяха отделени за процеса на Уолтър Елиът. Оставаха само дваисет и девет хиляди, получени за останалите текущи дела. Не бяха много, като се имаше предвид камарата папки, която бяхме събрали, докато търсехме текущите дела в кантонерките.

— Това е лошата новина — отвърна Лорна. — Очевидно има депозити само за още петима-шестима клиенти. Парите за останалите текущи дела вече или са преведени в оперативната сметка, или са похарчени, или клиентите са длъжници на кантората.

Кимнах. Новината наистина не беше добра. Започваше да изглежда, че Джери Винсънт е изпреварвал кода на делата си, което означаваше, че е поемал нови клиенти, за да има приток на нови пари, които да изплащат сегашните дела. Уолтър Елиът вероятно беше решил този проблем. Веднага след осребряването на неговите сто хиляди Винсънт щеше да е в състояние да спре конвейера и да си поеме дъх — поне за известно време. Само че така и не беше получил тази възможност.

— Колко клиенти са с погасителни планове? — попитах.

— Двама са с индивидуални планове. И двамата много изостават.

— Как се казват?

Трябваше й малко време, за да потърси имената в книгите.

— Хм, единият е Самюълс, а другият — Хенсън. Изостават с по около пет хиляди.

— Ето, затова взимаме кредитни карти и не правим погасителни планове.

Имах предвид собствените си правила за работа. Отдавна бях престанал да работя на кредит. Приемах пари в брой, които не

подлежаха на възстановяване. Приемах и кредитни карти, но Лорна първо ги проверяваше и получаваше уверение за платежоспособност.

Прелистих записките, които си бях водил, докато набързо преглеждах календара и текущите дела. Бях включил и Самюълс, и Хенсън в списъка дела, от които по възможност щях да се избавя. Преценката ми се основаваше на повърхностния анализ на обвиненията и фактите по делата. Ако нещо в някое дело не ми харесваше, по каквато и да е причина, делото отиваше в списъка.

— Няма проблем — казах. — Ще ги разкараме.

Обвинявах Самюълс в непредумишлено убийство при шофиране в нетрезво състояние, а Хенсън — в кражба в особено големи размери и притежаване на наркотични вещества. Хенсън моментално привлече интереса ми, защото Винсънт щеше да изгради защитата около зависимостта на клиента от болкоуспокояващи, отпускани с рецепта. Разчиташе едновременно на съчувствието на съдебните заседатели и на прехвърлянето на вината. Щеше да обяви лекаря, предписвал прекалено големи дози лекарства на Хенсън, за основен виновник за последиците от предизвиканата от него зависимост. Патрик Хенсън, щеше да твърди Винсънт, е жертва, а не престъпник.

Отблизо познавах тази защита, защото през последните две години многократно я бях прилагал в опит да оправдая многобройните си пропуски като баща, бивш съпруг и приятел. Но включих Хенсън в списъка на прокажените, както го бях нарекъл, защото в душата си знаех, че защитата няма да устои — поне не за мен. Пък и не бях готов да го представлявам в съда с нея.

Лорна кимна и си отбеляза за двете дела в бележника. После попита:

— Това колко прави? Колко дела прехвърляш в списъка на прокажените?

— Открихме трийсет и едно текущи дела — отвърнах. — Само седем от тях ми приличат на прокажени. Това значи, че имаме много дела, за които няма пари в касата. Или трябва да получа още пари, или и те ще отидат при прокажените.

Необходимостта да искам пари от клиентите не ме смущаваше. Най-важното умение за адвоката по наказателно право е да получава пари. Много ме бива в това, а Лорна — още повече. Номерът е

поначалю да намираш платежоспособни клиенти, а от небето току-що ни бяха паднали цели две дузини такива.

— Мислиш ли, че съдията ще ти позволи да се откажеш от някои клиенти просто така? — попита Лорна.

— Не. Но ще измисля нещо. Може да се аргументирам с конфликт на интереси. Конфликтът е в това, че обичам да ми плащат за работата, а клиентите не обичат да плащат.

Никой не се засмя. Даже не се и усмихнаха. Продължих:

— Нещо друго за парите?

Лорна поклати глава.

— Това е всичко. Когато тръгнеш за съда, ще се обадя в банката и ще се задействам. И двамата ли искаш да сме титуляри на сметките?

— Да, като с моите сметки.

Евентуалните трудности с достъпа до парите в сметките на Винсънт не ме притесняваха. Затова имах Лорна. Много я биваше в някои аспекти на деловите отношения, в които аз бях слаб. Понякога беше толкова добра, че ми се щеше изобщо да не сме се женили или поне да не се бяхме развели.

— Виж дали Рен Уилямс има право да подписва чекове — казах.

— Ако има, анулирай го. Искам засега само ние с теб да сме титуляри на сметките.

— Ясно. Може да се наложи пак да отидеш при съдия Холдър и да вземеш съдебна заповед за банката.

— Няма проблем.

Часовникът ми показваше, че след десет минути трябва да тръгвам за съда. Обърнах се към Войчеховски.

— Ти к'во успя да научиш, Сиско?

Бях му казал да използва връзките си и да следи разследването на убийството на Винсънт колкото може по-отблизо. Искях да знам какви ходове предприемат детективите, защото от думите на Бош изглеждаше, че следствието ще бъде свързано с току-що наследените от мен дела.

— Нищо особено — отвърна той. — Детективите още не са се прибрали в Паркър Сентър. Обадох се на един мой познат криминалист и научих, че още обработвали всичко. Не успях да измъкна много информация за това с какво разполагат, обаче ми спомена за нещо, което не били открили. Винсънт бил прострелян

поне два пъти, доколкото успели да установят на местопрестъплението. И нямало гилзи. Убиецът ги е прибрал.

Това означаваше поне едно нещо. Две по-точно. Че престъпникът или е стрелял с револвер, или че след убийството е запазил самообладание и е вдигнал изхвърлените от пистолета гилзи.

— Обадих се на една позната в оперативния център и тя ми каза, че първото повикване било в дванайсет трийсет и три — продължи доклада си Сиско. — След аутопсията ще определят времето на смъртта още по-точно.

— Имат ли най-обща представа какво се е случило?

— Изглежда, Винсънт останал да работи до късно, както явно имал навик в понеделник. Работел до късно всеки понеделник, за да се подготви за новата седмица.

Когато свършил, си взел куфарчето, заключил и си тръгнал. Отива в гаража, качва се в колата си и го гръмват през предния ляв прозорец. Когато го открили в колата, двигателят работел. Прозорецът бил отморен. Снощи беше шестнайсет-седемнайсет градуса. Може да е отворил прозореца, защото е обичал студа или защото някой се е приближавал към колата.

— Някой негов познат.

— Това е една от възможностите.

Замислих се за това и върху казаното от детектив Бош.

— Нямало ли е дежурен в гаража?

— Не, служителът си тръгва в шест. След този час или трябва да пуснеш пари в автомата, или да си отвориш с месечен пропуск. Винсънт имал пропуск.

— Камери?

— Само на входа и изхода. Камерите са насочени към регистрационните номера на колите — ако някой каже, че си е изгубил пропуска, да могат да определят кога е влязъл, такива неща. Но доколкото разбрах от моя познат в криминалистиката, записът не им вършел никаква работа. Убиецът не бил дошъл в гаража с кола. Влязъл е или откъм сградата, или през някой от входовете за пешеходци.

— Кой е открил Джери?

— Охраната. Имат само един дежурен за сградата и гаража. Той минава през гаража два пъти нощем и забелязал колата на Винсънт по време на втората обиколка. Фаровете светели и моторът работел, така

че отишъл да провери. Отначало си помислил, че Винсънт спи, после видял кръвта.

Кимнах. Мислех си за този сценарий и разиграването му. Убиецът или беше невероятно лекомислен и Голям късметлия, или бе знаел, че в гаража няма камери и ще може да причака Джери Винсънт в понеделник вечер, когато наоколо няма почти никого.

— Добре, продължавай в този дух. Ами Хари Потър?

— Кой?

— Детективът. Не е Потър. Искам да кажа...

— Бош. Хари Бош. Работя и по този въпрос. Предполага се, че е един от най-добрите. Преди няколко години се пенсионираше и самият шеф на полицията го убедил да се върне на работа. Поне така разправят.

Сиско погледна бележника си.

— Истинското му име е Йеронимус Бош. Трийсет и три години служба. Знаеш какво значи това.

— Не, какво значи?

— Ами, според пенсионната програма на Лосанджелиското полицейско управление максималния стаж за пенсия е трийсет години, с други думи, можеш да се пенсионираш с пълна пенсия, и независимо още колко години работиш след тези трийсет, пенсията ти не се увеличава. Тъй че няма икономически стимул за оставане.

— Освен ако нямаш мисия в живота.

Сиско кимна.

— Точно така. Всеки, който остане на работа след трийсет години, не е в полицията заради парите или службата. А за нещо повече.

— Чакай малко — спрях го аз. — Йеронимус Бош ли каза? Като художника?

Вторият ми въпрос го обърка.

— Не знам за художника. Обаче се казва така. Шантаво име, ако питаш мен.

— Не по-шантаво от Войчеховски — ако питаш мен Сиско понечи да защити името и културното си наследство, но Лорна се намеси:

— Нали каза, че не го познаваш, Мики?

Погледнах я и поклатих глава.

— Никога не го бях виждал, но името... Името ми е познато.

— Името на художника ли?

Не исках да навлизам в дискусии за история, толкова далечна, че не можех да съм сигурен за нещата.

— Няма значение. Не е нещо важно, а и трябва да тръгвам.

Станах.

— Сиско, продължавай да следиш разследването и изрови каквото можеш за Бош. Искам да знам доколко мога да му се доверя.

— Нали няма да му позволиш да чете делата? — попита Лорна.

— Това не е случайно престъпление. Убиецът е знаел как да се добере до Джери Винсънт. Ще се чувствам много по-добре, ако нашият човек с мисия в живота успее да разкрие престъпника и да го пипне.

Тръгнах към вратата.

— Имам дело при съдия Шампейн. Ще взема няколко текущи дела, за да ги чета, докато чакам.

— Ще те изпратя — каза Лорна.

Видях, че поглежда към Сиско и му кимва да остане в стаята. Излязохме в чакалнята. Знаех какво ще ме пита Лорна, ала я оставих да го направи.

— Сигурен ли си, че си готов за това, Мики?

— Абсолютно.

— Намеренията ти не бяха такива. Искаше да навлезеш постепенно, спомняш ли си? Да започнеш с едно-две дела и бавно да увеличаваш натоварването. А сега поемаш цяла практика наведнъж.

— Виж, готов съм. Не разбираш ли, че така е най-добре? Случаят Елиът не само ще донесе доста пари, но и ще е като огромен неонов надпис „Върнах се“ върху съдебната палата!

— Да, страхотно. Но дори само случаят Елиът ще те постави под такова напрежение, че...

Тя не довърши, но нямаше и нужда.

— Лорна, приключих с всичко това. Добре съм, преодолях го и съм готов да се върна на работа. Мислех, че ще си доволна. За пръв път от година получаваме пари.

— Парите не ме интересуват. Искам да съм сигурна, че си добре.

— Даже повече от добре. Развълнуван съм. Чувствам се така, като че ли изведнъж съм си върнал вълшебния амулет. Не ме проваляй, моля те!

Тя впери очи в моите и след миг суровото ѝ изражение се разтопи в неохотна усмивка.

— Добре. Върви им разкажи играта тогава.

— Нямах проблем.

8.

Въпреки уверенията, които бях дал на Лорна, докато вървях по коридора към моста, свързващ офис сградата с гаража, в ума ми се блъскаха мисли за всички дела и цялата подготвителна работа, която трябваше да се свърши. Бях забравил, че съм паркирал на петото ниво, и се наложи да се кача по три рампи, докато стигна до линкълна. Отворих багажника и прибрах в чантата си папките, които носех.

Чантата беше хибрид — бях я купил от магазина „Куфарен град“. Беше си всъщност раница с ремъци и можех да я нося на гръб в дните, когато се чувствам силен. Имаше и дръжка, за да я нося като куфарче, ако реша. Имаше и две колела и телескопична дръжка, за да я тегля в дните, когато съм слаб.

Напоследък силните ми дни бяха много повече от слабите и сигурно можех да мина с традиционното адвокатско кожено куфарче. Но чантата ми харесваше и щях да продължа да я използвам. Имаше лого — планински хребет с думите „Куфарен град“, отпечатани върху хребета като надписа на Холивуд. Отгоре снопове небесни лъчи обхождаха хоризонта, за да подчертаят мечтателния символ на जाдуване и надежда.

Мисля, че тъкмо логото беше причината да харесам чантата. Защото знаех, че Куфарният град не е магазин. А истински град. Лос Анджелис.

Лос Анджелис е град, в който всеки идва от другар де и никой не хвърля сериозно котва. Нещо като междинна спирка. Хора, привлечени от мечтата, хора, бягащи от кошмара. Дванайсет милиона души и всички готови да се впуснат нанякъде, ако се наложи. Образно, буквално, метафорично — както и да го погледнеш — всеки в Лос Анджелис вече си е приготвил куфара. За всеки случай.

Хлопнах багажника и се сепнах, понеже видях, че между моята и съседната кола стои някакъв мъж. Вдигнатият капак беше скрил приближаването му. Не го познавах, но виждах, че той знае кой съм. В ума ми изскочи предупреждението на Бош за убиеца на Винсънт и инстинктивно се настроих за борба или бягство.

— Господин Холър, може ли да поговорим?

— Кой сте вие и защо се прокрадвате между колите?

— Не съм се прокрадвал. Видях ви и просто дойдох. Работя в „Таймс“ и бих искал да поговорим за Джери Винсънт.

Поклатих глава и въздъхнах.

— Направо ми изкарахте ангелите. Не знаете ли, че са го убили в този гараж и че убиецът се е приближил до колата му?

— Извинявайте. Просто исках да...

— Не знам нищо по случая и трябва да тръгвам за съда.

— Но вие ще поемете неговите дела, нали?

— Кой ви каза?

— Нашият съдебен репортер е получил копие на заповедта на съдия Холдър. Защо ви е избрал господин Винсънт? Приятели ли бяхте?

Отворих вратата.

— Как се казвате?

— Джак Макавой. Отразявам полицейските разследвания.

— Браво, Джак. Но точно сега не мога да разговарям с вас за това. Ако искате, дайте ми визитката си и ще ви се обадя, когато мога да разговарям.

Той не извади визитка и по нищо не личеше, че разбира какво му казвам. Просто зададе нов въпрос.

— Съдията ли ви е забранила да говорите?

— Не, не ми е забранявала. Не мога да разговарям с вас, защото не знам нищо. Когато имам какво да кажа, ще го направя.

— А можете ли да ми кажете защо поемате делата на Винсънт?

— Вече знаете отговора на този въпрос. Назначен съм за негов заместник. А сега трябва да тръгвам за съда.

Седнах зад волана, но оставих вратата отворена, докато завъртах ключа. Макавой опря лакът върху покрива и се надвеси над мен, решен да ме уговори да му дам интервю.

— Вижте, трябва да тръгвам — казах му. — Бихте ли се отдръпнали, за да мога да затворя вратата и да изкарам този танк от паркинга?

— Надявах се да сключим сделка — каза той.

— Сделка ли? Каква сделка? Какво имате предвид?

— Ами... размяна на сведения. Аз имам връзки в полицейското управление, а вие — в съда. Нещо като двупосочна улица. Вие ми казвате какво сте чули и аз ви казвам какво съм чул. Имам предчувствието, че това ще е нещо голямо, така че събирам всяка възможна информация.

Вторачих се в него.

— Но информацията, която ще ми давате, няма ли да се появява във вестника на другия ден? Мога просто да изчакам и да я прочета.

— Не всичко стига до вестника. Някои неща не можеш да отпечаташ, даже да знаеш, че са верни.

И ме погледна така, като че ли ми съобщава страшна мъдрост.

— Имам чувството, че ще научавате информацията преди мен — предупредих го.

— Ще рискувам. Съгласен ли сте?

— Имате ли визитка?

Този път Макавой извади визитка и ми я даде. Хванах я между показалеца и средния си пръст и провесих ръка през волана. Вдигнах визитката и пак я погледнах. Реших, че няма да ми е излишно да получавам вътрешна информация по случая.

— Добре, съгласен съм.

Отново му махнах да се отдръпне, затворих вратата и запалих двигателя. Репортерът продължаваше да стои на пътя ми. Спуснах прозореца.

— Какво има?

— Само едно. Не искам да ви видя в други вестници или по телевизията да говорите неща, които не знам.

— Не се тревожете. Знам как стоят нещата.

— Добре.

Превключих на заден, но се сетих за нещо, натиснах спирачката и попитах:

— Близък ли сте с Бош, главния детектив по случая?

— Познавам го, но всъщност никой не е близък с Ивго. Даже партньорът му.

— Някакви подробности?

— Никакви.

— Иначе бива ли го?

— Да разкрива престъпления ли? Да, адски го бива. Води се за един от най-добрите.

Кимнах и се замислих за Бош. Човекът с мисия в живота.

— Пазете си краката.

И потеглих назад. Макавой ме извика точно когато превключвах на първа.

— Ей, Холър, страхотен номер.

Махнах с ръка през прозореца и потеглих надолу по рампата. Опитах се да си спомня кой от линкълните си карам в момента и какво пише на регистрационния номер. От времето, когато работех с пълно натоварване, ми бяха останали три лимузини „Таун Кар“. През последната година обаче ги бях използвал толкова нередовно, че трябваше да ги включа в ротация, та двигателите да не ръждясат. Част от стратегията ми за завръщане, предполагам. Колите бяха абсолютно еднакви, различаваха се само по номерата, и не бях сигурен с коя съм в момента.

Когато стигнах до кабинката на изхода и подадох билета си, видях до касата малък видеоекран. Показваше изгледа от камерата, монтирана на няколко метра зад колата ми — камерата, за която Сиско ми беше обяснил, че снима задната броня и регистрационния номер.

На екрана прочетох специалния си номер.

IWALKEM^[1]

Усмихнах се. Изпращах ги, да. Отивах в съда да се срещна за пръв път с един от клиентите на Джери Винсънт. Щях да му стисна ръката и после да го пратя право в затвора.

[1] В случая, „изпращам ги“ (англ.жарг.). — Б.пр. ↑

9.

Влязох в залата пет минути по-рано от обявения час на заседанието. Съдия Джудит Шампейн седеше на мястото си и разглеждаше искания. На пейките киснеха още осем адвокати и си чакаха реда. Паркирах чантата си до парапета и шепнешком обясних на съдебния шериф, че идвам за присъдата на Едгар Рийс като заместник на Джери Винсът. Той ми отвърна, че графикът на съдията се движел със закъснение, но произнасянето на присъдата на Рийс щяло да мине първо, веднага след исканията. Попитах дали мога да видя подсъдимия и шерифът се изправи и ме вкара през стоманената врата зад бюрото си в помещението със съдебната килия. Вътре имаше трима затворници.

— Едгар Рийс? — попитах.

Към решетките се приближи дребен набит мъж. Бял. Щом видях затворническите татуировки по шията му, изпитах облекчение. Рийс се връщаше на място, което вече познаваше. Нямах да държа за ръка, невинна затворническа девица. Това ме улесняваше.

— Аз съм Майкъл Холър. Замествам адвоката ти.

Съмнявах се, че има особен смисъл да обяснявам на този тип какво се е случило с Винсът. Само щях да го накарам да ми зададе куп въпроси, на които нямах време да отговарям, пък и всъщност не знаех отговорите.

— Къде е Джери? — попита той.

— Не може да дойде. Готов ли си?

— Да не би да имам избор?

— Джери обясни ли ти присъдата, когато си се признал за виновен?

— Да, каза ми. Пет години в щатски затвор, излизам след три, ако имам примерно поведение.

По-скоро след четири, обаче нямах намерение да го разубеждавам.

— Ами добре, съдията в момента довършва някои работи и после ще те изведат в залата. Прокурорът ще ти прочете куп

юридически глупости, отговаряш, че да, разбираш, и съдията ще произнесе присъдата. Петнайсет минути и си готов.

— Не ми пука колко ще трае. За никъде не бързам.

Кимнах, обърнах му гръб и почуках на металната врата, та шерифът — приставите в окръг Лос Анджелис се водят шерифи — да ме пусне да изляза. Пусна ме и седнах на първия ред в галерията. Отворих куфара, извадих повечето папки и ги сложих на пейката до мен. Най-горната беше делото на Едгар Рийс. Вече я бях прегледал, когато се готвех за произнасянето на присъдата. Рийс спадаше към редовните клиенти на Винсът.

Банален случай с дрога — пласьор, използвал собствената си стока. Рийс бил изобличен от негов клиент, действащ като доверено лице. Според информацията в папката довереното лице го наклепало, защото го мразело. Човекът бил купувал кокаин от Рийс и се оказало, че кокаинът е силно примесен с лекарство за бебешки колики. Пласьорите наркомани често допускаха тази грешка. Прекалено „разреждаха“ стоката, за да увеличат количеството, което оставаше за тяхна употреба, но пък с това намаляваха силата на продаваната от тях дрога. И така си създаваха врагове. Наркоманът, който се опитва да се спаси от повдигнатото му обвинение, като оказва съдействие като доверено лице, е по-склонен да издъни пласьор, когато не харесва. През следващите пет години на Едгар Рийс щеше да му се наложи да помисли върху този бизнес урок в щатския затвор.

Прибрах папката и погледнах следващата. Беше делото на Патрик Хенсън, случаят с болкоуспокояващите, от който бях казал на Лорна, че се отказвам. Наведох се да прибера и тази папка, но рязко се изправих, позамислих се, плеснах се с нея по бедрото и накрая я разтворих.

Хенсън се оказа дваисет и четири годишен сърфист от Малибу, дошъл от Флорида. Професионалист, но в долния край на спектъра, със скромно спонсориране и победи в професионалните турнири. По време на състезание на остров Мауи една вълна го запратила върху вулканичното дъно на Пехеи. Наранил си рамото и след операцията лекарят му предписал оксикодон.

След година и половина Хенсън вече бил напълно зависим и гълтал таблетките на корем, за да се отърве от болката. Изгубил спонсорите си и бил прекалено слаб, за да се състезава. Накрая

стигнал на дъното и откраднал диамантена огърлица от къща в Малибу, където бил поканен от своя позната. Според шерифския доклад огърлицата принадлежала на майката на познатата му и била с осем диаманта, символизиращи трите ѝ деца и петимата ѝ внуци. В доклада се посочваше, че струвала двайсет и пет хиляди долара, обаче Хенсън я заложил за четиристотин и отишъл в Мексико да си купи двеста таблетки оксикодон без рецепта.

Лесно го свързали с престъплението. Открили диамантената огърлица в заложената къща, а записът от охранителната камера показал как залага бижутото. Заради високата стойност на огърлицата му предявили максималното обвинение — търговия с крадена вещ и кражба в особено големи размери, плюс незаконно притежаване на наркотични вещества. Не му помагаше особено и фактът, че жената, от която бе откраднал огърлицата, е съпруга на виден лекар, щедро допринесъл за преизбирането на неколцина членове на областната управа.

Когато Винсънт го приел за клиент, сърфистът платил авансово пет хиляди долара. Винсънт взел и дванайсетте му произведения по поръчка сърфа и ги продал чрез своя ликвидатор на колекционери. Хенсън бе включен в месечен погасителен план, но така и не бе внесъл нито веднъж хилядата долара, защото постъпил в рехабилитационен център още на другия ден, след като майка му го освободила от затвора под гаранция.

В делото пишеше, че Хенсън успешно завършил рехабилитацията и сега работел почасово в детски сърфинг лагер на плажа в Санта Моника. Едва печелел достатъчно, за да живее, камо ли да плаща по хиляда долара месечно на Винсънт. Майка му, която живеела в Мелбърн, щата Флорида, също останала без средства, след като му платила гаранцията и цената за престоя му в центъра.

Делото изобилстваше със заявления за отлагане и други процедурни хватки, използвани от Винсънт като тактика за протакане, та клиентът да му плати още пари. Това си е обичайна практика. Вземи си парите предварително, особено ако делото най-вероятно е заплетено. Прокурорът имаше Хенсън на запис как продава крадената стока. Това означаваше, че делото е нещо повече от заплетено. Беше си направо загубена кауза.

В папката видях и телефонен номер. Всеки адвокат втълпява на онези свои клиенти, които са на свобода, необходимостта от начин за бърза връзка. Клиентите, срещу които са повдигнати наказателни обвинения и има вероятност да влязат в затвора, често водят неуреден живот. Местят се от едно място на друго, а понякога са изобщо бездомни. Но адвокатът трябва да може да се свърже с тях моментално. Номерът в делото се посочваше като мобилния телефон на Хенсън и ако продължаваше да е валиден, можех да му се обадя още сега. Въпросът беше дали искам.

Погледнах към съдийската банка. Съдията изслушваше някакви аргументи за искане за освобождаване под гаранция. Трима адвокати чакаха реда си с други искания и нямаше нито следа от прокурора, назначен за делото на Едгар Рийс. Изправих се и прошепнах на шерифа:

— Излизам в коридора да се обадя по телефона. До вратата съм.

— Щом ви дойде редът, ще ви повикам — каза той. — Само гледайте да си изключите телефона, преди да влезете в залата. Съдията не обича мобилните телефони.

Нямаше нужда да ми го казва. От личен опит знаех, че съдия Шампейн не обича мобилни телефони в залата си. Бях научил този урок, когато веднъж се явявах пред нея и телефонът ми засвири увертюрата на „Вилхелм Тел“ — сигнал, избран от дъщеря ми, не от мен. Шампейн ме шамароса със сто долара глоба и оттогава започна да ме нарича Самотния ездач. Нямах нищо против последното. Понякога наистина се чувствах като Самотния ездач. Само че не яздех бял кон, а се возех в черна лимузина линкълн „Таун Кар“.

Оставих делото, което щеше да се гледа след малко, и другите папки на пейката в галерията и излязох в коридора само с делото Хенсън. Намерих сравнително тихо място и набрах номера. Отговориха ми след две иззвънявания.

— Трик на телефона.

— Патрик Хенсън?

— Да? Кой се обажда?

— Аз съм вашият нов адвокат. Казвам се Май...

— Какво е станало със стария ми адвокат? Дадох на оня Винсънт...

— Той е мъртъв, Патрик. Снощи е починал.

— О, неееее.

— Да, Патрик. Съжалявам.

Изчаках малко да видя дали има какво друго да каже по въпроса и започнах формално като бюрократ.

— Казвам се Майкъл Холър и поемам делата на Джери Винсънт. Преглеждах вашето дело и виждам, че не сте направили нито една вноска по плана, в който ви е включил господин Винсънт.

— Уф бе, човек, такава е сделката. Гледах да се оправя и да остана в правия път и сега нямам пари. Чат ли си? Нали му дадох на Винсънт всичките си сърфове. Той ги сметна за пет бона, обаче знам, че е взел повече. Двата дълги струваха поне по един бон. Каза ми, че получил достатъчно, за да започне, ама само протака. Не мога да се върна към нищо, докато всичко това не приключи.

— Наистина ли си се оправил, Патрик? Чист ли си?

— Като изворна вода бе, човек. Винсънт ми каза, че само така имало шанс да не вляза в затвора.

Коридорът гъмжеше от адвокати, клиенти, свидетели и роднини на жертви и обвиняеми. Беше дълъг колкото бейзболно игрище и всички в него се надяваха на едно и също. На шанс. Облаците да се разкъсат и поне този път да имат късмет.

— Джери е бил прав, Патрик. Трябва да останеш чист.

— Чист съм.

— Имаш ли работа?

— А бе вие не разбирате ли? Никой няма да даде работа на човек като мене. Никой няма да ме вземе. На гърба ми виси дело и накрая може да ме вкарат зад решетките. Да де, уча почасово бебетата на сърф, ама това не са никакви пари. Живея в колата си, спя на един спасителски пункт на Ермоза Бийч. А по това време преди две години имах апартамент в „Четири сезона“ на Мауи!

— Да, знам, животът е кофти нещо. Имаш ли шофьорска книжка?

— То почти нищо друго не ми остана.

Взех решение.

— Добре. Знаеш ли къде е кантората на Джери Винсънт? Ходил ли си някога там?

— Да, нали му занесох сърфове. И моята си риба.

— Твоята риба ли?

— Трийсет кила рибок, хванах го като малък във Флорида. Каза, че щял да си го закачи на стената, все едно го е хванал той.

— Аха, ясно. Добре, рибокът ти още си е там. Както и да е, ела в кантората утре сутринта точно в девет и ще те прослушам за една работа. Ако те одобря, започваш веднага.

— И какво ще правя?

— Ще ме возиш. Ще ти плащам петнайсет долара на час шофиране и още петнайсет за данъците. Какво ще кажеш?

Последва кратко мълчание, преди Хенсън сговорчиво да отговори.

— Бива бе, човек. За това ставам.

— Добре. Значи до утре. Само запомни нещо, Патрик. Трябва да си чист. Ако не си, ще позная. Повярвай ми, ще позная.

Затворих телефона и не забравих да го изключа. Докато влизах в залата, се чудех дали съм направил добро, или съм допуснал една от онези грешки, които те настигат и те захващат за задника.

Идеално улучих момента. Когато влязох, съдията тъкмо приключваше с последното искане. Видях на масата на обвинението прокурора Дон Пиърс, готов да поеме произнасянето на присъдата. Пиърс, бивш военен моряк, продължаваше да се подстригва късо и редовно посещаваше часа за коктейли в „Четири зелени полета“. Бързо напъхах папките в чантата си и я повлякох към масата на защитата.

— Охо, Самотния ездач пак е яхнал коня — каза съдия Шампейн и ми се усмихна.

Усмихнах ѝ се и аз.

— Да, ваша чест. Радвам се да ви видя.

— От доста време не съм ви виждала, господин Холър.

Съдебната зала не беше мястото да ѝ обяснявам къде съм бил. Отговарях кратко. Разперих ръце, все едно ѝ показвах новата си персона.

— Мога само да кажа, че пак съм тук, ваша чест.

— Радвам се. Добре, вие сте тук вместо господин Винсът, нали?

Каза го съвсем делово и разбрах, че не знае за смъртта на Джери. Знаех, че мога да я запазя в тайна и да изчакам произнасянето на присъдата. Но тя все някога щеше да научи и да се запита защо не съм

й съобщил. Това едва ли е добър начин да привлечеш един съдия на своя страна.

— За съжаление, ваша чест, снощи господин Винсънт е починал.

Шампейн смаяно вдигна вежди. Беше работила дълги години като прокурор, преди да седне на съдийската банка. Имаше връзки в света на правото и вероятно добре познаваше Джери Винсънт. Бях й поднесъл страхотна изненада.

— Божичко, та той беше съвсем млад! — възкликна тя. — Какво се е случило?

Поклатих глава, че не знам.

— Не е починал от естествена смърт, ваша чест. Полицията води следствие и не знам почти нищо друго, освен че снощи са го намерили в колата му в служебния му гараж. Днес съдия Холдър ме повика и ме назначи за негов заместник. Затова съм тук и представлявам господин Рийс.

Съдията сведе поглед. Трябваше й известно време, за да преодолее шока. Почувствах се зле, че съм приносителят на лошата вест. Наведох се и измъкнах делото на Едгар Рийс от чантата си.

— Много съжалявам да го чуя — каза накрая Шампейн.

Кимнах и зачаках.

— Добре — след още една дълга пауза въздъхна тя. — Доведете обвиняемия.

Джери Винсънт не получи повече внимание. Даже да имаше съмнения за него или начина му на живот, съдията не каза нищо. Животът в съдебната палата продължаваше. Зъбните колелца на правосъдието щяха да се въртят и без Джери.

10.

Есемесът от Лорна Тейлър беше кратък и по същество. Получих го в момента, в който включих телефона си, след като видях как Едгар Рийс получава своите пет години и излязох от съдебната зала. Съобщаваше ми, че току-що разговаряла със секретарката на съдия Холдър относно получаването на съдебна заповед, каквато поискали от банката, за да впишат мен и Лорна като титуляри на сметките на Винсът. Съдията се съгласила да издаде заповедта и можело просто да продължа малко по-нататък по коридора, за да я взема от кабинета ѝ.

В съдебната зала пак беше полутъмно, но секретарката пак седеше на мястото си близо до банката. И пак ми напомни за учителката ми в трети клас.

— Госпожо Гил? Идвам да получа една заповед от съдия Холдър.

— Да, мисля, че е готова. Ще ида да проверя.

— Има ли възможност да вляза и да поговоря със съдия Холдър няколко минути?

— Ами, в момента при нея има човек, но ще проверя.

Тя стана, отиде до кабинета на Холдър и почука. Когато отвори, зърнах мъж, седнал на същия стол, на който преди няколко часа бях седял и аз. Беше съпругът на съдия Холдър, Мич Лестър, адвокат, практикуващ в областта на неимуществените щети. Познавах го от снимката в рекламата му. Някога се занимаваше с наказателно право и двамата си поделяхме задната корида на телефонния указател — моята реклама в горната половина, неговата в долната. Отдавна не работеше по криминални дела.

След няколко минути госпожа Гил излезе с нужната ми съдебна заповед. Помислих, че съдията отказва да ме приеме, но секретарката ме успокои, че Холдър ще разговаря с мен веднага щом приключи с посетителя си.

Нямах достатъчно време да продължа с прегледа на делата в чантата ми, затова се разходих из съдебната зала, оглеждах се и си мислех какво ще кажа на съдията. На празното място на пристави

имаше календарен списък, останал от предишната седмица. Знаех имената на няколко от посочените адвокати, които бяха участвали в извънредни заседания и процедури. Един от тях беше Джери Винсънт, представляващ Уолтър Елиът. Това трябваше да е било сред последните явявания на Джери в съда.

След три минути чух на бюрото на секретарката да извънхва камбанка и госпожа Гил ми каза, че мога да вляза при съдия Холдър.

Почуках. Отвори ми Мич Лестър, усмихна се и ме покани. Ръкувахме се и той отбеляза, че току-що бил научил за Джери Винсънт.

— Живеем в много страшен свят.

— Да, понякога наистина е страшен.

— Ако имате нужда от помощ за нещо, обадете ми се.

Лестър си тръгна и аз заех мястото му пред бюрото на съдията.

— С какво мога да ви помогна, господин Холър? Взехте заповедта за банката, нали?

— Да, ваша чест. Благодаря ви. Искях да ви информирам за положението с делата на господин Винсънт и да ви попитам нещо.

Тя си свали очилата за четене и ги остави върху бележника си.

— Моля.

— Нещата вървят малко бавно, защото започнахме без календар. Лаптопът и бележникът на Джери Винсънт са били откраднати при убийството му. Наложих да съставим нов календар, след като извадихме текущите му дела. Според нас сме овладели положението и всъщност току-що идвам от произнасяне на присъда при съдия Шампейн във връзка с едно от делата. Така че не сме пропуснали нищо.

Холдър като че ли не се впечатли от усилията, положени от мен и моя екип.

— За колко текущи дела става дума?

— Хм, изглежда са трийсет и едно — всъщност вече са трийсет, след като приключих с произнасянето на присъдата. Това дело е закрито.

— Тогава бих казала, че сте наследили доста процъфтяваща практика. Какъв е проблемът?

— Не съм сигурен, че има проблем, ваша чест. Досега разговарях само с един от текущите клиенти и изглежда, че ще продължа да съм

негов адвокат.

— Уолтър Елиът ли?

— А, не, още не съм се чувал с него. Възнамерявам да се опитам да го направя по-късно днес. Човекът, с когото се свързах, е замесен в нещо не толкова сериозно. По-точно в кражба.

— И?

Започваше да губи търпение, затова преминах към причината за тази среща.

— Искях да ви питам за полицията. Сутринта се оказахте права, когато ме предупредихте да внимавам за превишаване на права от страна на полицията. Когато отидох в кантората, заварих там двама детективи да тършуват из делата. Секретарката на Джери не се беше опитала да ги спре.

Изражението на съдията стана сурово.

— Е, надявам се, че вие сте ги спрели. Полицаяте би трябвало да знаят, че не бива да ровят в такива документи.

— Да, ваша чест, те отстъпиха, щом възразих срещу действията им. Всъщност трябваше да ги заплаша, че ще се оплача на вас. Едва тогава си тръгнаха.

Тя кимна и на лицето ѝ се изписа гордост от въздействието на името ѝ.

— Тогава защо сте тук?

— Ами, сега се чудя дали не трябва да ги повикам пак.

— Не ви разбирам, господин Холър. Да повикате полицаяте ли?

— Главният разследващ детектив повдигна основателен въпрос. Уликите предполагали, каза той, че Джери Винсънт е познавал своя убиец и сигурно даже му е позволил да се приближи достатъчно, за да го... нали разбирате... да го застреля. Според него било почти сигурно, че е някой от собствените му клиенти. Затова преравиха делата в търсене на потенциални заподозрени, преди да ги спра.

Съдията презрително махна с ръка.

— Естествено. И така са нарушили правата на клиентите.

— Бяха в архива и преглеждаха старите дела. Закритите.

— Няма значение. Открити или закрити, това пак е нарушение на адвокатската тайна.

— Наясно съм, ваша чест. Но след като те си отидоха, видях, че са оставили на масата купчина папки. Това бяха делата, които или са се

готвели да вземат, или са искали да проучат по-подробно. Прегледах ги и в тях имаше заплахи.

— Заплахи срещу господин Винсънт ли?

— Да. Това бяха дела, в които клиентите са останали недоволни от резултата — било от съдебното решение, било от присъдата. Имаше заплахи и той ги е приел достатъчно сериозно, за да опише точно какво е казано и кой го е казал. Тъкмо това бяха делата, които събираха детективите.

Холдър се отпусна в кожения си стол и сплете пръсти. Обмисли описаната от мен ситуация и ме погледна.

— Тоест смятате, че пречите на следствието, като не позволявате на полицията да си свърши работата, така ли?

Кимнах.

— Питам се дали няма начин да удовлетворим и двете страни. Да не допуснем правата на клиентите да пострадат и в същото време да позволим на полицията да води следствието натам, накъдето сочат уликите.

Съдията отново се умълча, после въздъхна.

— Ще ми се мъжът ми да беше останал — каза накрая. — Много ценя неговото мнение.

— Ами, аз имам една идея.

— Не се съмнявам. Каква?

— Мислех си, че бих могъл да прегледам делата и да съставя списък на хората, които са заплашвали Джери. И да го предам на детектив Бош, наред с някои подробности за самите заплахи. По този начин той ще получи каквото му е нужно, но няма да има самите дела. И той доволен, и аз доволен.

— Бош ли е главният разследващ детектив?

— Да, Хари Бош. От „Грабежи и убийства“. Не си спомням името на партньора му.

— Разберете, господин Холър, даже да дадете на този Бош само имената, пак нарушавате адвокатската тайна. За това може да ви лишат от адвокатски права.

— Ами, мислих и за това и ми се струва, че има изход. Един от механизмите за освобождаване от задължителната поверителност на отношенията с клиентите е в случай на заплаха за сигурността. Ако снощи е знаел, че негов клиент идва да го убие, Джери Винсънт е

можел да се обади в полицията и да съобщи името му. Това не би било нарушение на адвокатската тайна.

— Да, но вие предлагате нещо съвсем различно.

— Различно е, ваша чест, но не съвсем. Главният разследващ детектив направо ми каза, че има голяма вероятност самоличността на убиеца на Джери Винсънт да се крие в делата. Сега тези дела са мои. Следователно тази информация представлява опасност за мен. Когато отида да се срещна с тези клиенти, може да се ръкувам с убиеца, без изобщо да го подозирам. Както и да го погледнете, аз се чувствам застрашен, ваша чест, и това ме освобождава от задължителната поверителност.

Тя отново кимна и пак си сложи очилата. После протегна ръка и взе чаша вода, която до този момент беше останала скрита от погледа ми зад компютъра.

— Добре, господин Холър — каза, след като отпи. — Мисля, че ако прегледате делата, както предлагате, ще постъпите по уместен и допустим начин. Бих желала да подадете искане до съда, в което обяснявате действията си и усещането за заплахата, което изпитвате. Аз ще го подпиша и подпечатам и с малко късмет изобщо няма да се наложи да го използваме.

— Благодаря, ваша чест.

— Нещо друго?

— Като че ли това е всичко.

— Тогава приятен ден.

— Благодаря, ваша чест, подобно.

Изправих се и тръгнах към вратата, но си спомних нещо и се обърнах.

— Ваша чест? Забравих нещо. Видях календара ви от миналата седмица и там забелязах, че Джери Винсънт се е явявал по делото Елиът. Още не съм прегледал подробно случая, но може ли да ви попитам за какво се отнасяше заседанието?

Тя трябваше да се замисли за миг, за да си спомни.

— Беше извънредно искане. Господин Винсънт се яви, защото съдия Стантън анулирал гаранцията и наредил да задържат господин Елиът. Аз отложих анулирането.

— Защо са анулирали гаранцията?

— Господин Елиът заминал на кинофестивал в Ню Йорк, без да получи разрешение. Това било едно от условията за освобождаването му. Когато видял в списание „Пипъл“ снимка на Елиът на фестивала, господин Голанц, прокурорът, поискал съдия Стантън да анулира гаранцията. Явно още отначало не бил доволен от издаденото разрешение. Съдия Стантън я анулирал и тогава господин Винсънт дойде при мен с искане за извънредно отлагане на ареста на неговия клиент. Реших да дам на господин Елиът втори шанс и да променя мярката му за неотклонение, като го принудя да носи устройство за проследяване на глезена си. Но ви уверявам, че господин Елиът няма да получи трети шанс. Имайте го предвид, ако остане ваш клиент.

— Разбирам, ваша чест. Благодаря ви.

Кимнах, излязох от кабинета ѝ, казах довиждане на госпожа Гил и си тръгнах.

Визитката на Хари Бош беше в джоба ми. Измъкнах я, докато слизах с асансьора. Бях оставил колата си на платен паркинг до Грандхотел Киото и по пътя до там щях да мина точно покрай Паркър Сентър. Щом излязох на улицата, набрах номера на мобилния телефон на детектива.

— Бош слуша.

— Обажда се Мики Холър.

Последва колебание. Помислих си, че не се сеца кой съм.

— С какво мога да ви помогна? — накрая попита той.

— Как върви следствието?

— Върви, обаче не мога да говоря с вас за него.

— Тогава направо преминавам на въпроса. В момента в Паркър Сентър ли сте?

— Да. Защо?

— Идвам във вашата посока откъм съдебната палата. Чакайте ме пред паметника.

— Вижте, Холър, зает съм. Не може ли просто да ми кажете за какво става дума?

— Не е за телефон, но мисля, че ще си струва да ми отделите малко време. Ако не сте там, когато мина покрай Паркър Сентър, ще приема, че се отказвате от тази възможност, и няма да ви безпокоя повече.

Затворих телефона, преди той да успее да отговори. Пътят ми отне пет минути. Сградата изживяваше последните си няколко години, докато строяха нова на Спринг Стрийт. Видях Бош да стои до фонтана, който представляваше паметник на полицаите, загинали при изпълнение на служебния си дълг. От ушите към джоба на самото му се спускаха тънки бели жици. Приблжих се и не си направих труда да му подам ръка или да го поздравя по какъвто и да е друг начин. Той извади слушалките и ги пхна в джоба си.

— Изолирате се от света, а, детектив?

— Това ми помага да се съсредоточа. Каква е целта на тази среща?

— След като днес напуснахте кантората, прегледах папките, които бяхте събрали на масата. В архива.

— И?

— И разбрах какво се опитвате да направите. Искам да ви помогна, обаче трябва да разберете в какво положение се намирам.

— Разбирам, господин адвокат. Трябва да защитите онези дела и евентуалния убиец, който се крие в тях, защото такъв е законът.

Поклатих глава. Този човек просто не искаше да ме улесни да му помогна.

— Знаете ли какво, детектив Бош, елате в кантората утре сутрин в осем и ще ви дам каквото мога.

Мисля, че предложението ми го изненада. Той не отговори.

— Ще дойдете ли?

— Каква е уловката? — отговори ми той с въпрос.

— Няма уловка. Само не закъснявайте. Имам интервю за постъпване на работа в девет и после сигурно ще изляза на срещи с клиенти.

— Ще бъда в кантората ви в осем.

— Добре.

Бях готов да си продължа по пътя, ала изглежда, той не бе приключил.

— Какво има?

— Искан да ви питам нещо.

— Какво?

— Винсънт имал ли е федерални дела?

Замислих се за миг, припомнях си каквото знаех за делата му. Поклатих глава.

— Все още проверяваме документацията му, но се съмнявам. Той беше като мен, предпочиташе щатските съдилища. Това е игра на цифри. Повече дела, повече прецаквания, повече дупки, през които да се провреш. Федералните власти обикновено играят с подредени карти. Не обичат да губят.

Помислих си, че може да го приеме малко лично. Бош обаче не обърна внимание — явно обмисляше нещо. Накрая кимна.

— Добре.

— Това ли е? Само това ли искахте да ме питате?

— Да.

Изчаках обяснение, но такова не последва.

— Добре, детектив.

Неловко подадох ръка. Той я стисна и като че ли се чувстваше също толкова неловко като мен. Реших да му задам въпроса, който все отлагах.

— И аз исках да ви питам нещо.

— Какво?

— На визитката ви не пише, но чух, че истинското ви име е Йеронимус. Вярно ли е?

— И какво от това?

— Просто се чудех откъде е дошло.

— Майка ми ме е кръстила така.

— Майка ви? А какво е смятал баща ви?

— Изобщо не го е питала. Трябва да се връщам на работа, адвокат Холър. Има ли нещо друго?

— Не, това е всичко. Просто бях любопитен. Значи ще се видим утре в осем.

— Да. До утре.

Оставих го да стои до паметника и закрачих по улицата. Защо ме бе попитал дали Джери Винсънт е имал федерални дела? Докато завивах наляво на ъгъла, погледнах назад и видях, че Бош все още е до фонтана. Наблюдаваше ме.

11.

Сиско и Лорна още работеха в кантората на Джери Винсънт. Дадох съдебната заповед за банката на Лорна и ѝ казах за двете ранни срещи, които си бях насрочил за утре.

— Нали беше включил Патрик Хенсън в списъка на прокажените? — попита тя.

— Да, но го преместих.

Лорна събра вежди — винаги правеше така, когато я обърквах, а това се случваше често. Не ми се обясняваше, така че се поинтересувах дали се е появило нещо ново, докато съм бил в съда.

— Няколко неща — отвърна тя. — Първо, чекът от Уолтър Елиът е осребрен. Даже да е научил за Джери, вече е късно да спре плащането.

— Добре.

— Нататък става още по-хубаво. Намерих папката с договорите и прегледах сделката на Джери с Елиът. Стоте хиляди, внесени в петък за процеса, са само част от цялата сума.

Правя беше. Ставаше още по-хубаво.

— Колко?

— Според договора Винсънт е получил двеста и петдесет хиляди в аванс — поясни Лорна. — Това е било преди пет месеца и изглежда, всички са изхарчени. Но е щял да получи още двеста и петдесет бона за процеса. Невъзстановими. Стоте хиляди са били само първата част от тях. Останалите са дължими в първия ден от свидетелските показания.

Кимнах доволно. Винсънт беше сключил страхотна сделка. Никога не бях имал дело за толкова пари. Ала се питах как е профукал толкова бързо първите двеста и петдесет хиляди. Лорна трябваше да анализира движенията по сметките, за да ми даде отговор на този въпрос.

— Добре, всичко това наистина е чудесно — ако Елиът остане наш клиент. Иначе няма значение. Какво друго?

Лорна явно се разочарова, че не искам повече да обсъждаме парите и да я хваля за направеното откритие. Пропускаше факта, че все още не сме сигурни за Елиът. Формално той беше свободен да си избере нов адвокат. Аз пръв щях да имам достъп до него, обаче трябваше да го привлече за клиент, преди да мога да се замисля какво е да получиш двеста и петдесет хиляди долара хонорар.

— Докато ти беше в съда, имяхме неколцина посетители.

— Кой?

— Брус Карлин. Джери го е наел да работи по делото Елиът.

Кимнах. Брус Карлин, бивша кука от ЛАПУ, беше преминал на страната на злото и сега работеше за защитата. Много адвокати го използваша, защото имаше представа как стават нещата в ченгеджийницата. Самият аз бях прибягнал до услугите му веднъж и бях стигнал до заключението, че репутацията му е незаслужена. Така и не го наех повторно.

— Обади му се — казах на Лорна. — Уговори му среща тук.

— Защо, Мик? Нали имаш Сиско?

— Знам. Обаче Карлин е работил по делото Елиът и се съмнявам, че всички материали са в папките. Знаеш как е. Ако нещо не влезе в папката, не влиза и в доказателствения материал. Така че го повикай. Сиско да седне да си поговорят и да разбере какво е открил. Плати му, независимо колко взима на час, и след като изцицате цялата полезна информация, го разкарай. Кой друг е идвал?

— Истински парад на неудачниците. Довтаса Карни Андрюс, мислеше си, че просто ще грабне делото Елиът от купчината и ще си отиде с него. Отпратих я с празни ръце. После проверих движенията по оперативната сметка и видях, че преди пет месеца Андрюс е била наета като консултант по делото. За един месец.

Кимнах. Разбирах какво се е случило. Винсънт беше купувал съдия за процеса срещу Елиът. Бездарната адвокатка и интригантка Карни Андрюс имаше предимството да е омъжена за съдията от Върховния съд Брайс Андрюс. Преди това той беше работил двайсет и пет години като прокурор. От гледна точка на повечето адвокати по наказателно право в съдебната палата, Андрюс изобщо не беше напускал прокуратурата. Смяташе се за един от най-строгите съдии в палатата, който понякога действа съвместно с прокуратурата, ако не и направо като нейна ръка. Бяха си направили нещо като семейна фирма

и жена му си докарваше чудесен доход, като я взимаха за консултант по дела, гледани в съда на мъжа ѝ. Това пораждаше конфликт на интереси, който налагаше прехвърлянето на делата при други, евентуално по-снизходителни съдии.

Тази система действаше много успешно и най-хубавото ѝ беше, че на Карни Андрюс всъщност изобщо не ѝ се налагаше да практикува право. Само трябваше да се разпише върху договора за ангажиране на консултант, да се яви като такъв в съда и да чака, докато свалят делото от списъка на съпруга ѝ. После можеше да си прибере приличния хонорар и да се заеме със следващото дело.

Нямаше нужда да поглеждам в документите по делото Елиът, за да видя какво се е случило. Вече знаех. Делата се разпределяха на случаен принцип в канцеларията на председателя на Съдебния съвет. Делото Елиът очевидно отначало бе разпределено в съда на Брайс Андрюс и Винсът бе решил да не рискува. На първо място, Андрюс в никакъв случай нямаше да позволи освобождаване под гаранция в дело за двойно убийство и после щеше да държи изключително твърда линия срещу обвиняемия. Така че Джери наема жена му за консултант и проблемът отпада. После делото случайно е разпределено при съдия Джеймс П. Стантън, чиято репутация бе пълна противоположност на тази на Андрюс. С една дума, колкото и да беше получила Карни, парите си струваха.

— Провери ли? — попитах Лорна. — Колко ѝ е платил?

— Взела е десет процента от първия аванс.

Подсвирнах. Двайсет и пет хиляди долара за нищо. Това поне обясняваше къде е отишла част от първия четвърт милион.

— Добра работа, ако можеш да си я уредиш — отбелязах.

— Обаче нощем ще трябва да спиш с Брайс Андрюс — отвърна Лорна. — Не съм сигурна, че си струва.

Сиско се засмя. Но не и аз, въпреки че тя имаше право. Брайс Андрюс водеше пред жена си най-малко с дваайсет години и с поне петдесет кила. Неприятна гледка.

— Това ли бяха посетителите?

— Не — каза Лорна. — Отбиха се и двама клиенти, за да поискат делата си, след като чули по радиото за смъртта на Джери.

— И?

— Отказахме им. Обясних им, че само ти можеш да им върнеш делата, и им обещах да се свържеш с тях до двайсет и четири часа. Това явно не им допадна, обаче в присъствието на Сиско решиха, че е по-добре да почакаат.

Тя му се усмихна и здравенякът се поклони, все едно казваше „на вашите услуги“.

Лорна ми подаде един лист.

— Ето ги имената. Има и адреси за връзка.

Погледнах ги. Единият беше от списъка на прокажените, тъй че с удоволствие щях да му върна делото. Вторият случай се отнасяше за непристойно поведение, за който смятах, че бих могъл да направя нещо. Един шериф наредил на клиентката на Винсънт да излезе от водата на плаж в Малибу. Тя плувала гола, само че това станало очевидно едва когато шерифът ѝ наредил да излезе на пясъка. Тъй като се касаело за закононарушение, той трябвало да се увери в престъплението, за да арестува нарушителката. Но като ѝ наредил да излезе от водата, шерифът сам станал причина за извършване на престъплението, за което я арестувал. Това нямаше да мине в съда. Знаех, че мога да се справя с делото.

— Довечера ще се срещна с тях — казах. — Всъщност искам скоро да се заема с всички дела. Ще започна с посещение в Арчуей Пикчърс. Ще взема Сиско. Лорна, събери всичко, каквото ти трябва от тук, и се прибери вкъщи. Не искам да оставаш сама в кантората.

Тя кимна, но попита:

— Сигурен ли си, че Сиско трябва да дойде с теб?

Изненадах се, че задава този въпрос пред него.

Имаше предвид ръста и външния му вид — татуировките, обещата, ботушите, кожения елек и така нататък — изобщо заплашителността, която излъчваше. Лорна се опасяваше, че той ще прогони повече клиенти, отколкото ще помогне да привлечем.

— Да — отвърнах. — Трябва. Когато не се налага натиск, просто ще ме чака в колата. Освен това искам да ме вози, за да имам възможност да прегледам делата.

Погледнах го. Той кимна. Явно беше съгласен с мен. Можеше да изглежда глупаво с рокерския си елек зад волана на линкълн, но не възразяваше.

— Като стана дума за дела, нямаме нищо във федерален съд, нали? — попитах аз.

— Поне аз не видях — отвърна Лорна.

Това потвърждаваше отговора, който бях дал на Бош, и ме правеше още по-любопитен защо ме бе попитал за федерални дела. Започвах да се досещам и възнамерявах да повдигна тази тема, когато се видим на другата сутрин.

— Добре — казах. — Като че ли е време пак да се превърна в адвоката с линкълна. Да тръгваме.

12.

През последните десет години Арчуей Пикчърс се беше превърнала от дребна компания във водеща сила в киноиндустрията. И тъкмо заради онова единствено нещо, което открай време царува в Холивуд. Парите. Стойността на кинопроизводството растеше, индустрията се насочваше към производството на възможно най-скъпите филми и големите студиа все повече започваха да търсят партньори, с които да си поделят цената и риска.

Точно тук бяха влезли в играта Уолтър Елиът и Арчуей Пикчърс. Сградата на компанията беше издигната върху пустеещ дотогава участък на Мелроуз Авеню, само на няколко преки от чудовището Пармаунт. Арчуей била създадена, за да играе същата роля, каквато изпълняват рибите прилепала за бялата акула. Те кръжат около устата на по-голямата риба и поглъщат остатъците, не попаднали в гигантската паст. Арчуей предлагала производствени условия и звукозаписни студиа под наем, когато в големите компании всичко е заето, както и офис помещения за набедени или неуспели продуценти, за които били недостижими стандартите на техните прочути колеги. Компанията произвеждала независими филми, които не били толкова скъпи, но били по-рисковани и имало по-малка вероятност да станат хитове, отколкото произведените в големите студиа.

Уолтър Елиът и Арчуей Пикчърс куцукали така цяло десетилетие, докато изневиделица не ги сполетял късметът — на два пъти. В продължение само на три години Елиът улучил десетката с два от независимите филми, които подкрепил, осигурявайки им звукозаписни студиа, оборудване и производствени условия в замяна на дял от печалбите. Филмите опровергали очакванията на Холивуд и станали невероятни хитове — както по отношение на критиката, така и от финансова гледна точка. Единият даже взел Оскар за най-добър филм. Уолтър и неговата компания не щеш ли се оказали в центъра на прожекторите. Над сто милиона души чули как Елиът лично благодари по време на връчването на наградите на Академията. Нещо повече,

печалбата на Арчудей била над сто милиона долара за всеки от двата филма.

Той постъпил разумно с получените пари. Дал ги на акулите и съфинансирал голям брой продукции, като си поделил риска с големите студиа. Имало и неуспехи, естествено. В края на краищата това си е Холивуд. Но имало и достатъчно хитове, които все повече увеличавали постъпленията. През следващите десет години Уолтър Елиът удвоил, а после и утроил капитала си и започнал редовно да се появява в списъците на стоте най-големи имена в киноиндустрията. От адрес, свързан с холивудските пари, той превърнал Арчудей в място, където три години се чакало на опашка за офис без прозорци.

И през цялото това време личното му богатство също растяло. Макар че преди четвърт век дошъл на запад като богат потомък на производители на изкуствени торове от Флорида, тези пари не били нищо в сравнение с богатствата, които осигурявал Холивуд. Подобно на мнозина от другите в списъците на стоте най-големи имена, Елиът сменил жена си с по-нов модел и двамата започнали да трупат къщи. Първо в каньоните, после из подножията на Бевърли Хилс и накрая в Малибу и Санта Барбара. Според информацията в папките Уолтър Елиът и жена му бяха притежавали седем къщи и две имения тип ранчо в и около Лос Анджелис. Не беше важно дали са ги използвали. В Холивуд недвижимите имоти са начин за демонстрация на богатство.

Всички тези имоти и списъкът на стоте най-големи имена се оказали от полза, когато обвинили Елиът в двойно убийство. Продуцентът напрегнал политическите и финансовите си мишци и постигнал нещо рядко срещано в дело за убийство. Успял да получи освобождаване под гаранция. Въпреки че прокуратурата възразявала през цялото време, съдията му определил гаранция от двайсет милиона долара и Елиът бързо я платил в недвижими имоти. Пуснали го от затвора и оттогава той очакваше процеса — въпреки краткия си флирт с анулирането на гаранцията.

Един от имотите, дадени от Елиът като допълнителна гаранция, бе къщата, в която било извършено убийството, вила в уединено заливче. В документите по гаранцията стойността ѝ се посочваше като шест милиона долара. Тъкмо там трийсет и девет годишната Мици Елиът бе убита заедно с любовника си — в спалня, простираща се на

площ от над сто квадратни метра, със стъклена стена и изглед към огромния син океан.

В папката с доказателствения материал имаше огромен брой доклади от експерти криминалисти и цветни снимки на местопрестъплението. Спалнята беше изцяло бяла — стените, килимът, мебелите и чаршафите. На леглото и пода бяха проснати две голи тела. Мици Елиът и Йохан Рилц — сцена в червено на бял фон. Две големи дупки от куршум в гърдите на мъжа. Две в гърдите на жената и една в челото ѝ. Той до вратата на спалнята. Тя на кревата. Червено на бял фон. Местопрестъплението не изглеждаше чисто. Раните бяха големи. Въпреки че оръжието на убийството липсвало, в придружаващия доклад се казваше, че куршумите били идентифицирани по балистичните им характеристики като изстреляни със Смит & Уесън, модел 29 — четирийсет и четири калибров револвер магнум. При стрелба от малко разстояние това си е направо престараване.

Уолтър Елиът подозирал жена си. Била му съобщила намерението си да се разведе с него и той смятал, че е замесен друг мъж. Заявил на следователите от отдел „Убийства“, че отишъл в къщата в Малибу, защото жена му казала, че има среща с интериорния дизайнер. Елиът решил, че го лъже, и пресметнал появата си така, че да я свари с любовника ѝ. Обичал я и искал да си я върне. Бил готов да се бори за нея. Отишъл там точно с тази цел, а не да ги убие. Няма четирийсет и четири калибров магнум. Изобщо не притежавал оръжие.

Според дадените пред следователите показания, когато стигнал в Малибу, Елиът заварил жена си и любовника ѝ голи и вече мъртви. Оказало се, че любовникът наистина е интериорният дизайнер — Йохан Рилц, немец, когото продуцентът винаги бил смятал за гей.

Елиът излязъл от къщата и се върнал в колата си. Потеглил, за да напусне мястото, но после се отказал. Решил да постъпи както е редно. Обърнал и отново спрял пред вилата. Обадил се в полицията и изчакал отпред да дойдат шерифите.

Хронологията и подробностите от развитието на следствието след този момент щяха да са важни за подготовката на защитата. Според данните в делото Елиът дал на следователите предварителни показания за това как открил двата трупа. После двама детективи го отведи в участъка в Малибу, за да не пречи при разследването на

местопрестъплението. По това време не бил арестуван. Оставили го в незаключена стая за разпити, където чакал три безкрайни часа двамата главни детективи най-после да приключат с местопрестъплението и да дойдат в участъка. После провели разговор, който бил записан на видео, но ако се съдеше по разпечатката на записа, която прегледах, това бързо бе преминало в разпит. В този момент най-накрая му съобщили правата и го попитали дали иска да продължи да отговаря на въпросите им. Елиът благоразумно решил да млъкне и поискал адвокат. По-добре късно да вземеш това решение, отколкото никога, обаче щеше да е за предпочитане, ако не беше казал нито дума пред следователите. Просто е трябвало да се позове на Петата поправка и да си държи устата затворена.

Докато следователите обработвали местопрестъплението и продуцентът киснел в стаята за разпити в участъка, детектив от отдел „Убийства“ работел в шерифството в Уитиър и приготвил няколко заповеди за обиск, които били пратени на съдия от Върховния съд и подписани. Те позволили на следователите да претърсят вилата и колата на Елиът и им дали възможност да направят натривки на дланите и дрехите му, за да установят дали по тях има нитрати и микроскопични частици изгорял барут. След като отказал повече да им съдейства, в участъка поставили найлонови торбички върху ръцете му и го закарали в шерифството, където специалист направил анализ на следите от изстрел в криминалистическата лаборатория. Той се изразявал в натриване с химически обработени дискове на дланите и облеклото на Елиът. Когато били обработени от лаборант, натривките от дланите и ръкавите му показали високи нива на остатъчни вещества от изстрел.

Тогава Елиът вече официално бил арестуван по подозрение в убийство. Позволили му да се обади по телефона и той се свързал с личния си адвокат, който на свой ред позвънил на своя състудент Джери Винсънт. Впоследствие прехвърлили арестанта в окръжния затвор и го задържали по обвинение в двойно убийство. Следователите от шерифството се обадили в бюро за връзки с обществеността на управлението и предложили да свикат пресконференция. Били опандизили голяма риба.

Затворих делото точно когато Сиско спря линкълна пред Арчудей Студиос. На тротоара имаше демонстранти — стачкуващи сценаристи,

носеци червено-бели лозунги „Искаме справедлив дял!“ и „Обединени сценаристи!“. На някои бяха нарисувани юмруци, стискащи писалка. Друг лозунг гласеше „Любимият ви цитат? Написал го е сценарист“. На тротоара беше поставена голяма надуваема свиня, пушеща пура. Върху задника ѝ беше жигосана думата „продуцент“. Свинята и повечето лозунги бяха изтъркани клишета и ми се струваше, че след като са хора на перото, демонстрантите биха могли да измислят нещо по-находчиво. Но пък те може би проявяваха такова творчество само когато им се плащаше.

Возех се на задната седалка с оглед представителността ми по време на тази първа среща. Надявах се Елиът да ме види през прозореца на кабинета си и да ме вземе за тежък и важен адвокат. Ала сценаристите видяха линкълн с пътник отзад, помислиха ме за продуцент и щом завихме към студиото, връхлетяха колата с лозунгите си и започнаха да скандират: „Ално копеле! Алчно копеле!“ Сиско настъпи газта, профуча през тях и неколцина нещастни писачи трябваше да отскочат, за да не бъдат блъснати.

— Внимавай! — сопнах се. — Само това ни трябва, да сгазим някой безработен сценарист.

— Не се бой — спокойно отвърна той. — Винаги се разпръскват.

— Не и този път.

На портала Сиско се приближи достатъчно до будката, за да изравни моя прозорец с вратата. Уверих се, че никой от демонстрантите не ни е последвал на територията на студиото, и спуснах стъклото, за да поговоря с излезлия отвътре охранител. Носеше бежова униформа с тъмнокафява вратовръзка и еполети със същия цвят. Изглеждаше нелепо.

— С какво мога да ви помогна?

— Аз съм адвокатът на Уолтър Елиът. Нямам среща, но трябва спешно да го видя.

— Документите, ако обичате.

Извадих шофьорската си книжка и му я подадох през прозореца.

— В момента представлявам Джери Винсънт. Това е името, което е известно на секретарката на господин Елиът.

Охранителят влезе вътре и затвори плъзгащата се врата. Не знаех дали го направи заради климатика, или за да не ми позволи да чуя

разговора. Каквато и да беше причината, скоро той отново отвори вратата и ми подаде слушалката.

— Госпожа Албрект, главната асистентка на господин Елиът, иска да разговаря с вас.

Взех телефона.

— Ало?

— Господин Холър, нали? За какво става дума? Досега господин Елиът контактуваше изключително с господин Винсънт по този въпрос и в календара му няма определена среща.

„Този въпрос“. Странен евфемизъм за обвинение в двойно убийство.

— Госпожо Албрект, предпочитам да не говоря за това на портала. Както се досещате, „този въпрос“ е много деликатен, ако ми позволите да използвам вашите думи. Може ли да дойда в офиса и да се срещна с господин Елиът?

Завъртях се на седалката и погледнах през задния прозорец. Зад моя линкълн чакаха на опашка още две коли. Сигурно не бяха продуценти. Сценаристите ги бяха пуснали да минат безпрепятствено.

— Опасявам се, че това не е достатъчно, господин Холър. Може ли да ви включа на изчакване, докато се свържа с господин Винсънт?

— Няма да се свържете с него.

— Той ще се съгласи да разговаря с господин Елиът, сигурна съм.

— Аз пък съм сигурен, че няма, госпожо Албрект. Джери Винсънт е мъртъв. Тъкмо затова съм тук.

Погледнах отражението на Сиско в огледалото и свих рамене, за да покажа, че не съм имал друг избор, освен да я шашна с новината. Бях възнамерявал да се вмъкна ловко в студиото и лично да съобща на Елиът, че адвокатът му вече не е сред живите.

— Извинете, господин Холър, казвате, че господин Винсънт е... мъртъв, така ли?

— Точно това казах. И съдът ме назначи за негов заместник. Сега може ли да вляза?

— Да, разбира се.

Върнах слушалката на охранителя и след миг порталът се отвори.

13.

Определиха ни страхотно място на паркинга за ръководния персонал.

Казах на Сиско да ме чака в колата и отидох на срещата сам, с двете дебели папки, които Винсънт беше събрал по делото. Едната съдържаеше предадения до този момент от прокуратурата доказателствен материал, включително важните следствени документи и разпечатките на разпитите, а в другата имаше документи и всевъзможни сведения, събрани от Джери през петте месеца работа по случая. От тези две папки бях получил доста добра представа с какво разполага и с какво не разполага обвинението и накъде иска да насочи процеса прокурорът. Оставаше да се върши още работа и липсваха части от аргументите и стратегията на защитата. Имаше вероятност Джери Винсънт да ги е пазил в главата, лаптопа или бележника си, но ако ченгетата не арестуваха заподозрян и не върнеха откраднатите вещи, това нямаше да ми е от никаква полза.

Минах по алея, пресичаща прекрасно поддържана морава и водеща към офиса на Елиът. Планът ми за срещата се състоеше от три части. Първа точка от дневния ред беше да го привлека за свой клиент. След това щях да поискам разрешение да отложа процеса, за да имам време да набера инерция и да се подготвя. И накрая трябваше да видя дали продуцентът разполага с някое от нещата, липсващи в защитната аргументация. Втора и трета точка очевидно нямаше да имат значение, ако не успееш с първата.

Офисът на Уолтър Елиът се намиреше в Бунгало 1, в отсрещния край на Арчуей. „Бунгалата“ в Холивуд всъщност са огромни. Статус символи. Все едно домът ти да е на територията на компанията. И като във всеки частен дом, може да се пази в тайна какво става вътре.

Облицовано с плочки антре в испански стил водеше към дневна на по-ниско ниво. На едната стена имаше камина, бълваща газови пламъци, а в отсрещния ъгъл беше вграден махагонов бар. Застанах в средата на стаята и се заоглеждах. Над камината висеше картина, изобразяваща рицар на бял жребец. Рицарят беше вдигнал забралото

си и се взираше напред. Направих още няколко крачки навътре в помещението и разбрах, че очите му остават втренчени в зрителя от всякакъв ъгъл. Следяха ме.

— Господин Холър?

Обърнах се и познах гласа от телефона на портала. Пазителката на портите на Елиът, госпожа Албрект, беше влязла през някакъв невидим вход. Първата дума, която ми дойде наум, беше „елегантност“. Застаряваща хубавица, тя очевидно приемаше процеса мимоходом. В небоядисаната ѝ коса сребрееха сиви кичури, ситни бръчици пълзяха към очите и устата ѝ, привидно недокоснати от инжекции или скалпел. Госпожа Албрект приличаше на жена, която си харесва кожата. Опитът ми показваше, че това се среща изключително рядко в Холивуд.

— Господин Елиът ще ви приеме веднага.

Последвах я зад незабелязан от мен ъгъл и по къс коридор, който водеше до приемна. Тя подмина едно бюро, навярно своето, и отвори голямата врата на кабинета на Уолтър Елиът.

Самият той беше прекалено почернял от слънцето мъж с повече сиви косми, щръкнали от отворената яка на ризата му, отколкото върху темето. Седеше зад голяма стъклена маса. Отдолу нямаше чекмеджета, отгоре нямаше компютри. Цялата беше затрупана с документи и сценарии. Нямаше значение, че му предстои процес за двойно убийство. Човекът не се помайваше. Работеше и управляваше Арчудей, както винаги. Може би го правеше по съвет на някой холивудски наставник по самопомощ, обаче това не беше необичайно поведение или философия за обвиняем. Дръж се така, сякаш си невинен, и ще те приемат като невинен. Накрая ще станеш невинен.

Отдясно имаше няколко фотьойла, но той предпочете да остане зад работната си маса. Имаше тъмни пронизващи очи, които ми се сториха познати, и след малко разпознах в тях очите, които току-що ме бяха наблюдавали — рицарят на коня в дневната беше Елиът.

— Господин Елиът, това е господин Холър — представи ме госпожа Албрект.

И ми посочи да седна на стола срещу масата. Когато се настаних, Елиът ѝ даде знак да излезе, без да я погледне, и асистентката безмълвно напусна стаята.

През годините бях представлявал и бях стоял в близост до двайсетина убийци. Единственото правило гласеше, че няма правила. Те бяха всякакви на ръст и външен вид, богати и бедни, скромни и високомерни, разкаяни и хладнокръвни. Статистиката ми показваше, че Елиът най-вероятно е убиец. Че спокойно е очистил жена си и любовника ѝ и арогантно си мисли, че ще му се размине. Но по време на тази първа среща нищо не ми подсказваше едно или друго. Винаги е така.

— Какво се е случило с адвоката ми? — попита той.

— За подробно обяснение ще се наложи да ви препратя към полицията. С две думи, снощи някой го е убил в колата му.

— Ами аз? След седмица ми предстои процес, залогът в който е животът ми!

Малко преувеличаваше. Изборът на съдебни заседатели беше насрочен за след девет дни и от прокуратурата не бяха обявили, че ще искат смъртна присъда. Но не беше зле да е убеден в това.

— Тъкмо затова съм тук, господин Елиът. В момента можете да разчитате само на мен.

— А кой сте вие? Никога не съм чувал за вас.

— Не сте, защото гледам да не чуват за мен. Прочутите адвокати привличат прекалено много внимание към клиентите си. Поддържат славата си, като хвърлят клиентите си на медиите. Аз не действам така.

Той сви устни и кимна. Виждах, че току-що съм спечелил точка в своя полза.

— И вие поемате практиката на Винсънт, така ли?

— Ще ви обясня, господин Елиът. Джери Винсънт работеше сам. Също като мен. От време на време двамата се нуждаехме от помощ по някое дело или се налагаше да ни замести друг адвокат. Затова си помагахме един на друг. Ако погледнете договора за адвокатска защита, който сте подписали с него, ще откриете името ми в клауза, позволяваща на Джери да обсъжда вашето дело с мен и да ме включи в поверителните отношения с клиента си. С други думи, той ми доверяваше делата си. И след като него вече го няма, аз съм готов да го заместя. По-рано днес председателката на Съдебния съвет издаде заповед, с която ме назначи за адвокат по делата на Джери. Естествено, вие трябва да решите кой да ви защитава на процеса. Отлично съм запознат с вашето дело и съм готов да поема защитата ви без каквито и

да е сътресения. Но както казах, вие сам трябва да вземете това решение. Аз съм тук само за да ви съобща какви възможности имате.

Елиът поклати глава.

— Направо не мога да повярвам. Бяхме готови за процес идната седмица и нямам намерение да го отложам. От пет месеца чакам да изчистят името си! Имате ли представа какво е невинен човек да трябва цяла вечност да чака за справедливост? Да четете всякакви инсинуации и оскърбления в медиите? Прокурорът да души наоколо в очакване да направя хода, заради който ще анулират гаранцията ми? Вижте това!

Изпъна левия си крак и повдигна крачолата си, за да покаже джипиеса, който му беше наредила да носи съдия Холдър.

— Искам всичко това да приключи!

Кимнах утешително. Ако му кажех, че искам да отложам процеса, веднага щеше да отхвърли кандидатурата ми. Реших да повдигна този въпрос при обсъждане на стратегията, след като сключи сделката — ако изобщо се стигнеше дотам.

— Имал съм много несправедливо обвинени клиенти — излъгах го. — Очакването на справедливост може да стане почти непоносимо. Но това прави и оправдаването още по-важно.

Елиът не отговори и аз не оставих тишината да се проточи.

— Почти цял следобед преглеждах документите и доказателствения материал по вашето дело. Убеден съм, че не се налага да отлагате процеса, господин Елиът. Повече от готов съм да се заема с него. Друг адвокат може би няма да е готов, но аз — определено.

Това беше най-доброто, с което можех да го зария, в по-голямата си част лъжи и преувеличения. Ала не спрях дотам.

— Проучих стратегията за процеса, която е очертал господин Винсънт. Не бих я променил, но мисля, че мога да я усъвършенствам. И съм готов да го направя следващата седмица, ако се наложи. Известно отлагане винаги може да е полезно, но не е непременно необходимо.

Елиът кимна и поглади устните си с показалец.

— Ще трябва да си помисля. Ще поговоря с някои хора и ще им възложат да ви проверят. Също както провериха Винсънт, преди да подпише договор с него.

Реших да рискувам и да се опитам да го принудя да вземе бързо решение. Не исках да ме проверява и евентуално да открие, че съм изчезнал за цяла година. Това щеше да предизвика прекалено много въпроси.

— Чудесна идея. Не прибързвайте, но и не се бавете. Колкото повече отлагате решението си, толкова по-голяма е вероятността съдията да намери за нужно да отложи процеса. Знам, че не го желаете, обаче при отсъствието на господин Винсънт и на негов заместник съдията сигурно вече се изнервя и започва да го обмисля. Ако изберете мен, ще се опитам да се явя пред съдията колкото може по-скоро и да обясня, че сме готови за процеса.

Изправих се и бръкнах в джоба си за визитка. Оставих я върху стъклото.

— Това са всичките ми телефонни номера. Можете да се обадите по всяко време.

Надявах се да ми каже да седна и да започнем да се готвим за процеса. Елиът обаче само се пресегна и вдигна визитката ми. Когато го оставих, като че ли я разглеждаше. Преди да стигна до вратата на кабинета, тя се отвори отвън и на прага застана госпожа Албрект. Усмихна ми се топло.

— Сигурна съм, че ще останем във връзка.

Имах чувството, че е чула всяка дума, разменена между мен и шефа.

— Благодаря, госпожо Албрект. И аз се надявам.

14.

Заварих Сиско да пуши цигара, облеган на линкълна.

— Бързо приключи — отбеляза той.

Отворих задната врата, в случай че на паркинга има камери и Елиът ме наблюдава.

— Благодаря ти за насърчителните думи.

Качих се и той зае мястото си зад волана.

— Просто казвам, че ми се стори малко бързо. Как мина?

— Направих каквото можах. Навярно скоро ще узнаем.

— Смяташ ли, че той го е извършил?

— Сигурно, но това няма значение. Имаме да мислим за други неща.

Беше ми трудно да се прехвърля от мисълта за хонорара от четвърт милион долара към някои от по-незначителните клиенти в списъка на Винсънт, обаче такава ми беше работата. Отворих чантата си и извадих другите текущи дела. Трябваше да реша къде ще е следващата ни спирка.

Сиско изкара колата на заден, потегли към арката и каза:

— Лорна чака да ѝ се обадиш.

Погледнах го в огледалото.

— Моля?

— Докато ти беше вътре, ми позвъни. Много иска да научи как е минало с Елиът.

— Не се тревожи, ще ѝ се обадя. Само да реша къде отиваме.

Върху всички папки четливо бяха отпечатани адресите на съответните клиенти — поне онези адреси, които бяха дали при подписването на договорите за адвокатски услуги. Бързо ги прегледах, за да потърся някой в Холивуд. Накрая се натъкнах на делото на жената, обвинена в непристойно поведение. Клиентката, която беше идвала в кантората да си иска делото.

— Добре — казах, — когато излезеш оттук, тръгни по Мелроуз към Ла Бреа. Имаме клиентка съвсем наблизо. Една от онези, които днес са идвали за делата си.

— Ясно.

— След това ще се преместя на предната седалка. Не искам да се чувстваш като шофьор.

— Не е чак толкова зле. Мисля, че бих могъл и да свикна.

Извадих си мобилния телефон.

— Ей, Мик, трябва да ти кажа нещо — спря ме Сиско.

Отдръпнах палеца си от бутона за бързо избиране, с който щях да се обадя на Лорна.

— Да?

— Просто исках сам да ти го кажа, преди да си го чул от някой друг. Ние с Лорна... ще се женим.

Бях се досетил, че са тръгнали в тази посока. С Лорна бяхме приятели петнайсет години, преди да поживеем като мъж и жена за една. За мен този брак представляваше реакция на преживяно разочарование и не можеше да има нещо по-неудачно. Сложихме край, когато осъзнахме грешката, и някак си успяхме да останем близки. В целия свят нямаше друг човек, на когото да вярвам повече. Вече не бяхме влюбени, но аз още я обичах и винаги щях да я закрилям.

— Това представлява ли някакъв проблем за теб, Мик?

Погледнах го в огледалото.

— Аз не участвам в уравнението, Сиско.

— Знам, обаче искам да се уверя, че няма проблем за теб. Нали разбираш какво искам да кажа?

Обърнах се към прозореца и за миг се замислих. После пак го погледнах в огледалото.

— Не, няма никакъв проблем. Но ще ти кажа нещо, Сиско. Тя е една от четирите най-важни хора в моя живот. Ти си с около трийсет и пет килограма по-тежък от мен — и естествено, всички са само мускули. Обаче ако я нараниш, ще намеря начин да ти го върна. Това представлява ли проблем за теб?

Той премести поглед от огледалото към пътя пред себе си. Бяхме в крайното платно и се движехме бавно. Стачкуващите сценаристи се бяха струпали на тротоара и забавяха хората, които излизаха от студиото.

— Не, Мик, няма никакъв проблем.

Известно време помълчахме, докато бавно се придвижвахме напред. Сиско час по час ме поглеждаше в огледалото.

— Какво има? — попитах накрая.

— Ами, сетих се за дъщеря ти. Това прави един човек. И после Лорна. Чудех се кои са другите двама.

Преди да успея да отговоря, в ръката ми засвири електронната версия на увертюрата на „Вилхелм Тел“. Погледнах дисплея — пишеше „непознат номер“. Отворих телефона.

— Холър слуша.

— Моля, почакайте един момент да ви свържа с Уолтър Елиът — каза госпожа Албрект.

След миг чух познатия глас.

— Господин Холър?

— Да?

Усетих стягане под лъжичката. Явно беше взел решение.

— Нещо в делото ми направи ли ви впечатление, господин Холър?

Въпросът ме свари неподготвен.

— Какво имате предвид?

— Един адвокат. Имам един адвокат, господин Холър. Разбирате ли, аз трябва да спечеля това дело не само пред съдията и съдебните заседатели, но и в съда на общественото мнение.

— Разбирам — отвърнах аз, въпреки че не схващах точно смисъла на казаното.

— През последните десет години избрах много печеливши филми, в които инвестирах парите си. Мисля, че успях да ги избира, защото имам нюх за общественото мнение и вкусове. Наясно съм какво харесват хората, защото знам какво си мислят.

— Убеден съм в това.

— И според мен хората вярват, че колкото си по-виновен, толкова повече адвокати ти трябва.

Виж, тук не бъркаше.

— Затова, когато наех господин Винсънт, първите ми думи към него бяха: никакъв отбор мечта, само вие. Отначало взехме още една адвокатка, но това беше временно. Тя изпълни определена цел и си тръгна. Един адвокат, господин Холър. Така го искам. Само един — най-добрият, който мога да си осигуря.

— Разби...

— Реших, господин Холър. Успяхте да ми направите впечатление, когато бяхте тук. Бих искал да ангажирам услугите ви за процеса. Вие ще сте моятт единствен адвокат.

Трябваше да успокоя гласа си, преди да му отговоря.

— Радвам се да го чуя. Да минем на „ти“ тогава. Аз съм Мики.

— Добре, Мики. Но държа на едно условие, преди да си стиснем ръцете.

— Да?

— Никакво отлагане. Започваме процеса по график. Искам да чуя, че го казваш.

Поколебах се. Исках да отложим процеса. Но още повече исках да получа това дело.

— Няма да отлагаме процеса — отвърнах. — Ще сме готови за идния четвъртък.

— Тогава добре дошъл на борда. Какъв е следващият ни ход?

— Ами, аз всъщност още не съм излязъл от паркинга. Мога да обърна.

— За съжаление имам срещи до седем, а после ще анализираме нашия филм за сезона на наградите.

Помислих си, че процесът и свободата му са по-важни от срещите и филмите, ала премълчах. Щях да образувам Уолтър Елиът и да му обясня действителността при следващото ни виждане.

— Добре. Тогава засега ми дай номер на факс и ще кажа на асистентката ми да ти прати договор. Той ще съдържа същите хонорарни условия, за каквито сте се разбрали с Джери Винсът.

Отсреща ми отговори мълчание. Зачаках. Ако щеше да се опитва да намали хонорара, сега беше моментът. Но вместо това той повтори факс номер, който чух да му диктува госпожа Албрект. Записах го на корицата на една от папките.

— Как си утре, Уолтър?

— Утре ли?

— Да, щом няма да е тази вечер, ще се срещнем утре. Трябва да започнем. Нали не искаш да отлагаме — аз пък искам да съм още по-добре подготвен, отколкото съм сега. Трябва да поговорим и да прегледаме нещата. В защитната аргументация има няколко празноти и мисля, че ще можеш да ми помогнеш да ги запълним. Мога да дойда в студиото или да се срещна с теб някъде другаде утре следобед.

Чух приглушени гласове, докато той се консултираше с госпожа Албрект.

— В четири съм свободен — каза накрая Елиът. — Тук, в бунгалото.

— Добре, ще дойда. И отмени каквото имаш в пет. Ще ни трябват поне два часа да започнем.

Той се съгласи с двата часа и тъкмо да приключим разговора, се сетих за нещо друго.

— Уолтър, искам да видя местопрестъплението. Може ли по някое време утре да отида в къщата в Малибу, преди да се срещнем?

Отново последва мълчание.

— Кога?

— Когато е удобно.

Той пак запуши слушалката и чух приглушеното му обсъждане с асистентката. После се върна на телефона.

— Какво ще кажеш за единайсет? Ще пратя някой да те чака там и да ти отключи.

— Добре. Тогава до утре, Уолтър.

Затворих и погледнах Сиско в огледалото.

— Наш е.

Той тържествуващо наду клаксона на линкълна. Продължителното свирене накара шофьора пред нас да вдигне юмрук и да ни покаже среден пръст. Стачкуващите сценаристи на улицата взеха клаксона за знак на подкрепа от вътрешни хора в омразното студио и масите нададоха одобрителни викове.

15.

Бош дойде рано на другата сутрин. Беше сам. Предложението му за мир се изразяваше във втората чаша кафе, която носеше и ми подаде. Вече не пия кафе — опитвам се да избягна нова зависимост в живота си, — обаче въпреки това я взех, като си мислех, че ароматът на кофеин ще ме освежи. Беше осем без петнайсет, ала аз бях в кантората на Джери Винсънт от над два часа.

Заведох Бош в архива. Той изглеждаше по-уморен, отколкото се чувствах аз, и бях почти сигурен, че носи същия костюм, с който го бях видял предишния ден.

— Дълга нощ, а?

— О, да.

— Убиеца ли гонихте, или опашките си?

Веднъж бях чул един детектив да задава този въпрос на друг в коридора на съдебната палата. Предположих, че е запазен за братята по оръжие, защото не мина много добре с Бош — той издаде някакъв гърлен звук и не отговори.

В архива го поканих да седне до масичката. На нея лежеше жълт бележник, но нямаше папки. Заех второто място и оставих чашата си с кафе.

— Е — казах и вдигнах бележника.

— Е — повтори Бош, след като аз не продължих.

— Вчера се срещнах със съдия Холдър и измислихме план, който да ни позволи да ви дадем каквото ви трябва от делата, без да ви даваме самите дела.

Той поклати глава.

— Какво има? — попитах.

— Трябваше да ме предупредите още вчера до Паркър Сентър. Нямаше да си губя времето.

— Мислех, че ще оцените жеста ми.

— Няма да се получи.

— Откъде знаете? Защо сте толкова сигурен?

— Колко убийства сте разследвали, Холър? И колко убийци сте разкрили?

— Добре, съгласен съм. Вие сте детективът. Но пък мен ме бива да анализирам дела и да преценявам какво представлява сериозна заплаха срещу Джери Винсът. Навярно заради опита си като адвокат по наказателно право дори бих могъл да открия заплаха, която вие бихте пропуснали в качеството си на детектив.

— Така твърдите вие.

— Да, аз.

— Вижте, само отбелязвам очевидното. Аз съм детективът. Аз съм човекът, който трябва да прегледа делата, защото знам какво търся. Не се обиждайте, обаче вие сте аматьор в тая работа. Тъй че сега аз трябва да приема каквото ми дава един аматьор и да повярвам, че съм получил всичко възможно от делата. Не става така. Не вярвам на други улики освен на ония, които съм открил сам.

— Отново съм съгласен с вас, детектив, но това е положението. Това е единственият начин, който одобри съдия Холдър, и трябва да ви кажа, че и от толкова трябва да сте доволен. Тя изобщо не желаше да ви окаже съдействие.

— Значи искате да кажете, че сте се застъпили за мен, така ли?

Каза го със скептичен, даже саркастичен глас, като че ли е някаква математическа невероятност адвокат да помогне на детектив от полицията.

— Точно така — троснах се. — Застъпих се за вас. Вчера ви казах, Джери Винсът ми беше приятел. Искам да заловите човека, който го е убил.

— Сигурно се страхувате и за собствената си кожа.

— Не отричам.

— И аз щях да се страхувам, ако бях на ваше място.

— Вижте, искате ли списъка, или не?

Протегнах му бележника, сякаш примамвах куче с играчка. Той посегна към него и аз си дръпнах ръката. Моментално съжалих и побързах да му го дам. Получи се неловко, като ръкуването ни предишния ден.

— В този списък има единайсет имена, с кратко обобщение на заплахата, която всеки е отправил към Джери Винсът. Имаме късмет,

че Джери е сметнал за важно да остави описание на всяка заплаха, която е получил. Аз никога не съм го правил.

Бош не отговори. Четеше първата страница от бележника.

— Подредил съм ги по важност.

Детективът ме погледна и видях, че е готов отново да ме захапе, задето взимам неговата роля. Вдигнах ръка да го спра.

— Не от гледна точка на вашето следствие. А като адвокат. Поставих се на мястото на Джери Винсънт, прегледах ги и определих коя от тях би ме обезпокоила най-силно. Например първата в списъка. Джеймс Демарко. Човекът влиза в затвора по обвинение в незаконна търговия с оръжие и смята, че Джери е прецакал делото. Такъв като него може да се хване за патлака още щом излезе.

Бош кимна и отново сведе поглед към бележника.

— Още какво имате за мен? — попита, без да вдига очи.

— Какво искате да кажете?

Детективът ме погледна и размаха бележника, сякаш е лек като перце и същото се отнася за информацията в него.

— Ще проверя имената и ще видя къде са сега тия хора. Оня с незаконното оръжие може да е излязъл и да търси отмъщение. Обаче това са стари дела. Ако заплахите бяха сериозни, най-вероятно отдавна щяха да са изпълнени. Също като заплахите, които е получавал като прокурор. Тъй че ме занимавате с празни работи, господин адвокат.

— Празни ли? Някои от тези хора са го заплашвали, когато са ги отвеждали в затвора. Може да са пуснали някой от тях. Някой може току-що да е излязъл и да е изпълнил заплахата си. А може да са поръчали убийството му от затвора. Има много възможности и не бива да се пренебрегват като празни работи. Не разбирам вашето отношение.

Бош се усмихна и поклати глава. Спомних си, че баща ми правеше същото, когато се канеше да каже на мен, петгодишния, че нещо не съм разбрал.

— Изобщо не ме интересува мнението ви за моето отношение. Ще проверим вашите улики. Но аз търся нещо малко по-актуално. Нещо от текущите дела на Винсънт.

— Е, тук не мога да ви помогна.

— Можете, естествено. Сега всички дела са ваши. Предполагам, че ги преглеждате и се срещате с новите си клиенти. Ще се натъкнете,

ще видите или чуete нещо, което не пасва, което не ви се струва наред, което може би ще ви поуплаши. И тогава ще ми се обадите.

Вперих очи в него, без да отговоря.

— Човек никога не знае — продължи той. — Това може да ви спаси от...

После сви рамене и не довърши, но мисълта му беше ясна. Опитваше се да ме подплаши, за да ме накара да му окажа далеч по-голямо съдействие, отколкото позволяваше съдия Холдър и отколкото смятах, че е редно.

— Едно е да ви разкривам информация от закрити случаи — отвърнах. — И съвсем друго — да ви издавам, сведения от текущи дела. Пък и знам, че искате много повече от самите заплахи. Смятате, че Джери се е натъкнал на нещо или е знаел нещо, заради което са го убили.

Бош — не сваляше очи от мен — бавно кимна. Аз се предадох пръв.

— Какво ще кажете за известна взаимност, детектив? Какво ви е известно и не ми го разкривате? Какво е имало в лаптопа, че е било толкова важно? Какво е имало в папката?

— Не мога да разговарям с вас за следствие, което се води в момента.

— Вчера можехте, когато ме попитахте за ФБР.

Той ме погледна и присви тъмните си очи.

— Не съм ви питал за ФБР.

— Стига де. Попитахте дали е имал федерални дела.

Защо ще го правите, ако няма никаква федерална връзка? Предполагам, че се отнася за ФБР.

Бош се поколеба. Имах чувството, че съм познал и съм го приклещил в ъгъла. Като бях споменал Бюрото, го бях накарал да си мисли, че знам нещо. Сега щеше да му се наложи да даде, за да получи.

— Този път вие сте пръв — казах.

Той кимна.

— Добре, убиецът е взел мобилния телефон на Джери Винсънт — или от трупа му, или защото е бил в куфарчето му.

— Ясно.

— Вчера, точно преди да се срещнем с вас, получих разпечатките на телефонните му разговори. В деня на убийството три пъти са го търсили от Бюрото. Четири дни по-рано са му звънили още два пъти. Разговарял е с някого там. Или те са разговаряли с него.

— Кой?

— Не мога да кажа. Всички изходящи разговори от Бюрото се водят на главния телефон. Знам само, че са му се обаждали от Бюрото, без имена.

— Колко дълги са били разговорите?

Бош отново се поколеба, неуверен каква част да ми разкрие. Погледна бележника в ръката си и видях, че неохотно решава да ми каже още нещо. Щеше да се ядоса, когато установеше, че нямам какво да му дам в замяна.

— Всички са били кратки.

— Колко кратки?

— Никога повече от минута.

— Тогава може просто да са бъркали номера.

Детективът поклати глава.

— Прекалено често. Искали са нещо от него.

— Някой от там питал ли е за полицейското разследване?

— Още не.

Замислих се за всичко това и свих рамене.

— Е, може да го направят и тогава ще узнаете.

— Да, а може да не го направят. Не е в техния стил, ако разбирате какво искам да кажа. Сега е ваш ред. Какво знаете за федералната връзка?

— Нищо. Потвърдих, че Винсънт не е имал федерални дела.

Лицето на Бош потъмня: осъзнаваше, че съм го изиграл.

— Искате да кажете, че не сте открили федерални връзки, така ли? Даже визитка на човек от Бюрото в кантората?

— Точно така. Нищо.

— Носеше се слух, че федерален състав съдебни заседатели разследвал корупция в щатските съдилища. Знаете ли нещо за това?

Поклатих глава.

— Не съм работил цяла година.

— Благодаря за помощта.

— Вижте, детектив, не разбирам. Защо не може просто да им позвъните и да ги попитате кой се е обаждал на жертвата? Не е ли това начинът за водене на следствие?

Бош се усмихна, като че ли разговаряше с дете.

— Ако искат да знам нещо, те ще ме потърсят. Ако им се обадя, просто ще ме отсвирят. Ако е било в рамките на разследване на корупция и те продължават да работят по случая, вероятността да разговарят с местно ченге е нищожна, меко казано. А ако са го убили заради тях, вероятността е нулева.

— Как така ще го убият заради тях?

— Казах ви, търсили са го нееднократно. Искали са нещо. Притискали са го. Някой друг може да е научил за това и да е решил, че го заплашва опасност.

— Прекалено много догадки за някакви си пет телефонни разговора, които общо дори не правят пет минути.

Бош повдигна бележника.

— Тоя списък също е само догадки.

— Ами лаптопът?

— Какво по-точно?

— Да не би всичко да е заради него, заради нещо в него?

— Вие ми кажете.

— Как да ви кажа, след като нямам представа какво е имало вътре.

Той кимна и се изправи.

— Приятен ден, господин адвокат.

И излезе. Взе бележника, разбира се. Останах да се чудя дали ме предупреждаваше, или ме разиграваше.

16.

Лорна и Сиско пристигнаха заедно петнайсет минути след заминаването на Бош. Събрахме се в кабинета на Винсънт. Аз седнах на бюрото на убития адвокат, а те се настаняха един до друг пред него. Проведохме поредното обсъждане, в което разгледахме делата, постигнатото предишната вечер и какво остава за вършене.

Заедно със Сиско вчера бях посетил единайсет от клиентите на Винсънт, като привлякох осем от тях и върнах делата на останалите трима. Това бяха приоритетните случаи, потенциалните клиенти, които се надявах да запазя, понеже бяха платежоспособни или делата им бяха привлекли вниманието ми. Бяха дела, които можех да спечеля или пък ми отправяха предизвикателство.

Тъй че не беше лоша вечер. Даже убедих жената, обвинена в непристойно поведение, да ме наеме. И естествено, Уолтър Елиът беше черешката на сладоледа. Лорна докладва, че му е пратила по факса договор за адвокатски услуги и той го подписал и върнал. В това отношение бяхме в добра форма. Можех да започна да точа по малко от стоте хиляди в клиентската сметка.

След това направихме план за деня. Казах на Лорна, че искам двете с Рен, ако секретарката на Джери изобщо се появи, да известят оставащите клиенти за смъртта на Винсънт и да ми уговорят срещи за обсъждане на възможността да ги защитавам. Освен това исках Лорна да продължи да работи върху календара и да се запознае с папките и финансовите документи на Винсънт.

Казах на Сиско, че искам да насочи вниманието си към делото Елиът, с особен акцент върху свидетелите. Това означаваше, че трябва да вземе вече съставения от Джери предварителен списък със свидетелите на защитата и да приготви призовки за служителите в органите на реда и другите свидетели, които може да се смятат за враждебни на каузата на защитата. После трябваше да се свърже с платените експерти и другите, които доброволно щяха да свидетелстват в полза на защитата, и да ги увери, че процесът ще започне по график и аз ще заменя Винсънт на руля.

— Ясно — отвърна той. — Ами разследването на убийството на Винсът? Още ли искаш да го следя?

— Да, наблюдавай го и ми съобщавай каквото откриеш.

— Научих, че през нощта потили някого, обаче на сутринта са го пуснали.

— Кого?

— Още не знам.

— Заподозрян?

— Освободили са го, тъй че който и да е бил, явно са свалили подозренията от него. Засега.

Кимнах и се замислих за това. Нищо чудно, че Бош изглеждаше недоспал.

— Ти какво ще правиш днес? — попита Лорна.

— От днес приоритет ми е Елиът. По другите дела има някои неща, на които ще трябва да обърна известно внимание, но като цяло отсега нататък ще се занимавам с Елиът. След осем дни ни предстои избор на съдебни заседатели. Днес искам да започна с местопрестъплението.

— Би трябвало да дойда с теб — отбеляза Сиско.

— Не, искам само да придобия представа за мястото. По-късно може да отидеш там с фотоапарат и ролетка.

— Мик, няма ли как да убедим Елиът да отложим процеса? — попита Лорна. — Не разбира ли, че имаш нужда от време, за да проучиш делото и да вникнеш него?

— Казах му го, обаче това не го интересува. Постави го като условие, за да ме наеме. Трябваше да се съглася да започнем процеса другата седмица, иначе щеше да си търси друг адвокат. Твърди, че е невинен, и не иска да чака нито ден повече, за да го докаже.

— Вярваш ли му?

Свих рамене.

— Няма значение. Той го вярва. И има някаква странна убеденост, че всичко ще бъде в негова полза — като бокс офис класациите в понеделник сутрин. Тъй че или ще се приготвя за процеса в края на следващата седмица, или ще изпусна клиента.

Точно в този момент вратата на кабинета се отвори и на прага колебливо застана Рен Уилямс.

— Извинявайте...

— Здравей, Рен — отвърнах. — Радвам се, че си тук. Ви ли почакала в приемната и Лорна след малко ще дойде да поработи с теб?

— Няма проблем. Освен това там чака един от клиентите. Патрик Хенсън. Вече беше там, когато дойдох.

Погледнах си часовника. Девет и пет. Добър признак по отношение на Патрик Хенсън.

— Покани го да влезе.

Патрик Хенсън се оказа по-дребен, отколкото очаквах, но може би тъкмо ниският гравитационен център го правеше добър сърфист. Имаше задължителния силен тен, ала косата му беше подстригана късо. Не носеше обеци, нито огърлица от бели миди или зъб от акула. Нямаше татуировки или поне не се виждаха. Беше с черен панталон и нещо, което сигурно минаваше за най-хубавата му риза. С яка.

— Патрик, вчера разговаряхме по телефона. Аз съм Мики Холър, а това е моята деловодителка Лорна Тейлър. Този здравеняк е Сиско, моят детектив.

Той се приближи до бюрото и се ръкувахме. Ръкостискането му беше здраво.

— Радвам се, че реши да дойдеш. Това там на стената твоят рибок ли е?

Хенсън се завъртя в кръста, без да помръдва крака, сякаш беше върху сърф, и погледна окачената на стената риба.

— Да, това е Бети.

— Дал си име на препарирана риба?! — учуди се Лорна. — Да не ти е била домашен любимец?

Той се усмихна, по-скоро на себе си, отколкото на нас.

— Не, хванах я много отдавна. Още във Флорида. Закачих я до входната врата в квартирата си в Малибу. Когато се прибирахме вкъщи със съквартирантите ми, винаги казвахме: „Здравееей, Бети!“ Беше си тъпичко.

Хенсън се обърна към мен и ме погледна.

— Като става дума за имена, Трик ли да ти викаме?

— Не, това име го измисли моят агент. Вече не работя с него. Можете да ме наричате просто Патрик.

— Добре. И освен това ми каза, че имаш валидна шофьорска книжка.

— Да, разбира се.

Той бръкна в предния си джоб и измъкна дебел найлонов портфейл. Извади книжката си от него и ми я подаде. Разгледах я, после я подхвърлих на Сиско. Той я проучва малко по-дълго и кимна, даваше официално одобрение.

— Виж, Патрик, имам нужда от шофьор — продължих аз. — От мен колата, бензинът и застраховката, а ти идваш тук всяка сутрин в девет и ме возиш там, където трябва да отида. Вчера ти казах как плащам. Още ли проявяваш интерес?

— Определено.

— Безопасен шофьор ли си? — попита Лорна.

— Никога не съм катастрофирал.

Кимнах одобрително. Казват, че наркоманът най-лесно разкрива друг наркоман. Търсех признаци, че още е зависим. Тежки клепачи, забавен говор, извъртане на поглед. Ала не открих нищо такова.

— Кога можеш да започнеш?

Хенсън сви рамене.

— С нищо не съм зает... Искam да кажа, когато пожелаете.

— Какво ще кажеш да започнеш още сега? Днес ще изпитателният ти срок. Ще видим как се справяш и в края на деня ще поговорим за това.

— Звучи ми добре.

— Ами тогава да тръгваме. Ще ти обясня в колата как искам да стават нещата.

— Бива.

Той пхна палци в джобовете си и зачака следващия ход или инструкция. Изглеждаше трийсетинагодишен, но това беше от въздействието на слънцето върху кожата му. От делото му знаех, че е само на двацет и четири и че има още много да учи.

Днес възнамерявах да го върна на училище.

17.

Излязохме от центъра по шосе 10 и поехме на запад към Малибу. Аз седях отзад и отворих компютъра си върху сгъваемата масичка. Докато чаках да се стартира, обясних на Патрик Хенсън как става всичко.

— Не съм имал кантора, откакто преди дванайсет години напуснах Бюрото за служебна защита. Моята кантора е колата. Имам още два линкълна точно като този и ги редувам. Във всеки от тях има принтер и факс, а в лаптопа си имам карта за безжичен интернет. На задната седалка мога да правя всичко, каквото мога да правя и в офис, при това докато пътувам към следващата си цел. В окръг Лос Анджелис има над четирийсет съдебни палати. Най-добрият начин да правиш бизнес е да си мобилен.

— Гот — отбеляза Патрик. — И на мен не би ми се искало да кисна в офис.

— Абсолютно — съгласих се. — Прекалено е клаустрофобично.

Компютърът се зареди. Отидох в папката, в която държах формулярите, и започнах да попълвам предварително искане за оглед на вещественно доказателство.

— В момента работя по твоето дело, Патрик.

Той ме погледна в огледалото.

— Какво искате да кажете?

— Ами, прегледах делото ти. Има нещо, което господин Винсънт не е свършил, а според мен може да е от полза.

— Какво?

— Да поискаме независима оценка на огърлицата, която си взел. Посочената от тях стойност е дваисет и пет хиляди и това те праща в категорията кражба в особено големи размери. Но като че ли досега никой не го е оспорил.

— Искате да кажете, че ако диамантите са фалшиви, няма да е кражба, така ли?

— Може и така да се получи. Но си мислех и за нещо друго.

— Какво?

Извадих делото му от чантата си, за да проверя едно име.

— Нека първо ти задам няколко въпроса, Патрик, Какво правеше в къщата, от която си взел огърлицата?

Той сви рамене.

— Ходех с най-малката дъщеря на старата госпожа. Запознахме се на плажа и почнах да я уча да сърфира. Излизахме няколко пъти. После у тях празнуваха рождения ден на майка ѝ. Поканиха ме и тогава подариха на госпожата оная огърлица.

— И ти си научил цената ѝ.

— Да, когато ѝ я подаряваше, мъжът ѝ каза, че била диамантена. Адски се гордееше с нея.

— И следващия път, когато си отишъл в къщата, си откраднал огърлицата.

Хенсън не отговори.

— Това не беше въпрос, Патрик. Това е факт. Сега аз съм твой адвокат и трябва да обсъдим фактите по делото. Само никога не ме лъжи, иначе няма да те защитавам.

— Добре.

— И следващия път, когато си отишъл в къщата, си откраднал огърлицата.

— Да.

— Разкажи ми за това.

— Бяхме сами, плувахме в басейна и аз казах, че трябва да отида до тоалетната, само че всъщност исках да потърся хапчета в шкафчето за лекарства. Болеше ме. В тоалетната на долния етаж нямаше, затова се качих горе и се огледах. Надникнах в кутията за бижута на старата госпожа и видях огърлицата. И просто я взех.

Поклати глава. Знаех защо. Ужасно се срамуваше и се отвращаваше от действията, които го беше принудила да извърши зависимостта му. Самият аз го бях преживявал и знаех, че поглеждането назад с ясни очи е почти толкова страшно, колкото и поглеждането напред.

— Всичко е наред, Патрик. Благодаря ти за честността. Какво каза човекът, при когото я заложи?

— Каза, че ми дава само четиристотин, защото верижката била златна, ама не смятал, че диамантите са истински. Отговорих му, че дрънка глупости, ама какво можех да направя? Взех парите и отидох в

Тихуана. Имах нужда от хапчетата, затова взех колкото ми даваше. Толкова бях зависим от дрогата, че не ми пукаше.

— Как се казва момичето? Не го пише в делото.

— Мандолина, като музикалния инструмент. Родителите ѝ я наричаха Манди.

— Разговарял ли си с нея, след като те арестуваха?

— Не бе, човек. С връзката ни е свършено.

Сега очите в огледалото изглеждаха тъжни и унижени.

— Глупава работа — каза той. — Цялата работа беше глупава.

За миг се замислих за нещата, после бръкнах в джоба си и извадих полароидна снимка. Протегнах я над облегалката и потупах Патрик по рамото с нея.

— Погледни я.

Той я взе и я хвана над волана, докато я разглеждаше.

— Какво ти се е случило, по дяволите?

— Спънах се в бордюра и направих страхотен плонж пред дома си. Строших си един зъб и носа, пък и си разбих челото. В спешното ми направиха снимка. Да си я нося за спомен.

— Спомен за какво?

— Току-що бях слязъл от колата си, след като върнах единайсетгодишната си дъщеря при майка ѝ. По онова време вече взимах до триста и двацет милиграма оксиконтин дневно. Още със ставането сутрин. Само дето сутринта за мен беше следобед.

Оставих го да смели информацията, преди да продължа.

— Та значи смяташ, Патрик, че си извършил нещо глупаво, а? Аз возих дъщеричката си на триста и двацет милиграма оксиконтин.

Беше мой ред да поклатя глава.

— Не можеш да промениш миналото, Патрик. А само да го съхраняваш в паметта си.

Той ме наблюдаваше в огледалото.

— Ще ти помогна с юридическия проблем. От теб зависи да се справиш с останалото. А тъкмо останалото е най-трудната част. Но ти вече го знаеш.

Хенсън кимна.

— Както и да е, виждам лъч светлина, Патрик. Нещо, което Джери Винсънт не е забелязал.

— Какво?

— Съпругът на жертвата й е подарил тази огърлица. Казва се Роджър Воглър и е спонсор на много хора, заемащи избираеми постове в окръга.

— Да, той е голяма клечка в политиката. Мандолина ми го каза. Правели благотворителни сбирки у тях.

— Е, ако диамантите на огърлицата са фалшиви, той няма да пожелае да се изправи пред съда. Особено ако жена му не го знае.

— Но какво може да направи той?

— Воглър е спонсор, Патрик. Неговите дарения са помогнали за избора най-малко на четирима души от областната управа. Областните управители контролират бюджета на прокуратурата. Прокуратурата ти повдига обвинение. Това е хранителна верига. Ако доктор Воглър иска да прати послание, повярвай ми, ще го прати.

Хенсън кимна. Започваше да вижда светлината.

— Ще подам искане да ни бъде позволено да направим независим анализ и оценка на вещественото доказателство, с други думи, диамантената огърлица. Човек никога не знае, думата „оценка“ може да раздвижи нещата. Просто ще трябва да почакаме и да видим какво ще се случи.

— В съда ли ще ходим, за да подадем искането?

— Не. Още сега ще го напиша и ще го пратя в съда по имейла.

— Супер!

— Красотата на интернет!

— Благодаря, господин Холър.

— Моля, Патрик. Би ли ми върнал снимката?

Той ми я подаде и аз я погледнах. Устната ми беше подута и носът ми не сочеше накъдето трябва. На челото ми имаше кърваво ожулване. Очите най-трудно се поддаваха на анализ. Замъглени и объркани, неуверено вторачени в обектива. В онзи момент бях стигнал дъното.

Прибрах снимката на сигурно място в джоба си.

Следващите петнайсет минути пътувахме в мълчание. През това време довърших искането, влязох в интернет и го пратих. Това определено беше предупреждение за прокуратурата и ми достави удоволствие. Адвокатът с линкълна се завръщаше. Самотния ездач отново беше яхнал коня си.

Стигнахме тунела, който бележи края на шосето и излиза на Тихоокеанската магистрала. Леко спуснах прозореца. Винаги съм обичал усещането на излизане от тунела, когато виждаш океана и усещаш мириxa му.

Продължихме на север към Малибу. Беше ми трудно да се върна към компютъра, при положение че океанът се синееше зад прозореца. Накрая се предадох и спуснах стъклото докрай.

Щом подминахме входа на каньона Топанга, започнах да виждам групи сърфисти в морето. Патрик час по час хвърляше погледи към водата.

— В делото пише, че си се подложил на рехабилитация в „Кръстопът“, в Антигуа — казах аз.

— Да. В центъра, създаден от Ерик Клептън.

— Хубав ли е?

— Доколкото може да е хубаво такова място.

— Вярно е. Как бяха вълните?

— Слаба работа. Пък и нямах възможност да карам сърф. Ти ходил ли си в рехабилитационен център?

— Да, в каньона Лоръл.

— Където ходят всички звезди ли?

— Беше близо до вкъщи.

— Е, аз избрах другата възможност. Бях колкото може по-далеч от приятелите и дома си. Получи се.

— Мислиш ли да се върнеш към сърфа?

Той погледна през прозореца, преди да отговори. Десетина сърфисти по неопрени чакаха следващата вълна.

— Едва ли. Поне не професионално. Рамото ми пострада.

Канех се да попитам за какво му е рамото, когато той продължи:

— Гребането е едно, обаче най-важното е изправянето. Аз се лиших от шансовете си, когато си преебах рамото. Извинявайте за грубия език.

— Няма нищо.

— Освен това правя нещата едно по едно. В каньона Лоръл са ви научили на това, нали?

— Да. Но и сърфирането може да стане стъпка по стъпка.

Хенсън кимна. Наблюдавах очите му. Той продължаваше да хвърля погледи в огледалото към мен.

— Какво искаш да ме попиташ, Патрик?

— Хм, да, имам един въпрос. Нали знаете, че Винсънт ми взе рибата и я закачи на стената?

— Да.

— Ами, хм, чудех се дали не е запазил някъде и някой от сърфовете ми.

Отново разтворих папката и я запрелиствах, докато стигнах до сведението от ликвидатора. В него се посочваха дванайсет сърфа и получените за тях цени.

— Дал си му дванайсет сърфа, нали така?

— Да, всичките.

— Е, той ги е дал на ликвидатора си.

— Какво е това?

— Човек, към когото е прибягвал в случаите, когато е взимал вещи от клиентите — нали разбираш, главно бижута и коли — и ги е обръщал в пари, за да ги прибави към хонорара си. Според сведението ликвидаторът продал и дванайсетте сърфа, взел двайсет процента и дал на Винсънт четири хиляди и осемстотин долара.

Хенсън кимна, ала не каза нищо. Известно време го наблюдавах, после отново погледнах списъка на ликвидатора. В първия ни телефонен разговор Патрик ми беше казал, че двата дълги сърфа са най-скъпи. В списъка имаше два триметрови сърфа, произведени от Уан Уърлд в Сарасота, Флорида. Единият бил продаден за хиляда и двеста долара на колекционер, а другият — за четиристотин в електронния аукцион eBay. Сигурно самият ликвидатор го беше купил евтино. Разликата между двете цени ме караше да си мисля, че продажбата в eBay е фалшива. После щеше да го продаде с печалба, която щеше да запази за себе си. Всеки търсеше някаква изгода, аз също. Знаех, че ако още не го е продал, имам шанс да го купя.

— Ами ако мога да ти върна един от дългите сърфове? — попитах Патрик.

— Ей, страхотно! Ще ми се да си бях запазил един, нали разбирате?

— Нищо не ти обещавам. Но ще видя какво мога да направя.

Реших да се заема с това по-късно, като възложа задачата на своя детектив. Ако Сиско се появеше там и започнеше да го разпитва, ликвидаторът сигурно щеше да стане по-сговорчив.

През останалата част от пътя мълчахме и след дваайсет минути отбихме към къщата на Уолтър Елиът. Беше в мавритански стил, от бял камък с тъмнокафяви кепенци. Над централната фасада се издигаше кула, която се очертаваше на синия фон на небето. На калдъръмената алея беше паркиран сребрист мерцедес среден клас. Паркирахме до него.

— Тук ли искате да ви почакам? — попита Хенсън.

— Да. Едва ли ще се бавя много.

— Знам я тая къща. Отзад цялата е стъклена. Няколко пъти съм се опитвал да сърфирам зад нея, обаче течението е адски силно.

— Отвори багажника, ако обичаш.

Слязох и заобиколих отзад, за да взема дигиталния си фотоапарат. Включих го, проверих дали батерията не е изтощена и бързо снимах фасадата на къщата. Апаратът работеше. Бях готов.

Тръгнах към входа и вратата се отвори, преди да успея да натисна звънеца. На прага застана госпожа Албрект, прелестна като предишния ден.

18.

Когато Уолтър Елиът каза, че щял да прати някой да ме чака в къщата в Малибу, не очаквах това да е неговата главна асистентка.

— Как сте, госпожо Албрект?

— Чудесно. Току-що пристигнах и си помислих, че съм ви изпуснала.

— Не. И аз току-що идвам.

— Заповядайте.

Под кулата имаше двуетажно преддверие. Вдигнах поглед и видях, че в атриума виси полилей от ковано желязо. По него имаше паяжини и се зачудих дали са се образували, защото къщата не е била използвана след убийството, или защото полилеят е прекалено високо и трудно може да се достигне с бърсалка за прах.

— Насам — каза госпожа Албрект.

Последвах я в огромната стая, по-голяма от цялото ми жилище. Западната стена беше стъклена, което вкарваше океана направо в къщата.

— Красиво е — отбелязах.

— Наистина. Искате ли да видите спалнята?

Без да обърна внимание на въпроса, включих фотоапарата и направих няколко снимки на дневната и разкриващата се от нея гледка.

— Знаете ли кой е идвал тук, след като шерифското управление я е освободило? — попитах.

Асистентката се замисли за миг, после каза:

— Съвсем малко хора. Съмнявам се, че господин Елиът е идвал. Но естествено, господин Винсънт дойде веднъж, а неговият детектив — два пъти, струва ми се. След като върнаха къщата на господин Елиът, от шерифското управление пак идваха на два пъти. Имаха заповеди за обиск.

Копия от заповедите за обиск се съдържаха в делото. И двата пъти бяха търсили само едно — оръжието на убийството. Всички доказателства срещу Елиът бяха косвени, въпреки следите от стрелба по дланите му. Оръжието на убийството им трябваше, за да поставят и

последния щрих към делото, ала не разполагаха с него. От бележките в папката знаех, че водолази са претърсвали водите зад къщата в продължение на два дни след убийството, но също не са успели да открият оръжието.

— Ами чистачи? Някой идвал ли е да чисти?

— Не, никой. Господин Винсънт ни каза да оставим нещата както са си, в случай че се наложи да използва къщата по време на процеса.

Никъде в материалите по делото не се споменаваше, че Винсънт евентуално ще използва къщата по някакъв начин. Не бях сигурен какво може да си е мислил. Моята инстинктивна реакция обаче беше, че не искам съдебните заседатели да припарват наблизко. Гледката и самият разкош на сградата щяха да подчертаят богатството на Елиът и да го дистанцират от тях. Те щяха да разберат, че всъщност не са му равни. Щяха да осъзнаят, че той е от съвсем друга планета.

— Къде е голямата спалня? — попитах.

— Обхваща целия горен етаж.

— Тогава да идем горе.

Докато се качвахме по витото бяло стълбище с морскосин парапет, попитах госпожа Албрект как е малкото ѝ име. Казах ѝ, че се чувствам неловко да се държа толкова официално с нея, особено след като с шефа ѝ си говорим на „ти“.

— Казвам се Нина. Можете да ме наричате така, ако желаете.

Нещо в тона ѝ ми подсказа, че и с „Нина“ пак ще сме си на „вие“.

Стълбището водеше до врата и през нея се влизаше в спалня с размерите на някои съдебни зали, в които съм бил. Беше толкова голяма, че имаше две камини, на северната и южната стена. Отделни зони за сядане и спане, отделни мъжка и дамска баня. Нина Албрект натисна един бутон до вратата и завесите безшумно започнаха да се разтварят, разкривайки стъклена стена, която гледаше на запад към морето.

Изработеното по поръчка легло беше два пъти по-голямо от обикновения двоен креват. Матракът с всички чаршафи и възглавници липсваха и предположих, че криминалистите са ги взели за анализ. На две места в стаята от килима бяха изрязани парчета от по половин квадратен метър, най-вероятно също за анализ на следите от кръв.

На стената до вратата имаше кървави пръски, оградени с кръгове и обозначени с буквени кодове от следователите. Нямаше други следи от жестокото престъпление, извършено в спалнята.

Отидох в ъгъла до стъклената стена и погледнах стаята оттам. Вдигнах фотоапарата и направих няколко снимки от различни ъгли. Нина влезе в един-два кадъра, но това нямаше значение. Фотографиите не бяха за съда. Щях да ги използвам, за да освежавам паметта си за местопрестъплението, докато разработвам стратегията за процеса.

Мястото, където е извършено убийство, представлява карта. Ако можеш да я разчетеш, понякога намираш пътя. Разположението на местността, позата на убитите жертви, зрителните ъгли, светлината, кръвта. Всички пространствени обеми и геометрични граници са елементи на картата. Не винаги можеш да получиш всичко това от полицейска снимка. Понякога трябва да го видиш лично. Ето защо бях дошъл в къщата в Малибу. За картата. За географията на убийството. Когато вникнеш в нея, щях да съм готов за процеса.

От ъгъла погледнах квадрата, изрязан от белия килим до вратата на спалнята. Там беше застрелян Йохан Рилц. Плъзнах поглед към леглото, където бяха убили Мици Елиът и голото ѝ тяло се беше проснало диагонално отгоре.

В следственото обобщение се предполагаше, че голата двойка е чула пристигането на натрапник в къщата. Рилц отишъл до вратата на спалнята и я отворил — и убиецът го застрелял и прескочил трупа му, за да влезе вътре.

Мици Елиът скочила от леглото и се вцепенила до него, притиснала възглавница пред голото си тяло. Според следователите елементите на престъплението предполагали, че е познавала убиеца си. Или го умолявала да я пощади, или знаела, че смъртта ѝ е неизбежна. Била простреляна два пъти през възглавницата, вероятно от разстояние по-малко от метър, и се проснала по гръб на кревата. Възглавницата, която използвала като щит, паднала на пода. Убиецът пристъпил напред и опрял дулото в челото ѝ за смъртоносния изстрел.

Поне така гласеше официалната версия. Сега, застанал в ъгъла на спалнята, знаех, че в нея има предостатъчно неоснователни предположения, за да я разбия на пух и прах в съда.

Погледнах стъклената врата, която водеше към щръкналата над океана тераса. В делото не пишеше дали завесите и вратата са били

отворени по време на убийството. Не бях сигурен дали това означава нещо, но бих искал да знам тази подробност.

Отидох до стъклената врата и установих, че е заключена. Известно време се борих с нея, но така и не успях да я отворя. Накрая Нина дойде и ми помогна, като натискаше лостчето с пръст, докато с другата си ръка завърташе резето. Вратата се завъртя навън и вътре нахлу ревът на приборя.

Веднага разбрах, че ако по време на убийството вратата е била отворена, приборят спокойно е щял да заглуши шума, вдигнат от убиеца при влизането му в къщата. Това противоречеше на следствената теория, че Рилц е бил убит на прага на спалнята, защото отишъл при вратата, като чул убиеца. Което повдигаше нов въпрос, а именно какво е правел гол на прага, само че това нямаше значение за защитата. За да посея семето на съмнението в главата на съдебните заседатели, аз само трябваше да поставям въпросите и да соча противоречията. Трябваше ми само едно съмнение, за да постигна успех. Този метод на защита в наказателното право се изразява в изопачаване и унищожаване на аргументите на обвинението.

Излязох на терасата. Не знаех дали е прилив, или отлив, но подозирах, че е някъде по средата. Водата се пенеше наблизко, прииждаше и плискаше стълбовете, върху които се издигаше къщата.

Навътре се вдигаха близо двуметрови вълни, но нямаше сърфисти. Спомних си разказа на Патрик, че се опитвал да сърфира в заливчето.

Върнах се вътре и още щом влязох в спалнята, чух, че телефонът ми звъни — не го бях чул навън заради приборя. Погледнах дисплея. Пишеше „непознат номер“. Знаех, че повечето служители в органите на реда и закона блокират разпознаването на номера си.

— Трябва да отговоря, Нина. Имате ли нещо против да излезете при колата ми и да помолите шофьора ми да дойде тук?

— Не, разбира се.

— Благодаря.

Вдигнах телефона към ухото си.

— Ало?

— Аз съм. Само проверявам да видя кога ще дойдеш.

„Аз“ беше бившата ми жена Маги Макфърсън. Според неотдавна преработеното съдебно постановление за родителските права можех да

съм с дъщеря си само в сряда вечер и всеки втори уикенд. Това нямаше нищо общо с предишните ни съвместни права. Обаче аз сам се бях лишил от тях, наред с втория си шанс с Маги.

— Сигурно към седем и половина. Следобед имам среща с клиент и може да позакъснея.

Отсреща последва мълчание и усетих, че съм дал грешния отговор.

— Какво, ще излизаш ли? — попитах. — В колко часа искаш да дойда?

— Би трябвало да изляза в седем и половина.

— Тогава ще дойда по-рано. Кой е късметлията?

— Това не ти влиза в работата. Но като стана дума за късметлия, чух, че си получил цялата практика на Джери Винсънт.

Нина Албрект и Патрик Хенсън влязоха в спалнята. Младежът се взря в липсващия квадрат от килима. Запуших телефона с длан и ги помолих да слязат долу и да ме почакат. После продължих разговора. Бившата ми съпруга беше прокурорка и отговаряше за съдебната палата във Ван Найс. Това ѝ позволяваше да чува разни неща за мен.

— Вярно е — потвърдих. — Назначен съм за негов заместник, обаче не знам доколко това ме прави късметлия.

— Би трябвало добре да се позабавляваш с делото Елиът.

— В момента съм в къщата, в която е извършено убийството. Хубава гледка.

— Е, желая ти успех в измъкването му. Ако някой може да го постигне, това си ти.

Каза го с презрителен прокурорски тон.

— Няма да отговоря на тази реплика.

— И без това знам как би отговорил. Още нещо. Довечера няма да имаш компания, нали?

— За какво говориш?

— За преди две седмици. Хейли каза, че там нощувала някаква жена. Мисля, че името ѝ беше Лейни. Чувствала се много неловко.

— Не се тревожи, довечера няма да е там. Тя просто ми е приятелка и спеше в стаята за гости. Но за протокола, мога да каня когото си искам да нощува въкъщи, защото това си е моят дом. И ти си свободна да правиш същото у вас.

— Освен това съм свободна да отида при съдията и да заявя, че излагаш дъщеря ни на контакти с наркомани.

Дълбоко си поех дъх и отговорих колкото можех по-спокойно.

— Откъде знаеш на какви контакти излагам Хейли?

— Дъщеря ти не е глупава и има идеален слух. Повтори ми част от разговорите ви и лесно се досетих, че твоята... приятелка е от рехабилитационния център.

— И значи това е престъпление? Да контактувам с хора от рехабилитационния център, така ли?

— Не е престъпление, Майкъл. Просто не смятам, че за Хейли е добре да бъде изложена на контакти с всевъзможни наркозависими, докато е при теб.

— Сега пък станаха всевъзможни. Предполагам, че онзи наркозависим, от когото най-много те е страх, съм аз.

— Е, щом сам се разпознаваш като...

За малко да изгубя самообладание, но поех малко свеж морски въздух и се овладях. Когато заговорих, бях спокоен. Знаех, че гневният изблик само ще ми навреди по-късно, когато дойде време за преразглеждане на постановлението за родителските права.

— Маги, тук говорим за нашата дъщеря. Не я наранявай, като се опитваш да нараниш мен. Тя има нужда от баща си и аз имам нужда от дъщеря си.

— Точно това имам предвид. Ти се справяш добре. Не е разумно да се свързваш с наркозависими.

Стисках телефона толкова силно, че се уплаших да не го счупя. Усетих, че бузите и тилът ми пламват от алената сянка на срама.

— Трябва да затварям.

Думите ми бяха задавени от собствените ми поражения.

— И аз. Ще кажа на Хейли, че ще дойдеш до седем и половина.

Винаги го правеше — завършваше разговора с намеци, че ще разочаровам дъщеря си, ако закъснея или не успея да я взема според уговорката ни. Тя затвори, преди да успея да отговоря.

Дневната на долния етаж пустееше, но после видях Патрик и Нина на долната тераса. Излязох и заставах до парапета, откъдето Хенсън се взираше във вълните. Опитах се да изхвърля от главата си разговора с бившата ми жена.

— Патрик, нали ми каза, че си се опитвал да сърфираш тук, обаче течението било прекалено силно?

— Точно така.

— Течението откъм брега ли имаше предвид?

— Да, тук е много силно. Заради формата на залива. Силата на вълните, които се движат на север, се пренасочва под повърхността и все едно рикошира на юг. Следва бреговата линия на заливчето, преминава покрай целия бряг и излиза навън. На два пъти съм попадал в тоя въртоп бе, човек. Отнасяше ме чак до ония скали в южния край.

Докато той описваше какво се случва под повърхността, аз оглеждах заливчето. Ако Патрик имаше право и в деня на убийството наистина беше имало течение откъм брега, водолазите от шерифството сигурно не бяха търсили оръжието на убийството където трябва.

А сега беше твърде късно. Ако убиецът беше хвърлил револвера във водата, подводното течение можеше да го е отнесло в открито море. Започвах да изпитвам увереност, че оръжието на убийството няма да се появи изненадващо на процеса.

От гледна точка на моя клиент това беше добре.

Вперих поглед във вълните и се замислих за постоянно движещата се скрита сила под тази красива повърхност.

19.

Сценаристите или си бяха взели почивен ден, или бяха преместили демонстрацията си другаде. Минахме през портала на Арчуй Пикчърс, без да се забавим като предишния ден. Помогна ни и това, че с колата пред нас пътуваше Нина Албрехт, която ни разчистваше пътя.

Беше късно и студиото опустяваше в края на работния ден. Хенсън успя да намери място за паркиране точно пред бунгалото на Елиът. Момчето се вълнуваше, защото за пръв път влизаше в киностудио. Казах му да се разходи и да го разгледа, но да държи телефона си подръка, защото не съм сигурен колко ще продължи срещата с клиента ми, а трябва навреме да взема дъщеря си.

Докато Нина ме въвеждаше, я попитах дали с Елиът можем да се срещнем някъде другаде освен в офиса му. Обясних, че се налага да пръсна документи върху масата, а неговата е прекалено малка. Тя отговори, че щяла да ме заведе в главната заседателна зала. Можело да се приготвя, докато отиде да доведе шефа си. Благодарих ѝ, но всъщност нямаше да подреждам никакви документи върху масата. Просто исках да се видя с Елиът на неутрална територия. Ако седях срещу работната му маса, той щеше да владее положението. Това беше станало ясно при първата ни среща. Елиът притежаваше властно присъствие. Само че отсега нататък парада трябваше да командвам аз.

Около полираната овална маса в голямата зала бяха подредени дванайсет черни кожени стола. На тавана беше монтиран мултимедиен прожектор, а от продълговатата кутия на отсрещната стена се спускаше екран. По другите стени висяха поставени в рамки плакати на филми, произведени в студиото. Предположих, че това са продукциите, които са донесли парите на Елиът.

Настаних се и извадих папките по делото от чантата си. След двайсет и пет минути — аз спокойно си преглеждах доказателствения материал на обвинението — вратата се отвори и Елиът най-после се появи. Не си направих труда да стана и да му подам ръка. Опитах се да си придам ядосан вид и му посочих стола срещу мен.

Главната му асистентка също влезе, за да види дали искаме нещо освежително.

— Нищо, Нина — изпреварих отговора на Елиът. — Трябва да започваме. Ще ви съобщим, ако се нуждаем от нещо.

Тя очевидно за миг се смая, че някой друг освен Елиът си позволява да издава заповеди. Погледна го за разяснение, но продуцентът просто ѝ кимна. Госпожа Албрект излезе и затвори двукрилата врата. Елиът седна на стола, който му бях посочил.

Дълго го гледах, преди да заговоря.

— Не мога да те разбера, Уолтър.

— Какво искаш да кажеш? Какво има за разбиране?

— Ами, за начало, ти отделяш много време, за да твърдиш, че си невинен. Но се съмнявам, че го взимаш толкова на сериозно.

— Тук много грешиш.

— Нима? Наясно си, че ако изгубиш този процес, ще отидеш в затвора, нали? И с присъда за двойно убийство няма да те освободят под гаранция, докато обжалваш. Ако те осъдят, още в съдебната зала ще ти сложат белезниците и ще те отведат.

Елиът се наведе няколко сантиметра към мен.

— Напълно съм наясно с положението, в което се намирам. Затова не смей да ми казваш, че не съм го взимал на сериозно.

— Добре тогава, когато си уговорим среща, хайде да идваме навреме. Има много неща за обсъждане и няма кога да го направим. Знам, че трябва да ръководиш студиото си, обаче това вече не е толкова важно. През следващите две седмици имаш един, единствен приоритет. Делото.

Беше негов ред да ме изгледа продължително. Може би за пръв път в живота му го укоряваха, че е закъснял, и после му казваха какво да прави. Накрая кимна.

— Което си е право, право си е.

Кимнах и аз. Сега позициите ни бяха ясни. Намирахме се в неговата заседателна зала и в неговото студио, ала аз бях капитан на отбора. Бъдещето му зависеше от мен.

— Добре. Виж сега, първо трябва да те попитам дали тук говорим насаме.

— Разбира се.

— Е, вчера не беше така. Нина очевидно чуваше всичко, което говорехме в кабинета ти. Това може да е нормално за деловите ти срещи, обаче няма да мине, когато обсъждаме делото ти. Аз съм твой адвокат и никой не бива да слуша разговора ни. Никой. Нина не прави изключение. Може да я призват да свидетелства срещу теб. И изобщо няма да се изненадам, ако се окаже в свидетелския списък на обвинението.

Елиът се отпусна на мекия стол, вдигна лице към тавана и каза:

— Нина. Изключи звука. Ако имам нужда от нещо, ще те повикам по телефона.

Погледна ме и разпери ръце. Кимнах, че съм доволен.

— Благодаря, Уолтър. А сега да се залавяме за работа.

— Първо имам един въпрос.

— Естествено.

— На тази среща ли трябва да ти кажа, че не съм го извършил, и ти да ми отговориш, че за теб това няма значение?

Отново кимнах.

— Не е важно дали си го извършил, Уолтър. А дали обвинението може да докаже...

— Не!

Той удари с длан по масата. Прозвуча като изстрел. Сепнах се, но се надявах да не си е проличало.

— Писна ми от тия юридически дрънканици! Че нямало значение дали съм го извършил, а само какво можело да бъде доказано. Има значение! Не разбираш ли? Има значение. Трябва да ми повярват, по дяволите! Ти трябва да ми повярваш. Не ме интересува дали уликите са срещу мен. Аз НЕ СЪМ го извършил. Разбираш ли ме? Вярваш ли ми? Ако собственият ми адвокат не ми вярва или не го интересува, тогава нямам никакъв шанс.

Бях сигурен, че Нина ще се втурне вътре, за да види дали всичко е наред. Отпуснах се на мекото си кресло и зачаках — и нейната поява, и за да се уверя, че Елиът е свършил.

Както и очаквах, едното крило на вратата се отвори и асистентката понечи да влезе в залата. Елиът обаче я отпрати с махване на ръка и рязко нареждане да не ни безпокои. Вратата отново се затвори и той срещна погледа ми. Вдигнах ръка, за да му дам знак да прекъсне тирадата си. Беше мой ред.

— Две неща са важни за мен, Уолтър — започнах спокойно. — Да разбере аргументацията на обвинението и да мога да я оборя.

Докато говорех, почуках с показалец по папката с доказателствения материал.

— В момента разбирам аргументацията на обвинението. Все едно е преписана от прокурорски учебник.

В прокуратурата смятат, че до голяма степен имат своите мотив и възможност.

— Да започнем с мотива — продължих. — Жена ти е имала любовник и това те е разгневilo. И на всичко отгоре брачният договор, който е подписала преди дванайсет години, тъкмо я бил направил твоя съсобственичка и единственият начин да се отървеш от нея, без да разделиш всичко на две, е бил да я убиеш. После идва възможността. Те имат часа, в който колата ти онази сутрин е излязла от портала на Арчуей. Направили са многократни експерименти и твърдят, че спокойно си можел да стигнеш до къщата в Малибу навреме за убийството. Това определено е възможност. Прокуратурата разчита, че мотивът и възможността ще са достатъчни, за да убедят съдебните заседатели и да спечелят процеса, докато действителните улики срещу теб са доста неубедителни и съвсем косвени. Тъй че моята задача е да измисля начин да накарам съдебните заседатели да разберат, че има много дим, но не и истински огън. Ако успея, ти ще спечелиш делото.

— Все пак искам да знам дали вярваш, че съм невинен.

Усмихнах се и поклатих глава.

— Казвам ти, Уолтър, това няма значение.

— За мен има. Каквото и да е мнението ти, трябва да го знам.

Смилах се над него и вдигнах ръце в знак, че се предавам.

— Добре тогава, ще ти кажа какво мисля, Уолтър. Проучих делото отпред назад и отзад напред. Прочетох всички материали поне по два пъти, а повечето и по три. Тъкмо се връщам от вилата на плажа, където са се случили тези злощастни събития, тъй че съм запознат с географията на убийството. След всичко това виждам съвсем реална възможност да си невинен по тези обвинения. Това означава ли, че вярвам в невинността ти? Не, Уолтър, не означава. Съжалявам, обаче много отдавна се занимавам с тази работа и истината е, че не съм виждал много невинни клиенти. Затова най-доброто, което мога да ти кажа, е, че не знам. Ако това не ти е достатъчно, сигурен съм, че лесно

ще си намериш адвокат, който да ти казва точно каквото искаш да чуеш, независимо дали го вярва.

Отпуснах се на стола си в очакване на неговия отговор. Той сплете пръсти на масата, докато осмисляше думите ми. Накрая кимна.

— Да, разбирам, че не мога да искам повече.

Постарах се да не забележи, че въздишам от облекчение. Делото продължаваше да е мое. Засега.

— Но знаеш ли в какво съм убеден, Уолтър?

— В какво?

— Че криеш нещо от мен.

— За какво говориш?

— Има нещо в това дело, което не знам и което ти не споделяш с мен.

— Нямам представа за какво говориш.

— Прекалено си самоуверен, Уолтър. Като че ли знаеш, че ще спечелиш.

— Наистина ще спечеля. Защото съм невинен.

— Не е достатъчно да си невинен. Понякога осъждат и невинни и дълбоко в душата си всеки го знае. Тъкмо затова никога не съм срещал напълно невинен човек, който да не се страхува. Да не се страхува, че системата няма да сработи, че тя е създадена да намира виновните за виновни, а не невинните за невинни. Ето какво пропускаш, Уолтър. Ти не се страхуваш.

— Не знам за какво говориш. Защо да ме е страх?

Вперих очи в него, опитвах се да проникна в мислите му. Бях сигурен, че инстинктът не ме лъже. Имаше нещо, което не знаех, нещо, което бях пропуснал да забележа в материалите по делото или което Винсънт бе носил в главата си, вместо в папките. Каквото и да беше, Елиът все още не искаше да го сподели с мен.

Засега нямаше проблем. Понякога е по-лесно да не знаеш нещо, което знае клиентът ти, защото щом изпуснеш духа от бутилката, не можеш да го върнеш обратно.

— Добре, Уолтър — казах. — Пак ще се върнем на този въпрос. А сега на работа.

И без да изчакам отговор, отворих папката на защитата и прегледах бележките, които си бях водил върху вътрешната страна на корицата.

— Мисля, че сме готови със свидетелите и стратегията, що се отнася до аргументите на обвинението. Обаче в делото не намерих последователна стратегия за твоята защита.

— Какво искаш да кажеш? Джери ме уверяваше, че сме готови.

— Може и да не сме, Уолтър. Знам, че не искаш да го видиш и чуеш, обаче ето какво открих в делото.

И плъзнах двете страници по полираната маса към него.

— Какво е това?

— Искане за отлагане. Джери го е съставил, но така и не го е подал. Обаче е ясно, че е искал да отложи процеса. Отпечата го е в понеделник, само няколко часа преди да го убият.

Елиът поклати глава и побутна документа обратно към мен.

— Не, ние разговаряхме за това и той се съгласи с мен да започнем по график.

— В понеделник ли беше това?

— Да, в понеделник. Когато за последен път се чух с него.

Кимнах. Това отговаряше на един от въпросите ми. Винсънт пазеше отделни счетоводни документи за всяко дело и бях забелязал, че в деня на убийството е таксувал един час на Елиът.

— В кантората му ли проведохте този разговор, или в твоя офис?

— Разговаряхме по телефона. В понеделник следобед. Той ми беше оставил съобщение на телефонния секретар и аз му позвъних. Нина може да ти даде точния час, ако ти е нужен.

— Тук пише, че е било в три часа. За отлагането на процеса ли разговаряхте?

— Да, обаче аз му казах, че не искам да го отлагам.

Винсънт беше таксувал един час. Зачудих се колко време са спорили с Елиът за отлагането.

— Защо искаше да отложи процеса? — попитах.

— Просто имаше нужда от още време за подготовка и може би от още пари. Аз му заявих, че сме готови, както го заявявам и на теб. Готови сме!

Подсмихнах се и поклатих глава.

— Само че не ти си адвокатът тук, Уолтър, а аз. И се опитвам да ти обясня, че тук не виждам почти нищо по стратегията на защитата. Мисля, че затова Джери е искал да отложи процеса. Не е имал аргументи.

— Не, всъщност аргументи няма обвинението.

Елиът започваше да ми омръзва с упоритото си настояване да изземва моята роля на адвокат.

— Чакай да ти обясня как стават нещата — въздъхнах уморено. — И ме извини, ако вече знаеш всичко това, Уолтър. Процесът има две части, нали така? Първо започва прокурорът и излага своите аргументи. След като свърши, ние имаме възможност да ги оборим. После идва нашият ред и тогава излагаме своите доказателства и алтернативни теории за престъплението.

— Ясно.

— И след като се запознах с материалите, мога да ти кажа, че Джери Винсънт повече е разчитал на аргументацията на обвинението, отколкото на защитата. Има...

— Как така?

— Искам да кажа, че се е съсредоточил върху обвинението. Има контра свидетели и подробни планове за разпит на всички свидетели, които призове обвинението. Но ми липсва нещо откъм онази част на уравнението, която се пада на защитата. Ние нямаме алиби, алтернативни заподозрени, теории, абсолютно нищо. Поне в папките няма нищо. И точно това имам предвид, като казвам, че нямаме аргументация. Някога обсъждал ли е с теб как възнамерява да развие защитата?

— Не. Тъкмо щяхме да разговаряме за това, но го убиха. Каза ми, че работел по всички тези неща. Каза, че имал сребърния куршум и колкото по-малко знам, толкова по-добре. Щял да ми обясни, когато наближи процесът, но така и не го направи. Нямаше възможност.

Този термин ми беше познат. „Сребърният куршум“ има значението на картата „Излез от затвора и си върви вкъщи“ от играта „Монопол“. Това е свидетел или веществено доказателство, които пазиш в задния си джоб и с които или ще пометеш всички аргументи на обвинението като плочки домино, или решително и окончателно ще посееш основателно съмнение в главата на всеки съдебен заседател. Даже да имаше сребърен куршум, Винсънт не го беше отбелязал в делото. А и щом имаше сребърен куршум, защо в понеделник беше приказвал за отлагане?

— Нямаш ли представа какъв е бил този сребърен куршум? — попитах.

— Само каквото ми е казал — че открил нещо, което щяло да прати обвинението на кино.

— Това не ми изглежда логично, след като в понеделник е настоявал за отлагане на процеса.

Елиът сви рамене.

— Казах ти, просто искаше още време, за да се подготви. А навярно и да ми вземе още пари. Само че аз му отговорих, че когато снимаме филм, определяме дата и филмът излиза на тази дата, независимо от всичко. Заявих му, че няма да отлагаме процеса.

Кимнах на тази негова мантра — „няма да отлагаме процеса“, — обаче си мислех за изчезналия лаптоп на Винсънт. Дали сребърният куршум беше там? Може би беше записал плана си в компютъра, без да го дублира в папката? Сребърният куршум ли беше станал причина да го убият? Толкова изобличаващо и опасно ли беше това откритие, че някой да го застреля заради него?

Реших да продължа обсъждането с Елиът, докато още е на мое разположение.

— Е, Уолтър, аз нямам сребърен куршум. Но щом Джери го е открил, и аз ще мога. Ще го намеря.

Погледнах си часовника и се опитах да си дам вид, че не ме смущава фактът, че не знам нещо, което несъмнено е разковничето на това дело.

— Добре. Да поговорим за алтернативна теория.

— Какво значи това?

— Това значи, че обвинението има своя теория и ние трябва да имаме наша. Според теорията на прокуратурата ти си бил разстроен от изневярата на жена ти и от това колко ще ти струва да се разведеш с нея.

Затова си отишъл в Малибу и си я убил заедно с любовника ѝ. След това си се избавил от оръжието на убийството по някакъв начин — или си го скрил, или си го хвърлил в океана — и си се обадил в полицията, за да съобщиш, че си открил убитите. Тази теория им дава всичко необходимо. Мотив и възможност. Но в нейна подкрепа те разполагат със следите от изстрел и почти нищо друго. Веществените им доказателства твърдо се опират на тези следи.

— Положителният резултат от анализа е фалшив! — яростно заяви Елиът. — Никога не съм стрелял с каквото и да е оръжие. И

Джери ми каза, че щял да доведе най-големия експерт в страната, за да ги опровергае. Някаква жена от колежа „Джон Джей“ в Ню Йорк. Тя щяла да свидетелства, че лабораторията на шерифството не е спазила нужните процедури и затова резултатът от анализа е положителен.

Кимнах. Страстното му отричане ми харесваше. Можеше да се окаже полезно, ако дадеше показания.

— Да, доктор Арсланиян наистина ще дойде да свидетелства — потвърдих аз. — Обаче тя не е сребърен куршум, Уолтър. Обвинението ще извади срещу нея собствените си експерти, които ще твърдят точно обратното — че лабораторията се ръководи добре и са спазени всички процедури. В най-добрия случай ще елиминираме следите от изстрел. Прокурорът пак ще може да се позове на мотива и възможността.

— Какъв мотив? Аз я обичах и изобщо не знаех за Рилц. Мислех го за педал.

Вдигнах ръце в знак да забави топката.

— Сам ще си направиш услуга, Уолтър, ако не го наричаш така. В съда и където и да е другаде. Ако се налага да споменеш за сексуалната му ориентация, ще кажеш, че според теб е бил гей. Става ли?

— Става.

— Виж сега, обвинението просто ще твърди, че си знаел, че Йохан Рилц е любовник на жена ти, и ще измъкне доказателства и свидетелски показания, които ще покажат, че един развод, наложен от изневяратата на жена ти, е щял да ти струва над сто милиона долара и навярно да те лиши от контрол върху студиото. Само да подхвърлят всичко това в умовете на съдебните заседатели и ти вече ще имаш идеален мотив за убийство.

— Всичко това са глупости.

— И аз ще мога да ги разбия на пух и прах по време на процеса. Много от техните позитиви могат да бъдат превърнати в негативи. Ще бъде като танц, Уолтър. Ще си разменяме удари. Ще се опитваме да изопачаваме и унищожаваме, но в крайна сметка те ще ни нанесат повече удари, отколкото сме в състояние да парираме, и тъкмо затова винаги е добре защитата да представи алтернативна теория. Ще дадем на съдебните заседатели правдоподобно обяснение за убийството на тези двама души. Ще прехвърлим подозрението от теб върху някой друг.

— Като едноръкия в „Беглецът“ ли?

Поклатих глава.

— Не точно.

Спомнях си пълнометражния филм и телевизионния сериал преди него. И в двата наистина имаше еднорък герой. Аз говорех за димна завеса, за алтернативна теория, измислена от защитата, защото не вярвах на уверенията на Елиът за неговата невинност, поне засега.

Разнесе се извъняване. Продуцентът извади мобилния телефон от джоба си и погледна дисплея.

— Уолтър, имаме работа — казах твърдо.

Той не отговори на обаждането и неохотно прибра телефона. Продължих:

— Добре, по време на обвинителната фаза от процеса ще използваме разпита на техните свидетели, за да направим едно нещо кристално ясно за съдебните заседатели. А именно, че щом анализът на следите от стрелба е дал положителен резултат...

— Фалшив положителен резултат!

— Няма значение. Въпросът е, че щом са получили убедително според тях доказателство, че ти съвсем скоро си стрелял с оръжие, те са заложили само на теб. Следствието се е фокусирало върху едно-единствено нещо. Върху теб. И в резултат са оставили много камъни непреобърнати. Например, Рилц е в страната едва от осем години. Нито един следовател не е отишъл в Германия да провери миналото му и дали е имал там врагове, които желаят смъртта му. Това е само едно от нещата. Те не са го проверили внимателно и в Лос Анджелис. Този човек е имал достъп до домовете и живота на едни от най-богатите жени в града. Прощавай за откровеността, обаче Рилц тъпкал ли и е други свои омъжени клиентки, или само жена ти? Има ли вероятност да е разярил и други видни и влиятелни мъже, или само теб?

Елиът не отговори на безцеремонните ми въпроси. Нарочно му ги бях задал толкова грубо, за да видя дали ще го вбеся и изобщо дали ще предизвикам някаква реакция, противоречаща на твърденията му, че бил обичал жена си. Обаче той не реагира по какъвто и да е начин.

— Разбираш ли какво имам предвид, Уолтър? Акцентът е бил върху теб почти от самото начало. Когато дойде ред на защитата, ние ще го прехвърлим върху Рилц. И така ще посеем съмнения, които ще пораснат като стебла в царевична нива.

Елиът замислено кимна, вторачен в отражението си върху политурата на масата.

— Но това не може да е сребърният куршум, за който е говорил Джери — продължих аз. — И насочването към Рилц крие рискове.

Клиентът ми вдигна поглед към мен.

— Защото прокурорът също е видял тази слабост, когато следователите са му предали делото. Имал е пет месеца да предвиди, че може да тръгнем натам, и ако го бива, а аз съм сигурен, че го бива, тайно се е готвил за тази възможност.

— Това не трябва ли да става ясно от доказателствения материал?

— Не винаги. Работата с доказателствения материал сама по себе си е изкуство. Обикновено е важно какво липсва в него и тъкмо от това трябва да се пазиш. Джефри Голанц е опитен професионалист. Знае точно какво е длъжен да включи и какво може да запази за себе си.

— Познаваш ли Голанц? Изправял ли си се срещу него в съда?

— Не го познавам и никога не сме се срещали в съда.

Но ми е известна репутацията му. Никога не е губил процес.

Погледнах си часовника. Времето течеше бързо и трябваше да се размърдам, ако исках да взема дъщеря си навреме.

— Добре — казах. — Трябва да обсъдим още някои неща. Да поговорим за това дали ще дадеш показания.

— Това не е въпрос. А факт. Искам да си изчистя името. Съдебните заседатели ще държат да кажа, че не съм го извършил.

— Знаех, че ще ми отговориш така, и оценявам емоционалността, с която твърдиш, че си невинен. Но показанията ти трябва да са нещо повече. Те трябва да дадат обяснение и тук вече си имаме проблем.

— Не ме интересува.

— Ти ли уби жена си и любовника ѝ?

— Не!

— Тогава защо си отишъл в къщата?

— Имах подозрения. Ако беше там с някого, щях да се изправя лице в лице с нея, а него да го изхвърля най-позорно.

— Нали не очакваш съдебните заседатели да повярват, че човек, който ръководи киностудия за един милиард долара, си е взел цял следобед почивка, за да отиде в Малибу да шпионира жена си?

— Не съм я шпионирал. Имах подозрения и отидох да се уверя лично.

— И да се изправиш срещу нея с оръжие, така ли?

Елиът отвори уста да възрази, но после се поколеба и премълча.

— Виждаш ли, Уолтър? Ако се изправиш там, ще се подложиш на всякакви въпроси, повечето от които много опасни.

Той поклати глава.

— Не ме интересува. Това е факт. Виновните не дават показания. Всеки го знае. Ще свидетелствам, че не съм го извършил.

Насочваше показалец към мен при всяка сричка от последното изречение. Въпреки всичко неговата ярост ми допадаше. В него имаше правдоподобност. Може би щеше да оцелее, ако седнеше на свидетелската скамейка.

— Е, в крайна сметка решението си е твое — отвърнах. — Ще те подготвим да дадеш показания, но няма да решаваме окончателно, преди да сме навлезли в защитната фаза на процеса и не сме наясно кое как е.

— Вече е решено. Ще свидетелствам.

Лицето му започна да придобива тъмночервен оттенък. Тук трябваше да пипам леко. Не исках да даде показания, ала беше неетично да му забраня. Решението трябваше да се вземе от клиента и ако той някога заявеше, че съм го взел вместо него или че съм отказал да му позволя да свидетелства, адвокатската колегия щеше да ме връхлети като рой разгневени пчели.

— Виж, Уолтър, ти си влиятелен човек. Ръководиш студио, произвеждаш филми и ежедневно залагащ милиони долари. Всичко това ми е ясно. Свикнал си да взимаш решения, без никой да ги оспорва. Но когато започне процесът, аз съм шефът. И въпреки че ти сам ще вземеш това решение, аз трябва да знам, че ме слушаш и обмисляш съветите ми. Ако не го правиш, няма смисъл да продължаваме нататък.

Той грубо потърка лицето си с длан. Този момент беше много труден за него.

— Добре. Разбирам. По-късно ще вземем окончателно решение по този въпрос.

Каза го неохотно. Отстъпка, която не желаше да прави. На никой не му се ще да предаде властта си на друг.

— Добре, Уолтър. Мисля, че сега и двамата сме на една и съща страница.

Отново си погледнах часовника. В списъка ми имаше още няколко неща и ми оставаше малко време.

— Да продължаваме — казах.

— Моля.

— Искам да включа двама души в екипа на защитата. Това ще са екс...

— Не. Предупредих те: колкото повече адвокати има обвиняемият, толкова по-виновен изглежда. Виж само Бари Бондс^[2]. Опитай се да ме убедиш, че хората не го смятат за виновен. Той има повече адвокати, отколкото съотборници.

— Не ме остави да довърша, Уолтър. Не говоря за адвокати и когато процесът започне, обещавам ти, че на масата ще седим само двамата с теб.

— Тогава кого искаш да включим?

— Консултантка по съдебните заседатели и още един човек, който да поработи с теб върху имиджа ти и даването на показания, такива неща.

— Без консултантка по съдебните заседатели. Все едно, че се опитваш да скалъпиш нещата.

— Виж, жената, която искам да назнача, ще седи в галерията. Никой няма да я забележи. Тя си изкарва прехраната с покер и просто четете човешките лица, търси издайнически признаци. Това е всичко.

— Не, няма да плащам за такива дивотии.

— Сигурен ли си, Уолтър?

Цели пет минути се опитвах да го убедя, обясних му, че изборът на съдебни заседатели може да се окаже изключително важна част от процеса. Подчертах, че при косвените доказателства като неговия случай акцентът трябва да падне върху избора на съдебни заседатели с либерални възгледи, които не вярват, че нещо автоматично е вярно само защото са го казали полицаи или прокурори. Посочих му, че се гордея със способността си да избирам съдебни заседатели, но че няма да е зле, ако имам възможността да се възползвам от услугите на експертка, която може да четете лица и жестове. И след цялата тази пледоария Елиът просто поклати глава.

— Дивотии. Имам доверие в твоите способности.

За миг се вгледах в него и реших, че сме разговаряли достатъчно за днес. Следващия път щях да повдигна останалите въпроси. Бях осъзнал, че макар на думи да ме признава за шеф по отношение на процеса, няма съмнение, че именно той твърдо контролира положението.

И не можех да не си мисля, че има вероятност това да го отведе право в затвора.

[2] Американски бейзболист, замесен в скандал с употреба на стероиди. — Б.пр. ↑

20.

Когато оставих Патрик при колата му в центъра и потеглих за Долината в натоварения вечерен трафик, вече знаех, че ще закъснея и ще се стигне до нов сблъсък с бившата ми жена. Обадох ѝ се, за да ѝ съобщя, но тя не вдигна, така че оставих съобщение. Когато най-после се добрах до жилищния ѝ комплекс в Шърман Оукс, приближаваше седем и четирийсет. Заварих майка и дъщеря да ме чакат на тротоара. Хейли стоеше с наведена глава и зяпаше земята. Бях забелязал, че е започнала да заема тази поза винаги, когато родителите ѝ се намират в непосредствена близост един до друг. Сякаш стоеше в телепортаторен кръг и чакаше да я прехвърлят далеч от нас.

Спрях и отключих вратите. Маги помогна на Хейли да се настани отзад с училищната си раница и сака с вещите ѝ за пренощуването.

— Благодаря, че дойде навреме — произнесе безизразно.

— Няма проблем — отвърнах просто за да видя дали това ще запали пламъчета в очите ѝ. — Трябва да отиваш на адски вълнуваща среща, че чак да ме чакаш навън.

— Всъщност не. Родителска среща в училище.

Това проби гарда ми и ме улучи в ченето.

— Трябваше да ми кажеш. Можехме да повикаме бавачка и да отидем заедно.

— Аз не съм бебе — обади се иззад мен Хейли.

— Веднъж опитахме — включи се от лявата ми страна Маги. — Спомняш ли си? Ти толкова гневно се нахвърли върху учителката заради оценката на Хейли по математика, без изобщо да имаш представа за обстоятелствата около нея, че ме помолиха в бъдеще аз да контактувам с училището.

Този случай ми звучеше съвсем смътно познат. Беше заключен на сигурно място някъде в повредените ми от оксикодона бази данни. Но усетих, че пламвам от срам. Нямаше какво да отговоря.

— Трябва да тръгвам — бързо каза Маги. — Обичам то, Хейли. Слушай баща си и ще се видим утре.

— Добре, мамо.

За миг погледах бившата си жена през прозореца, преди да потегля, и прошепнах:

— Разкажи им играта, Страшна Маги.

Отдалечих се от бордюра и вдигнах прозореца. Дъщеря ми ме попита защо наричат майка ѝ Маги Страшната.

— Когато влиза в битка, тя винаги знае, че ще победи — отговорих.

— Каква битка?

— Всякаква.

Мълчаливо продължихме по Вентура Булевард и спряхме да вечеряме в „Дюпарс“. Това беше любимото заведение на дъщеря ми, защото винаги я оставях да си поръча палачинки. Хейли, който знае защо, си мислеше, че като си поръчва закуска за вечеря, пресича някаква граница и това я караше да се чувства непокорна и храбра.

Аз си взех сандвич с бекон и дресинг и като имах предвид последното изследване на холестерола ми, всъщност аз се почувствах непокорен и храбър. Помогнах ѝ да си напише домашното, фасулска работа за нея и мъчително изпитание за мен, после я попитах какво иска да правим. Бях готов на всичко — на кино, в мола, каквото пожелае — обаче се надявах просто да поиска да се приберем вкъщи и да постоим заедно, например да разгледаме старите семейни албуми с пожълтели снимки.

Тя се поколеба и ми се струваше, че знам защо.

— Вкъщи не е отседнал никой, ако те смущава това, Хей. Жената, с която се запозна миналия път, Лейни, вече не ми гостува.

— Искаш да кажеш, че вече не ти е гадже, така ли?

— Тя никога не ми е била гадже. Беше ми приятелка. Спомняш ли си, когато миналата година лежах в болница?

Запознахме се там и се сприятелихме. Опитваме се да се пазим един друг и Лейни от време на време ми идва на гости, когато не иска да остане сама у тях.

Това беше приглушената истина. С Лейни Рос се бяхме запознали в рехабилитационния център по време на групова терапия. Връзката ни продължи и след като напуснахме програмата, но не я консумирахме, защото бяхме емоционално неспособни. Зависимостта беше направила безчувствени тези нервни окончания и те се

възстановяваха бавно. Правехме си компания и бяхме на разположение един за друг — двучленна група за взаимопомощ. Само че щом се върнахме в реалния свят, аз започнах да виждам в Лейни слабост. Инстинктивно усещах, че тя няма да извърви разстоянието, и не можех да се отправя на това пътуване с нея. При възстановяване човек може да поеме по три пътя. По-чистия път на трезвеността. И по обратния път към зависимостта. Третият път е най-бърз. Пътникът разбира, че обратният път е просто бавно самоубийство и че няма смисъл да чака. Не знаех кой от вторите два пътя ще избере Лейни, но не можех да я последвам по никой от тях. Накрая пътищата ни се разделиха — в деня, след като дъщеря ми се запозна с нея.

— Знаеш ли, Хейли, винаги можеш да ми казваш, ако не харесваш нещо или правя нещо, което те смущава.

— Знам.

— Добре.

Няколко минути помълчахме и ми се стори, че иска да ми каже още нещо. Оставих я да го формулира.

— Ей, татко?

— Какво, мъниче?

— Щом онази жена не ти е гадже, това означава ли, че с мама може пак да се съберете?

Въпросът за миг ме остави без думи. Виждах надежда в очите на Хейли и ми се щеше и тя да види същото в моите.

— Не знам, Хей. Когато опитахме миналата година, адски кофти обърках нещата.

В очите ѝ се появи болка, като сенки на облаци по повърхността на океана.

— Но продължавам да работя по въпроса, мъниче — побързах да прибавя. — Просто трябва да го правим стъпка по стъпка. Опитвам се да ѝ покажа, че отново трябва да бъдем едно семейство.

Тя не отговори. Гледаше в чинията си.

— Нали, мъниче?

— Да.

— Реши ли какво искаш да правим?

— Мисля си, че искам просто да се приберем вкъщи И да погледаме телевизия.

— Добре. И на мен ми се прибира.

Събрахме учебниците и тетрадките ѝ и оставихме пари върху сметката. Майка ѝ каза, разпрати ми ти по време на изкачването по склона, че съм получил важна нова работа. Това ме изненада и в същото време ме зарадва.

— Е, не е точно нова работа. Пак ще правя същото, с каквото съм се занимавал винаги. Само че имам много нови дела и едно голямо. Майка ти каза ли ти го?

— Каза, че имаш голямо дело и всички много щели да ти завиждат, обаче ти си щял да се представиш адски добре.

— Наистина ли го каза?

— Да.

Известно време шофирах, като си мислех за това и какво би могло да означава. Може пък да не бях прецакал totally нещата с Маги. Тя продължаваше да ме уважава донякъде. Това може би означаваше нещо.

— Хм...

Погледнах дъщеря си в огледалото. Навън вече беше тъмно, но видях, че извърща очи от моите. Не е трудно да разбереш какво си мислят децата. Ех, защо не е така и с възрастните.

— Какво има, Хей?

— Хм, просто се чудех, такова, защо не можеш да нравиш същото като мама?

— Какво имаш предвид?

— Ами, например да пращаш лошите хора в затвора. Тя каза, че голямото ти дело било с човек, който е убил двама души. Ти като че ли винаги работиш за лошите.

Помълчах малко, докато намеря подходящите думи.

— Човекът, когото защитавам, е обвинен в убийството на двама души, Хейли. Никой не е доказал, че е извършил нещо лошо. Засега той не е виновен в нищо.

Тя не отговори. Скептицизмът ѝ почти осезаемо се усещаше от задната седалка. Толкова за детската невинност.

— Хейли, моята работа е също толкова важна, колкото и работата на майка ти. Когато в нашата страна обвинят някого в престъпление, обвиняемият има право да се защити. Ами ако на училище те обвинят, че мамиш, и ти знаеш, че това не е вярно? Няма ли да ти се иска да можеш да обясниш и да се защитиш?

— Ами да.

— И аз така мисля. Същото е и в съда. Ако те обвинят в престъпление, можеш да наемеш адвокат като мен, който да ти помогне да обясниш и да се защитиш. Законите са много сложни и е трудно да го направи сам човек, ако не знае всички правила за веществените доказателства и други такива. Затова аз им помагам. Това не значи, че съм съгласен с тях и с онова, което са извършили — ако наистина са го извършили. Но това е част от системата. Важна част.

Още в момента, в който го изричах, усетих, че обяснението ми звучи кухо. С разума си разбирах и вярвах в този аргумент, във всяка своя дума. Ала от гледна точка на отношенията между баща и дъщеря се чувствах като някой от моите клиенти, гърчещ се на свидетелската скамейка. Как да я накарам да повярва, когато самият аз не съм сигурен, че все още вярвам в това?

— Помагал ли си на невинни хора? — попита дъщеря ми.

Този път аз не я погледнах в огледалото.

— На неколцина, да.

Толкова можех да кажа, без да си изкривя душата.

— Мама е пратила много лоши хора в затвора.

Кимнах.

— Да, така е. Някога смятах, че двамата идеално се уравновесяваме взаимно. Това, което правеше тя, и което правех аз. Сега...

Нямаше нужда да довършвам изречението.

Включих радиото и натиснах бутона, за да превключа на музикалния канал на Дисни.

Последното, което си казах по време на пътуването ни към къщи, беше, че може би е също толкова лесно да четеш мислите на възрастните, колкото и на техните деца.

21.

В четвъртък сутринта оставих дъщеря си на училище и продължих направо за кантората на Джери Винсънт. Още беше рано и нямаше много движение. Когато влязох в гаража до Юридическия център, установих, че мога да си избира почти всяко място — повечето адвокати отиват на работа чак към девет, когато отворят съдилищата. Имах най-малко един час преднина. Качих се на второто ниво, за да паркирам на същия етаж, на който се намираше кантората. От всяко ниво на гаража имаше директен вход в сградата.

Насочих се към мястото, където бяха убили Джери Винсънт, и паркирах по-нагоре по рампата. Докато крачех към моста, свързващ гаража с Юридическия център, забелязах паркирано субару комби с релси за сърфове отгоре. На задния прозорец имаше стикер със силует на сърфист, стъпил върху носа на сърфа. Отдолу пишеше „Уан Уърлд“.

Задните прозорци на колата бяха затъмнени и вътре не се виждаше нищо. Заобиколих отпред и надникнах през предния ляв прозорец. Облегалката на задната седалка беше спусната. Половината пространство отзад беше натъпкано с отворени кашони с дрехи и лични вещи. Другата половина служеше за легло на Патрик Хенсън, който спеше, скрил лице от светлината в гънките на спалния си чувал. Едва сега си спомних нещо, което ми беше казал по време на първия ни телефонен разговор. Аз го попитах дали иска да постъпи при мен като шофьор и той отговори, че живеел в колата си и спял на спасителски пункт на плажа.

Вдигнах ръка да почукам на прозореца, но после реших да го оставя да спи. Щеше да ми трябва чак по-късно сутринта. Нямаше нужда да го будя. Влязох в офис сградата, завих и се насочих по коридора към вратата, носеща името на Джери Винсънт. Пред нея стоеше детектив Бош. Слушаше музика и ме чакаше. Бе пъхнал ръце в джобовете си и изглеждаше замислен, може би дори малко тъжен. Бях съвсем сигурен, че нямаме среща, затова не знаех от какво е разстроен. Може би от музиката. Когато се приближих, детективът извади слушалките от ушите си и ги прибра в джоба си.

— Какво, няма ли кафе? — попитах вместо поздрав.

— Днес не. Вчера видях, че не го искате.

И се отдръпна настрана, за да отключи вратата.

— Може ли да ви попитам нещо?

— И да кажа не, пак ще ме попитате — отвърна той.

— Навярно сте прав.

Отворих вратата.

— Тогава просто питайте.

— Добре. Ами, не ми приличате на човек, който носи айпод.

Какво слушате?

— Един човек, за когото съм сигурен, че никога не сте чували.

— Ясно. Да не е Тони Робинс, наставникът по самопомощ?

Бош поклати глава и не се хвана на въдицата.

— Франк Морган.

Кимнах.

— Саксофонистът ли? Да, познавам Франк.

Докато влизахме в приемната, на лицето му се изписа изненада.

— Познавате го?

— Да. Обикновено се отбивам да го поздравя, когато свири в „Каталайна“ или „Джаз Бейкър“. Баща ми обичаше джаз и през петдесетте и шестдесетте беше адвокат на Франк, който постоянно се забъркваше в някакви проблеми, преди да тръгне по правия път. Накрая отиде да свири в Сан Куентин с Арт Пепър — чували сте го, нали? Когато се запознах с него, Франк вече нямаше нужда от адвокат по наказателно право. Беше се поправил.

На Бош му трябваше малко време, за да преодолее изненадата си, че познавам Франк Морган, скромния наследник на Чарли Паркър, който цели двацет години прахосваше наследството си за хероин. Минахме през приемната и влязохме в кабинета.

— Е, как върви? — попитах.

— Върви.

— Чух, че преди вчера да дойдете при мен, цяла нощ сте потили заподозрян в Паркър Сентър. Обаче не сте го арестували, а?

Заобиколих бюрото на Винсънт, седнах и започнах да вадя папките от чантата си. Бош остана прав.

— Кой ви каза?

В този въпрос нямаше нищо непринудено. По-скоро прозвуча като заповед.

— Не знам — отвърнах нехайно. — Трябва да съм го чул някъде. Може би от репортер. Кой беше заподозреният?

— Не е ваша работа.

— Тогава каква работа имам с вас, детектив? Защо сте тук?

— Дойдох да видя дали имате още имена за мен.

— Какво стана с имената, които ви дадох вчера?

— Проверени са.

— Как може да сте ги проверили толкова бързо?

Той се наведе и опря длани върху бюрото.

— Защото не водя това разследване сам, разбирате ли? Имам помощници и проверихме всяко едно от вашите имена. Всички или са в затвора, или са мъртви, или вече не се интересуват от Джери Винсът. Проверихме и неколцина от хората, които е пратил зад решетките като прокурор. Нищо.

Изпитах искрено разочарование и осъзнах, че може би прекалено много съм се надявал някое от тези имена от миналото да принадлежи на убиеца и арестът му да сложи край на всякаква опасност за мен.

— Ами Демарко, търговецът на оръжие?

— Лично се заех с него и не ми трябваше много време, за да го зачеркна от списъка. Мъртъв е, Холър. Умрял преди две години в килията си в „Коркоран“. Вътрешен кръвоизлив. Когато го отворили, открили в ректума му нож, направен от четка за зъби. Така и не се установило дали сам го е скрил там, или го е направил някой друг вместо него, обаче това било добър урок за останалите затворници. Даже поставили надпис: „Не си пъхай остри предмети в гъза“.

Отпуснах се на стола си, отворен колкото от историята, толкова и от загубата на потенциален заподозрян. Овладях се и се опитах да продължа равнодушно.

— Е, какво да ви кажа, детектив. Демарко беше най-вероятният кандидат. Нямам нищо повече от онези имена. Предупредих ви, че не мога да ви разкрия нищо за текущите, обаче вижте какво ще ви кажа — няма нищо за разкриване.

Той поклати невярващо глава.

— Сериозно, детектив. Прегледах всички текущи дела. В нито едно от тях няма нищо, което да представлява заплаха или причина

Винсънт да се е чувствал в опасност. В нито едно от тях няма нищо, което да е свързано с ФБР. В нито едно от тях няма нищо, което да загатва, че Джери Винсънт се е натъкнал на нещо опасно. Освен това, когато научавате лоши неща за клиентите си, те са защитени. Тъй че тук няма нищо. Искам да кажа, той не е защитава мафиоти. Не е защитава наркочилъри. Няма нищо...

— Защитава убийци.

— Хора, обвинени в убийство. И по времето на смъртта му е имал само едно дело за убийство, Уолтър Елиът, и там също няма нищо. Повярвайте ми, проверих.

Не бях толкова сигурен, докато го казвах, обаче Бош като че ли не забеляза. Най-после седна на ръба на стола пред бюрото и лицето му сякаш се промени, стана почти отчаяно.

— Джери беше разведен — казах. — Проверихте ли бившата му жена?

— Развели са се преди девет години. Тя е щастливо омъжена и скоро ще роди второто си дете. Съмнявам се, че жена, бременна в седмия месец, ще застреля бившия си съпруг, с когото не са разговаряли от девет години.

— Други роднини?

— Майка му живее в Питсбърг. Семейната връзка не води наникъде.

— Гадже?

— Чукал секретарката си, обаче няма нищо сериозно. И алибито ѝ е истинско. Тя пък се чука с неговия детектив. И оная нощ били заедно.

Усетих, че се изчервявам. Този мизерен сценарий не беше много по-различен от положението, в което се намирах в момента. Поне връзките между мен, Лорна и Сиско бяха от различно време. Разтърках лице, сякаш съм уморен. Надявах се, че това ще обясни новата ми окраска.

— Много удобно — отбелязах. — Взаимно са си осигурили алиби.

Бош поклати глава.

— Имат свидетели. Били са с приятели на предпремиера в Арчуей. Она ваш клиент, голямата клечка, им дал покана.

Кимнах и в този момент ми хрумна нещо.

— Човекът, когото сте потили в управлението първата нощ, е бил детективът, Брус Карлин — подхвърлих.

— Кой ви каза?

— Вие, току-що. Имали сте класически любовен триъгълник. И сте започнали оттам.

— Умен детектив. Но както казах, беше задънена улица. Цяла нощ се занимавахме с него и на сутринта пак бяхме доникъде. Разкажете ми за парите.

Връщаше ми го.

— Какви пари?

— Парите във фирмените сметки. Предполагам, ще ми кажете, че и те са забранена територия.

— Всъщност навярно трябва да поискам мнението на съдията по този въпрос, но няма да си правя труда. Моята деловодителка е една от най-добрите счетоводителки, които съм срещал. Тя провери документите и ми съобщи, че са чисти. Била отчетена и последната стотинка, получена от Джери.

Бош не отговори, затова продължих:

— Ще ви кажа нещо, детектив. Адвокатите най-често загазват заради пари. Счетоводните документи. Това е единственото място, където няма сиви зони. Това е единственото място, където калифорнийската адвокатска колегия обича да си пъха носа. Аз водя най-чистата документация в бранша, защото не искам да им дам никакъв повод да ме захаят. Затова щях да разбера, а Лорна, моята деловодителка, щеше да забележи, ако в счетоводните му книги имаше нещо нередно. Само че няма. Аз лично смятам, че Джери си е плащал прекалено бързо, обаче формално в това няма нищо незаконно.

Видях, че очите на Бош пламват от нещо, което бях казал.

— Какво има?

— Какво значи това, че си е плащал прекалено бързо?

— Значи... Ще трябва да започна от самото начало. Ето как стават нещата. Имате нов клиент и получавате аванс. Тези пари отиват в клиентската сметка. Парите са техни, но вие ги съхранявате, защото искате да сте сигурни, че можете да ги получите, когато ги заслужите. Дотук ясно ли е?

— Да, не можете да имате доверие на клиентите си, защото са престъпници. Затова взимате парите предварително и ги влагате в

клиентската сметка. После си плащате от нея, докато вършите работата.

— Повече или по-малко. Така или иначе, те са в клиентската сметка и докато вършите работата, явявате се в съда, подготвяте делото и така нататък, вие взимате хонорарите си от нея. Прехвърляте ги в оперативната сметка. После от нея плащате собствените си разходи и заплати. Наем, секретарка, детектив, разходи по колата и така нататък. Плащате и на себе си.

— Добре, и как Винсът си е плащал прекалено бързо?

— Е, не твърдя непременно, че е така. Това е въпрос на навик и практика. Но от счетоводната документация изглежда, че е обичал да поддържа малко пари в оперативната сметка. Случайно имал богат клиент, който платил голям аванс, и тези пари прекалено бързо били прехвърлени от клиентската в оперативната сметка. След разходите остатъкът е отишъл за заплата на Джери Винсът.

Езикът на тялото на Бош показваше, че съм попаднал на нещо, което има връзка с нещо друго и е важно за него. Той леко се наведе към мен и раменете и шията му като че ли се напрегнаха.

— Уолтър Елиът — каза детективът. — Той ли е богатият клиент?

— Не мога да ви дам тази информация, но мисля, че не е трудно да се досети човек.

Събеседникът ми кимна. Видях, че обмисля нещо. Зачаках, но той не каза нищо.

— Това помага ли ви с нещо, детектив? — не издържах аз.

— Не мога да ви дам тази информация, но мисля, че не е трудно да се досети човек.

Кимнах. Връщаше ми го.

— Вижте, и двамата трябва да се съобразяваме с правилата. Ние сме двете страни на една и съща монета. Аз просто си върша работата. И ако не мога да ви помогна с нещо друго, ще се захващам за нея.

Бош впери поглед в мен и като че ли реши нещо. После попита:

— Кого е подкупил Джери Винсът по делото Елиът?

Въпросът ме свари неподготвен. Не го очаквах, ала в секундите, след като го зададе, осъзнах, че е дошъл специално заради него. Всичко друго до този момент целеше само отвличане на вниманието.

— Какво, от ФБР ли ви казаха?

— Не съм разговарял с ФБР.

— Тогава за какво говорите?

— Говоря за подкуп.

— За кого?

— Нали точно това ви питам.

Поклатих глава и се усмихнах.

— Вижте, казах ви вече. Счетоводните книги са чисти. Има...

— Ако вие искахте да подкупите някого със сто хиляди долара, щяхте ли да го впишете в счетоводните си книги?

Замислих се за Джери Винсънт и делото Барнет Удсън, когато бях отхвърлил тънкото му предложение за взаимна размяна на услуги. Отхвърлих го и го победих с присъда „невинен“. Това промени живота на Винсънт и той продължаваше да ми благодари от гроба. Но може да не беше променило методите му през следващите години.

— Предполагам, че сте прав — отговорих на Бош. — Нямаше да постъпя така. Тогава какво премълчавате?

— Тая информация е поверителна, господин адвокат. Но имам нужда от вашата помощ и мисля, че трябва да я знаете, за да ми помогнете.

— Добре.

— Тогава го кажете.

— Какво да кажа?

— Че ще запазите тази информация в тайна.

— Нали го направих. Ще я запазя. Ще запазя информацията в тайна.

— Даже от собствените си сътрудници.

— Ясно. Даже от тях. Казвайте.

— Вие имате служебните сметки на Винсънт. Аз имам частните му сметки. Казахте, че си е платил парите от делото Елиът прекалено бързо. Той...

— Не съм казал, че са от делото Елиът. Вие го казахте.

— Както и да е. Важното е, че преди пет месеца е събрал сто бона в индивидуална инвестиционна сметка и седмица по-късно се обадил на брокера си и му съобщил, че ги осребрява.

— Искате да кажете, че е изтеглил сто хиляди в брой?!

— Точно това казвам.

— И какво е станало с тях?

— Не знам. Но не можете просто да идете при брокера си и да вземете сто бона в брой. Трябва да направите поръчка за такава сума. Събирането ѝ отнело два дена и едва тогава отишъл да си ги прибере. Брокерът му задал много въпроси, за да се увери, че не е застрашена нечия безопасност. Нали разбирате, например да държат някого за заложник, докато той изтегли парите. Откуп или нещо подобно. Винсънт го успокоил, че всичко е наред, че стоте бона му трябвали, за да си купи яхта, и ако платял в брой, щял да получи максимална отстъпка и да спести много пари.

— Тогава къде е яхтата?

— Няма яхта. Просто е излъгал.

— Сигурен ли сте?

— Проверихме всички сделки в щата и обиколихме Марина дел Рей и Сан Педро. Не успяхме да открием яхта. Два пъти претърсвахме дома му и прегледахме данните за движението по кредитните му карти. Няма фактури и данни за разходи, свързани с яхта. Няма снимки, ключове, рибарски прътове. Няма регистрация в бреговата охрана, каквато е задължителна при толкова голяма сделка. Не е купил никаква яхта.

— Ами в Мексико?

Бош поклати глава.

— Не е напускал Лос Анджелис през последните девет месеца. Не е ходил в Мексико и изобщо не е ходил другаде. Казвам ви, не е купил никаква яхта. Иначе щяхме да я открием. Купил е нещо друго и вашият клиент Уолтър Елиът сигурно знае какво.

Проследих логиката му и видях, че води до вратата на Уолтър Елиът. Обаче нямах намерение да я отворя, докато Бош ми наднича над рамото.

— Струва ми се, че грешите, детектив.

— Не смятам така, адвокат Холър.

— Е, не мога да ви помогна. Нямам представа за всичко това и не съм забелязал данни за такова нещо в счетоводните книги и другите документи, с които разполагам. Ако успеете да свържете този предполагаем подкуп с моя клиент, тогава го арестувайте и му повдигнете обвинение. Иначе още отсега ви казвам, че няма да получите достъп до него. Той няма да разговаря с вас нито по този, нито по какъвто и да е друг въпрос.

Бош поклати глава.

— Не бих си губил времето с опити да разговарям с него. Той е използвал адвоката си за прикритие и аз никога няма да успея да заобиколя адвокатската тайна. Но вие би трябвало да го приемете като предупреждение.

— Нима? И защо?

— Съвсем просто е. Убили са адвоката му, не него. Помислете за това. И запомнете, тръпките, които пълзят надолу от тила ви — това е усещането, когато осъзнаете, че трябва да се озъртате. Когато осъзнаете, че сте в опасност.

Усмихнах му се.

— А, това ли било? Аз пък мислех, че е усещането, когато осъзная, че ме будалкат.

— Само ви казвам истината.

— От два дни ме разигравате. Измисляте си някакви подкупи и ФБР. Опитвате се да ме манипулирате и ми губите времето. А сега трябва да си вървите, детектив, защото имам да върша истинска работа.

Изправих се и протегнах ръка към вратата. Бош също стана, ала не понечи да си тръгне.

— Не се заблуждавайте, Холър. Не правете грешка.

— Благодаря за съвета.

Той най-после се обърна и тръгна към вратата. После обаче спря и се върна при бюрото, вадеше нещо от джоба на самото си, докато се приближаваше.

Беше снимка. Детективът я остави на бюрото.

— Познавате ли този човек?

Разгледах фотографията — зърнест образ, направен от видеозапис. Виждаше се мъж, излизащ от входа на офис сграда.

— Това е главният вход на Юридическия център, нали?

— Познавате ли го?

Снимката беше направена отдалеч и увеличена, с раздалечени пиксели и размазано изображение. Мъжът ми изглеждаше латиноамериканец. Имаше мургава кожа, тъмна коса и мустаци ала Панчо Виля, с каквито някога ходеше Сиско. Носеше панамена шапка и риза с отворена яка, а отгоре — нещо като кожено яке. Когато се вгледах по-внимателно, разбрах защо са избрали да вземат точно този

кадър от записа на охранителната камера. Минавайки през стъклената врата, мъжът беше разтворил якето си и забелязах нещо, което приличаше на пистолет, затъкнат в панталона му.

— Това оръжие ли е? Убиецът ли е това?

— Вижте, можете ли да отговорите поне на един въпрос, по дяволите, без да зададете друг? Познавате ли този човек? Само за това ви питам.

— Не, не го познавам, детектив. Доволен ли сте?

— Пак задавате нов въпрос.

— Извинявайте.

— Сигурен ли сте, че никога не сте го виждали?

— Не съм абсолютно сигурен, обаче и снимката ви не е идеална. Откъде е?

— От улична камера на Бродуей и Второ. Заснет е за няколко секунди. Това е най-добрият кадър, който успяхме да извадим.

Знаех, че през последните няколко години градските власти без много шум инсталират улични камери по главните артерии. Улици като Холиуд Булевард се наблюдаваха изцяло. Най-вероятно и Бродуей. Денем там винаги беше претъпкано с пешеходци и автомобили. Освен това тази улица най-често се използваше за протестни маршове, организирани от долните класи.

— Е, тогава предполагам, че е по-добре от нищо. Мислите ли, че косата и мустаците са дегизировка?

— Оставете въпросите на мен. Възможно ли е този човек да е един от новите ви клиенти?

— Не знам. Още не съм се срещал с всички. Оставете ми снимката и ще я покажа на Рен Уилямс. По-вероятно е тя да го познае, ако е клиент.

Бош протегна ръка и си взе снимката.

— Нямам друго копие. Кога ще дойде на работа тя?

— След около час.

— Тогава ще се върна по-късно. И се пазете, адвокат Холър.

Насочи показалец към мен като пистолет, после се обърна и излезе. Останах зад бюрото, замислен над думите му и вторачен във вратата — почти очаквах Бош да се върне и да ми подхвърли поредното злокобно предупреждение.

Ала когато минута по-късно вратата се отвори, на прага се появи Лорна.

— Току-що видях в коридора онзи детектив.

— Да, беше тук.

— Какво искаше?

— Да ме уплаши.

— И?

— Доста добре се справи.

22.

Лорна искаше да свика поредното събрание на колектива и да ме осведоми за нещата, случили се предишния ден, докато бях в Малибу и при Уолтър Елиът. Даже каза, че по-късно съм щял да имам съдебно заседание по някакво тайнствено дело, което отсъствало от съставения от нас календар. Ала аз имах нужда от време, за да помисля върху новите разкрития на Бош и тяхното значение.

— Къде е Сиско?

— Идва. Излезе рано, за да се срещне с един от източниците си, преди да дойде в кантората.

— Закусвал ли е?

— Не и с мен.

— Добре, почакай да пристигне и тримата заедно ще идем да закусим във „Вагон-ресторанта“. Там ще обсъдим всичко.

— Аз съм закусвала.

— Значи ти ще говориш, а ние ще ядем.

Тя изобрази фалшиво намръщване, но излезе а приемната и ме остави сам. Изправих се и закрачих, назад-напред, пъхнал ръце в джобовете си; опитвах се да установя какво означава информацията на Бош.

Според детектива Джери Винсънт дал порядъчен подкуп на неизвестно лице или лица. Фактът, че стоте хиляди идват от аванса на Уолтър Елиът, загатваше, че рушветът някак си е свързан с неговото дело, ала това в никакъв случай не можеше да се смята за сигурно. Винсънт спокойно можеше да е използвал парите от новия си клиент, за да плати дълг или да даде подкуп, свързан с друго дело или нещо съвсем различно. Можеше да е комарджийски дълг, който се е опитвал да запази в тайна. Единственият факт се свеждаше до това, че Винсънт е отклонил стоте бона от сметката си в неизвестна посока и е искал да скрие транзакцията.

На второ място, трябваше да анализирам момента на транзакцията и дали има отношение към убийството на Винсънт. Бош твърдеше, че прехвърлянето на парите е станало преди пет месеца.

Джери беше убит само преди три дни и процесът на Елиът щеше да започне след седмица. Отново нямаше нищо окончателно. Заради отдалечеността на транзакцията от убийството всякаква евентуална връзка помежду им ми се струваше пресилена.

И все пак не можех напълно да отделя едното от другото и причина за това беше самият Уолтър Елиът. През филтъра на информацията на Бош започнах да попълвам някои отговори и да гледам по друг начин на своя клиент — а и на себе си. Сега виждах увереността на Елиът в неговата невинност и оправдаването му навярно като следствие от убеждението на продуценти, че те вече са купени и платени. Сега виждах нежеланието му да помисли за отлагане на процеса като проблем, свързан с даването на подкупа и избора на подходящ момент. Сега виждах и готовността му прекалено бързо да ми позволи да поема щафетата на Винсънт, без да поиска нито една препоръка, като ход, целящ да не допусне отлагане на процеса. Това нямаше нищо общо с каквато и да е вяра в моите способности и упоритост. Не му бях направил никакво впечатление. Просто бях единственият, който се беше появил. Просто бях адвокат, който щеше да действа по вече установена схема. Всъщност аз бях идеалният избор. Беше ме открил в Бюро изгубени вещи. Лежах на лавицата, жаден и готов. Можеше да ме отупа от праха, да ме облече в костюм и да ме прати да замествам Винсънт, без да задавам никакви въпроси.

След това разтърсващо осъзнаване на действителността се почувствах неспокойно, като първата нощ в рехабилитационния център. Но също така разбихах, че това самопознание може да ми даде предимство. Бях попаднал в някаква игра, ала сега поне го знаех. И можех да направя тази игра своя.

Имаше причина за това бързане с процеса и ми се струваше, че знам каква е тя. Беше даден подкуп. Парите бяха платени за конкретна услуга и тя беше свързана с условието процесът да започне по график. Следващият логичен въпрос беше защо. Защо процесът трябваше да започне по график? Още не знаех отговора, но щях да го открия.

Отидох до прозореца и разтворих щорите с ръка. На улицата видях ван от Канал 5, паркиран с две колела на бордюра. Снимачният екип и репортерката на тротоара се канеха да излъчат репортаж на живо и да съобщят на зрителите си най-новото по случая Винсънт,

въпреки че това най-ново всъщност беше абсолютно същото като репортажа от предишната сутрин — нямаше арести и заподозрени, нямаше новини.

Продължих да крача из кабинета. Сега идваше ред на мъжа от снимката, която ми бе показал Бош. Тук имаше някакво противоречие. Първите улики сочеха, че Винсънт е познавал своя убиец и му е позволил да се приближи. Обаче човекът на фотографията изглеждаше дегизиран. Нима Джери щеше да отвори прозореца си заради него? Фактът, че детективът се е насочил към този непознат, ми се струваше нелогичен с оглед на данните от местопрестъплението.

Обажданията от ФБР до мобилния телефон на Винсънт също бяха неизвестни величини в уравнението. Какво знаеше Бюрото и защо не се бяха свързали с Бош? Имаше вероятност агентите да крият следите си. Но в същото време знаех, че ФБР може да не пожелае да излезе от сенките и да разкрие водено в момента следствие. В такъв случай трябваше да действам още по-внимателно. Ако се замесех във федерално разследване на корупция, никога нямаше да изляза чист.

Последното неизвестно беше самото убийство. Сега знаех, че Винсънт е дал подкуп и е бил готов за процеса. Защо се беше наложило да се избавят от него? Убийството му определено застрашаваше графика и представляваше крайно средство. Защо го бяха убили?

Засега имаше прекалено много въпроси и неизвестни. Нуждаех се от още информация, за да мога да направя каквито и да било сериозни заключения за това как да продължа нататък. Ала не можех да не стигна до един принципен извод. Колкото и да ми беше неприятно, изглеждаше очевидно, че собственият ми клиент ме манипулира. Елиът ме държеше на тъмно относно вътрешните машинации около делото.

Обаче това можеше да е нож с две остриета. Реших да изпълня настояването на Бош и да запазя информацията му в тайна. Нямаше да я споделя със сътрудниците си и засега определено нямаше да питам Уолтър Елиът за тези неща. Щях да плувам с глава над тъмните води на делото и да си държа очите широко отворени.

Откъснах се от мислите си и видях, че съм застанал пред зейналата уста на рибата на Патрик Хенсън.

Вратата се отвори и Лорна влезе в кабинета и ме завари вторачен в рибока.

— Какво правиш?

— Мисля.

— Е, Сиско дойде и трябва да тръгваме. Днес имаш ангажименти в съда и не бива да закъсняваш.

— Ами да вървим. Умирам от глад.

Последвах я в приемната, но не без да хвърля поглед към голямата красива риба на стената. Струваше ми се, че зная точно как се чувства.

23.

Казах на Патрик да ни закара във „Вагон-ресторанта“ и си поръчах пържола с яйца. Лорна само пи чай с мед. „Вагон-ресторантът“ беше ресторант, в който се събираха лосанджелиските политически акули преди поредния ден на борба в стъклените небостъргачи наоколо. Цените бяха свръхвисоки, но храната си струваше. Това вдъхваше увереност и караше градските воители да се чувстват могъщи.

Веднага щом келнерът взе поръчката ни и се отдалечи, Лорна отмести сребърните си прибори, разтвори на масата подвързан със спирала календар и ми каза:

— Яж бързо. Предстои ти тежък ден.

— Давай направо.

— Добре, първо лесните неща.

Прелисти назад-напред няколко страници и продължи:

— В десет имаш среща в кабинета на съдия Холдър. Искане да й докладваш за списъка на клиентите.

— Тя ми даде една седмица — възразих. — Днес е четвъртък.

— Да, обаче ми се обади Микейла и ми каза, че съдията искала междинен доклад. Мисля, че е прочела във вестниците, съдията де, че оставаш адвокат на Елиът. И се страхува, че ще му отделиш цялото си внимание и няма да имаш време за другите клиенти.

— Това не е вярно. Вчера внесох искане от името на Патрик, а във вторник поех присъдата на Рийс. Искане да кажа, че още дори не съм се срещнал с всички клиенти.

— Не се тревожи, в кантората съм ти приготвила разпечатка на списъка. Там е посочено с кого си се срещал и кого си поел, както и датите на всички процеси. Като я затрупаш с бумажки, няма да може да гъкне.

Усмихнах се. Лорна наистина беше адски добра.

— Страхотно. Какво друго?

— После в единайсет имаш среща със съдия Стантън относно делото Елиът.

— Разглеждане състоянието на делото ли?

— Да. Иска да знае дали ще успееш за следващия четвъртък.

— Не, но Елиът не дава и да се издума за нещо друго.

— Е, съдията ще изслуша и него. Иска да присъства и обвиняемият.

Това беше необичайно. В повечето случаи състоянието на делото се разглежда повърхностно и бързо. Фактът, че Стантън иска да види Елиът, придаваше на срещата по-голяма важност.

Сетих се нещо и извадих мобилния си телефон.

— Съобщи ли на Елиът? Той може да...

— Остави, Елиът знае и ще дойде. Сутринта разговарях с асистентката му госпожа Албрект и тя е наясно, че шефът ѝ трябва да се появи. В противен случай съдията може да му анулира гаранцията.

Кимнах. Хитър ход. Да заплаши Елиът с отнемане на свободата му като начин да гарантира присъствието му.

— Браво — похвалих я. — Свърши ли?

Исках да продължа със Сиско и да го попитам какво още е успял да научи за разследването на убийството на Винсънт и дали неговите източници са му споменали за мъжа на снимката, която ми беше показал Бош.

— В никакъв случай — отвърна Лорна. — Тъкмо стигаме до тайнственото дело.

— Да чуем.

— Вчера следобед се обади секретарката на съдия Фридман — просто проверяваше дали някой друг е поел делата. Когато я осведомих, че ги поемаш ти, попита дали знаеш за заседанието, насрочено при Фридман днес в два. Проверих в новия ни календар и там нямаше нищо за два часа. Та ето ти я загадката. В два имаш заседание по дело, което не само не е включено в календара ни, но и за което нямаме документация.

— Как се казва клиентът?

— Ели Уимс.

Не ми говореше нищо.

— Рен чувала ли е това име?

Лорна презрително поклати глава.

— Провери ли приключените дела? Може да е поставено на грешно място.

— Проверих. Никъде в кантората няма такава папка.

— И за какво е заседанието? Попита ли секретарката?

— Разбира се. Уимс е обвинен в опит за убийство на служител на органите на реда и в още няколко престъпления, свързани с оръжие. Арестували го на втори май в някакъв окръжен парк в Калабасас. Предявили му обвинение, определили му мярка за неотклонение и го пратили в Камарио за деветдесет дни. Трябва да са го изкарали вменяем, защото заседанието днес е за насрочване на дата за процес и разглеждане на освобождаване под гаранция.

Най-важното всъщност се криеше между редовете на това обобщение. У име влязъл във въоръжен сблъсък с шерифството, което поддържаше реда в свободната зона Калабасас. Пратили го в щатския стационар за съдебнопсихиатрични експертизи в Камарио, където на психиатрите им трябвали три месеца, за да установят дали е луд, или вменяем и може да бъде съден по предявените му обвинения. Намерили го вменяем, което означаваше, че е различавал добро от зло, когато се е опитал да убие служител на органите на реда, най-вероятно рискували да го задържи шериф.

До това накратко се свеждаше положението, в което се намираше Ели Уимс. В делото трябваше да се съдържат повече подробности, обаче не разполагахме с него.

— В клиентската сметка споменава ли се нещо за Уимс? — попитах.

Лорна поклати глава. Трябваше да се сетя, че е направила пълна проверка и е потърсила името на Ели Уимс в данните за банковите сметки.

— Добре, в такъв случай изглежда, че Джери го е представлявал безплатно.

От време на време адвокатите безплатно осигуряват правни услуги на бедни или специални клиенти. Понякога го правят от алтруизъм, друг път — защото клиентът просто не си плаща. Така или иначе, отсъствието на аванс от Уимс беше разбираемо. Съвсем друго беше положението с липсващото дело.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита Лорна.

— Какво?

— Че когато си е тръгнал в понеделник вечер, Джери е носел делото в куфарчето си.

— И убиецът го е взел заедно с лаптопа и мобилния му телефон.

Имаше логика. Джери се беше подготвял за новата седмица и за заседанието по делото Уимс в четвъртък. Може да беше сложил папката в куфарчето си, за да я прегледа. Или пък понеже е била важна в някакво отношение, което засега не ми беше ясно. Имаше вероятност убиецът да е искал тъкмо делото на Уимс, а не лаптопа и мобилния телефон.

— Кой е прокурор по делото?

— Джоан Джорджети, и вече те изпреварих. Вчера ѝ се обадох, обясних ѝ в какво положение се намираме и я попитах дали би ни направила копие на доказателствения материал. Тя отговори, че нямало проблем. Можеш да го вземеш след срещата ти в единайсет със съдия Стантън и ще имаш два часа, за да се запознаеш с него, преди заседанието в два.

Топпрокурорката Джоан Джорджети работеше в отдел „Престъпления срещу служители на органите на реда“ в областната прокуратура. Освен това беше стара приятелка на бившата ми жена и баскетболна треньорка на дъщеря ми в Детската лига. Винаги се държеше приветливо и колегиално с мен, даже след като с Маги се разделихме. Не бях изненадан, че ще ми направи копие на доказателствения материал.

— За всичко се сецаш, Лорна — казах. — Защо просто не поемеш практиката на Винсънт? Нямах нужда от мен.

Тя прие комплимента с усмивка и видях, че стрелва поглед към Сиско. От което разбрах, че иска той да осъзнае нейното значение за адвокатската кантора „Майкъл Холър и Сие“.

— Харесва ми да работя зад кулисите — отвърна небрежно. — Оставям сцената за теб.

Сервираха ни и аз залях пържолата и яйцата с щедра доза сос табаско. Понякога лютивият сос е единственият начин да разбере, че още съм жив.

Най-после имах възможност да чуя какво е научил Сиско за разследването на убийството на Винсънт, обаче той се зае с чинията си и знаех, че не бива да се опитвам да му преча. Реших да почакам и попитах Лорна как вървят нещата с Рен Уилямс. Тя отговори с приглушен глас, като че ли Рен седеше наблизо и можеше да ни чуе.

— Не ми е от голяма полза, Мики. Явно си няма представа как е функционирала кантората и къде е държал нещата Джери. Ще има късмет, ако е запомнила къде е паркирала колата си сутринта. Ако питаш мен, тя е работела там по някаква друга причина.

Можех да ѝ кажа причината, която бях научил от Бош, ала предпочетох да я запазя за себе си. Не исках да разсейвам Лорна с клюки.

Погледнах Сиско и видях, че отопява соса на пържолата в чинията си с парче препечен хляб. Вече можехме да пристъпим към работа.

— Ти какво имаш за днес, Сиско?

— Работя по Рилц и неговата страна от уравнението.

— И как върви?

— Струва ми се, че има няколко неща, които може да ни влязат в употреба. Искаш ли да ги чуеш?

— Не сега. Ще те попитам, когато ми потрябва.

Не исках да ми съобщава никакви сведения за немеца, защото можеше да се наложи да ги предам като доказателствен материал на прокурора. В момента колкото по-малко знаех, толкова по-добре. Сиско разбра и кимна. После каза:

— Освен това следобед ще разговарям с Брус Карлин.

— Той иска двеста на час — обади се Лорна. — Пладнешки обир, ако питаш мен.

Махнах с ръка.

— Просто му ги плати. Това е еднократен разход, а и Карлин сигурно ще ни даде полезна информация, която може да спести ценно време на Сиско.

— Не се безпокой, ще му платим. Просто не ми харесва. Той ни изнудва, защото знае, че може.

— Формално той изнудва Елиът, а според мен него изобщо не го интересува.

Отново се обърнах към детектива си.

— Нещо ново по убийството на Винсънт?

Той ми съобщи какво е научил — главно съдебномедицински подробности, което подсказваше, че вътрешният му източник е от тази страна на уравнението. Винсънт бил прострелян с два куршума, и двата в областта на лявото слепоочие. Между входящите рани имало

около два сантиметра и барутните изгаряния по кожата и косата показвали, че по време на изстрелите оръжието се намирало на разстояние от двайсет до трийсет сантиметра. Всичко това предполагало, каза Сиско, че убиецът бързо е изстрелял два куршума и че е доста опитен. Аматадор едва ли щял да стреля два пъти бързо едно след друго и да улучи приблизително в една и съща точка.

Освен това, продължи Сиско, куршумите не излезли от тялото и били извадени по време на аутопсията, извършена късно предишния ден.

— Двайсет и пети калибър — каза ни.

Безброй пъти бях разпитвал експерти по балистика. Разбрах от патрони и знаех, че двайсет и пет калибровият куршум се изстрелва с малко оръжие, но може да нанесе тежки увреждания, особено ако попадне в черепната кухина, където започва да рикошира. Направо прави мозъка на жертвата на каша.

— Известно ли е вече точно с какво оръжие е стреляно?

Знаех, че по следите върху куршумите може да се определи с какво оръжие са изстреляни. Точно като при убийството в Малибу — експертите знаеха какво оръжие е използвано, въпреки че не го бяха открили.

— Да. Двайсет и пет калиброва берета „Бобкат“. Малка и удобна, почти можеш да я скриеш в шепа.

Съвсем различно оръжие от онова, с което бяха убили Мици Елиът и Йохан Рилц.

— И какво ни говори всичко това?

— Това е оръжие на наемен убиец. Взимаш го, когато знаеш, че ще стреляш в главата.

Кимнах в знак на съгласие.

— Значи е било планирано. Убиецът е знаел точно какво ще направи. Чака в гаража, вижда Джери да излиза и да отива в колата си. Прозорецът се отваря или вече е отворен и онзи тип гръмва Джери два пъти в главата, после бръква да извади куфарчето с лаптопа, мобилния телефон, папката и навярно делото Ели Уимс.

— Точно така.

— Добре, ами заподозреният?

— Оня, когото са потили първата нощ ли?

— Не, това е бил Карлин. Пуснали са го.

На лицето на Сиско се изписа изненада.

— Откъде знаеш, че е бил Карлин?

— Бош ми каза сутринта.

— Това значи ли, че имат друг заподозрян?

— Показа ми снимка на мъж, излизащ от сградата по времето на убийството. Имал е оръжие и очевидно е носел дегизировка.

Видях, че очите на Сиско пламват. Беше въпрос на професионална гордост той да ми осигури такава информация. Не му харесваше, че се е случило обратното.

— Не знаеше името му, имаше само снимка — продължих. — Интересуваше се дали съм виждал този човек и дали не е клиент на Джери.

Очите на Сиско се присвиха, когато разбра, че неговият вътрешен източник е крил толкова важни сведения от него. Ако му кажех и за обажданията от ФБР, сигурно щеше да вдигне масата и да я изхвърли през прозореца.

— Ще видя какво мога да открия — отвърна той през зъби.

Погледнах Лорна.

— Бош каза, че по-късно пак щял да дойде, за да покаже снимката на Рен.

— Ще я предупредя.

— Погледни я и ти. Искам всички да са нащрек за този човек.

— Добре, Мики.

Кимнах. Бяхме приключили. Оставих кредитната си карта върху сметката и извадих мобилния си телефон, за да се обадя на Патрик. И това ме подсети за нещо.

— Сиско, искам днес да опиташ да направиш още нещо.

Той ме погледна. Задачата можеше да го отърве от мисълта, че имам по-добър източник в следствието от него.

— Иди при ликвидатора на Винсънт и виж дали някой от сърфовете на Патрик още е при него. Ако е там, искам да го върнем на Патрик.

Сиско кимна.

— Ще го направя, няма проблем.

24.

Заради бавно движещите се асансьори в съдебната палата стигнах в съдебната зала на съдия Холдър с четири минути закъснение, припряно влязох в ограденото пространство и се насочих към коридора, водещ към кабинета на председателката на Съдебния съвет. Не видях никого. Вратата беше затворена. Почуках и влязох.

Съдия Холдър седеше зад бюрото си. Носеше черната си тога. Това ми подсказа, че сигурно скоро има насрочено заседание и моето закъсняване не я радва особено.

— Срещата ни беше за десет часа, господин Холър. Струва ми се, че бяхте предупреден навреме за това.

— Да, ваша чест, знам. Извинявам се. Асансьорите в сградата са...

— Всички адвокати се качват с едни и същи асансьори и повечето като че ли успяват навреме за срещите си с мен.

— Да, ваша чест.

— Носите ли си чековата книжка?

— Да, струва ми се.

— Е, можем да го направим по два начина — каза тя.

— Мога да ви глобя за обида на съда и да ви оставя да се обяснявате пред калифорнийската адвокатска колегия, а можем да прескочим формалностите и да извадите чековата си книжка, и да направите дарение за фондацията „Намисли си желание“. Това е една от любимите ми благотворителни организации. Правят добрини на болни деца.

Направо невероятно. Глобявах ме за четириминутно закъснение. Някои съдии наистина са удивително арогантни. Някак си успях да преглътна яда си.

— Харесва ми идеята да се помага на болните деца, ваша чест. За колко да бъде чекът?

— Колкото искате да дарите. И даже ще го пратя от ваше име.

После посочи купчина документи от лявата страна на бюрото. Видях още два чека, най-вероятно написани от други двама

злочастници, навлекли си гнева на съдията през тази седмица. Наведох се, затършувах в предния джоб на чантата си, открих чековата си книжка, написах чек за двеста и петдесет долара на името на „Намисли си желание“, откъснах го и ѝ го подадох. Наблюдавах очите ѝ, докато четеше дарената сума. Холдър кимна одобрително и разбрах, че ми се е разминало.

— Благодаря ви, господин Холър. Ще ви пратят по пощата разписка за данъчната ви декларация. На адреса, написан на чека.

— Е, щом е за добро дело...

— Да, за добро е.

Остави чека върху другите два и отново насочи вниманието си към мен.

— Преди да преминем към делата, ще ви попитам нещо. Знаете ли дали полицията е постигнала някакъв напредък в разследването на убийството на господин Винсънт?

Поколебах се за миг, чудех се какво би трябвало да отговоря на председателката на Съдебния съвет.

— Не съм съвсем в течение на нещата, ваша чест. Но ми показаха снимка на мъж, когото, предполагам, смятат за заподозрян.

— Наистина ли? Каква снимка?

— Кадър от улична камера. Вижда се мъж и като че ли има пистолет. Мисля, че отговаря по време на убийството в гаража.

— Познавате ли го?

Поклатих глава.

— Не, образът беше прекалено зърнест. Пък и изглеждаше дегизиран.

— И кога това?

— В нощта на убийството.

— Не, искам да кажа, кога ви показаха снимката?

— Тази сутрин. Детектив Бош я донесе в кантората.

Холдър кимна. Известно време помълчахме, после съдията премина към повода за срещата.

— Добре, господин Холър, да поговорим за клиентите и делата.

— Разбира се, ваша чест.

Отново се наведох, дръпнах ципа на чантата си и извадих пригответената от Лорна разпечатка.

Съдия Холдър ме държа пред бюрото си през следващия час, докато подробно ѝ описвах състоянието на всяко дело и разговорите, които съм провел с клиентите. Когато накрая ме освободи, бях закъснял за срещата със съдия Стантън в единайсет.

Излязох от съдебната ѝ зала и изобщо не си направих труда да чакам асансьор, а тичешком изкачих двата етажа до залата на Стантън. Закъснявах с осем минути и се чудех дали това ще ми струва ново дарение за любимата благотворителна организация на другия съдия.

Залата пустееше, но секретарката на Стантън седеше на мястото си. Посочи с химикалка отворената врата на коридора, водещ към кабинета на съдията.

— Очакват ви.

Бързо минах покрай нея и продължих по коридора. Вратата на кабинета зееше и видях съдията зад бюрото му. Вляво зад него имаше стенографка, а срещу бюрото бяха поставени три стола. На десния седеше Уолтър Елиът, средният беше свободен, а на третия беше Джефри Голанц. Никога не бях срещал прокурора, но го познах, защото бях виждал лицето му по телевизията и във вестниците. През последните няколко години успешно се беше справил със серия важни дела и си създаваше репутация. Иначе казано, той беше непобеждаваната надежда на областната прокуратура.

Обожавах да се изправям срещу непобеждавани прокурори. Тяхната самоувереност често ги подвежда.

— Извинете за закъснението, ваша чест — казах, когато се настаних на свободния стол. — Съдия Холдър ме повика в кабинета си и срещата се проточи.

Надявах се, че споменаването на председателката на Съдебния съвет ще попречи на Стантън да нанесе нов удар на чековата ми книжка, и това изглежда, сработи.

— Да започваме — каза той.

Стенографката се наведе напред и постави пръсти върху клавишите на машината си.

— Днес се намираме в кабинета ми за разглеждане състоянието на делото „Щатът Калифорния срещу Уолтър Елиът“. Присъстват обвиняемият, господин Голанц от страна на прокуратурата и господин Холър, който е тук на мястото на покойния господин Винсънт.

Съдията трябваше да прекъсне, за да продиктува на стенографката точното изписване на имената. Говореше с властен глас, какъвто правистът често получава след десетилетия на съдийската банка. Беше красив мъж с гъста твърда сива коса и в добра форма — дори черната роба не можеше да скрие яките му рамене и гърди.

— И тъй — продължи Стантън, — за следващия четвъртък или с други думи след една седмица, сме насрочили избор на съдебни заседатели и забелязвам, господин Холър, че не съм получил от вас искане за отлагане, докато наберете инерция.

— Не искаме отлагане — заяви Елиът.

Поставих длан върху ръката на клиента си и поклатих глава.

— Господин Елиът, искам на това заседание да оставите да говори вашият адвокат — смъмри го съдията.

— Извинявам се, ваша чест — обадох се. — Но отговорът е същият, независимо дали го давам аз, или самият господин Елиът. Не искаме отлагане. Набрах достатъчно инерция и идния четвъртък ще съм готов за избора на съдебни заседатели.

Съдията ме изгледа с присвити очи.

— Сигурен ли сте, господин Холър?

— Абсолютно. Господин Винсънт беше добър адвокат и документацията му е много подробна. Наясно съм с разработената от него стратегия и в четвъртък ще съм готов да започнем. Посветил съм на делото цялото си внимание. Както и моите сътрудници.

Съдията се отпусна на високата облегалка на стола си и докато мислеше, се въртеше наляво-надясно. Накрая погледна продуцента.

— Господин Елиът, оказва се, че в крайна сметка ще можете да се изкажете. Бих искал да чуя лично от вас, че сте напълно съгласен с тук присъстващия ваш защитник и че разбирате риска, който поемате, като взимате нов адвокат точно преди началото на процеса. Тук е заложена вашата свобода. Да чуем какво имате да кажете по въпроса.

Елиът се наведе напред и заговори предизвикателно:

— Ваша чест, на първо място, напълно съм съгласен с адвоката си. Искам процесът да започне, за да мога да разбия на пух и прах тук присъстващия прокурор. Аз съм невинен и ме обвиняват в нещо, което не съм извършил. Не искам нито ден повече да съм обвиняем, ваша чест. Обичах жена си и тя вечно ще ми липсва. Не съм я убил и сърцето ми се къса, когато чувам хората по телевизията да приказват

такива отвратителни неща за мен. И най-много ме боли за това, че истинският убиец е на свобода. Колкото по-скоро господин Холър докаже моята невинност на света, толкова по-добре.

Изказване в стил О. Джей Симпсън, несъмнено, но съдията го наблюдаваше и замислено кимна; после насочи вниманието си към прокурора.

— Господин Голанц? Какво е мнението на прокуратурата по този въпрос?

Прокурорът се прокашля. Ако трябваше да го характеризирам с една дума, това беше „телегеничен“ — мургав красавец с очи, които сякаш съдържаха в себе си гнева на самото правосъдие.

— Ваша чест, прокуратурата е готова за процеса и не възразява да започнем по график. Но щом господин Елиът е толкова сигурен, че не иска отлагане, бих го помолил официално да се откаже от правото си на обжалване, в случай че процесът не тръгне така, както предрича той.

Съдията отново завъртя стола си към мен.

— Какво ще кажете за това, господин Холър?

— Ваша чест, смятам, че не е необходимо клиентът ми да се отказва от каквито и да е предпазни механизми, които бихме могли да си позволим, за да...

— Нямам нищо против — прекъсна ме Елиът. — Отказвам се от каквото щете. Искам процесът да започне.

Стрелнах го с очи. Продуцентът ме погледна, сви рамене и заяви:

— Ще го спечелим.

— Искате ли да излезете за момент в коридора, господин Холър?
— предложи ми Стантън.

— Благодаря ви, ваша чест.

Изправих се и дадох знак на Елиът.

Излязохме в късия коридор, който водеше към съдебната зала, и затворих вратата. Елиът ме изпревари и това още по-ясно подчерта проблема.

— Виж, искам всичко това да свърши и...

— Млъкни! — прошепнах яростно.

— Какво?!

— Чу ме. Млъкни, по дяволите! Не разбираш ли? Сигурен съм, че си свикнал да говориш когато си искаш и всички да слушат всяка

твоя блестяща дума. Но вече не си в Холивуд, Уолтър. Не обсъждаш измислените си филми с поредния магнат едnodневка. Разбираш ли какво ти говоря? Това е истинският живот. Няма да отваряш уста, освен ако не се обърнат към теб. Ако иначе имаш да кажеш нещо, ще ми го прошепнеш в ухото и ако аз реша, че си струва да го повторя, аз, а не ти, ще го кажа на съдията. Ясно ли ти е?

Отне му доста време, докато ми отговори. Лицето му почервения и усетих, че може да изгубя богатия си клиент. Ала в момента не ме интересувахе. Това, което казах, трябваше да бъде казано. Отдавна трябваше да произнесе тази реч — още когато го посрещах в своя свят.

— Да — отвърна той накрая. — Ясно ми е.

— Добре, тогава го запомни. А сега да се връщаме вътре и да видим дали ще можем да избегнем отказа от правото ти на обжалване, ако случайно те осъдят, защото аз съм прецакал нещата, тъй като не съм бил подготвен за процеса.

— Това няма да се случи. Имам вяра в теб.

— Оценявам го, Уолтър. Обаче в действителност нямаш основание за такава вяра. И независимо дали имаш, това не значи, че трябва да се отказваме от каквото и да е. Да влизаме вътре и ме остави аз да говоря. Нали затова получавам големи мангизи?

Потупах го по рамото. Влязохме и седнахме. И Уолтър не каза нито дума повече. Заявих, че не бива да се отказваме от правото си да обжалваме само защото той иска бърз процес. Но съдия Стантън застана на страната на Голанц и отсече, че щом се отказва от предложението да отложи процеса, ако го осъдят, Елиът няма да може да се оплаче, че адвокатът му не е имал достатъчно време да се подготви. Моят клиент остана твърдо на позицията си и отказа отлагане на процеса, както и очаквах. Това ме устройваше. Според принципите на римското право почти всичко подлежи на обжалване. Знаех, че ако се наложи, Елиът пак ще може да обжалва току-що взетото от съдията решение.

Продължихме с „домашната обстановка“, както я наричаше съдията. Първата заповед на бранша е и двете страни да подпишат искане Съдебната телевизия да може да излъчва части от процеса на живо. Нито аз, нито Голанц възразихме. В края на краищата това си е безплатна реклама. На мен — за нови клиенти, на Голанц — за политическата му кариера. А що се отнасяше до Уолтър Елиът, той ми

прошепна, че искал камерите да отразят произнасянето на присъдата му — „невинен“.

След това съдията очерта графика за предаване на последните доказателствени материали и свидетелски списъци. Даде ни срок до понеделник за доказателствения материал и до вторник — за свидетелските списъци.

— Без изключения, господа — каза Стантън. — Гледам с лошо око на изненадващи допълнения след крайния срок.

Това нямаше да е проблем от страна на защитата. Винсънт вече на два пъти беше предавал доказателствени материали и оттогава нямаше почти нищо ново, което да споделя с обвинението. Сиско Войчеховски идеално се справяше със задачата си да ме държи на тъмно относно откритията си за Рилц. А щом не знаех нещо, не можех да го включа и в доказателствения материал.

Що се отнасяше за свидетелите, възнамерявах да дам на Голанц обичайното шикалкаване. Щях да внеса списък на потенциални свидетели и да посоча всички служители на органите на реда и криминалисти, споменати в докладите на шерифството. Това си е нормална оперативна процедура. На прокурора щеше да му се наложи да се поизмъчи над въпроса кого всъщност ще призова да свидетелства и кой е от значение за аргументацията на защитата.

— Добре, господа, навън сигурно вече ме чака пълна зала адвокати — каза Стантън накрая. — Разбрахме ли се за всичко?

Ние с Голанц кимнахме. Не можех да не се запитам кой от двамата е получил подкупа, съдията или прокурорът. Дали седях до човека, който щеше да наклони везните в полза на моя клиент? Дори да беше така, той по никакъв начин не се издаде. Помислих си, че Бош греши. Подкуп нямаше. В някое пристанище в Сан Диего или Кабо имаше яхта за сто хиляди долара, която продължаваше да е собственост на Джери Винсънт.

— Добре тогава — завърши съдията. — Ще започнем следващата седмица. Можем да поговорим за основните правила в четвъртък сутрин. Но още сега ясно ви заявявам — искам процесът да върви като добре смазана машина. Никакви изненади, никакви номера, никакви дивотии. Наясно ли сме всички?

Ние с Голанц за пореден път потвърдихме. Стантън обаче завъртя стола си, погледна ме, присви подозрително очи и заяви:

— Ще държа на това.

Посланието, изглежда, беше насочено само към мен — послание, което нямаше да фигурира в никакви стенографски записи.

Защо ли съдиите винаги гледат адвоката с присвити очи, зачудих се.

25.

Отидох в кабинета на Джоан Джорджети малко преди обедната почивка. Знаех, че ако съм там дори само минута след дванайсет, ще закъснея. Прокуратурата буквално опустяваше по време на почивката — служителите отиваха да похапнат на слънце и чист въздух извън съдебната палата. Казах на секретарката, че имам среща с Джорджети, и тя ѝ се обади. После натисна един бутон и отключи вратата, за да ме пусне.

Целият под на малкия кабинет без прозорци на Джорджети беше задръстен с кашони, пълни с дела. Така беше в абсолютно всеки прокурорски офис, в който бях влизал, голям или малък. Тя седеше на бюрото си, скрита зад стена от съдебни искания и папки. Предпазливо протегнах ръка над стената и се ръкувахме.

— Как е, Джоан?

— Не е зле, Мики. А ти как си?

— Добре.

— Наскоро си получил много дела, научих.

— Да, не са малко.

Разговорът секна. Знаех, че с Маги са близки, но нямах представа дали бившата ми жена ѝ е разказала за трудностите ми през последната година.

— Значи си тук заради Уимс, така ли?

— Да. До тази сутрин изобщо не знаех, че водя това дело.

Тя ми подаде папка с документи, дебела два пръста, и попита:

— Според теб къде е изчезнало делото на Джери?

— Мисля, че го е взел убиецът.

Тя се намръщи.

— Странно. Защо му е да го взима?

— Навярно неволно. Папката е била в куфарчето на Джери, наред с лаптопа му, и убиецът е взел всичко.

— Хmmm.

— Е, има ли нещо необичайно в това дело? Нещо, което би могло да превърне Джери в мишена?

— Съмнявам се. Съвсем тривиална откачалка с оръжие.

Кимнах и попитах:

— Да си чувала нещо за федерален състав съдебни заседатели, които разследват щатските съдилища?

Джорджети свъси вежди.

— Защо им е да проверяват това дело?

— Не твърдя такова нещо. Известно време не бях в играта. Чудех се какво си чула.

Тя сви рамене.

— Само обичайните слухове. Всъщност като че ли винаги се води някакво федерално разследване.

— Да де.

Не казах нищо друго с надеждата, че тя ще ми разясни този слух. Само че прокуторката не го направи и стана време да продължа.

— Днешното заседание е за насрочване на дата за процес, нали?

— попитах.

— Да, но предполагам, че ще поискаш отлагане, за да се ориентираш.

— Виж, дай да прегледам делото през обедната почивка и ще ти съобща какви са намеренията ми.

— Добре, Мики. Но само за твое сведение, аз няма да се противопоставя на отлагане, като се има предвид случилото се с Джери.

— Благодаря, тренер.

Тя се усмихна — бях я нарекъл така, както й казваха нейните малки баскетболистки.

— Виждал ли си Маги напоследък? — попита Джорджети.

— Снощи, когато взех Хейли. Изглеждаше добре. Ти виждала ли си я?

— Само на баскетболните тренировки. Но тя обикновено седи на пейката, забила нос в някое дело. По-рано излизахме след тренировка с момичетата в „Хамбъргър Хамлет“, но в последно време Маги е страшно заета.

Кимнах. Двете бяха неразделни още от първия си ден в прокуратурата, една до друга нагоре по йерархичните стъпала. Конкурентки, но не помежду си. Ала времето лети и разстоянията постепенно разрушават всяка връзка.

— Е, ще взема доказателствения материал и ще го прегледам — казах. — Заседанието при Фридман е в два, нали?

— Да, в два.

— Благодаря ти, Джоан.

— Няма за какво.

Излязох от прокуратурата и заради обедната навалица се наложи да чакам десет минути, за да се кача в асансьора. Тъй като се качих последен, пътувах с лице на пет сантиметра от вратата. Мразя асансьорите повече от всичко друго в цялата съдебна палата.

— Ей, Холър! — повика ме някой зад мен. Не познах гласа, но беше прекалено претърпано, за да се обърна и да видя кой е.

— Да?

— Чух, че си получил всички дела на Винсънт.

Нямах намерение да дискутирам работата си в асансьорна кабина, пълна с хора. Не отговорих. Най-после стигнахме долу и вратите се отвориха. Излязох и се обърнах към човека, който ме беше повикал.

Оказа се Дан Дейли, също адвокат, един от групичката колеги, с които от време на време ходехме на мачове на Доджърс и редовно пиехме мартини в „Четири зелени полета“. Аз бях пропуснал последния сезон пиячка и бейзбол.

— Как си, Дан?

Ръкувахме се — признак за това колко отдавна не сме се виждали.

— Е, кого успя да подкупиш?

Каза го с усмивка, ала видях, че зад този въпрос се крие нещо. Може би малко завист, че съм поел делото Елиът. Всеки адвокат в града знаеше, че това са големи пари. Можеше да носи огромна печалба години наред — първо процесът и после обжалванията, след евентуално осъждане.

— Никого. Джери ме е включил в завещанието си.

Тръгнахме към изхода. Опашката на Дейли беше станала по-дълга и по-сива. Най-силно впечатление обаче правеше сложното й сплитане. По-рано не го бях забелязвал.

— Късметлия си — рече той. — Обади ми се, ако ти трябва помощник за Елиът.

— Той иска да го защитава само един адвокат, Дан. Никакъв отбор мечта, така каза.

— Е, тогава ме имай предвид като писач за останалите.

Това означаваше, че може да пише касационни жалби за всякакви присъди на новите ми клиенти. Беше си създал солидна репутация на експерт по обжалването с отлични постижения.

— Непременно — обещах. — Все още се запознавам с делата.

— Успех.

Излязохме и видях, че линкълнът ме чака до тротоара. Дейли отиваше в обратната посока. Казах му, че ще държим връзка.

— Липсваш ни в бара, Мик — подхвърли той през рамо.

— Ще се отбия — извиках в отговор.

Ала знаех, че няма да го направя, че трябва да стоя надалеч от такива места.

Качих се на задната седалка на линкълна — инструктирам шофьорите си никога да не слизат, за да ми отворят вратата — и казах на Патрик да ме закара до „Китайските приятели“ на Бродуей, да ме остави там и да отиде да обядва сам. Имах да чета и не исках да се разсейвам с разговори.

Влязох в ресторанта между първата и втората вълна клиенти и чаках за маса не повече от пет минути. Тъй като исках незабавно да се захвана за работа, веднага си поръчах свински пържолки. Знаех, че са страхотни, тънки като лист хартия и адски апетитни. Можех да ги ям с пръсти, без да откъсвам очи от документите по делото Уимс.

Разтворих папката, която бях получил от Джоан Джорджети. Тя съдържаше само копия на онова, което прокурорката беше предала на Джери Винсънт според правилата за доказателствения материал — главно доклади от шерифството, свързани с инцидента, ареста и проведеното следствие. Всички бележки, стратегии и защитни документи на Винсънт бяха изгубени с оригиналното дело.

Естествената изходна точка беше докладът за ареста, който включваше предварителното и най-схематично обобщение на случилото се. Както обикновено, всичко започваше с повикване на окръжния спешен телефон. От квартала до един парк в Калабасас се получили многобройни обаждания, съобщаващи за стрелба. Това било под юрисдикцията на шерифското управление, защото Калабасас се

намира в свободната зона на север от Малибу и близо до западната граница на окръга.

В доклада се посочваше, че пръв на повикването се отзовал шериф Тод Столуорт. Той бил нощна смяна в участъка в Малибу и в 22:21 го пратили в квартала край Лас Вирхенес Роуд. Оттам го насочили към недалечния щатски парк Малибу Крийк, откъдето се чувала стрелбата. Щом лично чул изстрели, Столуорт повикал подкрепление и влязъл в парка да провери какво става.

В планинския парк нямало осветление и на входа имало надпис „Затворено след залез-слънце“. Столуорт потеглил по главния път и фаровете на патрулката осветили кола, паркирана на поляната пред него. Той включил прожектора и видял пикап със свален капак на каросерията. Отгоре ѝ имало пирамида от бирени кутии и нещо като калъф за пушки, от който стърчали няколко цеви.

Шерифът спрял колата си на осемдесет метра от пикапа и решил да изчака пристигането на подкреплението. Свързал се по радиостанцията с участъка в Малибу, описал пикапа и тъкмо казвал, че не е достатъчно близо, за да прочете регистрационния номер, когато изведнъж се разнесъл изстрел и прожекторът над страничното огледало се пръснеш, улучен от куршум. Столуорт угасил останалите светлини в патрулката и пълзешком се скрил в храстите. По портативната си радиостанция повикал подкрепления и специализирания отряд за борба с тероризма.

Последвало тричасово патово положение — стрелецът бил скрит в гористия терен до поляната и многократно стрелял с оръжието си, но очевидно се целел в небето. Не пострадал никой. Не били повредени други автомобили. Накрая един от антитерористите успял да се доближи достатъчно до пикапа, за да прочете регистрационния номер, използвал мощен бинокъл за нощно виждане. Номерът ги отвел до името Ели Уимс, което на свой ред ги отвело до номер на мобилен телефон. Стрелецът отговорил още на първото извъняване и човек от специализирания отряд повел преговори.

Стрелецът наистина се оказал Ели Уимс, четирийсет и четири годишен бояджия от Ингълуд. В доклада за ареста се характеризираше като пиан, разгневен и със самоубийствени наклонности. По-рано същия ден жена му го изгонила от къщи и му съобщила, че е влюбена в друг мъж. Уимс потеглил към океана и после на север към Малибу, а

оттам през планината към Калабасас. Видял парка и решил, че е добро място да спре пикапа и да пренощува, ала първо се отбил на една бензиностанция до магистрала 101 и купил голям стек бира. После се върнал в парка.

Уимс казал на преговарящия, че започнал да стреля, защото чул шумове в тъмното и се уплашил. Мислел, че стреля по бесни койоти, които искали да го изядат. Виждал червените им очи да светят в мрака. Заявил, че е стрелял по прожектора на първата пристигнала патрулка, защото се страхувал, че лъчът ще издаде мястото му на животните. Когато го попитали за изстрела от осемдесет метра разстояние, отговорил, че през първата война в Ирак се усъвършенствал като снайперист.

В доклада се съобщаваше, че Уимс е стрелял най-малко двайсет и седем пъти, докато шерифите били на местопрестъплението, и десетки пъти преди това. Впоследствие следователите събрали общо деветдесет и четири гилзи.

Онази нощ Уимс се предал едва когато бирата му свършила. Скоро след като смачкал последната празна кутия в ръка, казал на преговарящия, че ще размени една пушка за опаковка с шест бири. Отказали му. После заявил, че съжалява и е готов да сложи край на инцидента и всичко останало, като се самоубие и буквално си отиде с гръм и трясък. Преговарящият се опитал да го разубеди и продължил да поддържа разговора, докато двама антитерористи се придвижвали през пресечения терен към позицията на Уимс в една гъста евкалиптова горичка. Ала скоро преговарящият чул хъркане по телефона. Уимс бил заспал.

Качулките отишли там и Уимс бил заловен без нито един изстрел от страна на шерифите. Редът бил възстановен. Тъй като поел сигнала и първо стреляли срещу него, шериф Столуорт арестувал нарушителя, качил го в колата си и го закарал в участъка в Малибу.

Други документи в папката продължаваха сагата на Ели Уимс. Когато на сутринта след ареста му предявили обвинение, той заявил, че няма пари, и му назначили служебен защитник. Делото се задвижило бавно. Държали го в Централния мъжки затвор. Но после се появил Винсънт и предложил услугите си безплатно. Първата му работа била да поиска съдебнопсихиатрична експертиза за установяване вменяемостта на клиента. Искането било удовлетворено

и това още повече забавило делото, защото Уимс бил отведен за деветдесет дни в щатския стационар в Камарио.

На заседанието, насрочено за два часа при съдия Марк Фридман, трябваше да се определи дата за процеса и часовникът на делото отново щеше да затиктака. Всичко това беше формалност за мен. Трябваше ми само един прочит на документите, за да разбера, че няма да има процес. Възможност на днешното заседание щеше да се посочи период, през който да договоря сделка за клиента ми.

Случаят беше съвсем банален. Уимс щеше да се признае за виновен и сигурно му предстояха една-две години затвор и психиатрично лечение. След като се запознах с материалите, имах само един въпрос: защо Винсънт изобщо е поел това дело? То не приличаше на делата, с които обикновено се беше занимавал, с платежоспособни или прочути клиенти. Като че ли не представляваше и кой знае какво предизвикателство. Беше си съвсем тривиално и престъплението на Уимс даже не можеше да се нарече необикновено. Чудех се дали не го е поел просто за да покрие квотата от задължителни безплатни услуги. Но в такъв случай той щеше да намери нещо по-интересно, което да му се изплати по друг начин, например с реклама. Делото Уимс отначало беше привлякло медийно внимание, заради публичното зрелище в парка. Но когато се стигнеше до процес или сделка, всичко това най-вероятно щеше да прелети ниско под медийния радар.

Следващата ми мисъл беше, че е възможно Винсънт да е открил някаква връзка с делото Елиът.

Ала при пръв прочит не бях успял да я забележа. Имаше две евентуални връзки — инцидентът с Уимс се беше случил по-малко от дванайсет часа преди убийството във вилата на плажа и двете престъпления попадаха под юрисдикцията на шерифския участък в Малибу. Само че тези връзки не издържаха по-задълбочен анализ. От географска гледна точка, изобщо не бяха свързани. Убийствата бяха станали в къщата на плажа, а пиянската стрелба на Уимс — далеч навътре в сушата, в околния парк от другата страна на планината. Доколкото си спомнях, нито едно от имената в делото Уимс не се споменаваха в материалите по делото Елиът, които бях прегледал. Инцидентът със стрелеца се беше случил по време на нощната смяна, а убийството на Мици Елиът и Йохан Рилц — на дневната.

Не се сещах за никаква конкретна връзка и ядосано затворих папката, без да съм намерил отговор на въпроса. Погледнах си часовника и видях, че трябва да се връщам в съдебната палата, ако искам да ми остане време да се срещна с клиента си в килията преди заседанието в два часа.

Обадих се на Патрик да дойде да ме вземе, платих обяда и излязох на тротоара. Разговарях по телефона с Лорна, когато линкълнът спря до мен. Скочих отзад.

— Сиско видя ли се вече с Карлин? — попитах я.

— Не, срещата им е в два.

— Предай му да го попита и за делото Уимс.

— Добре, какво по-точно?

— Да го попита защо Винсънт го е поел.

— Смяташ, че са свързани ли? Елиът и Уимс?

— Да, обаче не виждам връзката.

— Добре, ще му предам.

— Нещо друго?

— Засега не. Търсят те много журналисти. Кой е този Джак Макавой?

Името ми звучеше познато.

— Не знам. Какъв е?

— Репортер от „Таймс“. Обади се адски ядосан, че не си го потърсил, каза, че си му обещал изключителни права.

Сега вече си спомних. Двупосочната улица.

— Не се тревожи, и той не ми е давал никаква информация. Нещо друго?

— От Съдебната телевизия искат да поговорите за Елиът. Ще отразяват на живо целия процес като главна тема и се надяват да го коментираш ежедневно в края на всяко съдебно заседание.

— Ти какво мислиш, Лорна?

— Това е нещо като безплатна реклама в национален ефир. По-добре приеми. Казаха, че процесът щял да получи собствено лого в долния ъгъл на екрана. „Убийство в Малибу“, така го наричат.

— Тогава е уредено. Друго?

— Ами, докато сме на тази тема, преди седмица получих съобщение, че договорът ти за реклама на автобусните спирки изтича в

края на месеца. Щях да го подмина просто така, защото нямаше пари, но сега ти се върна на работа и вече имаш. Да го подновим ли?

През последните шест години пусках реклами на автобусни спирки в стратегически избрани райони с висока престъпност и оживен трафик. Въпреки че не бях работил една година, спирките все още генерираха постоянен поток от обаждания, които Лорна пренасочваше.

— Договорът е двегодишен, нали?

— Да.

Бързо взех решение.

— Добре, поднови го. Нещо друго?

— Това е всичко при нас. А, чакай. Още нещо. Днес идва собственичката на сградата. Представи се като брокер наеми, което просто е модерен термин за хазяйка. Искане да знае дали ще задържиш кантората. Смъртта на Джери може да прекрати договора, ако пожелаем. Имам чувството, че за наемане на офис в сградата се чака на дълга опашка и това е възможност за повишаване на наема на следващия адвокат, който се настани тук.

Погледнах през прозореца на линкълна — минавахме по надлеза на магистрала 101 и се връщахме към центъра. Видях новопостроената католическа катедрала и зад нея — стоманената концертна зала на Дисни: отразяваше слънцето и излъчваше топло оранжево сияние.

— Не знам, Лорна, харесва ми да работя на задната седалка. Никога не ти доскучава. Как мислиш?

— Не ми допада особено всяка сутрин да се гримирам.

Което означаваше, че обича да работи в апартамента си, а не всеки ден да се приготвя и да ходи в кантората. Както обикновено, бяхме на една и съща страница.

— Тема за размисъл — казах. — Не се налага да се гримираш. Над главата ти няма друг офис. Не се бориш за място в гаража.

Тя не отговори. Решението оставаше за мен. Погледнах напред и видях, че сме на една пряка от съдебната палата.

— По-късно ще поговорим за това. Трябва да слизам.

— Добре, Мики. Успех.

— И на теб.

26.

След трите месеца, прекарани в Камарио, Ели Уимс все още беше замаян. Бяха го пратили обратно в окръжния с рецепта за лекарствена терапия, която нямаше да ми помогне да го защитавам, камо ли да помогне на него да отговори на въпросите ми за евентуални връзки с убийствата във вилата на плажа. Трябваша ми по-малко от две минути в килията в съдебната палата, за да схвана ситуацията и да реша да подам искане до съдия Фридман за прекратяване на всякаква лекарствена терапия. Върнах се в залата и заварих Джоан Джорджети на масата на обвинението. Заседанието трябваше да започне след пет минути.

Тя пишеше нещо върху вътрешната страна на корицата на една папка и кой знае как разбра, че съм аз, без да вдига очи.

— Искаш отлагане, нали?

— И спиране на лекарствата. Направо се е превърнал в зомби.

Прокурорката престана да пише и ме погледна.

— Като се има предвид, че е стрелял по шерифите, не съм сигурна, че възразявам да е в такова състояние.

— Но, Джоан, аз трябва да мога да му задам някои основни въпроси, за да го защитавам!

— Сериозно?

Произнесе го с усмивка, ала смисълът беше ясен. Свих рамене и приклекнах, за да изравня погледа си с нейния.

— Имаш право, мисля, че няма да има процес — казах. — С удоволствие ще изслушам всякакви предложения.

— Клиентът ти е стрелял по патрулка, в която е имало шериф. Прокуратурата иска да използва този случай за назидание. Да прати послание — не обичаме хората да правят така.

И скръсти ръце, за да покаже нежеланието на прокуратурата да прави компромиси. Беше привлекателна жена с атлетично тяло. Забарабани с пръсти по единия си бицепс и нямаше как да не забележа червения ѝ лак за нокти. Доколкото си спомнях срещите си с Джоан Джорджети, ноктите ѝ винаги бяха лакирани в кървавочервено. Тя не

представляваше само народа на щата Калифорния. Представляваше ченгетата, които бяха обстрелвани, нападани, причаквани от засада и оплювани. И искаше кръвта на всеки мерзавец, имал нещастieto да бъде обвиняван от нея.

— Бих възразил, че както е бил паникьосан от койотите, моят клиент е стрелял по светлината на патрулката, а не по човека в нея. В собствените ви документи се казва, че е бил снайперист от армията на САЩ. Ако е искал, е можел да застреля шерифа. Но не го е направил.

— Той се е уволнил от армията преди петнайсет години, Мики.

— Да, обаче някои умения не се забравят. Като карането на колело.

— Е, определено би могъл да повдигнеш този аргумент пред съдебните заседатели.

Коленете ми за малко да се подкосят. Пресегнах се към един от столовете на масата на защитата, придърпах го и седнах.

— Естествено, мога да го повдигна, но навярно е в интерес на народа на щата Калифорния да приключим това дело, да приберем господин Уимс от улицата и да го подложим на някаква терапия, за да не допуснем този случай да се повтори. Какво ще кажеш? Искаш ли да се дръпнем в някой ъгъл и да се договорим, или предпочиташ да излезем пред съдебните заседатели?

Тя се замисли за миг. Намираше се пред класическата прокурорска дилема. Лесно можеше да спечели такова дело. Трябваше да реши дали да увеличи актива си, или да постъпи както е редно.

— Стига аз да избира ъгъла.

— Нямам нищо против.

— Добре, няма да се противопоставя на отлагане, ако подадеш искане.

— Звучи добре, Джоан. Ами за лекарствената терапия?

— Не искам този тип пак да се развихри, та дори и в Централния мъжки затвор.

— Виж, почакай да го изведат. Ще видиш, че е зомби. Нали не искаш с теб да се договорим и после той да оспори сделката, защото властите са го направили невменяем. Хайде да му прочистим главата, да сключим сделката и после можеш да ги накараш да го напомним догоре с каквото искаш.

Джорджети отново се замисли, видя логиката и най-после кимна.

— Но ако дори само веднъж се разлудее в затвора, ще обвиня теб и ще си го изкарам на него.

Засмях се. Идеята да ме обвини звучеше нелепо.

— Както кажеш.

Изправих се и избутах стола обратно при масата на защитата. После обаче отново се обърнах към прокуратурката.

— Искам да те попитам нещо друго, Джоан. Защо Джери Винсънт е поел това дело?

Тя сви рамене.

— Не знам.

— А ти изненада ли се?

— Естествено. Беше си странно, когато се появи. Познавах го от едно време, нали знаеш?

С други думи, когато беше работил в прокуратурата.

— Да. А как се случи?

— Един ден преди няколко месеца получих известие за внесено искане за съдебнопсихиатрична експертиза на Уимс и отдолу беше името на Джери. Обадох му се и го питам: „Какво значи това, по дяволите? Даже не ми звънна да кажеш, че поемаш делото!“ И той просто отговори, че искал да отхвърли малко от квотата си за безплатни услуги като служебен защитник. Но аз познавам Ейнджъл Ромеро, съдебния защитник, който отначало се занимаваше със случая. Преди два месеца се натъкнах на него на един от етажите и той ме попита какво става с Уимс. И в хода на разговора стана ясно, че Джери не отишъл просто да помоли да му прехвърлят служебната защита. Първо се срещнал с Уимс в Централния мъжки затвор, накарал го да го наеме и след това се появил при Ейнджъл и му казал да му предаде делото.

— Според теб защо го е поел?

През годините се бях научил, че ако зададеш един и същи въпрос повече от един път, понякога получаваеш различни отговори.

— Не знам. Изрично го попитах същото и той всъщност не ми отговори. Смени темата и стана доста неловко. Спомням си, тогава си помислих, че тук се крие още нещо, например, че той може да има някаква връзка с Уимс. Но после, когато го прати в Камарио, разбрах, че Джери не му прави услуга.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж, ти се занимаваш с делото само от два часа и вече си наясно как ще се развият нещата. Това си е жива сделка. Известно време в затвора, психиатрично лечение и надзор. Същото беше и преди да го пратят в Камарио. Тъй че всъщност нямаше смисъл Уимс да отива там. Джери просто отложи неизбежното.

Кимнах. Имаше право. Като бе пратил клиента си в психиатричния стационар в Камарио, Джери не му беше направил услуга. Тайнственото дело ставаше още по-тайнствено. Само че моят клиент не беше в състояние да ми обясни защо. Неговият адвокат, Винсънт, го беше държал упоен и заключен цели три месеца.

— Добре, Джоан. Благодаря ти. Хайде да...

Прекъсна ме секретарката, която обяви началото на съдебното заседание. Вдигнах поглед и видях, че съдия Фридман заема мястото си на банката.

Ейнджъл Ромеро беше една от онези истории за човешко съпричастие, които от време на време могат да се прочетат във вестника. Историята за гангстерчето, което преживяло тежко детство по улиците на Източен Лос Анджелис, но с много борба получило образование и дори завършило право, след което започнало да се раздава за обществото. Беше постъпил в Бюрото за служебна защита и защитаваеше онеправданите. Работеше там цял живот и беше видял мнозина млади адвокати, включително мен, да идват и да си отиват, за да започнат частна практика и евентуално да получават големите пари, които вървят с нея.

След заседанието по делото Уимс, в което съдията уважи искането за отлагане, за да даде на нас с Джорджети време да подготвим сделката, слязох в Бюрото за служебна защита на десетия етаж и попитах за Ромеро. Знаех, че е действащ адвокат, а не началник, и че най-вероятно е в съдебна зала някъде в сградата. Секретарката написа нещо на компютъра, погледна екрана и каза:

— Отдел сто дваисет и четири.

— Благодаря.

С други думи, съдебната зала на съдия Шампейн на тринайсетия етаж, същия, от който идвах. Но това е животът в съдебната палата. Сякаш се върти в кръг. Взах асансьора, върнах се горе и отидох по коридора до сто дваисет и четвърта. Когато наближих двукрилата врата, изключих телефона си. Съдът заседаваше и Ромеро беше пред съдията, аргументираше искане за намаляване на определената гаранция. Вмъкнах се на задния ред в галерията и се надявах на бързо решение, за да хвана служебния защитник без отлагане.

Наострих уши, когато чух Ромеро да споменава клиента си по име — наричаше го господин Скейлс. Преместих се по-нататък на пейката, за да видя по-добре седящия до него обвиняем. Когато зърнах профила му, разбрах, че е Сам Скейлс, мошеник и мой бивш клиент. Доколкото си спомнях, беше отишъл в затвора, след като се призна за виновен и с моя помощ склучи сделка с прокуратурата. Това преди три

години. Очевидно пак беше загазил още с излизането си — само че този път не се беше обадил на мен.

След като Ромеро аргументира искането си за намаляване на гаранцията, прокурорът стана и категорично се противопостави, като очерта новите обвинения срещу Скейлс. Когато го защитавах аз, прокуратурата го обвиняваше в измама с кредитни карти — беше ограбвал хора, направили дарение за фондация, подпомагаща жертвите на цунами. Този път изглеждаше още по-лошо. Отново го обвинявах в измама, но жертвите бяха вдовици на военнослужещи, убити в Ирак. Поклатих глава и за малко да се усмихна. Радвах се, че Сам не ми се е обадил. Можеше да мине и със служебния защитник.

След като прокурорът свърши, съдия Шампейн бързо обяви решението си. Нарече Скейлс хищник и заплаха за обществото и остави непроменена сумата на гаранцията — един милион долара. При това отбеляза, че ако питали нея, сигурно щяла да я увеличи още повече. И тогава си спомних, че тъкмо Шампейн беше осъдила Скейлс за предишната измама. Няма нищо по-лошо от обвиняем, изправен повторно пред същия съдия за друго престъпление. Съдиите приемат недостатъците на съдебната система почти лично.

Когато поведоха Скейлс към килията, се смъкнах на мястото си и се скрих зад друг наблюдател в галерията, за да не ме види. След като излезе, пак се изправих и успях да срещна погледа на Ромеро. Дадох му знак да се видим в коридора и той ми отговори с разперени пръсти. Пет минути. Имаше да свърши още работа в съда.

Отидох да го чакам в коридора и включих телефона си. Не бях получил съобщения. Тъкмо се обаждах на Лорна да проверя дали има нещо за мен, когато чух гласа на Ромеро зад гърба си. Беше свършил четири минути по-рано.

— Онче, бонче, счупено пиронче, риба щука, хвани убиеца на кука. Ако адвокат му е Холър, пусни го на воля. Онче, бонче, привет, бонбонче!

Усмихваше се. Затворих телефона и двамата чукнахме юмруци. Не бях чувал това адаптирано стихче, откакто работех в Бюрото за служебна защита. Измисли го Ромеро, след като през деветдесет и втора извоювах оправдателната присъда по делото Барнет Удсън.

— Какво става? — попита той.

— Ще ти кажа аз какво става. Задигаш ми клиентите бе, човек! Сам Скейлс беше мой клиент.

Казах го с многозначителна усмивка и Ромеро ми се усмихна в отговор.

— Искаш ли го? Ами вземи си го. Бял мръсник. Щом надушат за това дело, медиите буквално ще го линчуват.

— Обирал вдовици от войната, а?

— Крадял им държавните застраховки живот. Казвам ти, защитавал съм много престъпници, извършили адски кофти неща, обаче Скейлс го поставям при изнасилвачите на малолетни! Не мога да го понасям тоя.

— Ясно. Обаче защо изобщо си поел бял? Нали работиш с престъпления, извършени от тийнейджърски банди?

Лицето му стана сериозно и той поклати глава.

— Вече не, мой човек. Решиха, че съм почнал прекалено да се сближавам с клиентите. Нали разбираш, щом веднъж си бил гангстер, оставаш си такъв за цял живот. Затова ме снеха от тийнейджърските банди. След деветнайсет години да ме снемат от бандите!

— Съжалявам да го чуя, приятел.

Ромеро беше израснал в Бойл Хайтс, в квартал, управляван от бандата Куотро Флатс. Доказваха го татуировките му, ако човек можеше да му види ръцете. Без значение колко е горещо, на работа винаги носеше ризи с дълги ръкави. И когато представляваше гангстер, обвинен в престъпление, правеше и невъзможното за неговата защита. Бореше се да го отскубне от лапите на бандитския живот. Свалянето му от делата на тийнейджърските банди бе идиотщина, каквато може да се случи единствено в бюрократична система като правосъдието.

— За какво съм ти дотрябвал, Мик? Нали не си дошъл наистина да ми вземеш Скейлс?

— Не, ще ти се наложи да си го задържиш, Ейнджъл. Искях да те питам за един друг клиент, който известно време си представлявал тази година. Ели Уимс.

Канех се да му припомня подробностите по делото, но Ромеро веднага се сети за него и кимна.

— Да, Винсът ми го взе. И след смъртта му си го получил ти, а?

— Да, поех всички дела на Винсът. Научих за Уимс едва днес.

— Е, желая ти успех с тях, брато. Какво те интересува за Уимс? Винсънт ми го взе преди три месеца, минимум.

Кимнах.

— Да, знам. Наясно съм със случая. Любопитен съм обаче защо го е поел Винсънт. Според Джоан Джорджети искал да го поеме. Наистина ли е така?

Ромеро потършува в база данните на паметта си, преди да ми отговори. Вдигна ръка и поглади брадичката си. По кокалчетата на пръстите му видях бледи белези, останали след отстраняването на татуировките му.

— Да, Винсънт отиде в затвора и убеди Уимс да го наеме. Донесе ми подписано писмо за освобождаване от адвокатски задължения. Оттам нататък делото стана негово. Дадох му папката и приключих.

— Каза ли ти защо иска делото? Нали не е познавал Уимс?

— Съмнявам се. Просто искаше делото. Многозначително ми намигна, нали се сещаш?

— Не. Какво имаш предвид? Как така ти е намигнал „многозначително“?

— Попитах го защо се заема с едно чернокожо момче, дето отишло в страната на белите хора и почнало да гърми по каквото му падне. При туй безплатно. Мислех, че има някакви расови съображения или нещо подобно. Нещо, което да му донесе малко реклама. Обаче той само ми намигна, все едно искаше да каже, че не е това.

— Ти продължи ли да го разпитваш?

— Продължих. Ама не щя да ми каже. Каза само, че Уимс бил изстрелял сребърния куршум. Нямах представа какво има предвид и нямах повече време да си играя на криеница с него. Дадох му папката и се заех със следващото дело.

Ето пак. Сребърният куршум. Приближавах се към нещо и усетих, че кръвта във вените ми започва да се движи все по-бързо.

— Това ли е всичко, Мик? Вече трябва да се връщам вътре.

Очите ми се фокусираха и видях, че Ромеро ме гледа странно.

— Да, Ейнджъл, благодаря ти. Това е всичко. Връщай се и им дай да разберат.

— Да бе, човек, нали това правя.

Той тръгна към вратата на отдел 124, а аз бързо поех към асансьорите. Знаех какво ще правя през остатъка от деня и вечерта. Щях да търся сребърния куршум.

28.

Влязох в кантората и подминах Лорна и Сиско, които седяха на бюрото и гледаха компютъра. По пътя към кабинета си заговорих, без да спирам:

— Ако двамата имате нещо ново за мен или нещо друго, което трябва да знам, елате сега. Потапям се.

— Внимавай с перископите — извика подире ми Лорна.

Отлично разбираше какво имам предвид. Когато се „потапях“, затварях всички врати и прозорци, спусках завесите, изключвах телефоните и напълно се съсредоточавах върху някое дело. За мен потапянето беше равносилно на закачената на вратата табелка „Не ме безпокойте“. Лорна знаеше, че щом се потопя, няма да може да ме измъкне, докато не открия каквото търся.

Заобиколих бюрото на Джери Винсънт и се тръшнах на стола. Отворих чантата и започнах да вадя папките. Гледах на това, което ми предстои да направя, като на сблъсък между мен и тях. Някъде в папките щях да намеря ключа за последната тайна на Джери Винсънт. Щях да намеря сребърния куршум.

Лорна и Сиско влязоха в стаята скоро след като се настаних на мястото си.

— Не видях Рен навън — отбелязах, преди някой от двамата да успее да каже нещо.

— И повече няма да я видиш — отвърна Лорна. — Напусна.

— Малко е неочаквано.

— Отиде да обядва и така и не се върна.

— Обади ли се?

— Да, накрая се обади. Каза, че получила по-добро предложение. Щяла да е секретарка на Брус Карлин.

Кимнах. Това ми се струваше донякъде логично.

— Преди да се потопиш, трябва да обсъдим някои неща — започна Лорна.

— Нали това казах на влизане. Какво ново?

Тя седна на един от столовете пред бюрото. Сиско остана прав и закрачи назад-напред зад нея.

— Добре — продължи Лорна. — Докато беше в съда, се случиха две неща. Първо, трябва да си засегнал някакъв нерв с искането за оглед на вещественото доказателство в делото на Патрик.

— Какво се е случило? — попитах.

— Прокурорът звъня три пъти днес — иска да поговорите за сделка.

Усмихнах се. Макар по-рано да изглеждаше малко вероятно, явно с искането за оглед на вещественото доказателство бях постигнал нещо и може би щях да успея да помогна на Патрик.

— Каква е тази работа? — попита Лорна. — Не си ми казвал, че си подал искане.

— Вчера, от колата. Мисля, че доктор Воглър е подарил на жена си фалшиви диаманти за рождения ѝ ден. И понеже го е страх тя да не узнае, сега ще предложат сделка на Патрик, ако аз оттегля искането си за оглед на вещественото доказателство.

— Добре. Патрик като че ли ми харесва.

— Надявам се да му се размине. Какво друго?

Лорна погледна записките в бележника си. Знаех, че не обича да я припират, но въпреки това го правех.

— Продължават да те търсят много журналисти. За Джери Винсът, Уолтър Елиът или и за двамата. Искаш ли да те свързвам с тях?

— Не. Нямам време за интервюта.

— Е, и аз им обяснявам същото, но това не ги радва много. Особено онзи тип от „Таймс“. Пълен задник.

— И какво, като не ги радва? Не ме интересува.

— По-добре да внимаваш, Мики. И в ада ярост няма като на отритнат репортер^[3].

Имаше право. Медиите може да те обичат днес и да те погребат утре. Баща ми двайсет години беше медиен любимец. Но към края на кариерата си стана омразен на репортерите, защото им омръзна да измъква виновни хора. Превърна се във въплъщение на съдебната система, която има двойни стандарти за богати обвиняеми с добри адвокати.

— Ще се опитам да съм по-любезен — отвърнах. — Само че не точно сега.

— Добре.

— Нещо друго?

— Струва ми се, че е всичко... Казах ти за Рен, тъй че няма друго. Ще се обадиш ли на прокурора по делото на Патрик?

— Да.

Погледнах над рамото ѝ към Сиско, който продължаваше да стои прав.

— Добре, твой ред е. Разправяй.

— Още работя по Елиът. Главно във връзка с Рилц. Срегнах се и с неколцина от свидетелите ни.

— Имам въпрос за свидетелите — прекъсна го Лорна. — Къде искаш да настаня доктор Арсланиян?

Шамирам Арсланиян беше авторитетната специалистка по анализ на следи от изстрел, която Винсънт се бе канил да доведе от Ню Йорк като експертна свидетелка, за да обори експерта на прокуратурата. Тя се смяташе за най-добрата в своята област — при финансовите възможности на Уолтър Елиът Джери избираше най-доброто, което може да се купи с пари. Искях я близо до съдебната палата, ала нямаш голям избор на хотели.

— Първо опитай в „Чекърс“. И ѝ вземи апартамент. Ако всичко е заето, виж в „Стандард“ и после в Грандхотел Киото. Но ѝ вземи апартамент, за да имаме къде да работим.

— Ясно. Ами Мунис? И него ли искаш наблизо?

Операторът на свободна практика Хулио Мунис живееше в каньона Топанга. Поради близостта на дома му до Малибу той пръв от всички медии стигнал до местопрестъплението, след като чул повикването на детективи от отдел „Убийства“ по радиочестотата на шерифството. Успял да заснеме Уолтър Елиът с шерифите пред вилата на плажа. Той беше ценен свидетел, защото записът и собствените му спомени можеха да потвърдят или оборят показанията на шерифите и детективите.

— Не знам — отвърнах. — От Топанга до центъра понякога се стига за един час, друг път за три. Предпочитам да не рискувам. Сиско, той съгласен ли е да дойде и да отседне в хотел?

— Да, стига да му плащаме и да може да си поръчва рум сървиз.

— Добре, тогава го доведи. А къде е записът? В делото има само бележки по него. Не искам да го видя за пръв път в съда.

Сиско се озадачи.

— Не знам. Но щом не е тук, мога да накарам Мунис да ни направи копие.

— Не съм го виждал в кантората, така че ми направи копие. Друго?

— Още две неща. Първо, свързах се с моя източник в разследването на убийството на Винсънт и той не знаеше нищо за заподозрян и за снимката, която сутринта ти е показал Бош.

— Нищо ли?

— Абсолютно.

— Как мислиш? Дали Бош знае, че информацията изтича от твоя човек, и затова го държи на тъмно?

— Нямам представа. Но тая работа със снимката я чуваше за пръв път.

Замислих се над значението на всичко това.

— Бош изобщо върна ли се да покаже снимката на Рен?

— Не — отговори Лорна. — Цяла сутрин бях с нея. Бош не е идвал нито преди, нито след обедната почивка.

Не бях сигурен какво заключение да си направя от тези факти, но сега нямах време да се занимавам с тях. Трябваше да се заема с делата.

— А второто нещо? — попитах Сиско.

— Моля?

— Нали спомена, че имаш да ми казваш още две неща. Какво е второто?

— А, да. Видях се с ликвидатора на Винсънт и ти се оказа прав. Единият дълг сърф на Патрик още е при него.

— Колко му иска?

— Николко.

Погледнах го с повдигнати вежди, питах се къде е уловката.

— Да речем просто, че иска да ти направи услуга. Изгубил е добър клиент в лицето на Винсънт. Мисля, че се надява да го използваш при бъдещи ликвидации. И аз не го разубедих, нито му казах, че обикновено не приемаш заплащане в натура от клиентите си.

Разбрах какво се е случило. Сърфът нямаше да влече след себе си реални ангажименти.

— Благодаря, Сиско. Донесе ли го?

— Не, не беше в офиса му. Но се обади на някого да му го занесе следобед. Мога пак да отида, ако искаш.

— Не, само ми дай адреса и ще пратя Патрик да го прибере. Какво стана с Брус Карлин? Днес нямахте ли среща? Може той да е взел записа на Мунис.

Нямах търпение да чуя за Брус Карлин по няколко причини. На първо място исках да знам дали е работил за Винсънт по делото Уимс. В такъв случай можеше да ме отведе до сребърния куршум.

Но Сиско не отговори на въпроса ми. Лорна се обърна и двамата се спогледаха, като че ли се чудеха кой от тях да ми съобщи лошата новина.

— Какво има? — попитах рязко.

— Карлин се ебава с нас — каза Лорна.

Виждах, че гневно е стиснала зъби. И знаех, че използва такива думи само в извънредни случаи. Със срещата с Карлин се беше случило нещо и това особено я разстройваше.

— Как така?

— Ами изобщо не се появи в два, както обеща. Вместо това се обади по телефона веднага след като Рен позвъни да ни каже, че напуска, и ни даде новите си условия.

Ядосано поклатих глава.

— Новите си условия ли?! Колко иска?

— Предполагам, е разбрал, че при двеста долара на час няма да изкара много, тъй като сигурно щеше да ни таксува два-три часа максимум. Толкова време щеше да му трябва на Сиско. Затова каза, че искал твърда цена, иначе сами сме можели да си вършим работата.

— Колко?

— Десет хиляди долара.

— Майтапиш се!

— Точно това му казах и аз.

Погледнах Сиско.

— Това е изнудване. Няма ли държавна институция, която да регулира вашата дейност бе, хора? Не може ли да го принудим по някакъв начин?

Детективът поклати глава.

— Има всевъзможни регулаторни институции, но това тук е съмнително.

— Да, знам, че е съмнително. И той е съмнителна личност. От години си го мисля.

— Искам да кажа, че той не е имал сделка с Винсънт. Не можем да намерим договор. Така че не е длъжен да ни дава нищо. Просто трябва да го наемем и той определи цената на десет бона. Определено е изнудване, но сигурно е законно. Искам да кажа, ти си адвокатът. Ти кажи дали е законно.

Замислих се за миг, после се опитах да забравя тая наглост. Все още ме движеше придошлият в съда адреналин и не исках да се разсейвам.

— Добре, ще питам Елиът дали е съгласен да му плати. Междувременно, довечера пак ще прегледам всички папки и ако извадя късмет, няма да имаме нужда от него. Ще го пратим на майната му.

— Задник — измърмори Лорна.

Бях съвсем сигурен, че има предвид Брус Карлин, а не мен.

— Добре, това ли е всичко? — попитах. — Нещо друго?

Преместих поглед от единия към другия. Никой нямаше какво повече да ми каже.

— Добре тогава, благодаря ви за всичко, което се налага да търпите и вършите тази седмица. Тръгвайте си и приятна вечер.

Лорна ме изгледа любопитно.

— Вкъщи ли ни пращаш?

Погледнах си часовника.

— Защо не? Вече е почти четири и аз ще се потопя в работа. Не искам да се разсейвам с нищо. Приберете се вкъщи, прекарайте една приятна вечер и утре пак ще започнем.

— И ще работиш сам през нощта, така ли? — попита Сиско.

— Да, но не се безпокой. Ще заключа вратата и няма да пускам никого — даже да го познавам.

Усмихнах се. Лорна и Сиско не последваха примера ми. Посочих отворената врата на кабинета. Тя имаше плъзгащо се резе, което я захващаше за касата. Ако се наложеше, щях да заключа и външната, и вътрешната врата.

— Я стига, ще се оправя. Имам да върша работа.

Двамата бавно и неохотно се изнизаха от кабинета.

— Лорна — извиках подире им. — Патрик би трябвало да е някъде навън. Предай му да се навърта наблизко. Може да имам да му казвам нещо, след като се обадя на прокурора.

[3] Парафраза на стих от „Скърбящата невеста“ на Уилям Конгрийв. — Б.пр. ↑

29.

Разтворих делото на Патрик Хенсън върху бюрото си и потърсих номера на прокурора. Искях да приключа с това, преди да се захвана с Елиът.

Прокурор беше Дуайт Поузи — бяхме се сблъскали по няколко дела и никога не го бях харесвал. Някои прокурори се отнасят с адвокатите като че ли са само едно стъпало над техните клиенти. Като с псевдоюристи, тоест недообразовани и неопитни специалисти. А не като с необходими зъбни колела в механизма на съдебната система. Повечето ченгета имат същите възгледи и това не ме смущава. Обаче не мога да понасям, когато на такива позиции застават други прависти. За съжаление Дуайт Поузи се нареждаше сред тях и щях да съм щастлив, ако можех да прекарам остатъка от живота си, без да се налага да разговарям с него. Но нямаше да ми се отвори парашутът.

— Е, Холър, турили са те да заместваш мъртвец, а? — каза той, след като вдигна.

— Моля?

— Дали са ти всички дела на Джери Винсънт, нали? И така Хенсън се е озовал при тебе.

— Да, нещо такова. Както и да е, търсил си ме, Дуайт. Цели три пъти. Какво има? Получи ли искането, което подадох вчера?

Напомних си, че трябва да стъпвам внимателно, ако искам да постигна всичко възможно от този телефонен разговор. Не биваше да допусна антипатията ми към прокурора да повлияе на резултата за моя клиент.

— Да, получих искането. На бюрото ми е. Затова те търсих.

И млъкна, за да остави мен да говоря.

— И?

— И... хм... ами, няма да го направим, Мик.

— Какво няма да направим, Дуайт?

— Няма да изкараме вещественото си доказателство за анализ.

Все повече изглеждаше, че съм напипал важен нерв с искането си.

— Че нали точно това ѝ е хубавото на системата, Дуайт? Ти не си човекът, който взима това решение. Взима го съдията. Затова и не съм те питал. Подадох искане и питах съдията.

Поузи се прокашля.

— Не, всъщност този път ние ще го вземем. Ще свалим обвинението в кражба и ще продължим само по обвинението в притежаване на наркотик. Тъй че можеш да оттеглиш искането си, иначе ще информираме съдията, че въпросът е спорен.

Усмихнах се и кимнах. Бях улучил десетката. На Патрик щеше да му се размине.

— Единственият проблем, Дуайт, е, че обвинението в притежаване на наркотични вещества е резултат от разследването на кражбата. Знаеш го. Когато са арестували клиента ми, заповедта за задържане е била заради кражбата. Наркотичните вещества са открити по време на ареста. Тъй че едното не върви без другото.

Имах чувството, че знае всичко, което му казвам, и разговорът просто следва предварителен сценарий. Отивахме там, където искаше Поузи, и това ме устройваше. Този път и аз исках да стигна там.

— Тогава може просто да поговорим за сделка — предложи прокурорът, сякаш идеята току-що му е хрумнала.

Ето че стигнахме до мястото, където Поузи искаше да отидем още от самото начало на разговора ни.

— Готов съм да чуя предложението ти, Дуайт. Би трябвало да знаеш, че след ареста клиентът ми доброволно се е подложил на рехабилитационна програма. Завършил я е, работи на пълен работен ден и е чист от четири месеца. Ще ти даде урина за анализ когато и където пожелаеш, за да го докаже.

— Много се радвам да го чуя — с престорен ентусиазъм отвърна Поузи. — Прокуратурата, както и съдът, винаги гледа благосклонно на доброволната рехабилитация.

„Каж ми нещо, което не знам“, за малко да му се сопна.

— Хлапетото се справя добре. Гарантирам за него. Какво му предлагаш?

Знаех как продължава сценарият нататък. Поузи щеше да го изкара като жест на добра воля от страна на обвинението. Щеше да представи нещата така, като че ли прокуратурата ни прави услуга, докато те всъщност се стремяха да спестят срама, и в политически, и в

личен план, на една видна личност. Нямах нищо против. Политическите цели на сделката не ме интересуваха, стига клиентът ми да получише каквото искам аз.

— Знаеш ли какво, Мик, да вземем пък да направим компромис и Патрик може би ще успее да се възползва от тая възможност да продължи нататък като полезен член на обществото.

— Звучи ми добре, Дуайт. Много ме зарадва. Него също.

— Добре тогава, прати ми данните за рехабилитацията и ще ги представим наред с всичко останало на съдията.

Говореше за така наречената пред съдебна намеса. На Патрик щеше да му се наложи два пъти месечно да се подлага на тестове за наркотици и ако беше чист, след шест месеца делото щеше да бъде закрито. В досието му пак щеше да остане арест, обаче нямаше да има присъда. Освен ако...

— Искаш ли да му изчистиш досието? — попитах.

— Хм... това е твърде много, Мики. В края на краищата той наистина е влязъл с взлом и е откраднал диамантите.

— Не е влизал с взлом, Дуайт. Поканили са го. И всичко е заради така наречените диаманти, нали? Дали наистина е откраднал диаманти?

Поузи разбра, че е сбъркал, като е повдигнал въпроса за диамантите, и побърза да свие знамето.

— Добре, хубаво. Ще включим и това в пакета.

— Ти си добър човек, Дуайт.

— Опитвам се. Сега ще оттеглиш ли искането?

— Утре сутрин. Кога отиваме в съда? В края на другата седмица започвам процес.

— Тогава ще идем в понеделник. Ще те уведомя.

Затворих и се обадох в приемната по интеркома.

За щастие Лорна още беше там.

— Нали те пратих да си вървиш? — измърморих.

— Тъкмо излизахме. Ще оставя колата си тук и ще отида със Сиско.

— Какво, с неговия самоубийствен мотор?!

— Извинявай, татко, но мисля, че нямаш думата по този въпрос.

Изпъшках.

— Но имам думата по въпроса за това кой работи като мой детектив. Ако ви държа разделени, може би ще успея да ви запазя живи.

— Не смей да ми говориш така, Мики!

— Би ли предала на Сиско, че ми трябва адресът на ликвидатора?

— Ще му предам. До утре.

— Надявам се. Да си сложиш каска.

Затворих и Сиско влезе в кабинета. В едната си ръка носеше самозалепващо се листче, а в другата — пистолет в кожен кобур. Заобиколи бюрото, остави листчето пред мен, издърпа едно от чекмеджетата и пусна пистолета в него.

— Какво правиш? — попитах. — Не можеш да ми дадеш пистолет.

— Той е напълно законен, регистриран е на мое име.

— Чудесно, обаче не можеш да ми го дадеш. Това е неза...

— Не ти го давам. Просто го оставям тук, защото работният ми ден свърши. Утре сутрин ще си го взема, става ли?

— Няма значение. Мисля, че вие двамата преигравате.

— По-добре, отколкото да подценяваме опасността. До утре.

— Благодаря. Ще пратиш ли Патрик при мен, преди да си тръгнеш?

— Дадено. И между другото, винаги я карам да носи каска.

Погледнах го и кимнах.

— Браво, Сиско.

Той излезе и скоро се появи Хенсън.

— Патрик, Сиско е разговарял с ликвидатора на Винсънт и един от дългите ти сърфове още бил при него. Можеш да отидеш и да си го прибереш. Само му кажи, че го взимаш от мое име. И ми се обади, ако има някакъв проблем.

— О, много ви благодаря!

— Няма нищо! Имам една още по-добра новина. За делото ти.

— Какво е станало?

Предадох му телефонния разговор, който току-що бях провел с Дуайт Поузи. Докато му обяснявах, че няма да лежи в затвора, ако остане чист, видях, че в очите му припламва светлинка. Сякаш от

плещите му падна някакъв товар. Отново можеше да гледа с вяра бъдещето.

— Трябва да се обадя на мама — каза Патрик. — Страшно ще се зарадва.

— Надявам се, че и ти се радваш.

— Радвам се, разбира се!

— Както го виждам аз, ти ми дължиш две хиляди за услугите. Това прави около две и половина седмици шофиране. Ако искаш, можеш да останеш, докато ми изплатиш дълга си. После може да поговорим и да видим как стоят нещата.

— Звучи ми добре. Работата ми харесва.

— Добре, Патрик, значи се уговорихме.

Той се усмихна широко и се обърна да си тръгне.

— Още нещо, Патрик.

Младежът се завъртя към мен.

— Сутринта те видях да спиш в колата си в гаража.

— Съжалявам. Ще си намеря друго място.

И заби поглед в пода.

— Не, аз съжалявам. Забравих, че когато първия път разговаряхме по телефона, ти ми каза, че живееш в колата си и спиш на спасителски пункт. Просто не знам дали е безопасно да спиш в същия гараж, в който преди три дни е бил убит човек.

— Ще си намеря друго място.

— Е, ако искаш, мога да ти дам аванс. Това ще ти помогне ли да си вземеш стая в мотел или нещо подобно?

— Хм, да.

Радвах се да му помогна, но знаех, че животът в седмичен мотел е почти също толкова потискащ, колкото и в колата.

— Знаеш ли какво, ако искаш, може да поживееш с мен няколко седмици. Докато посъбереш пари и се ориентираш.

— У вас ли?

— Да. Нали разбираш, временно.

— С вас?!

Разбрах грешката си.

— О, не ме разбра, Патрик. Имам къща и ще си имаш собствена стая. Всъщност в сряда вечер и всеки втори уикенд ще е по-добре, ако отсядаш при приятел или в мотел. Тогава ми гостува дъщеря ми.

Той се замисли и кимна.

— Да, става.

Протегнах ръка през бюрото и му дадох знак да ми върне листчето с адреса на ликвидатора. Докато говорех, написах там и своя адрес.

— Прибери си сърфа и после отиди вкъщи, на втория адрес. Феърхолм е вдясно от каньона Лоръл, една улица преди Маунт Олимпъс. Качваш се по стъпалата на предната веранда и там има маса, столове и пепелник. Ключът е под пепелника. Спалнята за гости е отдясно след кухнята. Чувствай се като у дома си.

— Благодаря.

Взе листчето и погледна адреса, който бях написал.

— Аз сигурно ще се прибера късно. Другата седмица започвам процес и дотогава ми остава да свърша много работа.

— Добре.

— Виж, става дума само за няколко седмици. Докато отново си стъпиш на краката. Междувременно може да си помагаме един на друг. Нали разбираш, ако единия започне да го боли, другият да бъде на негово разположение и да можем да си говорим за това. Съгласен?

— Съгласен.

Известно време помълчахме, и двамата навярно замислени за сделката. Не казах на Патрик, че в края на краищата той може да ми помогне повече, отколкото аз на него. През последните две денонощия напрежението от новите дела започваше да ми тежи. Усещах, че ме тегли назад, изпитвах желание да се върна в обвития с памук свят, който можеха да ми дадат хапчетата. Те отваряха пространство между мен и тухлената стена на действителността. Започвах да копнея за това разстояние.

Дълбоко в душата си знаех, че не го искам отново, и Патрик може би щеше да ми помогне да го избегна.

— Благодаря, господин Холър.

Откъснах се от мислите си и го погледнах.

— Казвай ми Мики. И аз съм този, който трябва да благодари.

— Защо правите всичко това за мен?

Погледнах голямата риба на стената зад него, после пак преместих очи върху лицето му.

— Не съм сигурен, Патрик. Но се надявам, че ако ти помогна, ще помогна и на себе си.

Той кимна в знак, че разбира за какво говоря. Странно, защото самият аз не бях сигурен какво съм искал да кажа.

— Върви да си прибереш сърфа, Патрик. Ще се видим вкъщи. И да не забравиш да се обадиш на майка си.

30.

Когато най-после останах сам, започнах процеса както винаги — с чисти листове и остри моливи. От килера извадих два бележника и четири молива „Блак Уориър“. Подострих ги и се захванах за работа.

Винсънт беше разделил делото Елиът в две папки. Едната съдържаше документите на обвинението, а втората, по-тънката — документите на защитата. Тежестта на втората не ме безпокоеше. Всичко, което влизаше в нея, отиваше при прокурора. Опитният адвокат държи папката тънка. Останалото пази в главата си или на микрочип в компютъра, ако е безопасно. Не разполагах нито с главата, нито с лаптопа на Винсънт. Но бях сигурен, че тайните му са скрити някъде в папките. Там беше сребърният куршум. Само трябваше да го открия.

Започнах с по-дебелата папка, прокурорската. Четях всичко, всяка страница, всяка дума. Водех си записки в единия бележник, а в другия чертаех блок схема на хронологията и фактите. Проучих снимките от местопрестъплението с лупа, която извадих от чекмеджето на бюрото. Съставих списък с всички имена, които срещнах в документите.

Оттам продължих с папката на защитата и отново прочетох всяка дума на всяка страница. Телефонът звъня на два пъти, но даже не погледнах да видя името на дисплея. Не ме интересуваше. Безмилостно преследвах едно-единствено нещо. Сребърния куршум.

Когато приключих с делото Елиът, отворих папките по делото Уимс и прочетох всички документи и доклади в тях, доста времеемък процес. Тъй като бяха арестували Уимс вследствие на публичен инцидент, привлякъл участието на голям брой униформени шерифи и антитерористи, тази папка беше дебела, заради докладите на различните участващи звена и служители на местопрестъплението. Беше пълна с разпечатки на разговорите с Уимс, оръжейни и балистични доклади, дълги списъци на веществени доказателства, свидетелски показания, записи от оперативно комуникационни центрове и доклади за прашане на патрули.

В папката имаше много имена и аз сравних всяко със списъка от делото Елиът. Проверих и адресите.

Веднъж имах една клиентка. Даже не знам името ѝ, защото бях сигурен, че името, под което фигурира в системата, не е истинско. Бяха я арестували за първо провинение, ала познаваше системата прекалено добре, за да е новачка. Всъщност разбираше абсолютно всичко. Както и да се казваше, някак си беше излъгала системата и тя я водеше за такава, каквато не е.

Обвинявах я в грабеж на обитаемо жилище. Само че зад това единствено обвинение се криеше много повече. Тази жена обичаше да се насочва към хотелски стаи, в които спят мъже с големи суми в брой. Знаеше как да ги избере и проследи, а после да отключи вратата и сейфа, докато те спят. В момент на откровение, навярно единствения по време на нашите срещи, тя ми разказа за нажежения като разтопено желязо адреналин, който прииждаше всеки път, щом последната цифра заставала на мястото си и тя чувала електронния механизъм на хотелския сейф да щраква и да се отключва. Отварянето на сейфа и парите вътре никога не било толкова вълнуващо, колкото онзи вълшебен миг, в който механизмът се задвижвал и усещала скоростта на течащата във вените ѝ кръв. Нищо преди и след този момент не можело да се сравнява с него. Не ставало въпрос за парите. А за скоростта на кръвта.

Кимах, докато ми разказваше всичко това. Никога не бях влизал с взлом в хотелска стая, докато някой хърка на кревата. Но знаех за мига, в който се задейства механизмът. Знаех за скоростта.

Намерих онова, което търсех, един час след като бях започнал да чета документите за втори път. Щеше да ми избоде очите. Първо в доклада за ареста на Елиът и после в схемата на хронологията и фактите, която сам бях съставил. Наричах схемата „коледна елха“. Винаги започваше гола и неукрасена. Само голите факти по делото. После, когато навлизах в него и го правех свое, започвах да я окичвам със свещички и играчки. Подробности и свидетелски показания, веществени доказателства и резултати от лабораторни изследвания. Скоро цялата елха засилваше. Там беше всичко по делото, в контекста на хронологията и събитията.

При скицирането на елхата бях обърнал особено внимание на Уолтър Елиът. Той беше стволът и всички клони излизаха от него.

Имах неговите движения, изявления и действия, със съответното време.

12:40 – УЕ пристига във вилата на плажа
12:50 – УЕ открива труповете
13:05 – УЕ се обажда на спешния номер
13:24 – УЕ повторно се обажда на спешния номер
13:28 – шерифите пристигат на местопрестъплението
13:30 – УЕ затворен
14:15 – пристигат детективите от отдел „Убийства“
14:40 – УЕ откаран в участъка в Малибу
16:55 – разговор с УЕ, съобщени са му правата
17:40 – УЕ откаран в Уитиър 19:00 – барутни натривки
20:00 – втори опит за разговор, отказ, арестуван
20:40 – УЕ откаран в Централния мъжки затвор

Някои часове бяха налущкани, но повечето идваха направо от доклада за ареста и другите документи в делото. Опазването на реда в тази страна до много голяма степен се свежда до бумацината. Винаги можех да разчитам на прокурорската папка, за да възстановя хронологията.

При втория прочит използвах и молив, и гума и започнах да украсявам елхата.

12:40 – УЕ пристига във вилата на плажа входната врата отключена
12:50 – УЕ открива труповете балконската врата отворена
13:05 – УЕ се обажда на спешния номер
13:24 – УЕ повторно се обажда на спешния номер каква е причината за забавянето?
13:28 – шерифите пристигат на местопрестъплението
Мъри (4-алфа-1) и Харбър (4-алфа-2)
13:30 – УЕ затворен в патрулката
Мъри/Харбър претърсват къщата
14:15 – пристигат детективите от отдел „Убийства“
първа група: Кайндър (№14492) и Ериксън (№21101)
втора група: Джошуа (№22234) и Тоулс (№15154)
14:30 – УЕ заведен в къщата, описва какво е заварил
14:40 – УЕ откаран в участъка в Малибу водят го Джошуа и Тоулс
16:55 – разговор с УЕ, съобщени са му правата разговора води Кайндър

17:40 – УЕ откаран в Уитиър Джошуа/Тоулс

19:00 – барутни натривки лаборант: Анита Шърман лабораторен транспорт: Шърман

20:00 – втори разговор, води го Ериксън, УЕ отказва нахитрява

20:40 – УЕ откаран в Централния мъжки затвор Джошуа/Тоулс

Докато съставях коледната елха, водех отделен списък на друга страница за всеки човек, споменат в шерифските доклади. Знаех, че той ще се превърне в свидетелски списък, който другата седмица ще дам на прокурора. По принцип призовавах всички споменати в следствения доклад. За всеки случай. Винаги можеш да съкратиш свидетелския списък по време на процеса. Разширяването му обаче често е проблем.

От свидетелския списък и коледната елха можех да изведа начина, по който прокурорът ще развие аргументацията си. И да определя кои свидетели ще избягва обвинението. И евентуално защо. И тъкмо докато проучвах работата си и разсъждавах в тези насоки, усетих, че механизмът се задвижва и по гръбначния ми стълб се плъзна студеният пръст на откровението. Всичко ми стана пределно ясно и открих сребърния куршум на Джери Винсънт.

От местопрестъплението отвели Уолтър Елиът в участъка в Малибу, за да не им се пречка и да е на сигурно място, докато детективите продължават работата си. В участъка провели с него кратък разговор, преди Елиът да го прекрати. После го закарали в шерифската централа в Уитиър, където му направили барутни натривки и дланите му дали положителен резултат за нитрати, свързани с барут. После Кайндър и Ериксън отново опитали да разговарят със заподозрения, но той разумно отказал. Тогава официално бил арестуван и пратен в окръжния затвор.

Това беше стандартна процедура и докладът за ареста отразяваше последователността на задържането на Елиът. С отвеждането му от местопрестъплението в участъка, оттам в шерифската централа и накрая в затвора се бяха занимавали единствено детективите от отдел „Убийства“. Ала вниманието ми привлече начинът, по който се бяха отнесли с него преди тяхната поява. И тъкмо тук забелязах нещо, което по-рано ми беше убягнало. Нещо съвсем елементарно — означенията на униформените шерифи, отзовали се първи на сигнала. Според докладите шерифите Мъри и

Харбър носели означения 4-алфа–1 и 4-алфа–2 след имената си. И в делото Уимс бях видял поне едно от тях.

Прехвърляйки се от едното на другото дело и от една на друга папка, намерих доклада за ареста на Уимс и бързо го прегледах, без да спирам, докато очите ми не намериха първото споменаване на означението 4-алфа–1.

Тод Столуорт, шерифът, когото пръв бяха повикали да провери сигнала за стрелба в щатския парк Малибу Крийк, носеше това означение след името си. Той бе шофирал патрулката, по която бе стрелял Уимс, и накрая пак той официално го бе арестувал и го бе откарал в затвора.

Разбрах, че 4-алфа–1 не се отнася до конкретен шериф, а до конкретна патрулна зона или отговорност. Участък Малибу обхващаше огромните свободни зони в западната част на окръга, плажовете, планината и селищата Таузънд Оукс и Калабасас. Реших, че това е четвърти участък, а алфа е специфично означение за патрулна част — конкретна кола. Изглежда, нямаше друго обяснение защо шерифи, които са работили в различни смени, имат еднакви означения в различни доклади за арести.

Адреналинът придойде във вените ми и кръвта ми потече побързо. Всичко си идваше на мястото. Само за един миг разбрах какво е замислял Винсънт. Вече нямах нужда от лаптопа или бележниците му. Нямах нужда от неговия детектив. Знаех точно каква е защитната стратегия.

Поне така си мислех.

Извадих мобилния си телефон и се обадох на Сиско. Прескочих любезностите.

— Сиско, аз съм. Познаваш ли някой шериф?

— Хм, неколцина. Защо?

— Някой от тях да работи в участъка в Малибу?

— Знам един, който работеше там. Сега е в Линуд. В Малибу му беше много скучно.

— Можеш ли да му се обадиш сега?

— Сега ли? Ами, сигурно. Какво има?

— Интересува ме какво значи патрулното означение четири-алфа-едно. Ще го попиташ ли?

— Не би трябвало да е проблем. Ще ти звънна след малко. Не, почакай малко да ти дам Лорна. Иска да разговаря с теб.

Изчаках, докато ѝ предаваше телефона. На заден фон се чуваше телевизор. Бях нарушил сцена на домашно блаженство.

— Мики, още ли си в кантората?

— Да.

— Осем и половина е. Мисля, че вече трябва да се прибиращ.

— И аз така мисля. Ще почакам да ми се обади Сиско — той ми прави една проверка — и после мисля да отскоча до „Дан Тана“ за пържола със спагети.

Тя знаеше, че ходя в това заведение, когато имам да празнувам нещо. Обикновено добра присъда.

— Нали яде пържола за закуска.

— Две ще направят деня ми прекрасен.

— Добре ли мина вечерта?

— Адски добре.

— Сам ли ще ходиш?

Каза го със съчувствие, като че ли сега, когато беше със Сиско, започваше да ме съжалява, самичък в големия лош свят.

— Крейг или Кристиан ще ми правят компания.

Крейг и Кристиан бяха портиери в „Дан Тана“. Грижеха се за мен независимо дали отивах сам.

— До утре, Лорна.

— Добре, Мики. Приятно прекарване.

— Вече е приятно.

Затворих и зачаках, разхождах се назад-напред и отново премислях всичко. Плочките на доминото падаха една след друга. Всичко си съвпаднаше и това ми доставяше удоволствие. Разбирах, че Винсънт не е поел делото Уимс от дълг към закона, бедните и онеправданите.

Беше го използвал за камуфлаж. Вместо да го насочи към очевидната сделка, той бе затворил Уимс в Камарио за три месеца. За да протака. Междувременно бе събирал сведения под знамето на защитата на Уимс, за да ги използва в делото Блийт, и така бе скрил ходовете и стратегията си от прокуратурата.

Формално погледнато, действията му сигурно бяха в границите на допустимото, ала определено бяха неетични. Ели Уимс беше

прекарал деветдесет дни в щатския стационар, за да може Винсънт да подготви защитата на Елиът. Продуцентът получаваше сребърния куршум, а за Уимс оставаше зомбиращият коктейл.

Добре че не се налагаше да се измъчвам заради греховете на своя предшественик. Уимс беше излязъл от Камарио, пък и това не бяха мои грехове. Можех просто да се възползвам от откритията на Винсънт и да започна процеса.

Не мина много време и Сиско ми позвъни.

— Разговарях с моя човек в Линуд. Четири-алфа е водещата патрулка в Малибу. Четворката означава участъка, а алфата... си е алфа. Водещата кола. Горещите сигнали — приоритетните повиквания тоест — обикновено се поемат от алфата. Четири-алфа-едно е шофьорът и ако пътува с партньор, вторият е четири-алфа-две.

— Значи алфата покрива целия четвърти участък, така ли?

— Така ми обясни човекът. Четири-алфа имал право да обикаля участъка и да обира каймана.

— Какво искаш да кажеш?

— Най-добрите повиквания. Горещите сигнали.

— Ясно.

Теорията ми се потвърждаваше. Двойното убийство и изстрелите в близост до жилищен квартал определено трябваше да са били поети от алфата. Едно означение, но различни шерифи. Различни шерифи, но една кола. Плочките на доминото се олюляваха и падаха.

— Това върши ли ти работа, Мик?

— Да, Сиско. Но означава и още работа за теб.

— По делото Елиът ли?

— Не, не по Елиът. Искам да порботиш по делото Ели Уимс. Проучи всичко възможно за нощта, когато са го арестували. Намери ми подробностите.

— Нали това ми е работата.

31.

Последното откритие прехвърли делото от папките във въображението ми. Започнаха да ми се явяват образи от съдебната зала. Сцени на свидетелски показания и разпити на свидетели. Приготвих костюмите, които щях да нося в съда, и позите, които щях да заемам пред съдебните заседатели. Делото оживяваше в мен, а това винаги беше добър знак. Признак за набрана инерция. Точно разчиташ момента и отиваш на процес с твърдото убеждение, че няма да изгубиш. Не знаех какво се е случило с Джери Винсът, как действията му може да са довели до неговата смърт и дали смъртта му изобщо е свързана с делото Елиът, обаче имах усещането, че съм овладял положението. Бях набрал скорост и се готвех за битка.

Имах намерение да седна в някое ъглово сепаре в „Дан Тана“ и да нахвърлям някои ключови разпити на свидетели, да изброя основните въпроси и техните вероятни отговори. Нямах търпение да се заема с това и Лорна не биваше да се безпокои за мен. Нямах да съм сам. Делото щеше да ми прави компания. Не делото на Джери Винсът. Моето дело.

Бързо прибрах папките, взех още моливи и бележници, угасих осветлението, излязох и заключих. Закрачих по коридора и завих по моста към гаража. Точно когато влизах вътре, видях, че по рампата от първия етаж се качва някакъв мъж. Беше на петдесетина метра от мен и след броени секунди и само след няколко крачки познах в него човека от снимката, която сутринта ми беше показал Бош.

Кръвта ми замръзна. Инстинктивно се настроих за борба или бягство. Останалата част от света изгуби значение. В този момент трябваше да взема решение. Мозъкът ми анализира ситуацията по-бързо от който и да е персонален компютър. И резултатът от изчислението беше, че приближаващият се мъж е убиецът и е въоръжен.

Рязко се обърнах и се затичах.

— Ей! — извика някакъв глас зад мен.

Продължих да тичам. Върнах се по моста до стъклената врата за сградата. Една-единствена кристално ясна мисъл пламтеше по всеки синапс в мозъка ми. Трябваше да се добера до кабинета и да взема пистолета на Сиско. Пъхнах ръка в джоба си, затърсих ключа, рязко го измъкнах и заедно с него навън изхвърчаха банкноти, монети и портфейлът ми.

Докато се опитвах да вкарам ключа в ключалката, чувах тичащи стъпки, които бързо се приближаваха зад мен. „Пистолетът! Вземи пистолета!“

Най-после дръпнах вратата и се втурнах по коридора към кантората. Озърнах се през рамо и видях, че мъжът хваща вратата само миг преди тя да се затвори и заключи. Все още беше по петите ми.

Стиснал ключа в ръка, стигнах до вратата на кантората и припряно го пъхнах в ключалката. Усещах, че убиецът се приближава. Накрая отворих вратата, влязох, затръшнах я и спуснах резето. Натиснах електрическия ключ, минах през приемната и се хвърлих в кабинета на Винсънт.

Пистолетът, който ми беше оставил Сиско, си беше в чекмеджето. Грабнах го, изтеглих го от кобура и отново изскочих в приемната. В отсрещния край на стаята видях силуета на убиеца през матовото стъкло. Опитваше се да отвори вратата. Вдигнах пистолета и се прицелих в сянката.

Поколебах се, после го насочих нагоре и стрелях два пъти в тавана. Гърмежът в затвореното пространство беше оглушителен.

— Аха! — изкрещях. — Хайде влез де!

Силуетът от отсрещната страна на стъклената врата изчезна. Чух отдалечаващи се стъпки в коридора, после вратата на моста се отвори и затвори. Стоях неподвижно и се ослушвах за друг шум. Нищо.

Без да откъсвам очи от вратата, пристъпих към бюрото и вдигнах слушалката. Набрах номера на спешния телефон и ми отговори веднага — но се включи запис, който ме осведоми, че ме оставят на изчакване, докато се освободи оператор.

Усетих, че треперя, ала не от страх — от прилива на адреналин. Оставих оръжието на бюрото, проверих в джоба си и установих, че не съм си изгубил мобилния телефон. Тъй като едната ми ръка беше заета със слушалката на стационарния апарат, с другата отворих мобифона и се обадох на Хари Бош. Той вдигна още на първото иззвъняване.

- Бош! Онзи тип, който ми показва, току-що беше тук!
- Холър? За какво говориш? Кой?
- Онзи на снимката, която ми показва днес. Онзи с пистолета!
- Добре, успокой се. Къде е той? Ти къде си?

Осъзнах, че гласът ми е напрегнат и рязък от стреса. Засрамах се, дълбоко си поех дъх и се опитах да се успокоя.

— В кантората съм. Кантората на Винсът. Тръгвах си и го видях в гаража. Дотичах обратно тук и той ме подгони. Опита се да влезе в кантората. Мисля, че си отиде, обаче не съм сигурен. Стрелях два пъти и после...

- Имаш оръжие?!
- Естествено, че имам, по дяволите!
- Предлагам да го оставиш, преди някой да е пострадал.
- Ако онзи тип още е навън, той ще пострада. Кой е той, по дяволите?

Последва кратко мълчание. После Бош каза:

— Засега не знам. Виж, още съм в центъра и самият аз тъкмо си тръгвах за вкъщи. В колата съм. Почакай ме, ще дойда при теб след няколко минути. Остани в кантората и дръж вратата заключена.

- Не се безпокой, нямам намерение да излизам.
- И гледай да не ме застреляш, когато пристигна.
- Няма.
- Ей, Холър?
- Да?
- Какво иска?
- Кой?
- Онзи човек. За какво е дошъл?
- Съвсем основателен въпрос, по дяволите. Обаче не знам отговора.

- Виж, престани да се ебаваш и ми кажи!
 - Казвам ти! Не знам. А сега стига си приказвал и ела тук!
- Докато виках, неволно свих юмруци и без да искам, стрелях в пода. Подскочих, все едно са простреляли мен.
- Холър! — възкликна Бош. — Какво беше това, по дяволите?
- Дълбоко си поех дъх и изчаках да се овладеея.
- Холър? Какво става?
 - Ела и ще разбереш.

— Улучи ли го? Уби ли го?
Безмълвно затворих телефона.

32.

Бош пристигна след шест минути, ала те ми се сториха като цял час. От отсрещната страна на стъклото се появи тъмен силует и силно почука.

— Холър, аз съм, Бош.

Отпуснал пистолета в ръка, отключих вратата и го пуснах да влезе. И той беше извадил оръжието си.

— Нещо ново, откакто се чухме по телефона? — попита веднага.

— Повече нито съм го виждал, нито съм го чувал. Предполагам, че здравата съм го уплашил.

Детективът прибра пистолета си в кобура и ме стрелна с поглед, сякаш искаше да каже, че кръвожадната ми поза е убедителна единствено за самия мен.

— Какъв беше онзи изстрел?

— Без да искам натиснах спусъка.

Посочих дупката в пода.

— Дай ми този пистолет, преди да си се застрелял.

Подчиних се и той го пхна под колана на панталона си.

— Ти не притежаваш оръжие, поне не законно. Проверих.

— На моя детектив е. Вечер го оставя тук.

Бош плъзна поглед по тавана и забеляза двете дупки. После сведе очи към мен и поклати глава.

Отиде при прозореца, разтвори щорите и провери улицата. По това време вечер на Бродуей си е мъртвило. Две недалечни сгради бяха превърнати в жилищни блокове, но булевардът имаше да извърви още доста път, докато си върне нощния живот отпреди осемдесет години.

— Добре, да поседнем — предложи детективът.

Извърна се от прозореца и видя, че съм се изправил зад него.

— В твоя кабинет.

— Защо?

— Защото ще поговорим за случая.

Влязох в кабинета и се настаних зад бюрото. Бош седна насреща ми.

— Преди да започнем, това тук е твое. Намерих го на моста.

Извади портфейла ми и няколко банкноти от джоба на самото си, остави ги на бюрото и бръкна и за монетите.

— Добре, а сега? — попитах, докато си прибирах нещата в джоба.

— Сега ще поговорим. Първо, искаш ли да подадеш жалба?

— Защо? Нали ти знаеш. Случаят си е твой. Защо, обаче не знаеш кой е този човек?

— Работим по въпроса.

— Това не е достатъчно, Бош! Той ме нападна! Защо не сте го идентифицирали?

Събеседникът ми поклати глава.

— Защото смятаме, че е наемен убиец, докаран от другаде. Може би от чужбина.

— Това си е жива фантастика! Защо се е върнал на местопрестъплението?

— Очевидно заради теб. Заради това, което знаеш.

— Аз ли? Нищо не знам.

— Занимаваш се с това от три дни. Трябва да си научил нещо, което те прави опасен за него.

— Казвам ти, няма нищо такова.

— Тогава трябва да си зададеш въпроса защо се е върнал. Какво е оставил или е забравил предишния път?

Просто го зяпнах. Наистина исках да помогна. Беше ми омръзнало да съм под прицел, при това не сама в едно отношение, и ако можех да дам на Бош поне един отговор, нямаше да се поколебая.

Поклатих глава.

— Не се сещам за нито...

— Я стига, Холър! — сопна ми се детективът. — Животът ти е в опасност! Не го ли разбираш? Какво знаеш?

— Казах ти!

— Кого е подкупил Винсънт?

— Не знам и даже да знаех, нямаше да ти кажа.

— Какво са искали от него феберейците?

— И това не знам!

Той продължи да ме сочи с показалец.

— Лицемер такъв! Криеш се зад закрилата на закона, докато убиецът чака някъде навън. Твоята етика и принципи няма да спрат куршум, Холър. Кажи ми какво знаеш!

— Казах ти! Не знам нищо и недей ме сочи с тъпия си показалец! Това не е моята работа. А твоята. И ако вземеш да си я свършиш, хората наоколо може да се почувстват...

— Извинете?

Гласът се разнесе иззад Бош. С едно-единствено плавно движение детективът се извъртя, скочи от стола си, извади пистолета си и го насочи към вратата.

На прага стоеше уплашен ококорен мъж с чувал за смет.

Бош моментално отпусна оръжието. Чистачът имаше такъв вид, сякаш всеки момент ще припадне.

— Извинявам се — каза Бош.

— Ще идва пак после — каза мъжът със силен източноевропейски акцент.

След което бързо се обърна и изчезна.

— По дяволите! — изруга детективът, очевидно недоволен, че е насочил пистолет към невинен човек.

— Мисля, че никога повече няма да ни изхвърлят кошчетата за боклук — отбелязах.

Бош отиде до вратата, затвори я и заключи. После се върна при бюрото и ме погледна гневно. Седна, пое дълбоко дъх и продължи с много по-спокоен глас:

— Радвам се, че си запазил чувството си за хумор. Но престани с тъпите си майтапи.

— Добре, преставам.

Изглеждаше така, сякаш води вътрешна борба с това, което трябва да каже или да направи. Погледът му се плъзна из стаята и накрая срещна моя.

— Добре, виж, имаш право. Моя работа е да заловя този тип. Но той е бил при теб. Дошъл е тук, по дяволите! И затова е логично да е имал някаква цел. Дошъл е или да те убие, което ми се струва малко вероятно, тъй като явно изобщо не те познава, или да вземе нещо от теб. Въпросът е какво. Какво в тази кантора или в някое от делата ти може да отведе до самоличността на убиеца?

Опитах се да му отговоря със също толкова равномерен глас.

— Мога да ти кажа само, че деловодителката ми е тук от вторник. Доведох и детектива си, а до днес на обяд, когато е напуснала, тук беше и секретарката на самия Джери Винсънт. И никой от нас, детектив, никой от нас не успя да открие димящото оръжие, което си сигурен, че е тук. Ти ми каза, че Винсънт е дал подкуп на някого. Обаче в нито едно дело не намерих каквито и да е данни за това. През последните три часа преглеждах делото Елиът и не открих следи, абсолютно никакви, да е плащал на някого или да го е подкупвал.

Всъщност установих, че не се е налагало да подкупва когото и да било. Винсънт е имал сребърен куршум и е можел да спечели делото напълно законно. Затова, като ти казвам, че не знам нищо, говоря сериозно. Не ти въртя номера. Не премълчавам нищо. Нямам какво да ти дам. Нищичко.

— Ами ФБР?

— Същият отговор. Нищичко.

Бош не отговори. На лицето му се спусна сянка на искрено разочарование. Продължих:

— Ако онзи мустакатият е убиецът, тогава, естествено, има някаква причина да се върне тук. Но на мен не ми е известна. Дали съм загрижен за нея? Не, не съм загрижен. Направо съм си изкарал акъла от страх. Направо съм си изкарал акъла от страх, че този тип си мисли, че имам нещо, понеже, даже да е у мен, аз си нямам ни най-малка представа, и тази ситуация е адски кофти.

Детективът рязко се изправи, измъкна пистолета на Сиско изпод колана си и го остави на бюрото.

— Дръж го зареден. И ако бях на твое място, повече нямаше да работя вечер до късно.

Обърна се и тръгна към вратата.

— Това ли е всичко? — извиках подире му.

Той се върна при бюрото.

— Какво друго искаш?

— Ти само се опитваш да изкопчиш информация от мен. Най-често информация, която не мога да ти дам. Обаче от своя страна не ми даваш нищо и това донякъде е причината да се намирам в опасност.

Помислих си, че ще се хвърли върху мен през бюрото. Ала после видях, че пак се е овладял. Издаваше го единствено пулсирането

високо на скулата му, близо до лявото слепоочие. То не преставаше. Отново ме обзе усещането, че го познавам отнякъде.

— Майната му — каза Бош накрая. — Какво искаш да знаеш? Хайде, задай ми въпрос, какъвто и да е въпрос, и ще ти отговоря.

— Искам да знам за подкупа. Къде са отишли парите?

Той поклати глава и се засмя фалшиво.

— Оставям те да ме питаш и си казвам, че ще ти отговоря, какъвто и да е въпросът, а ти взимаш, че задаваш точно онзи, чийто отговор не знам. Мислиш ли, че ако имах представа къде са отишли парите и кой е получил подкупа, сега щях да съм тук при теб? Не, Холър, щях да прибирам убиец в затвора.

— Значи си сигурен, че едното има връзка с другото, така ли? Че подкупът, ако е имало такъв, е свързан с убийството?

— Има много голяма вероятност да е така.

— Но подкупът, ако е имало подкуп, е даден преди пет месеца. Защо ще убиват Джери чак сега? Защо от ФБР ще му се обаждат чак сега?

— Основателни въпроси. Съобщи ми, ако научиш отговорите. А дотогава, мога ли да ти бъда полезен с нещо друго? Тъкмо си бях тръгнал за вкъщи, когато се обади.

— Да, можеш.

Той ме погледна и зачака.

— И аз вече си бях тръгнал.

— Какво, искаш да те държа за ръчичка по пътя до гаража ли? Добре, хайде.

Излязохме, затворих кантората и тръгнахме по коридора към моста. Бош мълчеше и тишината ми опъваше нервите. Накрая я наруших.

— Канех се да отида да изям една пържола. Искаш ли да дойдеш? По време на вечерята може да разрешим световните проблеми.

— Къде, в „Мъсос“ ли?

— Мислех си за „Дан Тана“.

Бош кимна.

— Ако успееш да намериш маса.

— Не се безпокой. Имам познати.

33.

Бош караше след мен, но когато намалих на Санта Моника Булевард, за да отбия на площадката пред ресторанта, където клиентите оставяха колите си на служителя, за да ги паркира, продължи нататък. Видях го да завива по Доуни.

Влязох вътре сам и Крейг ме настави в едно от мечтаните ъглови сепарета. Беше оживена вечер ала клиентите постепенно оредяваха. Видях актьора Джеймс Удс да довършва вечерята си заедно с кинопродуцента Мейс Нойфелд. Двамата бяха редовни посетители и Мейс ми кимна. Веднъж се беше опитал да заснеме филм по мое дело, ала не се получи. В едно от сепаретата забелязах Корбин Бърнсън, актьора, постигнал най-голямата прилика с истински адвокат, която съм виждал по телевизията. На друга маса вечеряха самият Дан Тана и жена му. Сведох поглед към карираната покривка. Стига кой, кой е в Холивуд. Трябваше да се подготвя за Бош. По пътя дълго и задълбочено бях разсъждавал върху случилото се току-що в кантората и сега исках да по мисля само как най-добре да подхожда към детектива във връзка с всичко това. Все едно да се готвиш за разпит на прокурорски свидетел.

След десет минути той най-после се появи на входа и Крейг го доведе при мен.

— Изгуби ли се? — попитах го, докато се вмъкваше в сепарето.

— Не успях да намеря място за паркиране.

— Сигурно не ти плащат достатъчно, за да можеш да си позволиш да оставиш колата си на момчето отпред.

Не, това е страхотна услуга. Обаче нямам право да оставям служебния си автомобил на друг. Забранено е.

Кимнах и реших, че кара в багажника си най-малкото пушка.

Реших да изчакам, докато поръчаме, за да поведе играта с Бош. Попитах го дали иска да прочете менюто и той отговори, че нямало нужда. Когато дойде келнерът, и двамата си поръчахме пържола „Хелън“ със спагети и червен сос. Детективът поиска бира, а аз — бутилка минерална вода.

— Е, къде се изгуби напоследък партньорът ти? — попитах го.

— Работи по други аспекти на следствието.

— Радвам се да чуя, че има и други аспекти.

Бош дълго ме наблюдава изпитателно, преди да отговори.

— Това шега ли трябваше да е?

— Просто отбелязвам. От моята гледна точка не се случва почти нищо.

— Може би защото източникът ти пресъхна.

— Източникът ми ли? Нямам никакъв източник.

— Да, вече нямаш. Разбрах кой осведомява твоя човек и това приключи днес. Само се надявам да не си му плащал за информацията, защото от Вътрешния отдел ще го съсипят за такова нещо.

— Знам, че не ми вярваш, обаче нямам представа за кого и за какво говориш. Получавам информация от моя детектив. Не го питам той откъде я намира.

Бош кимна.

— Така е най-добре, нали? Изолираш се и после нещата не рикошират към теб. В същото време, ако някой капитан от полицията си изгуби работата или пенсията, какво да се прави, съдба.

Изобщо не бях подозирал, че източникът на Сиско е толкова високопоставен.

Сервитърът се върна с напитките ни и панерче хляб. Отпих глътка вода, докато обмислях какво да кажа. Оставих чашата и погледнах Бош. Той повдигна вежди, като че ли очакваше нещо.

— Откъде знаеше кога ще си тръгна от кантората тази вечер?

На лицето му се изписа озадачено изражение.

— Какво искаш да кажеш?

— Предполагам, че си разбрал по осветлението. Чакал си на Бродуей и когато угасих осветлението, си пратил своя човек в гаража.

— Не знам за какво говориш.

— Знаеш, естествено. Снимката на мъжа с пистолета, излизащ от сградата. Фалшива е. Инсценирал си всичко и си го използвал, за да откриеш откъде изтича информация, после се опита да измамиш мен.

Бош поклати глава и погледна навън от сепарето, сякаш търсеше някой да му помогне да разтълкува за какво говоря. Не го биваше за актьор.

— Фалшифицирал си снимката и после ми я показва, понеже си знаел, че чрез моя детектив информацията ще се върне до неговия вътрешен човек. Знаел си, че информаторът ще е онзи, който те попита за снимката.

— Не мога да дискутирам с теб аспектите на следствието.

— И после я използва, за да се опиташ да ме изиграеш. Да видиш дали крия нещо и да ме подплашиш.

— Казах ти, не мога...

— Е, не се и налага, Бош. Сигурен съм, че е било така. Знаеш ли къде са ти грешките? Първо, че не се върна да покажеш снимката на секретарката на Винсънт, както ми каза. Ако мъжът на снимката беше истински убиец, ти щеше да ѝ я покажеш, защото познава клиентите по-добре от мен. Втората ти грешка беше оръжието, затъкнато в панталона на твоя човек. Винсънт е бил убит с двайсет и пети калибър, прекалено малък пистолет, за да го затъкнеш в колана си. Когато ми показва снимката, това не ми направи впечатление, но сега ми е ясно.

Детективът погледна към бара в средата на ресторанта. По монтирания над него телевизор предаваха спортни новини. Наведох се над масата към Бош.

— Е, кой е човекът на снимката? Твоят партньор със залепени мустаци ли? Някой шут от Отдела за борба с порока ли? Нямах ли си друга работа, освен да ми въртиш такива номера?

Бош се отпусна на стола си и продължи да зяпа наоколо. Очите му се движеха навсякъде другаде, само не и към мен. Обмисляше нещо и аз му дадох колкото време му беше необходимо. Накрая ме погледна.

— Добре, гепи ме. Наистина се опитах да те измамя. Ти си много умен адвокат, Холър. Също като твоя старец. Чудя се защо си прахосваш таланта да защитаваш отрепки. Не би ли трябвало да съдиш разни доктори, да защитаваш тютюневата промишленост или нещо благородно от този род?

Усмихнах се.

— Значи те хващат в мошеничество и в отговор ти обвиняваш другия, че е мошеник, а?

Той се засмя и когато се извърна от мен, лицето му пламна. Този жест ми се стори познат, а като спомена баща ми, Бош ми напомни за него. В ума ми изплува смътен спомен — баща ми неловко се смее и извърща поглед, отпуска се назад на стола си по време на вечеря.

Майка ми го беше обвинила в нещо, което бях прекалено малък да разбера.

Детективът сложи ръце на масата и се наведе към мен.

— Чувал си за първите две денонощия, нали така?

— За какво говориш?

— За първите две денонощия. Вероятността за разкриване на убийство намалява почти наполовина с всеки изминал ден, ако не го разкриеш през първите четирийсет и осем часа.

Погледна си часовника и продължи:

— Аз приближавам седемдесет и два часа и нямам нищо. Нито заподозрян, нито сериозни улики, абсолютно нищо. И се надявах, че тази вечер ще успея да те уплаша и да изкопча нещо от теб. Нещо, което да ме насочи в правилната посока.

Седях и го зяпах, смилах чутото. Накрая си възвърнах дар слово.

— Наистина ли си мислеше, че знам кой е убил Джери и не ти казвам?

— Трябваше да допусна такава възможност.

— Майната ти, Бош.

В този момент се появи келнерът с пържолите. Докато ни сервираше, Бош ме погледна с многозначителна усмивка. Келнерът попита дали искаме още нещо и аз му махнах с ръка, без да откъсвам очи от събеседника си.

— Ти си арогантно копеле. Как можеш просто да си седиш и да ми се хилиш, след като си ме обвинил, че крия веществени доказателства или информация за извършено убийство. При това на мой познат.

Детективът сведе очи към пържолата си, вдигна ножа и вилицата и започна да се храни. Забелязах, че е левак. Той лапна късче месо и ме погледна, докато го дъвчеше. Беше отпуснал юмруците си от двете страни на чинията, стиснал вилицата и ножа, сякаш пазеше храната от някого. Много мои клиенти, които бяха лежали в затвора, правеха същото.

— По-спокойно, по-спокойно — каза Бош. — Трябва да разбереш нещо. Не съм свикнал да съм от една и съща страна на барикадата с адвокатите. В миналото те са ме обрисували като глупав, корумпиран, фанатик, как ли не. Тъй че, да, опитах се да те изиграя с

надеждата да ми помогнеш да разкрия убиеца. Извинявай. Ако искаш, ще кажа да ми увият пържолата и ще си тръгна.

Поклатих глава. Бош имаше дарбата да те кара да се чувстваш виновен за собствените му прегрешения.

— Може би сега е твой ред да се успокоиш — отвърнах. — Искях да кажа само, че още от самото начало се държа открито и честно с теб. Максимално разширих етичните рамки на професията си. И ти казах всичко, което мога. Когато можех. Не заслужавах да ми изкараш ангелите тази вечер. И имаш страхотен късмет, че не прострелях твоя човек в гърдите, докато стоеше пред вратата на кантората. Беше лесна мишена.

— Не се предполагаше, че имаш оръжие. Проверих.

Бош продължи да се храни, държеше главата си наведена. Сдъвка парченце пържолa и се прехвърли на страничната чиния със спагети. Първо ги накъса с вилицата и едва тогава лапна първата хапка. Преглътна и заговори отново:

— Та след като се разбрахме, ще ми помогнеш ли?

Засмях се.

— Майтапиш ли се? Ти изобщо чу ли какво ти казвам?

— Да, чух всичко. И не се майтапя. Все още ми предстои да разкрия убиеца на един адвокат, твой колега, и ти би могъл да ми помогнеш.

Отрязах първото си късче пържолa. Реших, че той може да ме почака да похапна, както аз бях чакал него.

Мнозина смятат, че в „Дан Тана“ правят най-хубавите пържоли в целия град. Може да ме смятате за един от тях. И не се разочаровах. Без да бързам, се насладих на първата хапка, после оставих вилицата.

— За каква помощ става дума?

— Да измъкнем убиеца от дупката му.

— Страхотно. Не е ли опасно обаче?

— Зависи от много фактори. Но няма да те лъжа. Може да стане опасно. Искam да пораздвижиш някои неща, да накараш престъпника да си помисли, че е пропуснал нещо, че може да представляваш опасност за него. И тогава ще видим какво ще се случи.

— Но ти ще си там. Ще ме покриваш, нали?

— На всяка крачка от пътя.

— Как искаш да раздвижим нещата?

— Мислех си за репортаж във вестник. Предполагам, че те търсят от медиите. Ще изберем някого и ще му дадем материала, с изключителни права. И ще подхвърлим в него нещо, което ще накара убиеца да се замисли.

Замислих се и аз и си спомних предупреждението на Лорна да играя честно с медиите.

— Има един тип от „Таймс“ — казах. — Сключих нещо като сделка с него, за да го разкарам. Казах му, че когато съм готов да говоря, ще се обърна към него.

— Идеално. Ще го използваме.

Не отговорих.

— Е, съгласен ли си?

Вдигнах вилцата и ножа и отново ги забих в пържолата. По чинията потече кръв. Замислих се за това, че дъщеря ми вече ми задава същите въпроси като майка си, въпроси, на които никога не бих могъл да отговоря. „Ти като че ли винаги работиш за лошите“. Нещата не бяха толкова прости, но фактът, че го знам, не ме спасяваше от парещата болка и от онова, което бях видял в очите ѝ.

Оставих ножа и вилцата. Изведнъж вече не бях гладен.

— Да. Съгласен съм.

ТРЕТА ЧАСТ

ДА КАЗВАМ ИСТИНАТА

34.

Всички лъжат.

Лъжат ченгетата. Лъжат адвокатите. Лъжат клиентите. Лъжат даже съдебните заседатели.

Според една школа в наказателното право всеки процес се печели или губи с избора на съдебни заседатели. Аз никога не съм бил чак толкова краен, ала знам, че навярно в процеса за убийство няма по-важна фаза от определянето на дванайсетимата граждани, които ще решат участието на клиента ви. Това също е най-сложната и най-кратка част от процеса и зависи от капризите на съдбата, късмета и способността да зададеш съответния въпрос на съответния човек в съответното време.

И все пак започваме с нея всеки процес.

Изборът на съдебни заседатели по делото „Щатът Калифорния срещу Елиът“ започна по график в съдебната зала на съдия Джеймс П. Стантън в десет сутринта. Залата беше претъпкана. Половината места бяха заети от кандидатите, осемдесетте потенциални заседатели, произволно избрани и призовани да се явят на петия етаж на съдебната палата, а другата половина — от журналисти, юристи, благожелатели и обикновени зяпачи, които бяха успели да се проврат вътре.

Седях на масата на защитата сам с клиента си — изпълнявах изричното му желание да има само един адвокат. Пред мен имаше разтворена, но празна папка, блокче самозалепващи се листчета и три маркера с различен цвят, червен, син и черен. Бях приготвил папката още в кантората — начертах с линейка таблица, състояща се от дванайсет графи, всяка с големината на самозалепващо се листче. Графите бяха предвидени за дванайсетимата съдебни заседатели, които щяха да бъдат избрани за процеса срещу Уолтър Елиът. Някои адвокати използват компютри, за да откриват потенциални заседатели. Дори имат софтуер, който обработва информацията, разкрита по време на изборния процес, филтрира я през програма за социалнополитически анализ и дава мигновени препоръки за

задържане или отхвърляне на заседателя. Аз използвах табличната система на старата школа още откакто бях новак в Бюрото за служебна защита. Тя винаги ми вършеше работа и няха намерение да я сменям сега. Не исках да използвам инстинкта на компютър, когато става въпрос за избор на съдебни заседатели. Исках да разчитам на собствения си инстинкт. Компютърът не може да чуе как отговаря някой. Не може да види очите на някой, който лъже.

Ето как става всичко. Съдията има компютърно генериран списък, от който вика първите дванайсет граждани и те заемат местата в ложата на съдебните заседатели. В този момент всеки от тях е член на съдебния състав. Те обаче запазват местата си само ако издържат разпита за миналото си, възгледите си и за разбирането си на законите. Отначало съдията им задава няколко по-обща въпроса и после прокурорът и адвокатът получават възможност да ги конкретизират.

Съдебните заседатели могат да бъдат отстранени от ложата по два начина. Могат да ги отхвърлят с аргументиран отвод, ако с отговорите, поведението или дори житейските си обстоятелства покажат, че не са способни да преценяват достоверността или да гледат делото безпристрастно. Броят въпроси е неограничен. Често съдията освобождава кандидата аргументирано още преди прокурорът или адвокатът да са повдигнали възражение. Винаги съм смятал, че най-бързият начин да се откачиш от участие в процес като съдебен заседател е да заявиш, че си убеден, че всички ченгета лъжат или че всички ченгета винаги са прави. Така или иначе, пристрастието е аргумент за отвод.

Вторият начин за отстраняване е неаргументираният отвод. Адвокатът и прокурорът имат право на ограничен брой такива, в зависимост от вида на делото и обвиненията. Понеже този процес беше по обвинение в убийство, обвинението и защитата щяха да имат право на по двайсет неаргументирани отвода. Тъкмо в разумното и тактическо използване на отводите влизат в игра стратегията и инстинктът. Добрият юрист може да използва отводите, за да превърне съдебния състав в оръжие на обвинението или защитата. Неаргументираният отвод позволява на адвоката или прокурора да отстрани съдебен заседател без друга причина освен инстинктивната си антипатия към него. Изключение от този принцип е очевидното използване на неаргументирани отводи с цел пристрастност на

съдебния състав. Прокурор, който постоянно отстранява чернокожи заседатели, или адвокат, който прави същото с белите, съвсем скоро ще влезе в конфликт както със съперника си, така и със съдията.

Правилата за избор на заседатели целят да отстранят пристрастието и измамата от съдебния състав. Правният термин за този избор, *voir dire*, е френски и означава „да казвам истината“. Но това, естествено, противоречи на каузата на всяка от страните. В крайна сметка аз винаги искам пристрастен съдебен състав. Искam заседателите да са настроени враждебно към прокуратурата и полицията. Искam да са пристрастни към мен. Истината е, че най-малко искам в съдебния състав да има безпристрастни граждани. Искam вече да са на моя страна или да могат лесно да бъдат привлечени към нея. Искam в ложата дванайсет овце. Съдебни заседатели, които ще ме следват и ще са агенти на защитата.

И естествено, човекът, който седеше на малко повече от метър от мен в съдебната зала, искаше да постигне точно противоположния резултат от избора на съдебни заседатели. Прокурорът искаше да има свои овце и щеше да използва отводите си, за да оформя съдебния състав в тази насока и за моя сметка.

До десет и петнайсет ефикасно действащият съдия Стантън вече беше погледнал компютърната разпечатка с първите дванайсет произволно избрани кандидати, беше ги приветствал в ложата и бе съобщил кодовите номера, дадени им в стаята за съдебни заседатели на петия етаж. Шестима мъже и шест жени. Имахме трима пощенски служители, двама инженери, домакия от Помона, безработна сценаристка, двама гимназиални учители и трима пенсионери.

Знаехме откъде са и с какво се занимават. Но не знаехме имената им. Съдебните заседатели бяха анонимни. По време на всички предварителни заседания съдията категорично държеше да защити заседателите от общественото внимание и интерес. Той нареди да монтират камерата на Съдебната телевизия на стената над ложата, тъй че да показва само залата, без самите тях. Освен това постанови самоличността на всички евентуални заседатели да остане скрита дори за обвинението и защитата и по време на избора всеки от тях да бъде наричан с номера на мястото му.

Отначало съдията попита всеки евентуален заседател как се издържа и в коя част на окръг Лос Анджелис живее. После продължи с

основни въпроси — дали са били жертви на престъпление, имат ли роднини в затвора или такива, които работят в полицията и прокуратурата. До каква степен познават закона и съдебните процедури. Кой от тях и по-рано е бил съдебен заседател. Освободи аргументирано трима: пощенски служител, чийто брат беше полицай, пенсионер, чийто син беше жертва на убийство, свързано с наркотици, и сценаристката — макар че никога не беше работила в Арчудей Студиос, Стантън смяташе, че можело да е настроена зле към Елиът заради, споровете между сценаристите и ръководствата на студиата като цяло.

Четвърти кандидат — един от инженерите — си отиде, след като съдията се съгласи с молбата му да бъде освободен, тъй като бил консултант на свободна практика и ангажиментът в съда означавал две седмици само с пет долара дневно.

Всички те бързо бяха заменени с други четирима произволно избрани кандидати. И така нататък.

До обяд бях използвал два от неаргументираните си отводи за оставащите пощенски служители и щях да използвам трети за втория инженер от групата, но реших да го обмисля по време на обедната почивка. Междувременно Голанц пазеше целия си арсенал от отводи. Очевидно стратегията му беше да ме остави да изхабя своите и после да има възможност да придаде окончателния вид на съдебния състав.

Елиът беше заел позата на шеф на защитата. Аз вършех работата по избора на съдебни заседатели, ала той държеше да ми дава разрешение за всеки неаргументиран отвод. Това отнемаше допълнително време, тъй като трябваше да му обяснявам защо искам да изхвърля съответния заседател и той винаги ми даваше мнението си. Но накрая все пак началнически кимаше одобрително и заседателят биваше отстранен. Беше досадно, но можех да го изтърпя, стига да се съгласяваше с онова, което искам да направя.

Малко след дванайсет съдията прекъсна заседанието за обедна почивка. Въпреки че денят беше посветен на избора на съдебни заседатели, формално това беше първият ден от първия ми процес след цяла година. Лорна Тейлър също присъстваше, за да ми демонстрира подкрепата си. Бяхме се уговорили да обядваме заедно, след което тя щеше да се върне в кантората и да започне да събира багажа.

Когато излязохме в коридора пред залата, попитах Елиът дали иска да дойде с нас, но той каза, че трябвало да прескочи набързо до студиото и да провери как вървят нещата. Предупредих го да не закъснее за следобедното заседание. Съдията великодушно ни беше дал час и половина и нямаше да погледне благосклонно на каквито и да е закъснения.

С Лорна се позадържахме и оставихме кандидат заседателите да се натъпчат в асансьорите. Не исках да пътувам с тях. Някой неизбежно си отваряше устата, питаше нещо нередно и после трябваше да го съобщавам на съдията.

Когато единият асансьор се отвори, видях репортера Джак Макавой да си проправя път между заседателите. Огледа коридора и ме видя.

— Страхотно — въздъхнах. — Пак ще си имаме неприятности.

Журналистът се насочи право към мен.

— Какво искате? — попитах го.

— Да ви обясня.

— Какво да ми обясните, защо ме излъгахте ли?

— Не, вижте, когато ви обещах да излезе в неделя, не ви излъгах. Така ми бяха казали.

— А сега сме четвъртък и във вестника няма нищо, а когато ви потърсих и ви оставих съобщение, вие изобщо не ми се обадохте. Към нас проявяват интерес и други репортери, Макавой. Не съм приритал за „Таймс“.

— Вижте, напълно ви разбирам. Но просто решиха да задържат материала, за да излезе по-близо до процеса.

— Процесът започна преди два часа.

Той поклати глава.

— Нали разбирате, истинският процес. Свидетелските показания и веществените доказателства. Пускат го на първа тая неделя.

— На първа страница в неделното издание. Обещавате ли?

— Най-късно в понеделник.

— А, сега пък стана понеделник.

— Вижте, така е в новинарския бранш. Нещата се променят. Би трябвало да го пуснат на първа в неделя, обаче ако по света се случи нещо голямо, може да го прехвърлят за понеделник. Или — или.

— Няма значение. Ще повярвам, когато го видя.

Забелязах, че районът около асансьорите е опустял. С Лорна вече можехме да слезем, без да се сблъскаме с потенциални съдебни заседатели. Хванах я за ръката и я поведох покрай репортера.

— Разбрахме ли се? — попита Макавой. — Нали ще почакате?

— Какво да почакам?

— Да не разговаряте с никой друг. За изключителния репортаж.

— Зависи.

Тоест оставих го без ясен отговор.

Излязохме от сградата и извървяхме една пряка до градския съвет, откъдето бях казал на Патрик да ни вземе. Не исках някой потенциален съдебен заседател, забавил се около съдебната палата, да ме види да се качвам на задната седалка на линкълн. Можеше да не му направи добро впечатление. Сред предварителните ми инструкции за Елиът беше директивата да се въздържа от лимузината си и да шофира сам всеки ден до съда. Човек не знае кой какво може да види пред съдебната зала и какво отражение може да има това.

Казах на Патрик да ни закара във „Френската градина“ на Седма улица. После се обадох на мобилния на Хари Бош и той отговори веднага.

— Току-що разговарях с репортера.

— И?

— Най-после го пускат в неделя или понеделник. На първа страница, така твърди той, тъй че бъди готов.

— Най-накрая.

— Да. Нали ще си готов?

— Не се бой. Вече съм готов.

— Не мога да не се боя. Това е моя... Ало?

Вече беше прекъснал връзката. Затворих.

— Какво беше това? — попита Лорна.

— Нищо.

Усетих, че трябва да сменя темата.

— Виж, като се върнеш в кантората, искам да се обадиш на Джули Фарвър и да видиш дали утре може да дойде в съда.

— Нали Елиът не искаше консултант по съдебните заседатели.

— Няма нужда да знае, че я използваме.

— Тогава как ще й плаща?

— От общата оперативна сметка. Не ме интересува. Ще ѝ плащам от собствения си джоб, ако се наложи. Но тя ми трябва и не ми пука какво мисли Елиът. Вече изхабих два отвода и имам предчувствието, че утре много ще трябва да внимавам с колкото са ми останали. Искам тя да ми помогне. Просто ѝ кажи, че приставът ще има нейното име и ще се погрижи да ѝ намери място. Предай ѝ да седне в галерията и да не се приближава до мен, когато съм с клиента си. Може да ми праща есемеси, когато има нещо важно.

— Добре, ще ѝ се обадя. Добре ли си, Мик?

Сигурно говорех прекалено бързо или се бях изпотил. Лорна усещаше възбудата ми. Бях малко нервен и не знаех дали е заради лъжите на репортера, рязкото прекъсване на разговора от страна на Бош или от все по-определеното усещане, че онова, за което се бях подготвял цяла година, скоро ще се стовари отгоре ми. Свидетелските показания и веществените доказателства.

— Добре съм — отвърнах остро. — Просто съм гладен. Знаеш колко съм гаден, когато съм гладен. — Ухилих се насила.

— Знам — отвърна тя. — Разбирам те.

Всъщност обаче не бях гладен. Изобищо не ми се ядеше. Усещах тежестта върху раменете си. Бремето на едно човешко бъдеще.

И нямам предвид бъдещето на клиента си.

35.

В три часа на втория ден от избора на съдебни заседатели с Голанц бяхме разменяли неаргументирани и аргументирани отводи цели десет часа съдебно време. Водехме люта битка. Нападахме се подмолно, като откривахме желаните си заседатели и безсъвестно и безмилостно ги отхвърляхме. Почти бяхме приключили с избора и отделни графи на моята схема бяха покрити с пет пласта самозалепващи се листчета. Оставах ми още два неаргументирани отвода. Голанц, отначало предпазлив с отводите, беше наваксал, задмина ме и сега имаше само един. Течеше последният час. Ложата на съдебните заседатели скоро щеше да се напълни.

При сегашната диспозиция съдебният състав включваше адвокат, компютърен програмист, двама нови пощенски служители и трима нови пенсионери, както и санитар, озеленител и художничка.

От първоначалните дванайсетима, които предишната сутрин бяха заемали местата в ложата, оставах само двама. Инженерът на място номер седем и един от пенсионерите, номер дванайсет, някак си бяха успели да стигнат дотук. И двамата бяха бели мъже и според мен клоняха към обвинението. Нито един от тях открито, но в схемата си ги бях отбелязал със синьо — мойт код за съдебен заседател, когото смятам за враждебно настроен към защитата. Тяхното пристрастие обаче ми се струваше толкова слабо, че още не им бях направил отвод.

Знаех, че мога да отстраня и двамата с един заключителен жест, ала тъкмо в това се крият рисковете на тази процедура. Правиш отвод на един заседател заради синия цвят и заместникът му може да се окаже яркосин и още по-опасен за клиента ти от предишния. Тъкмо това прави избора на съдебни заседатели такава непредсказуема игра.

Последното попълнение на ложата беше художничката, която зае освободилото се място номер единайсет, след като Голанц използва деветнайсетия си неаргументиран отвод, за да отстрани служител в градската чистота, когото бях отбелязал с червено. По време на общия разговор със съдия Стантън художничката ни разказа, че живеела в Малибу и работела в студио на Тихоокеанската крайбрежна

магистрала. Рисувала с акрилни бои и преди да пристигне в Калифорния заради светлината, следвала във Филаделфийския художествен институт. Каза, че нямала телевизор и не четяла редовно вестници. Не знаела нищо за убийството, извършено преди шест месеца във вилата на плажа, недалеч от мястото, където живееше и работеше.

Почти от самото начало си водех бележки за нея в червено и с всеки следващ въпрос все повече ми се искаше да попадне в моя съдебен състав. Виждах, че Голанц е допуснал тактическа грешка. Беше елиминирал служителя от чистотата и новият съдебен заседател изглеждаше още по-опасен за неговата кауза.

Сега трябваше или да се примири с грешката си, или да използва последния си отвод, за да отстрани художничката и отново да поеме същия риск.

Когато съдията приключи с общите въпроси, дойде ред на обвинението и защитата. Голанц започна пръв и зададе серия въпроси, с които се надяваше да изтъкне пристрастие, тъй че художничката да бъде отхвърлена с аргументиран, вместо с последния му неаргументиран отвод. Тя обаче се държеше и изглеждаше много откровена и непредубедена.

На четвъртия му въпрос усетих вибриране в джоба си и бръкнах, за да извадя мобилния си телефон. Извадих го под масата между краката си под ъгъл, така че съдията да не го вижда. Джули Фарвър цял ден ми пращаше есемеси.

Фарвър: Задръж я.

Незабавно ѝ отговорих:

Холър: Знам. Ами №7, 8 и 10? Кой е следващият?

Фарвър, моята тайна консултантка, седеше на четвъртия ред в галерията — и през сутрешното, и през следобедното заседание. Освен това се бяхме видели на обяд, когато Уолтър Елиът за пореден път

отиде в студиото да провери как вървят нещата, и аз ѝ дадох да проучи схемата ми, за да може да състави своя. Джули схващаше бързо и знаеше точно къде съм със своите кодове и отводи.

Почти моментално получих отговор на съобщението си. Едно от нещата, които харесвах в нея. Не мислеше дълго. Взимаше бързи инстинктивни решения, основаващи се единствено на видимите признаци, свързани със словесни отговори.

Фарвър: №8 не ми харесва. Не съм чула достатъчно
№10. Изхвърли №7, ако се налага.

Заседател номер осем беше озеленителят. Бях го означил със синьо заради някои негови отговори на въпроси за полицията. Освен това ми се струваше, че прекалено настойчиво иска да го включат в съдебния състав. Това винаги говори нещо в процес за убийство. В случая ми показваше, че потенциалният съдебен заседател изпитва силни чувства по отношение на реда и закона и не се колебае да съди друг човек. Всъщност се отнасях с подозрение към всеки, който иска да участва в съденето на друг. Всеки, на когото му допадаше мисълта да е съдебен заседател, веднага попадеше в категорията на сините.

Стантън ни даваше голяма свобода. Когато дойдеше време да разпитваме евентуален заседател, ни позволяваше да задаваме въпроси на всеки от групата и можехме да използваме правото си на неаргументиран отвод, за да го отстраним, даже вече да беше разпитан и приет.

Когато дойде мой ред да разпитам художничката, застанах зад катедрата и казах на съдията, че я приемам, без повече въпроси. Помолих обаче отново да разпитам номер осем и Стантън ми разреши.

— Съдебен заседател номер осем, просто искам да изясня някои ваши възгледи. Първо, в края на процеса, след като сте изслушали всички свидетелски показания, ако смятате, че моят клиент може да е виновен, ще гласувате ли в полза на осъдителна присъда?

Озеленителят се замисли за миг, преди да отговори.

— Не, защото това не е достатъчно, за да е извън всякакво основателно съмнение.

Кимнах, давайки му да разбере, че отговорът му е верен.

— Значи за вас „може да е“ не е равносилно на „извън всякакво основателно съмнение“, така ли?

— Не, в никакъв случай.

— Добре. Вярвате ли, че даже да седиш мирно, пак може да видиш чудо?

На лицето на озеленителя се изписа озадачение, а в галерията зад мен се разнесе приглушен смях.

— Не ви разбирам.

— Има една поговорка: да би мирно седяло, не би чудо видяло. С други думи, където има дим, има и огън. На хората не им се случват лоши неща без причина. Полицията обикновено арестува когото трябва. Вярвате ли в това?

— Вярвам, че всеки от време на време допуска грешки, включително полицията, и всеки случай трябва да се разглежда индивидуално.

— Но вярвате, че полицията обикновено постъпва правилно, така ли?

Бях го приклещил. Всеки отговор щеше да прозвучи подозрително, от едната или другата гледна точка.

— Смятам, че сигурно постъпват правилно, нали са професионалисти, но бих разглеждал всеки случай индивидуално и не мисля, че само защото обикновено постъпва правилно, и в този случай полицията задължително е заловила истинския виновник.

Добър отговор. Още повече за озеленител. Отново му кимнах. Отговорите му бяха верни, обаче в начина, по който отговаряше, имаше нещо почти отрепетирано. Мазен тип, прекален светец. Страшно му се искаше да го вземат в съдебния състав и това не ми харесваше.

— Каква кола карате?

Неочакваният въпрос винаги предизвиква нужната реакция. Съдебен заседател номер осем се отпусна на стола си и ме погледна така, сякаш си мислеше, че по някакъв начин се опитвам да го измамя.

— Каква кола карам ли?

— Да, с каква кола ходите на работа?

— Имам пикап. Возя си оборудването и разни неща с него. Форд сто и петдесет.

— Отзад залепени ли са някакви стикери?

— Да... няколко.

— Какво пише на тях?

Наложих се доста дълго да мисли, за да си спомни стикерите на собствената си кола.

— Хм, имам един стикер на НОА, после още един, на който пише, че ако можете да го прочетете, трябва да изостанете. Нещо подобно. Може би не го пише толкова учтиво.

Другите съдебни заседатели се засмяха и номер осем гордо се усмихна.

— Откога членувате в Националната оръжейна асоциация? — попитах. — В личния си формуляр не сте го посочили.

— Ами, всъщност не съм член. На Оръжейната асоциация, искам да кажа. Просто имам такъв стикер.

Измама. Или лъжеше, че не е член и не го посочваше във формуляра, или не беше член и използваше стикера, за да се представи за такъв, какъвто не е — член на организация, в която може би вярваше, но не искаше да постъпи официално. Така или иначе, това беше измама и потвърждаваше предчувствието ми. Фарвър имаше право. Този трябваше да си отиде. Казах на съдията, че съм свършил с разпита, и си седнах.

Когато Стантън попита дали обвинението и защитата приемат съдебните заседатели в този състав, Голанц се опита да направи аргументиран отвод на художничката. Аз се противопоставих и съдията ме подкрепи. Прокурорът нямаше друг избор, освен да използва последния си неаргументиран отвод. След което аз използвах предпоследния си отвод, за да отстраня озеленителя. Докато напускаше съдебната зала, той определено изглеждаше ядосан.

Бяха повикани още две имена от общия списък и в ложата седнаха брокер на недвижими имоти и още един пенсионер. Отговорите им на въпросите на съдията ги поставяха някъде по средата. Кодирах ги в черно и не чух нищо, което да ме смущава. По някое време получих нов есемес от Фарвър.

Фарвър: Ако питаш мен, и двамата са +/- : Овце.

Общо взето, е добре да имаш овце за съдебни заседатели. Хора без изявена самоличност и с убеждения, които често могат да бъдат манипулирани по време на обсъжданията. Те търсят водач. Колкото са повече овцете, толкова е по-важно да има ярко изявен заседател, при това такъв, който според теб клони към каузата на защитата. В стаята за обсъждане ти е нужен човек, който да поведе овцете след себе си.

От моя гледна точка, Голанц беше допуснал основна тактическа грешка. Бе изчерпал отводите си преди защитата — и още по-лошо, бе оставил адвокат в съдебния състав. Заседател номер три беше „оцелял“ и инстинктът ми подсказваше, че прокурорът пази последния си неаргументиран отвод за него. Той обаче отиде за художничката и сега Голанц трябваше да се примири с оставането на адвоката.

Заседател номер три не практикуваше наказателно право, ала трябваше да го е учил, за да получи диплома, и от време на време навярно беше флиртувал с мисълта да го упражнява. Все пак не правят филми и телевизионни сериали за адвокати по вещно право, нали. Наказателното право има мощно привличане и заседател номер три не можеше да е имунизиран срещу него. От моя гледна точка, това го правеше идеален заседател за защитата. Той грееше целият в червено на схемата ми и беше първият ми избор за съдебния състав. Щеше да участва в процеса и обсъжданията, които идваха после, и познаваше закона и статута на защитата като онеправдана страна. Това не само го настройваше съчувствено към моята кауза, но и го правеше очевиден кандидат за председател — съдебния заседател, избран от другите, за да контактува със съдията и да говори от името на всички. Когато съдебните заседатели се оттегляха в стаята си, за да започнат обсъжданията, човекът, към когото първо щяха да се обърнат, беше адвокатът. Ако беше червен, щеше да привлече мнозина от колегите си към присъдата „невиновен“. И адвокатското му самолюбие най-малкото щеше да настоява, че неговата присъда е правилна, и той щеше да се бори за нея. Дори и сам, адвокатът можеше да повлияе на съдебните заседатели и да спаси клиента ми от осъдителна присъда.

Твърде много разчитах на него, като се имаше предвид, че заседател номер три е отговарял на въпросите на съдията, обвинението и защитата в продължение на по-малко от трийсет минути. Ала тъкмо до това се свежда изборът на съдебни заседатели. Бързи, инстинктивни решения, основаващи се на опита и наблюдението.

В крайна сметка щях да оставя двете овце да влязат в съдебния състав. Разполагах с още един отвод и щях да го използвам за заседател номер седем или номер десет. Тоест за инженера или за пенсионера.

Помолих съдията за няколко минути, за да се посъветвам с клиента си. После се обърнах към Елиът и плъзнах схемата си пред него.

— Това е, Уолтър. Остана ни един последен патрон. Как мислиш? Според мен трябва да се отървем от номер седем и десет, но можем да отстраним само единия.

Продуцентът активно участваше във всичко. Откакто предишната сутрин в ложата бяха седнали първите дванайсетима, той изразяваше категорични и интуитивни мнения за всеки заседател, когото исках да отстраня. Но никога досега не беше избирал съдебни заседатели. За разлика от мен. Търпях коментарите му, обаче накрая избирах сам. Но това последно решение беше като хвърляне на жребий. И двамата можеха да са опасни за защитата. И двамата можеха да се окажат овце. Изборът беше труден и се изкушавах да се доверя на инстинкта на клиента си.

Елиът посочи графата на заседател номер десет — пенсионирания автор на ръководства за употреба на играчки.

— Този. Отърви се от него.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Погледнах схемата. Върху десета графа имаше много синьо, но също толкова имаше и върху седма. Инженерът.

Струваше ми се, че авторът на ръководства е като озеленителя. Ужасно искаше да го изберат, но навярно по съвсем различни причини. Предполагах, че възнамерява да използва събрания опит, за да напише книга или киносценарий. През цялата си кариера беше писал ръководства за употреба на играчки. Като пенсионер, призна той по време на разпита, се опитвал да пише литература. А нищо не може да се сравнява с мястото на първия ред в процес за убийство, за да стимулира въображението и творческия процес. Това беше добре за него, но не и за Елиът. Не исках заседател, на когото му допада мисълта да съди друг човек — по каквато и да било причина.

Имах съвсем други основания да означа заседател номер седем в синьо. Той беше посочил, че е авиокосмически инженер. Промислеността, в която работеше, имаше засилено присъствие в Южна Калифорния и затова през годините бях разпитвал неколцина инженери. Общо взето, те имаха консервативни политически и религиозни възгледи, две много сини характеристики, и работеха в компании, които разчитаха на огромни държавни поръчки и субсидии. Гласът за защитата представляваше глас срещу властта, нещо, което трудно можеха да направят.

Накрая, но може би на първо място по важност, инженерите съществуват в свят на логика и абсолюти. Това са неща, които често са неприложими към престъплението, местопрестъплението и дори към наказателната съдебна система като цяло.

— Не знам — казах. — Мисля, че трябва да си отиде инженерът.

— Не, той ми харесва. Хареса ми още отначало. Има честни очи. Искам да остане.

Извърнах се от Елиът и погледнах към ложата. Преместих очи от номер седем към номер десет и отново ги върнах върху номер седем. Надявах се да уловя някакъв признак, нещо, което да ми покаже вярното решение.

— Господин Холър — обади се съдия Стантън. — Искате ли да използвате последното си право на отвод, или приемате този състав съдебни заседатели? Напомням ви, че става късно, а ни остава да изберем алтернативни заседатели.

Докато съдията се обръщаше към мен, телефонът ми вибрираше.

— Хм, само момент, ваша чест.

Отново се обърнах към Елиът и се наведох към него, сякаш за да му прошепна нещо. Всъщност обаче исках да извадя телефона си.

— Сигурен ли си, Уолтър? — попитах. — Този човек е инженер. Това може да ни създаде проблеми.

— Виж, аз си изкарвам прехраната, като чета лицата на хората и хвърлям зара — също толкова тихо отвърна моят клиент. — Искам този човек да влезе в състава.

Кимнах и сведох поглед между краката си, където държах телефона. Бях получил есемес от Джули.

Фарвър: Изхвърли № 10. Виждам измама. № 7 отговаря на прокурорския профил, но виждам честни очи и открито лице. Интересува го твоята история. Харесва клиента ти.

Честни очи. Това решаваше въпроса. Пъхнах телефона в джоба си и се изправих. Блиът ме хвана за ръкава на сакото. Наведох се, за да чуя настойчивия му шепот.

— Какво правиш?

Отскубнах се от ръката му, защото не ми допадаше публичната проява на стремежа му да ме контролира. Отново се изправих и погледнах съдията.

— Ваша чест, защитата би желала да благодари на заседател номер десет и да го освободи.

Докато съдията освобождаваше автора на ръководства за употреба и призоваваше нов кандидат на десетия стол в ложата, седнах и се обърнах към Елиът.

— Уолтър, никога не ме дърпай така пред съдебните заседатели. В техните очи започваш да изглеждаш като задник, а вече и без това ще ми е достатъчно трудно да ги убедя, че не си убиец.

Обърнах му гръб и проследих с поглед новия и навярно последен съдебен заседател, който зае свободното място в ложата.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ФИЛЕ ОТ МОРСКИ ЕЗИК

ДА ЗАМЕНИШ МЪРТВЕЦ

Адвокат поема практиката на свой убит колега Първото дело: процесът на десетилетието от Джек Макавой, репортер на „Таймс“

Проблемът не са онези трийсет и едно дела, които неочаквано се е наложило да поеме. А голямото дело с голям клиент и огромен залог. Преди две седмици адвокат Майкъл Холър пое практиката на убития Джери Винсънт и сега се озовава в центъра на тазгодишния процес на десетилетието.

За днес е насрочено началото на свидетелските показания в процеса срещу Уолтър Елиът, петдесет и четири годишният президент на Арчудей Студиос, обвинен в убийството на жена си и предполагаемия ѝ любовник, извършено преди половин година в Малибу. Холър пое делото, след като четирийсет и пет годишният Винсънт беше открит застрелян в колата си в центъра на Лос Анджелис.

Според завещанието на Винсънт практиката му трябва да поеме Холър, който тъкмо се завръща от едногодишна отпускат. Една вечер просто заспива без нито едно дело, за да се събуди на другата сутрин с трийсет и едно.

„Развълнуван съм от завръщането си на работа, но не съм очаквал такова нещо — заяви Холър, четирийсет и две годишният син на покойния Майкъл Холър-старши, един от легендарните лосанджелиски адвокати през 50-те и 60-те години на XX век. — Джери Винсънт ми беше приятел и колега и естествено, бих се радвал да нямам нито един клиент, стига да можеше той още да е жив“.

Убийството на Винсънт все още се разследва. Не са извършени арести и детективите съобщават, че няма заподозрени. Простреляли са го два пъти в главата, докато седял в колата си в гаража до неговата офис сграда, в квадрат 200 на Бродуей.

След смъртта на Винсънт цялата практика на покойния адвокат преминава в ръцете на Холър. Той трябвало да окаже съдействие на следователите, доколкото му позволява адвокатската тайна, да инвентаризира делата и да се свърже с всички текущи клиенти.

Очаквала го незабавна изненада. Един от клиентите на Винсънт имал насрочено явяване в съда още в деня след убийството.

„Аз и моите сътрудници тъкмо започвахме да подреждаме делата, когато видяхме, че Джери е имал... а сега, естествено, аз имам насрочено произнасяне на присъда на клиент — разказва Холър. — Трябваше да зарежа всичко и бързо да отида в съдебната палата при клиента си“.

Остават му още трийсет текущи дела. Холър бързо трябва да се свърже с всеки клиент от този списък, да му съобщи за смъртта на Винсънт и да му даде възможност да си наеме нов адвокат или да продължи с него.

Неколцина клиенти решават да си потърсят други защитници, но повечето дела остават при Холър. Несъмнено най-голямо от тях е известното „Убийство в Малибу“. Случаят привлича вниманието на обществеността. Отделни моменти от процеса ще бъдат излъчвани в национален ефир по Съдебната телевизия. Главният съдебен репортер на „Венити Феър“ Доминик Дън е сред представителите на медиите, които са поискали места в залата.

Делото е поверено на Холър при едно важно условие: Елиът се съгласява да го наеме за свой адвокат единствено ако Холър се съгласи да не отлагат процеса.

„Уолтър е невинен и го твърди още от първия ден — заяви Холър пред «Таймс» в първото си интервю след поемането на делото. — Отначало е имало някои отлагания и той чака процеса вече половин година, за да получи възможност да изчисти името си. Не искаше ново отлагане на правосъдието и аз се съгласих с него. Ако човек е невинен, защо да чака повече? Работихме почти денонощно, за да се подготвим, и смятам, че сме готови“.

Тази подготовка не е била лесна. Убиецът на Винсънт откраднал куфарчето му от колата. Вътре били лаптопът на жертвата и неговият календар, тоест бележникът му за движението на всичките му дела.

„Не беше чак толкова трудно да възстановим календара, но изчезването на лаптопа е много неприятно — споделя Холър. — Информацията и стратегията по делото основно са съхранявани в него. Документацията, която открихме в офиса, е непълна. Имахме нужда от лаптопа и отначало си мислех, че няма да успеем“.

Но после Холър открива нещо, което убиецът не е взел. Винсънт е копирал компютърния си архив на флаш, който носел на връзката си с ключове. Като преравя мегабайтите данни, Холър започва да намира елементи на стратегията за процеса срещу Елиът. Изборът на съдебни заседатели протече миналата седмица и Холър твърди, че е напълно готов за започващите днес свидетелски показания.

„Мисля, че няма да има абсолютно никакви проблеми за защитата на господин Елиът — смята Холър. — Готови сме да започнем“.

Елиът не отговори на телефона си за коментар на този репортаж и избягва да дава изявления пред медиите, освен пресконференцията, която свика непосредствено след арестуването си и на която категорично отрече да е замесен в убийството и заяви, че скърби за загубата на жена си.

Прокурорите и следователите от Лосанджелиското окръжно шерифско управление твърдят, че Елиът е убил жена си Мици, трийсет и девет годишна, и Йохан Рилц, трийсет и пет годишен, в пристъп на ярост, след като ги заварил заедно в семейната вила на плажа в Малибу. Елиът повикал шерифите на местопрестъплението и след проведеното на мястото разследване бил арестуван. Макар оръжието на убийството да не е намерено, чрез криминалистки тестове било установено, че той неотдавна е стрелял с огнестрелно оръжие. По думите на следователите изявленията на Елиът по време на първия разговор с него и по-късно били противоречиви. Очаква се в съда да бъдат представени още доказателства срещу него.

Определена му е мярка за неотклонение освобождаване под гаранция в размер на 20 млн. долара, най-голямата гаранция, определяна на заподозрян в цялата история на окръг Лос Анджелис.

Прависти и съдебни наблюдатели смятат, че се очаква защитата да оспори третирането на веществените доказателства по време на следствието и процедурите за анализите, чрез които е установено, че Елиът е стрелял с огнестрелно оръжие.

Прокурор Джефри Голанц, който е обвинител по делото, отказва коментар по този репортаж. Голанц никога не е губил дело като прокурор и това ще е единайсетият му процес за убийство.

36.

Съдебните заседатели излязоха в колона по един, досущ като спортисти. Не бяха по екипи, но във въздуха витаеше същото усещане за очакване. Мачът скоро щеше да започне. Разделиха се на две редици и се насочиха към местата си в ложата. Носеха бележници и химикалки. Заеха същите места като в петък, когато ги избрахме и положиха клетва.

Наближаваше десет часа, понеделник. Началото на заседанието закъсняваше. Но по-рано съдия Стантън беше повикал прокурора, адвоката и обвиняемия в кабинета си на почти четирийсетминутен разговор, по време на който изясни някои последни правила и използва възможността да ме изгледа с присвити очи и да изрази неудоволствието си от репортажа, публикуван на първа страница в тазсутрешния „Лос Анджелис Таймс“. Главната му загриженост беше, че материалът силно клонял към страната на защитата и съчувствено ме представял като онеправдан. Въпреки че в петък следобед беше предупредил съдебните заседатели да не четат и гледат новини за делото или процеса, съдията се безпокоеше, че репортажът някак си може да е стигнал до тях.

В своя защита казах на Стантън, че съм дал интервюто преди цели десет дни и че е трябвало да излезе поне седмица преди началото на процеса. Голанц се подсмихна. Обяснението ми предполагало, заяви той, че съм се опитвал да повлияя на избора на съдебни заседатели, като съм дал интервюто по-рано, но че всъщност сега съм опорочавал процеса. Възразих и се позовах на нещо, посочено в статията съвсем ясно — че прокуратурата е била помолена да коментира, но отказала. В смисъл, че ако материалът изглежда едностранчив, причината е тази.

Съдията навъсено прие обяснението ми, но ни предупреди да не даваме изявления за медиите. Явно трябваше да отменя уговорката си след всяко заседание да давам коментари пред Съдебната телевизия. Тази реклама нямаше да ми е излишна, ала не исках Стантън да ме вземе на мушка.

Продължихме с други неща. Спестяването на време, изглежда, много притесняваше Стантън. Като всеки съдия, той трябваше да се грижи нещата да вървят. Имаше забавени дела и един проточил се процес само щеше да ги забави още повече. Той държеше да знае приблизително от колко време ще се нуждае всяка от страните. Голанц отговори, че ще му трябва минимум една седмица, и аз казах, че също ще ми е нужно толкова, макар че, реалистично погледнато, сигурно щеше да ми отнеме много по-малко време. Голяма част от аргументите на защитата щяха да бъдат изтъкнати или поне подготвени по време на обвинителната фаза.

Стантън се намръщи и предложи и на обвинението, и на защитата да си помислим за ускоряване на нещата. Искал съдебните заседатели да се заемат с обсъждане на делото, докато все още са съсредоточени върху него.

Докато съдебните заседатели заемаха местата си, ги наблюдавах и търсех признаци за пристрастия и каквото и да е друго. Продължавах да съм доволен от избора, особено от номер три, адвоката. Неколцина други бяха съмнителни, ала през уикенда бях решил да изложа аргументите си пред него и да се надявам, че той ще даде пример на другите, като гласува за оправдателна присъда.

Повечето заседатели гледаха съдията, с други думи, водача на глутницата. Доколкото виждах, никой не поглеждаше към масата на обвинението или защитата.

Обърнах се и плъзнах очи по галерията. Залата пак беше пълна с представители на медиите и публиката, както и с роднини на страните по делото.

Точно зад масата на обвинението седеше майката на Мици Елиът — беше долетяла от Ню Йорк. До нея бяха бащата и двамата братя на Йохан Рилц, пристигнали чак от Берлин. Забелязах, че Голанц е настанил опечалената майка до пътеката, така че съдебните заседатели идеално да виждат постоянно течащите ѝ сълзи.

Защитата имаше пет запазени места на първия ред зад мен. Там седяха Лорна, Сиско, Патрик и Джули Фарвър — последната, защото я бях наел да наблюдава съдебните заседатели. Не можех да ги следя постоянно, а те понякога се разкриваха, когато си мислеха, че никой от обвинението или защитата не ги гледа.

Пазех свободното пето място за дъщеря си. Бях се надявал, че през уикенда ще успея да убедя бившата си жена да ми позволи да взема Хейли от училище, за да може да дойде с мен в съда. Никога не ме беше виждала да работя и си мислех, че встъпителните пледоарии са най-подходящият момент. Изпитвах пълна увереност в себе си. Чувствах се абсолютно непробиваем и исках дъщеря ми да види баща си такъв. Възнамерявах да я настаня при Лорна, която познаваше и харесваше, за да ме гледа как действам пред съдебните заседатели. В аргументацията си дори използвах прочутия цитат от Маргарет Мийд^[4], която призовава да изведем децата от училище, за да могат да получат образование. Ала в крайна сметка не успях да спечеля. Бившата ми съпруга отказа да ми го позволи. Дъщеря ми отиде на училище и запазеното място остана незаето.

От страна на Уолтър Елиът в галерията не седеше никой. Той нямаше деца и не поддържаше близки отношения с роднините си. Нина Албрект ме беше попитала дали ще ѝ позволят да присъства за подкрепа, но тъй като фигурираше в свидетелските списъци и на обвинението, и на защитата, нямаше право да е в залата, докато не даде показания. Иначе моят клиент си нямаше никого. И то нарочно. Цял куп негови сътрудници, доброжелатели и службогонци искаха да дойдат заради него. Даже имаше първокласни киноактьори, готови да седнат зад масата на защитата и публично да демонстрират подкрепата си. Ала аз му казах, че ако зад него се изтъпанят фирмените му адвокати или холивудската му свита, ще прати грешно послание на съдебните заседатели и ще се представи в лоша светлина.

Всичко се свежда до заседателите, обясних му. Всеки ход, от избора на вратовръзка, която ще носиш, до свидетелите, които ще призовеш да дадат показания, се прави заради съдебните заседатели. Заради нашите анонимни съдебни заседатели.

След като те се настаниха удобно, Стантън откри заседанието и попита дали някой от тях е видял статията в сутрешния „Таймс“. Никой не вдигна ръка и съдията продължи с поредното напомняне да не четат и гледат репортажите за процеса в медиите.

После ги осведоми, че процесът ще започне с встъпителните пледоарии на страните.

— Запомнете, дами и господа, това са пледоарии — каза той. — Не са доказателства. След това всяка от страните трябва да представи

доказателствата, подкрепящи направените в пледоариите твърдения. И в края на процеса именно вие ще решите дали са успели.

С тези думи Стантън даде знак на Голанц и обяви, че обвинението ще започне първо. Както се бяхме уговорили преди началото на процеса, всяка страна щеше да има по един час за встъпителните си пледоарии. Не знаех за Голанц, обаче на мен изобщо нямаше да ми трябва толкова много време.

Красив и внушителен в черния си костюм, бяла риза и червено-кафява вратовръзка, прокурорът се изправи и се обърна към съдебните заседатели от масата на обвинението. Той имаше помощничка, привлекателна млада юристка, казваше се Денис Дабни. Тя седеше до него и наблюдаваше ложата през цялото време, докато колегата ѝ говореше. Чрез този метод за взаимно подсигуряване два чифта очи постоянно следяха лицата на заседателите и това двойно подчертаваше сериозността и важността на случващото се в момента.

След като представи себе си и помощничката си, Голанц премина по същество.

— Дами и господа съдебни заседатели, днес сме тук заради необузданата алчност и гняв на един човек. Чисто и просто. Обвиняемият Уолтър Елиът е човек с огромна власт, пари и репутация в нашето общество. Ала това не му е било достатъчно. Не е искал да дели парите и властта си с никого. Не е искал да обърне и другата буза на изневярата. Вместо това си е отмъстил по възможно най-крайния начин. Отнел не само един, а два живота. Под въздействието на гнева си, чувствайки се унизен, той убил жена си Мици Елиът и Йохан Рилц. Смятал, че парите и властта му ще го издигнат над закона и ще го избавят от наказание за тези ужасни престъпления. Но това няма да се случи. Обвинението ще ви докаже извън всякакво основателно съмнение, че Уолтър Елиът е натиснал спусъка и е виновен за смъртта на две невинни човешки същества.

Бях се извъртял на мястото си, от една страна, за да скрия клиента си от погледите на съдебните заседатели, и от друга — за да наблюдавам Голанц и редовете в галерията зад него. Преди да свърши първия абзац от пледоарията си, сълзите на майката на Мици Елиът вече течаха обилно и щеше да се наложи да повдигна този въпрос пред съдията, без да дам възможност на съдебните заседатели да ме чуят. Подобни циркове внушават предубеждения и щях да помоля Стантън

да премести майката на жертвата на такова място, че да не привлича вниманието на съдебните заседатели.

До плачещата жена видях суровите гримаси на немците. Те особено ме интересуваха — и по-точно реакцията на съдебните заседатели към тях. Исках да видя как се справят с емоциите си и как понасят обстановката на американския съд. Исках да видя колко заплашителни могат да бъдат накарани да изглеждат. Колкото помрачен и страшен вид имаха, толкова по-добре щеше да сработи защитната стратегия, когато дойдеше време да се съсредоточа върху Йохан Рилц. Докато ги наблюдавах, разбирах, че определено имам предимство. Изглеждаха гневни и зли.

Голанц изложи позицията си пред съдебните заседатели и им обясни какви свидетелски показания и доказателства ще им представи и какво според него означават те. Нямаше изненади. По някое време получих есемес от Фарвър — прочетох го под масата.

Фарвър: Попиват всяка дума. Дано и теб да си те бива.

„Да бе — помислих си. — Кажи ми нещо, което не знам“.

Във всеки процес е заложено нечестно предимство за обвинението. Силата е на негова страна. Тя идва от представата за честност, откровеност и справедливост. Представа в главата на всеки съдебен заседател и зрител, че няма дим без огън.

Тъкмо тази представа трябва да преодолее всяка защита. Предполага се, че презумпцията за невиновност се отнася до човека на подсъдимата скамейка. Но всеки, който някога е стъпвал в съдебна зала като прокурор, адвокат или обвиняем, знае, че презумпцията за невиновност е само една от идеалистичните концепции, които се опитват да ти внушат в университета. Нито аз, нито който и да е друг се съмняваше, че започвам процеса с обвиняем, когото смятат за виновен. Трябваше да намеря начин да докажа или че е невинен, или че обвинението е виновно в неправомерни или неуместни действия или коруптираност по време на подготовката си за процеса.

Голанц използва отпуснатия му час, привидно без да оставя каквито и да е тайни за доказателствата си. Проявяваше типичната

прокурорска арогантност — изкарваш всичко на показ и предизвикваш защитата да се опита да го оспори. Обвинението винаги се държи като тристакилограмова горила, толкова огромна и силна, че не ѝ се налага да измисля хитрости. Прокурорът рисува своята картина с бояджийска четка и после я заковава на стената с тежък чук и двайсетсантиметров пирон.

По време на предварителната среща съдията ни беше казал, че държи да оставаме на масите си или да заставаме зад поставената помежду им катедра, когато се обръщаме към свидетелите по време на показанията. Но встъпителните и заключителните пледоарии са изключения от това правило. През тези фази от процеса бяхме свободни да използваме пространството пред ложата на съдебните заседатели — място, което ветераните в адвокатската колегия наричат „опитно поле“, защото единствено в този момент от процеса страните говорят директно на съдебните заседатели и или доказват тезата си, или не успяват.

Когато дойде време за големия финал, Голанц най-после се премести от масата на обвинението в опитното поле. Застана точно пред средата на ложата и разпери ръце като проповедник пред паство.

— Времето ми изтича, приятели — каза той. — В заключение, настойчиво ви моля много внимателно да изслушате доказателствата и показанията. Нека ви води здравият разум. Не се обърквайте или отклонявайте от пречките пред правосъдието, които ще поставя пред вас защитата. Не откъсвайте поглед от целта. Не забравяйте: отнет е животът на двама души. Погубено е бъдещето им. Затова днес сме тук. Заради тях. Много ви благодаря.

Старото встъпление с въперения в целта поглед. Тиражираше се из съдебната палата още откакто работех като служебен защитник. И въпреки това Голанц поставяше солидно начало. Нямах да спечели медал за оратор на годината, но беше изяснил позициите си. Освен това по мои сметки се беше обърнал към съдебните заседатели с „приятели“ поне четири пъти. Аз не бих го направил никога.

През последния половин час от пледоарията му Фарвър ми прати още два есемеса, и двата за спадащия интерес на заседателите. Отначало може и да бяха попивали всяка дума, но сега явно се бяха преситили. Понякога не бива да прекаляваш. Голанц беше избъхтал всичките петнайсет рунда като боксьор тежка категория. Аз щях да

съм полусредна. Интересувах ме светкавичните атаки. Щях да нападам и отскачам, да спечеля няколко точки, да посея няколко семена и да повдигна няколко въпроса. Щях да ги направя като себе си. Това беше главното. Знаех, че ако ме харесат, ще заобичат и каузата ми.

Щом съдията ми кимна, се изправих и веднага излязох на опитното поле. Не исках между мен и съдебните заседатели да има нищо. Освен това съзнавах, че така заставам точно пред камерата на Съдебната телевизия, монтирана на стената над ложата.

Когато погледнах заседателите, единственото ми движение беше леко кимване.

— Дами и господа, знам, че съдията вече ме представи, но бих искал лично да представя себе си и своя клиент. Аз съм Майкъл Холър и защитавам Уолтър Елиът, когото виждате да седи сам на масата.

Посочих продуцента и според предварителната уговорка той кимна сериозно, без да им отправя каквато и да е усмивка, която щеше да изглежда също толкова фалшиво подкупваща, колкото и обръщането към съдебните заседатели с „приятели“.

— Вижте, няма да отнемам много от съдебното време, защото искам да преминем към показанията и доказателствата, колкото и малко да са те, и да приключваме с тази работа. Стига приказки. Господин Голанц ви нарисува голяма и пъстра картина. Само това му отне цял час. Но аз съм тук, за да ви кажа, че това дело не е толкова сложно. Доказателствата на обвинението всъщност се свеждат до лабиринт от дим и огледала. И когато издухаме дима и минем през лабиринта, ще го разберете. Ще видите, че няма огън, че няма доказателства срещу Уолтър Елиът. Че тук има нещо повече от основателно съмнение — че самото завеждане на дело срещу Уолтър Елиът представлява грубо нарушение.

Отново посочих клиента си. Той седеше с поглед, вперен в бележника си, и си водеше записки — пак по уговорения сценарий, за да покаже, че активно участва в собствената си защита, не унива и не е смутен от ужасните неща, които прокурорът е казал за него преди малко. Правото беше на негова страна, а правото е сила.

Обърнах се и продължих.

— В пледоарията си господин Голанц шест пъти спомена думата „оръжие“. Шест пъти каза, че Уолтър вдигнал пистолета и застрелял жената, която обичал, а после и още един невинен човек. Шест пъти.

Но не ви каза шест пъти, че оръжие няма. Той няма такова оръжие. Шерифското управление няма такова оръжие. Те нямат такова оръжие и не могат да свържат Уолтър с него, защото той никога не го е притежавал.

Спрях, за да подчертая важността на думите си.

— Господин Голанц щял да представи безспорни доказателства, обеща той, че Уолтър е стрелял с огнестрелно оръжие. Запомнете това обещание и в края на процеса ще видим дали това така наречено доказателство е безспорно. Ще видим дали то изобщо е останало валидно.

Докато говорех, очите ми се плъзгаха по съдебните заседатели като прожекторни лъчи в нощното холивудско небе. Бях в постоянно, но спокойно движение. Усещах определен ритъм и такт в мислите си и Инстинктивно разбирах, че съм привлякъл цялото внимание на заседателите. Всеки един от тях неотклонно ме следваше.

— Знам, че в нашето общество искаме служителите на нашите органи на реда и закона да са отлични професионалисти. Гледаме престъпления по новините, виждаме ги на улицата и ни е ясно, че тези хора са тънката линия между реда и хаоса. И аз го искам не по-малко от вас. Бил съм жертва на насилие. Знам какво е. Искामе нашите ченгета да се намесят и да спасят положението. В края на краищата нали са точно за това.

Замълчах и обходих с поглед цялата зала, срещах очите на всички за миг. После продължих:

— Но тук се е случило нещо друго. Доказателствата — и имам предвид доказателствата и свидетелските показания на самото обвинение — ще покажат, че следователите още отначало са насочили вниманието си към един заподозрян, Уолтър Елиът. Доказателствата ще покажат, че щом Елиът е попаднал във фокуса им, всички други залози са били вдигнати. Всички други насоки на разследване са били прекъснати или изобщо не са били започвани. Имали са заподозрян, имали са мотив или поне така са си мислили, и изобщо не са се огледали за други възможности. Всъщност — държали са се като слепци.

Пристъпих напред към перилата пред заседател номер едно. После бавно минах пред ложата, като плъзгах длан по парапета.

— Дами и господа, това дело всъщност се свежда до тунелно зрение. До съсредоточаване върху един заподозрян и пълно отсъствие на фокус върху каквото и да е друго. И ви обещавам, че когато излезете от тунела на обвинението, вие ще се гледате един друг и ще присвивате очи заради силната светлина. И ще се чудите къде са доказателствата им, по дяволите. Благодаря ви много.

Бавно откъснах пръсти от парапета и тръгнах към мястото си. Още преди да седна, съдията разпусна съда за обяд.

[4] Американска културна антроположка, популярна с изявите си в масмедииите през 60-те и 70-те години на XX в. — Б.пр. ↑

Моят клиент за пореден път пропусна обяда с мен, за да се върне в студиото и да покаже на сътрудниците си, че всичко върви както обикновено. Започвах да си мисля, че вижда процеса като досадно неудобство в работния си график. Или беше по-убеден в доказателствата на защитата от мен, или процесът просто не представляваше приоритет за него.

Каквато и да беше причината, в резултат останах с антуража си от първия ред. Отидохме в „Тракс“ на Юниън Стейшън, защото смятах, че е достатъчно далеч от съдебната палата, за да не се озовем на едно и също място със съдебните заседатели. Патрик шофираше и му казах да остави линкълна на служителя на ресторанта и да дойде с нас, за да се почувства като член на екипа.

Дадоха ни тихо сепаре до прозорец, който гледаше към огромната разкошна чакалня на гарата. Лорна се разпорежи кой къде да седне и аз се оказах до Джули Фарвър. Откакто се бяха събрали със Сиско, Лорна беше решила, че трябва да съм с някого, и се опитваше да играе ролята на сватовница. Тъй като тези опити идваха от страна на бивша съпруга — бивша съпруга, която още обичах по много причини, — определено се почувствах неловко, когато тя съвсем открито ми посочи стола до моята консултантка. Беше средата на първия ден от процеса и най-малко си мислех за нова връзка. Освен това не бях способен на обвързване. Зависимостта ме беше дистанцирала емоционално от хората и света и започвах да го преодолявам едва сега. В това отношение мой приоритет беше възстановяването на връзката с дъщеря ми. Чак после щях да търся жена, с която да прекарвам времето си.

Като оставехме емоционалните отношения настрана, с Джули Фарвър се работеше чудесно. Привлекателно миньонче с изящни черти и лъскава черна коса, която падаше на къдри около лицето ѝ. Момичешките лунички по носа я правеха да изглежда по-млада, отколкото беше в действителност. Знаех, че е на трийсет и три. Беше ми разказала историята си. Дошла в Лос Анджелис от Лондон да играе

в киното и учила при преподавател, който смятал, че мислите на героя могат да се проявяват външно в изразения, тикове и движения. Нейната работа като актриса била да изкара тези признаци на повърхността, без да ги прави очевидни. Студентските ѝ упражнения се изразявали в наблюдение, откриване и тълкуване на признаците при другите хора. Възложените ѝ задачи я отвеждали от залите за покер в южните части на окръга, където се научила да чете лицата на хора, опитващи се да не се издадат, до съдебната палата, където винаги имало много лица и признаци за разчитане и тълкуване.

След като три дни поред я видях да седи в галерията и да следи процес, в който защитавах предпологаем сериен изнасилвач, отидох при нея и я попитах коя е. Очаквах да се окаже, че е неизвестна до този момент жертва на обвиняемия, и с изненада научих, че просто се упражнява да чете лица. Заведох я на обяд, взех телефонния ѝ номер и следващия път, когато избирах съдебни заседатели, я наех да ми помага. Беше абсолютно точна в наблюденията си и впоследствие я бях използвал няколко пъти.

— Е — попитах, докато разгъвах черната салфетка в скута си. — Как са моите съдебни заседатели?

Струваше ми се очевидно, че въпросът е насочен към Джули, но първо се обади Патрик.

— Мисля, че им се иска да замерят твой човек с нещо. Смятат го за надут богаташ, който си въобразява, че убийството ще му се размине.

Кимнах. Предположението му навярно не беше много далеч от истината.

— Е, благодаря за окуражителните думи. Непременно ще поръчам на Уолтър да престане да е надут богаташ.

Патрик заби поглед в масата — явно се засрами.

— Просто казвам, нищо повече.

— Не, Патрик, благодаря ти. И са важни абсолютно всички мнения. Но някои неща не могат да се променят. Моят клиент е невъобразимо богат и това му придава определен стил и имидж. Не съм сигурен, че мога да направя нещо за този му отблъскващ вид. Джули, какво мислиш за съдебните заседатели досега?

Преди тя да успее да отговори, дойде келнерът и взе поръчките ни за напитки. Поисках вода с лимон, докато другите си взеха леден

чай, а Лорна си поръча чаша шардоне „Лудата домакиня“. Стрелнах я с поглед и тя моментално протестира:

— Какво? Не съм на работа. Просто гледам. Освен това празнувам. Ти пак имаш процес и се връщаме в бранша.

Неохотно кимнах.

— Като стана дума за това, искам да прескочиш до банката.

Извадих един плик от джоба на самото си и ѝ го подадох през масата. Тя се усмихна, защото знаеше какво има вътре: чек от Елиът за сто и петдесет хиляди долара, остатъка от договорения хонорар за моите услуги.

Лорна прибра плика и аз отново насочих вниманието си към Джули.

— Е, какво ти прави впечатление?

— Струват ми се добри съдебни заседатели — отвърна тя. — Общо взето, виждам много открити лица. Готови са да те изслушат. Поне засега. Всички знаем, че са предразположени да вярват на обвинението, но не са затворили вратата за нищо.

— Намираш ли промяна от онова, за което разговаряхме в петък? Да продължавам ли да се обръщам към номер три?

— Кой е номер три? — обади се Лорна, преди Джули да успее да отговори.

— Пропускът на Голанц. Той е адвокат и обвинението изобщо не биваше да го оставя в ложата.

— Все още смятам, че е подходящ да се обръщаш към него — каза Фарвър. — Но има и други. Харесват ми и единайсет и дванайсет. И двамата са пенсионери и седят един до друг. Имам чувството, че ще се сближат и почти ще действат като отбор, когато се стигне до обсъждането. Ако спечелиш единия, ще спечелиш и двамата.

Обожавах английския ѝ акцент. Изобщо не беше снобарски. В него имаше някаква улична опитност, която придаваше обоснованост на всичките ѝ разсъждения. Засега нямаше особен успех като актриса и веднъж ми беше казала, че много често я викали на кастинги за исторически филми, изискващи изискан английски акцент, какъвто не владеела особено добре. Доходите ѝ идваха главно от залите за покер, където сега играеше сериозно, и от анализи на съдебни заседатели, за което я наемахме аз и групичката адвокати, с които я бях запознал.

— Ами номер седем? По време на избора не откъсваше очи от мен. Сега не ще и да ме погледне.

Джули кимна.

— Значи си забелязал. Зрителният контакт тотално отпадна от играта. Като че ли нещо се е променило от петък. Това е признак, че е в лагера на обвинението. Докато ти се обръщаш към номер три, бъди сигурен, че Непобедимия ще говори за номер седем.

— Защо ли изобщо послушах клиента си?! — измърморих.

Поръчахме си обяд и помолихме келнера да побърза, защото трябва да се връщаме в съда. Докато чакахме, поговорих със Сиско за нашите свидетели и той ми каза, че сме готови в това отношение. После му възложих да поостане след заседанието и да види дали ще успее да проследи немците до хотела им. Исках да знам къде са отседнали. За всеки случай. Към края на процеса те нямаше да са много доволни от мен. Винаги е добра стратегия да си наясно къде са враговете ти.

Някъде по средата на салатата с пиле на грил случайно погледнах през прозореца към чакалнята — великолепна смесица от архитектурни стилове с известно доминиране на ар деко. Имаше безброй редове големи кожени столове за пътниците и огромни полилеи на тавана. Някои хора спяха по седалките, други седяха и бдяха над багажа си.

И изведнъж забелязах Бош. Седеше сам на третия ред от прозореца ми. Беше си сложил слушалките. Погледите ни за миг се срещнаха и той се извърна. Оставих вилницата си и бръкнах в джоба си, за да извадя пари. Нямах представа колко струва чаша „Лудата домакиня“, но Лорна пиеше вече втора. Оставих на масата пет двайсетачки и казах на другите да се донахранят и че ще изляза да се обадя по телефона.

Излязох и набрах мобилния на Бош. Той си свали слушалките и отговори, докато се приближавах към третия ред седалки.

— Какво има? — попита вместо поздрав. — Защо ми звъниш?

— Какво ще кажеш за репортажа?

Седнах на свободния стол срещу него и го погледнах, ала се държах така, като че ли разговарям с някой друг.

— Тъпо — рече Бош.

— Ами, не знаех дали искаш да останеш под прикритие, или...

— Просто затвори.

Затворихме телефоните и се спогледахме.

— Е? — попитах. — В играта ли сме?

— Ще узнаем чак когато узнаем.

— Какво значи това?

— Статията излезе. Мисля, че постигна каквото искахме ние. Сега ще чакаме и ще видим. Ако се случи нещо, да, в играта сме. Ще разберем, че сме в играта, чак когато вече сме в играта.

Кимнах, въпреки че ми звучеше безсмислено.

— Коя е жената в черно? — попита Бош. — Не си ми казвал, че имаш гадже. Навярно би трябвало да осигурим охрана и на нея.

— Моят анализатор на съдебни заседатели.

— А, помага ти да избираш онези, дето мразят ченгетата, тоест бунтари.

— Нещо такова. Сам ли си тук? Съвсем сам ли ме наблюдаваш?

— Знаеш ли, имах едно гадже. Винаги задаваше въпросите по няколко наведнъж. Никога един по един.

— А ти някога отговарял ли си й? Или просто хитро си ги отклонявал, както правиш сега?

— Не съм сам, не се бой. Наоколо има хора, които никога няма да видиш. Имам хора и при кантората ти, независимо дали си там.

И камери. Бяха инсталирани преди десет дни, когато смятахме, че материалът в „Таймс“ ще излезе всеки момент.

— Да, добре, но няма да останем там задълго.

— Забелязах. Къде се местиш?

— Никъде. Работя в колата си.

— Доста забавно.

За миг се вгледах в лицето му. Говореше саркастично, както обикновено. Макар и досадник, кой знае защо, беше успял да ме убеди да му поверя безопасността си.

— Е, трябва да се връщам в съда. Искаш ли да се държа по някакъв особен начин или да отида на някакво конкретно място?

— Просто си се дръж нормално. Но все пак можеш да помогнеш с нещо. Наблюдението ти, особено когато си в движение, изисква участието на много хора. Затова вечер, след като се прибереш вкъщи, ми се обаждай и ми съобщавай, за да мога да освободя по някой човек.

— Добре. Но въпреки това някой ще продължи да наблюдава, нали?

— Не се безпокой. Покриваме те денонощно, седем дни в седмицата. А, и още нещо.

— Какво?

— Никога повече не се приближавай към мен така.

Кимнах. Отпращаше ме.

— Ясно.

Изправих се и погледнах към ресторанта. Видях, че Лорна брои двайсетачките, които бях оставил, и ги слага върху сметката. Май ги слагаше всичките. Патрик го нямаше — явно беше отишъл да вземе колата.

— Доскоро, детектив — казах, без да се обръщам към него.

Той не отговори. Отдалечих се и настигнах своята група. Тъкмо излизаха от „Тракс“.

— Онзи там детектив Бош ли беше? — попита Лорна.

— Да, видях го навън.

— Какво прави?

— Каза, че обичал да идва тук по обяд, да поседи на големите удобни столове и просто да си мисли.

— Какво съвпадение, че и ние дойдохме тук.

Джули Фарвър поклати глава и каза:

— Съвпадения не съществуват.

38.

След обедната почивка Голанц започна да развива доказателствата си. Наричах този тип изложение „От А до Я“. Подхвана от самото начало — повикването на спешния номер, с което се съобщаваше за двойното убийство — и продължи нататък в хронологичен ред. Първият свидетел беше операторка на спешния телефон от окръжния комуникационен център. Тя представи записите на двете обаждания на Уолтър Елиът. С искане преди процеса се бях опитал да осуемя прослушването на двата записа, като се аргументирах, че разпечатките ще са по-ясни и по-полезни за съдебните заседатели, ала съдията реши в полза на прокурора. Нареди все пак на Голанц да осигури на заседателите и разпечатки, за да могат да ги четат успоредно със записа по време на прослушването в съда.

Бях се опитал да не допусна прослушването на записите, защото знаех, че не са в полза на моя клиент. Първия път Елиът беше разговарял с операторката спокойно и бе съобщил, че жена му и още един човек са убити. Това невъзмутимо поведение можеше да се изтълкува като хладнокръвна пресметливост и не исках съдебните заседатели да го приемат така. Вторият запис беше още по-опасен от гледна точка на защитата. Гласът на Елиът звучеше ядосано и освен това показваше, че познава и не харесва мъжа, убит заедно с жена му.

Запис 1–13:05, 02/05/2007

Оператор: Да? Слушам ви.

Уолтър Елиът: Ами... те... те са мъртви. Убити.

Оператор: Извинете, господине. Кой се обажда?

Уолтър Елиът: Уолтър Елиът. Тази къща е моя.

Оператор: Да, господине. И казвате, че има убити, така ли?

Уолтър Елиът: Жена ми. Застреляна е. И един мъж. И той е застрелян.

Оператор: Изчакайте един момент, господине. Само да запиша информацията и ще ви пратя помощ.

— пауза —

Оператор: Добре, господин Елиът, линейката и шерифите пътуват към вас.

Уолтър Елиът: Вече е късно. За линейката, искам да кажа.

Оператор: Трябваше да я пратя, господине. Застреляни ли казахте? Вие в опасност ли сте?

Уолтър Елиът: Не знам. Току-що пристигнах. Не съм го направил аз. Записвате ли разговора?

Оператор: Да, господин Елиът. Всичко се записва. В момента в къщата ли сте?

Уолтър Елиът: В спалнята съм. Не съм го направил аз.

Оператор: Има ли още някой в къщата освен вас и двамата застреляни?

Уолтър Елиът: Струва ми се, че няма никой.

Оператор: Добре, искам да излезете навън, за да ви видят шерифите, когато пристигнат. Застанете на място, където да ви видят.

Уолтър Елиът: Добре, излизам.

На втория запис говореше друга операторка, но оставих Голанц да го пусне. Бях изгубил големия спор дали записите изобщо трябва да се прослушват. Не виждах смисъл да губя съдебно време, като карам прокурора да доведе втората операторка, за да представи втория запис.

Този път Елиът се обаждаше от мобилния си телефон. Беше навън и на заден план се чуваха океански вълни.

Запис 2–13:24, 02/05/2007

Оператор: Да? Слушам ви.

Уолтър Елиът: Вече се обаждах. Къде са хората ви?

Оператор: На спешния телефон ли сте се обаждали?

Уолтър Елиът: Да, жена ми е застреляна. И немецът. Къде са хората ви?

Оператор: За сигнала от Малибу ли става дума? На Кресънт Коув Роуд?

Уолтър Елиът: Да, точно така. Обадох се преди поне петнайсет минути и никой не идва.

Оператор: Господине, на монитора виждам, че водещата ни кола би трябвало да пристигне след по-малко от минута. Затворете телефона и застанете отпред, за да ви видят, когато наближат. Ще го направите ли?

Уолтър Елиът: Вече съм отпред.

Оператор: Значи останете там, господине.

Уолтър Елиът: Щом казвате. Дочуване.

— край —

На втория запис гласът на Елиът не само звучеше ядосан от забавянето, но и думата „немецът“ беше произнесена почти презрително. Нямаше значение дали по интонацията може да се съди за виновността му. Записите въвеждаха темата на обвинението за Уолтър Елиът като арогантен човек, който е убеден, че стои над закона. Добро начало за Голанц.

Отказах се да разпитвам операторката, защото знаех, че от това защитата няма да спечели нищо. Следващият прокурорски свидетел беше шериф Брендан Мъри, шофьорът на водещата патрулка, която първа се отзовава на сигнала. В продължение на половин час Голанц разпита шерифа за пристигането му на местопрестъплението и откриването на трупове до най-малки подробности. Особено внимание обърна на спомените на Мъри за поведението, вида и изявленията на Елиът. Според шерифа обвиняемият не проявявал никакви емоции, докато ги водел по стълбището в спалнята, където жена му лежала гола на леглото. Спокойно прекрачил през мъртвия мъж, проснат на прага, и посочил тялото на кревата.

— Той каза: „Това е жена ми — каза Мъри. — Съвсем сигурен съм, че е мъртва“.

Според Мъри Елиът също заявил поне три пъти, че не е убил двамата в спалнята.

— Това не беше ли необичайно? — попита Голанц.

— Е, ние не сме подготвени да участваме в разследване на убийства — отвърна шерифът. — Не се предполага, че трябва да го

правим. Затова изобщо не попитах господин Елиът дали го е извършил той. Той просто повтаряше, че не е.

Нямах въпроси и към Мъри. Той фигурираше в моя свидетелски списък и щях да мога да го призова през защитната фаза на процеса, ако се наложи. Но исках да изчакам следващия свидетел на обвинението, Кристофър Харбър, партньор на Мъри и новобранец в шерифското управление. Смятах, че ако някой от двамата може да допусне грешка, която да е от полза за защитата, това ще е новобранецът.

Показанията на Харбър бяха по-кратки от тези на Мъри и прокурорът го използва главно за да потвърди казаното от партньора му. Бил чул същите неща като Мъри. И видял същото.

— Само няколко въпроса, ваша чест — казах, когато Стантън ме попита дали ще разпитам свидетеля.

Голанц провеждаше прекия разпит от катедрата, но аз останах на масата на защитата. Нарочно. Исках съдебните заседатели, свидетелят и прокурорът да си мислят, че ще следвам процедурата и ще задавам въпроси. Всъщност имах намерение да изтъкна онова, което щеше да е ключов елемент в доказателствата на защитата.

— Вие сте новобранец, нали, помощник-шериф Харбър?

— Да.

— По-рано случвало ли ви се е да давате показания в съд?

— Не и по дело за убийство.

— Е, не се изнервяйте. Даже господин Голанц да ви е убеждавал в обратното, аз не хапя.

В съдебната зала се разнесе тих смях. Харбър се изчерви. Беше здравеняк с пясъчноруса коса, подстригана късо по войнишки, както обичаха да ходят в шерифството.

— Казахте, че когато с партньора си сте пристигнали във вилата на Елиът, сте видели моя клиент да стои отпред на отбивката. Нали така?

— Точно така.

— Добре, какво правеше той?

— Просто стоеше там. Бяха му казали да ни чака.

— Добре, а вие какво знаехте за ситуацията, когато водещата кола пристигна на местопроизшествието?

— Знаехме само онова, което ни каза операторката. Че някой си Уолтър Елиът се обадил от къщата и съобщил, че вътре има двама мъртви. Застреляни.

— Бяхте ли получили такъв сигнал преди?

— Не.

— Бяхте ли уплашен, нервен или възбуден?

— Бих казал, че бях напрегнат, обаче иначе и двамата бяхме съвсем спокойни.

— Извадихте ли пистолета си, когато слязохте от колата?

— Да.

— Насочихте ли го към господин Елиът?

— Не, носех го отпуснат до крака си.

— Партньорът ви извади ли своя пистолет?

— Да, струва ми се.

— Насочи ли го към господин Елиът?

Харбър се поколеба. Обожавам прокурорските свидетели да се колебаят.

— Не си спомням. Всъщност не гледах него. Наблюдавах обвиняемия.

Кимнах, като че ли ми звучеше логично.

— Трябвало е да се подсигурите, нали така? Не сте познавали този човек. Знаели сте само, че вътре би трябвало да има два трупа.

— Точно така.

— В такъв случай ще бъде ли вярно да се каже, че сте се приближили предпазливо към господин Елиът?

— Така си беше.

— Кога прибрахте оръжието си?

— След като претърсихме района и се уверихме, че е чисто.

— Искате да кажете, че сте влезли вътре, уверили сте се, че двамата са убити и че вътре няма никой друг, така ли?

— Да.

— Добре, а през цялото това време господин Елиът с вас ли беше?

— Да, трябваше да дойде с нас, за да ни покаже къде са труповете.

— Беше ли арестуван?

— Не. Сам се съгласи да ни ги покаже.

— Но сте му сложили белезници, нали?

Харбър пак се поколеба. Плуваше в непознати води и сигурно си припомняше репликите, репетирани с Голанц или младата му помощничка.

— Той доброволно се съгласи да му сложим белезници. Обяснихме му, че не го арестуваме, но че ситуацията в къщата е критична и за собствената му сигурност, както и за нашата, е най-добре да го закопчам, докато обезопасим района.

— И той се съгласи.

— Да, съгласи се.

С периферното си зрение зърнах Елиът да клати глава. Надявах се и съдебните заседатели да са го видели.

— Ръцете му отзад ли бяха закопчани, или отпред?

— Отзад, съгласно правилника. Нямаме право да заключваме ръцете на субекта пред тялото му.

— Субект ли? Какво ще рече това?

— Субект е всеки, който е свързан с някакво разследване.

— Всеки, който е арестуван ли?

— Включително и ако е арестуван, да. Но господин Елиът не се намираше под арест.

— Разбирам, че сте новобранец, но колко често сте поставяли белезници на човек, който не е арестуван?

— Случвало се е. Не си спомням точно колко пъти.

Кимнах, като се надявах да е ясно, че не го правя, защото му вярвам.

— Вашият партньор свидетелства и вие потвърдихте, че господин Елиът на три пъти ви е казал, че не е виновен за убийствата във вилата. Нали така?

— Да.

— Вие чухте ли тези твърдения?

— Да, чух ги.

— Когато бяхте навън или когато бяхте вътре в къщата?

— Вътре, когато бяхме горе в спалнята.

— В такъв случай това означава, че господин Елиът, без да го питате, както казвате вие, е твърдял, че е невинен, докато е бил закопчан с ръце зад гърба и вие с партньора ви сте били с извадено оръжие, нали така?

Третото колебание.

— Да, струва ми се, че беше така.

— И казвате, че в този момент той не е бил арестуван.

— Не беше.

— Добре, какво се случи, след като господин Елиът ви заведе вътре при трупите и вие с партньора ви се уверихте, че във вилата няма никой друг?

— Изведохме господин Елиът пак навън, затворихме къщата и повикахме детективи, за да разследват убийството.

— Всичко това също ли е според правилника на шерифството?

— Да.

— Добре. Помощник-шериф Харбър, свалихте ли белезниците на господин Елиът, след като не е бил арестуван?

— Не, господин адвокат. Качихме господин Елиът на задната седалка на колата, а правилникът забранява да качваме субект в шерифска кола без белезници.

— Пак използвате думата „субект“. Сигурен ли сте, че господин Елиът не е бил арестуван?

— Сигурен съм. Не сме го арестували.

— Добре, колко време остана той на задната седалка?

— Приблизително половин час, докато чакахме групата от отдел „Убийства“.

— И какво се случи, когато пристигна групата?

— Когато дойдоха, следователите първо направиха оглед в къщата. После излязоха и задържаха господин Елиът. Искам да кажа, изкараха го от колата.

Моментално се възползвах от грешката му.

— Той задържан ли беше по това време?

— Не, сбърках. Той доброволно се съгласи да чака в колата и после, когато пристигнаха, те го изкараха навън.

— Искате да кажете, че доброволно се е съгласил да му поставите белезници и да го затворите на задната седалка на патрулката, така ли?

— Да.

— Ако искаше, можеше ли да отвори вратата и да излезе?

— Едва ли. Ключалките на задните врати не се отварят отвътре.

— Но е бил там доброволно.

— Да, така си беше.

Дори самият Харбър като че ли не вярваше на думите си. Лицето му стана още по-червено.

— Помощник-шериф Харбър, кога най-после свалихте белезниците на господин Елиът?

— Когато го изкараха от колата, детективите му свалиха белезниците и ги върнаха на партньора ми.

— Благодаря.

Кимнах, като че ли бях приключил, и прелистих няколко страници в бележника си, уж проверявам за случайно пропуснати въпроси. И както продължавах да гледам надолу, казах:

— А, помощник... Един последен въпрос. Според данните от комуникационния център първото повикване на спешния телефон е станало в един и пет. Господин Елиът е трябвало да се обади повторно след деветнайсет минути, за да се увери, че не са го забравили, и след четири минути най-после сте пристигнали вие с партньора ви. Общо двайсет и три минути до появата ви.

Сега вече вдигнах очи към него.

— Помощник-шериф Харбър, защо се забавихте да се отзовете на сигнал, който би трябвало да е приоритетен?

— Малибу е най-големият ни участък. Поне като площ. Трябваше да прекосим планината — идвахме от друг сигнал.

— Нямаше ли свободна патрулна кола по-близо?

— С партньора ми бяхме в алфата. Тя е роувър. Ние поемаме приоритетните сигнали и приехме това повикване, когато ни се обади от комуникационния център.

— Добре, помощник-шериф Харбър. Нямам повече въпроси.

Голанц се хвана на въдицата, която му бях хвърлил, и използва правото си на допълнителни въпроси, за да изясни дали Елиът наистина е бил арестуван. Опитва се да опровергае тази идея, тъй като тя можеше да потвърди теорията на защитата за тунелното зрение. Тъкмо това бях искал да си помисли, че целя, и успех. Голанц цели петнайсет минути разпитва Харбър, за да подчертае, че човекът, на когото двамата с партньора му са поставили белезници извън къщата, в която е било извършено двойно убийство, не е бил арестуван. Това противоречеше на здравия разум, ала прокурорът държеше на своето.

Когато Голанц свърши, съдията разпусна съда за следобедна почивка. Още щом съдебните заседатели напуснаха залата, чух някой да прошепва името ми. Обърнах се и видях Лорна — сочеше ми към дъното на съдебната зала. Погледнах и видях дъщеря ми и майка ѝ да седят на последния ред в галерията. Хейли плахо ми махна и аз ѝ се усмихнах.

39.

Срещнахме се в коридора пред залата на разстояние от групата репортери, скупчили се около главните участници в процеса. Хейли ме прегърна. Обзе ме невероятна радост, че е дошла. Седнахме на една свободна дървена пейка.

— Откога сте тук? — попитах. — Не ви забелязах.

— За съжаление не много отдавна — отвърна Маги. — Последният ѝ час днес беше физическо, така че реших да си взема свободен следобед, взех я рано и дойдохме. Видяхме по-голямата част от разпита на Харбър.

Преместих поглед от Маги към дъщеря ни, която седеше между нас. Приличаше на майка си — тъмна коса и очи, и кожа, която задържаше слънчевия тен до късно през зимата.

— Какво ще кажеш, Хей?

— Беше адски интересно. Задаваше му много въпроси. Той изглеждаше като че ли ще побеснее.

— Не се безпокой, ще го преживее.

Вдигнах очи над главата ѝ и намигнах на бившата си жена.

— Мики?

Обърнах се и видях Макавой от „Таймс“. Беше се приближил с бележник и химикалка в ръка.

— Не сега.

— Само няколко бързи...

— Казах ти: не сега. Остави ме на мира.

Репортерът се обърна и се отдалечи към една от групите около Голанц.

— Кой е този? — попита Хейли.

— Журналист от един вестник. Ще поговоря с него по-късно.

— Мама каза, че днес имало голяма статия за теб.

— Всъщност не е за мен. За делото е. Затова се надявах да видиш част от него.

Отново погледнах бившата си съпруга и ѝ кимнах благодарно. Тя се беше дистанцирала от гнева си към мен и бе поставила дъщеря ни

на първо място. Ако не друго, винаги можех да разчитам на нея за това.

— Ще се връщаш ли вътре? — попита Хейли.

— Да. Това е само кратка почивка, за да могат хората да си вземат нещо за пиене или да отидат до тоалетната. Имаме още едно заседание и после всички си отиват вкъщи. Ще продължим утре сутринта.

Тя кимна и обърна глава към вратата на залата. Проследих погледа ѝ и видях, че хората започват да влизат.

— Хм, тате? А онзи човек убил ли ги е?

Погледнах Маги и тя сви рамене, сякаш искаше да каже: „Не съм я карала да ти зададе точно този въпрос“.

— Виж, миличка, това не ни е известно. Обвиняват го в убийство, да. И много хора смятат, че го е извършил. Но нищо не е доказано и целта на този процес е да определим дали е така. Спомняш ли си какво ти обяснявах?

— Да.

— Това семейството ти ли е, Мик?

Обърнах се и се вцепених, когато срещнах очите на Уолтър Елиът. Усмихваше се топло и очакваше да го представя. Явно си нямаше представа коя е Маги Страшната.

— Хм... Уолтър, това е дъщеря ми Хейли, а това е майка ѝ, Маги Макфърсън.

— Здравейте — срамежливо поздрави Хейли.

Маги кимна и го погледна неловко.

Уолтър допусна грешката да ѝ подаде ръка. Не можех да си представя, че е възможно някой да се държи по-сковано. Тя я стисна за част от секундата, после бързо отдръпна ръка. Когато Елиът понечи да се ръкува и с Хейли, Маги буквално подскочи, прегърна дъщеря си през раменете и я вдигна от пейката.

— Дай да изтичаме до тоалетната, преди заседанието да е започнало.

И затегли Хейли към тоалетните. Уолтър ги проследи с поглед, после се обърна към мен, все още протегнал ръка във въздуха. Станах.

— Съжалявам, бившата ми жена е прокурорка.

Той повдигна вежди.

— А, май разбирам защо е бившата ти жена.

Кимнах само с цел да го накарам да се почувства по-добре. Казах му да влиза в залата и че скоро ще ида при него.

Тръгнах към тоалетните и пресрещнах Маги и Хейли, когато излязоха в коридора.

— Мисля да се прибираме вкъщи — каза Маги.

— Наистина ли?

— Тя има много домашни и смятам, че видя достатъчно за днес.

Можех да възразя, но премълчах.

— Добре. Благодаря ти, че дойде, Хейли. Това означава много за мен.

Наведох се и я целунах по косата, после я прегърнах. Само в такива моменти с дъщеря ми успях да преодолеея пропастта, която бях отворил в живота си. Почувствах се свързан с нещо важно. Погледнах Маги.

— Благодаря, че я доведе.

Тя кимна и каза:

— Много добре се справяш.

— Благодаря.

Маги сви рамене и си позволи лекичко да се усмихне. Кое то си беше направо много мило.

Наблюдавах ги, докато се отдалечаваха към асансьорите. Знаех, че тяхното „вкъщи“ не е моят дом, и се питах как съм успял толкова жестоко да прецакам живота си.

— Хейли! — извиках след тях.

Дъщеря ми се обърна.

— До сряда. На палачинки!

Тя се усмихна. Бившата ми жена също се усмихна. Докато се обръщах към съдебната зала, вирнах показалец и казах:

— И ти можеш да дойдеш.

— Ще видим — отвърна Маги.

„Ще видим“. Тези две думи сякаш ми казваха всичко.

40.

Най-важният свидетел на обвинението във всеки процес за убийство задължително е главният следовател. Тъй като няма оцелели жертви, които да разкажат на съдебните заседатели какво им се е случило, той трябва да обясни как е протекло следствието и да говори от името на мъртвите. Главният следовател удря с чука. В смисъл — поставя всичко на мястото му, прави го ясно и внушава на заседателите съчувствие.

Неговата задача е да им „продаде“ доказателствата на обвинението и като при всяка размяна или сделка, често търговецът е не по-малко важен от продаваната стока. Най-добрите ченгета от отдел „Убийства“ са най-способните продавачи. Виждал съм сурови мъже като Хари Бош на свидетелската скамейка да проливат сълза, когато описват последните мигове, прекарани на този свят от жертва на убийство.

След края на следобедната почивка Голанц призова на свидетелемската скамейка главния следовател. Гениален ход и майсторско планиране. Джон Кайндър щеше да остане в центъра на вниманието до края на последното заседание за днес и съдебните заседатели щяха да се разотидат по домовете си, за да разсъждават над думите му на вечеря и до късно вечерта. И аз с нищо не можех да попреча на това.

Кайндър беше едър приветлив чернокож мъж и говореше с бащински баритон. Взе със себе си на свидетелската скамейка дебела папка и когато правеше справки с нея, си слагаше очила за четене, смъкнати на върха на носа му. Между отделните въпроси поглеждаше над рамките Голанц или съдебните заседатели. Очите му изглеждаха спокойни, добри, будни и мъдри. Накратко — единственият свидетел, за когото нямаше противодействие.

Насочван от точните въпроси на Голанц и с помощта на серия увеличени снимки, чието разглеждане не бях успял да осуеят с аргумента, че внушават предубеденост, Кайндър показва на съдебните заседатели местопрестъплението и им обясни какво означават веществените доказателства за следствената група. Чисто клинично и

методично изложение, ала крайно интересно. С дълбокия си авторитетен глас детективът приличаше на професор, преподаващ курс по „Въведение в разследването на убийства“ на всички присъстващи в залата.

Когато можех, тук-там повдигах възражения в опит да наруша ритъма Голанц — Кайндър, но като цяло трябваше да търпя и да чакам. По някое време получих есемес от галерията и съдържанието му не ми помогна да се успокоя.

Фарвър: Направо се влюбиха в него! Нищо ли не можеш да направиш?

Без да се обърна, за да погледна Фарвър, просто поклатих глава, вперил очи в дисплея под масата на защитата.

После погледнах към клиента си и ми се стори, че той почти не обръща внимание на свидетелските показания на Кайндър. Водеше си записки в бележника, само че те не се отнасяха нито за процеса, нито за делото му. Видях много цифри и подчертаното заглавие „Разпространение в чужбина“. Наведох се към него и му прошепнах:

— Този свидетел направо ни съсипва. Просто в случай, че те интересува.

Устните му се извиха в мрачна усмивка.

— Аз пък мисля, че се справяме добре. Днес ти е страхотен ден.

Поклатих глава и се обърнах, за да продължа да слушам показанията. Клиентът ми не се вълнуваше от истината за положението, в което се намираше. Отлично познаваше моята стратегия за процеса и знаеше, че пистолетът ми е зареден със сребърен куршум. Но нищо в един съдебен процес не е сто процента сигурно. Ето защо огромното мнозинство от делата се урежда със сделка преди процеса. Никой не иска да рискува. Залозите са прекалено високи. А процесът за убийство е възможно най-големият риск.

Но още от първия ден Уолтър Елиът сякаш не можеше да го проумее. Просто продължаваше да си върши работата, да произвежда филми и да ги разпространява в чужбина, и като че ли смяташе, че категорично ще го оправдаят. И на мен ми се струваше, че доказателствата ми са непробиваеми, ала не можех да се похваля със същата увереност.

След като подробно разгледа с Кайндър основните елементи от проучването на местопрестъплението, Голанц продължи с показания, насочени към Елиът и контактите между него и следователите.

— Вие свидетелствахте, че обвиняемият е останал в патрулната кола на шериф Мъри, докато сте правили първоначалния оглед на местопрестъплението и сте се запознавали с обстановката, нали така?

— Да, точно така.

— Кога за пръв път разговаряхте с Уолтър Елиът?

Кайндър погледна някакъв документ в папката и отговори:

— Приблизително в два и половина излязох от къщата, след като приключих първоначалния оглед на местопрестъплението, и помолих шерифите да изведат господин Елиът от колата.

— И какво направихте после?

— Казах на единия шериф да му свали белезниците, защото не смятах, че са необходими повече. По това време там вече имаше доста шерифи и следователи и мястото до голяма степен беше обезопасено.

— А в този момент господин Елиът намираще ли се под арест?

— Не, и аз му го обясних. Казах му, че момчетата, шерифите де, са взели всички възможни предпазни мерки, докато видят какво е положението. Господин Елиът отговори, че разбира. Попитах го дали иска да продължава да ни съдейства и да покаже къщата на моята група и той каза, че е готов да го направи.

— И вие го заведохте във вилата, така ли?

— Да. Първо го накарахме да си обуе калцуни, за да не замърси нещо, и после влязохме вътре. Помолих господин Елиът да мине по същия път, по който твърдеше, че е дошъл на идване, когато открил трупове.

Отбелязах си, че калцуните са малко закъснели, тъй като шерифите вече бяха вкарали Елиът във вилата. Щях да задам този въпрос на Кайндър, когато дойдеше моят ред.

— Имаше ли нещо необичайно в пътя, по който твърдеше, че е минал, нещо непоследователно в разказа му?

Възразих срещу въпроса с аргумента, че е прекалено неясен. Съдията се съгласи. Голанц просто използва други думи и постави въпроса по-конкретно.

— Къде ви заведе господин Елиът, детектив Кайндър?

— Влязохме вътре и направо се качихме по стълбището в спалнята. Той ни каза, че на идване бил направил точно така. Открил телата и се обадил на спешния телефон от апарата до леглото. Операторката го помолила да излезе от къщата и да застане отпред и той го направил.

— Това стори ли ви се необичайно или непоследователно?

— Ами, първо ми се стори странно, че е влязъл и направо се е качил в спалнята, без да огледа първия етаж. Освен това не се съгласуваше с разказа му, когато излязохме навън. Той ни посочи колата на жена си, която беше паркирана на кръглата отбивка отпред, и каза, че така бил разбрал, че не е сама. Попитах го какво има предвид и господин Елиът обясни, че била паркирала отпред, за да можел Йохан Рилц, втората жертва, да използва единственото място в гаража. Били складирали там разни мебели и друг багаж и имало само едно място. Каза, че немецът бил скрил поршето си там и затова жена му трябвало да паркира навън.

— И вие какъв извод си направихте?

— Ами, че ни лъже. Той ни каза, че не бил ходил никъде другаде в къщата, че направо се качил в спалнята. Но ми беше пределно ясно, че е погледнал в гаража и е видял поршето на втората жертва.

Голанц изразително кимна от катедрата, за да подчертае, че Елиът е лъгал. Знаех, че ще мога да го опровергая, когато дойде моят ред да разпитам свидетеля, обаче щях да получа такава възможност едва на другия ден, след като това убеждение е попивало в умовете на съдебните заседатели почти двацет и четири часа.

— Какво се случи после? — продължи прокурорът.

— Ами, в къщата оставаше да се свърши още много работа. Затова пратих двама души от групата ми да закарат господин Елиът в участъка в Малибу, където можеше да чака на спокойствие.

— Той вече беше ли арестуван?

— Не, аз повторно му обясних, че трябва да разговаряме с него и че ако все още е готов да ни съдейства, ще го отведем в стая за разпити в участъка. Казах му, че ще отида там колкото може по-скоро. И той отново се съгласи.

— Кой го закара?

— Следователите Джошуа и Тоулс, със своята кола.

— Защо не са започнали да го разпитват още с пристигането си в участъка в Малибу?

— Защото исках преди да започнем разговора да знаем повече за него и местопрестъплението. Понякога получаваш само един шанс, даже със свидетел, който е готов да съдейства на следствието.

— Използвахте думата „свидетел“. Господин Елиът не беше ли вече заподозрян?

Това беше игра на котка и мишка с истината. Какъвто и отговор да дадеше Кайндър, всички в съдебната зала разбираха, че са взели Елиът на мушка.

— Е, до известна степен абсолютно всеки е заподозрян — отвърна детективът. — В такава ситуация подозираш всички. Но по онова време аз не знаех много за жертвите, не знаех много за господин Елиът и не знаех точно с какво си имаме работа. Затова все още го смятах по-скоро за изключително важен свидетел. Той беше открил труповите и познаваше жертвите. Можеше да ни помогне.

— И затова сте го пратили в участъка в Малибу, докато вие сте се захванали на работа на местопрестъплението. Какво точно вършехте там?

— Моята работа беше да контролирам документирането на местопрестъплението и събирането на веществени доказателства в къщата. Освен това проверихме телефоните и компютрите, потвърдихме самоличността на замесените страни и ги проучихме.

— И какво открихте?

— Че нито Миди, нито Уолтър Елиът са имали криминално досие, нито законно регистрирано оръжие. Другата жертва, Йохан Рилц, се оказа германски гражданин и също, изглежда, нямаше криминално досие и регистрирано оръжие. Господин Елиът ръководел студио и бил много известен в киноиндустрията.

— Някой от следствената ви група подготви ли заповед за обиск по този случай?

— Да. Действахме изключително предпазливо. Подготвихме няколко заповеди за обиск и ги пратихме на съдия да ги подпише, за да можем да продължим разследването и да се насочваме накъдето се наложи.

— Необичайно ли е да се предприемат такива стъпки?

— Може би. Съдът дава голяма свобода на органите на реда при събиране на веществени доказателства. Но ние решихме да положим малко повече усилия, заради замесените страни. Извадихме заповеди за обиск, въпреки че можеше и да не ни потрябват.

— За какво конкретно се отнасяха тези заповеди?

— За къщата на Елиът и за трите коли — на господин Елиът, на госпожа Елиът и поршето в гаража. Освен това извадихме заповед, която ни позволяваше да направим натривки на ръцете и дрехите на господин Елиът, за да установим дали е стрелял с огнестрелно оръжие през последните няколко часа.

Прокурорът продължи да води Кайндър по етапите от следствието, докато не приключи с местопрестъплението и не стигна до разговорите с Елиът в участъка в Малибу. Това наложи показването на запис от първия разговор. Бях го гледал няколко пъти по време на подготовката си за процеса и знаех, че не е нищо особено от гледна точка на съдържанието на онова, което клиентът ми беше казал на Кайндър и неговия партньор Роланд Ериксън. В този запис най-важно за обвинението беше поведението на Елиът. Нямаше вид на човек, който преди малко е открил голото тяло на мъртвата си жена с дупка от куршум в средата на лицето и още две в гърдите. Изглеждаше спокоен като летен залез и в очите на съдебните заседатели това можеше да го направи хладнокръвен убиец.

Пред ложата поставиха видеоекран и Голанц пусна записа, като често спираше, за да задава въпроси на Кайндър, и после пак продължаваше. Записаният разговор траеше десет минути и представляваше просто упражнение, с което следователите фиксираха версията на Елиът. Нямаше трудни въпроси. Питаха клиента ми най-общо какво е направил и кога. Накрая Кайндър му показва заповед за обиск и му обясни, че тя дава право на шерифското управление да направи барутни натривки на дланите, ръцете и облеклото му.

Елиът леко се усмихна и отговори:

— Моля, господа. Правете каквото трябва.

Голанц погледна часовника на задната стена на залата и с дистанционното управление замрази усмивчицата на Елиът на видеоекрана. Това беше образът, който искаше да запомнят съдебните заседатели. Искаше, докато се влачат с мъчителния трафик в пет часа,

да си мислят за тази усмивка, която сякаш казваше: „Хванете ме, ако можете“.

— Ваша чест — обърна се той към Стантън. — Мисля, че е най-добре да приключим за днес. Оттук нататък ще продължа в нова насока с шериф Кайндър и може би е по-уместно да започнем с това утре сутрин.

Съдията се съгласи и разпусна съда, като напомни на съдебните заседатели да избягват всякакви репортажи за процеса.

Останах на масата на защитата и изпратих с поглед заседателите, които се изнизваха в стаята за обсъждания. Бях сигурен, че обвинението е спечелило първия ден, ала това се очакваше. И ние щяхме да получим своя шанс. Погледнах клиента си.

— Какво ще правиш довечера, Уолтър?

— Скромна вечеря с приятели. Поканили са Доминик Дън. После ще гледам първия вариант на един филм, който прави студиото ми. Джони Деп играе ролята на детектив.

— Е, обади се на приятелите си и на Джони и отмени ангажиментите си. Ще вечеряш с мен. Имаме работа.

— Не разбирам.

— Естествено, че разбираш. Отбягваш ме от самото начало на процеса. Досега това ме устройваше, понеже не исках да знам онова, което няма нужда да знам. Сега е друго. Процесът вече започна, мина фазата, когато бях длъжен да предавам всички доказателствени материали, и сега трябва да знам. Всичко, Уолтър. Тъй че тази вечер ще поговорим, иначе утре сутрин ще ти се наложи да си търсиш друг адвокат.

Лицето му се напрегна от едва сдържан гняв. И в този момент осъзнах, че той може да е убиецът или поне да е поръчал убийството на друг.

— Няма да посмееш — изсъска Елиът.

— Ами пробвай.

Известно време се гледахме втренчено. Накрая нещо в лицето му се отпусна.

— Обади се на приятелите си — казах. — Ще отидем с моята кола.

41.

Тъй като аз бях настоял за срещата, Елиът настоя да избере мястото. Само с един трийсетсекунден разговор ни уреди уединено сепаре в „Рибната скара“ до хотел Билтмор и когато пристигнахме, мартинито вече го чакаше на масата. След като се настанихме, помолих за бутилка минерална вода и резенчета лимон.

Седях срещу продуцента и го гледах как чете менюто с прясна риба. Бях искал колкото може по-дълго да остана на тъмно за Уолтър Елиът. Обикновено колкото по-малко знаеш за клиента си, толкова по-добре го защитаваши. Ала вече бяхме отминали тази фаза.

— Нали каза, че ще имаме работна вечеря — без да откъсва очи от менюто, рече Елиът. — Няма ли да хвърлиш един поглед?

— Ще си поръчам същото като теб, Уолтър.

Той остави менюто настрани и ме погледна.

— Филе от морски език.

— Звучи добре.

Моят клиент махна с ръка на келнера, който стоеше наблизко, но се боеше да застане до масата. Поръча и за двамата, плюс бутилка шардоне, и напомни на сервитъора за минералната ми вода с лимон. После сплете пръсти над покривката и ме погледна очаквателно.

— Можех да вечерям с Доминик Дън. Дано това тука си струва.

— Определено ще си струва, Уолтър. Защото сега ще престанеш да криеш от мен. Ще ми кажеш цялата истина. Истинската история. Разбираш ли, ако знам каквото знаеш и ти, обвинението няма да успее да ме надиграе. Ще съм наясно какви ходове планира Голанц още преди да ги е направил.

Елиът кимна, сякаш се съгласяваше, че е време да достави стоката.

— Не съм убил жена си, нито нейния нацистки любовник. Повтарям ти го още от първия ден.

Поклатих глава.

— Това не е достатъчно. Казах, че искам цялата история. Искam да знам какво всъщност се е случило, Уолтър. Искam да знам какво

става, иначе се разкарвам.

— Не бъди смешен. Никой съдия няма да ти позволи да напуснеш по средата на процеса.

— Готов ли си да заложиш свободата си на тази карта, Уолтър? Ако искам да се избавя от това дело, ще намеря начин да го направя.

Той се поколеба и впери поглед в мен.

— Трябва да внимаваш с онова, което искаш. Може да е опасно.

— Ще рискувам.

— Обаче аз не съм сигурен, че мога.

Наведох се към него.

— Какво значи това, Уолтър? Какво става? Аз съм твой адвокат. Можеш да ми кажеш какво си направил и никой няма да узнае.

Преди да успее да отговори, келнерът донесе бутилка минерална вода от Европа и огромна чиния с лимонови резенчета. Щяха да стигнат за всички в ресторанта. Елиът го изчака да ми напълни чашата и да се отдалечи.

— Става това, че си нает да ме защитаваш пред съдебните заседатели. По мое мнение засега се справяш отлично и подготовката ти за защитната фаза е на най-високо ниво. И всичко това — само за две седмици. Изумително!

— Стига глупости!

Казах го прекалено високо. Елиът се огледа и гневно стрелна с очи една жена на съседна маса, която беше чула възклицанието ми.

— Говори по-тихо. Отношенията между клиент и адвокат трябва да си останат на тази маса.

Погледнах го. Усмиваше се, но знаех, че ми напомня и за нещо, в което вече го бях уверил — че казаното си остава между нас. Дали това предполагаше, че най-после е готов да говори? Изиграх единствения си коз.

— Разкажи ми за подкупа, който е дал Джери Винсънт.

Отначало зърнах в очите му мимолетен шок. Мястото му зае многозначително изражение, сякаш колелцата вътре са се завъртели и е събрал две и две. После ми се стори, че виждам кратък проблясък на съжаление. Щеше ми се до мен да седеше Джули Фарвър. Тя можеше да проникне в мислите му по-добре от мен.

— Това е изключително опасна информация — каза той. — Откъде я получи?

Очевидно не можех да разкрия на клиента си, че съм я получил от полицейски детектив, с когото в момента си сътруднича.

— Да речем, че тя си вървеше с делото, Уолтър. Имам целия архив на Винсънт, включително счетоводните му книги. Не беше трудно да установя, че е пренасочил сто хиляди от твоя аванс към неизвестна трета страна. Заради подкупа ли са го убили?

Стиснал с два пръста изящното столче на чашата си с мартини, Елиът я вдигна и я изпи на един дъх. Кимна на някого над рамото ми. Искаше още една. После ме погледна.

— Спокойно мога да кажа, че до смъртта на Джери Винсънт се стигна по стечение на обстоятелствата.

— Не се ебавам с теб, Уолтър. Трябва да знам — за да защитавам не само теб, но и себе си.

Той остави празната чаша отстрани и след две секунди някой я отнесе. Елиът кимна, сякаш беше съгласен с мен.

— Струва ми се, че ти вече си открил причината за смъртта му. През цялото време беше в делото. Даже ми я спомена.

— Не разбирам. Какво съм ти споменал?

— Той се готвеше да отложи процеса — нетърпеливо отвърна Елиът. — И беше убит, преди да успее да подаде искането.

Опитах се да подредя пъзела, ала не разполагах с достатъчно елементи.

— Не разбирам, Уолтър. Искал е да отложи процеса и затова е бил убит, така ли? Защо?

Клиентът ми се наведе към мен и почти зашепна:

— Добре, ти сам ме попита. Ще ти кажа. Но после недей да обвиняваш мен, когато ти се прииска да не знаеш. Да, имаше подкуп. Той го даде и всичко си беше наред. Насрочиха процеса и само трябваше да се подготвим за него. Трябваше да спазим графика. Без никакво отлагане. Само че той си промени мнението и реши да внесе искане за отлагане.

— Защо?

— Не знам. Струва ми се, смяташе, че може да спечели делото и без подкупа.

Елиът явно не знаеше за телефонните обаждания от ФБР. В противен случай сега беше моментът да го спомене. Очевидният

интерес на Бюрото към Винсънт бе напълно основателна причина за отлагане на съдебен процес, за който е бил даден подкуп.

— Значи е бил убит заради отлагането на процеса, така ли?

— Така предполагам, да.

— Ти ли го уби, Уолтър?

— Аз не съм убиец.

— Пратил си му наемен убиец.

Елиът уморено поклати глава.

— Нито пращам наемни убийци.

Към сепарето се приближи келнер с поднос и количка и двамата се отдръпнахме на столовете си, за да му дадем възможност да си свърши работата. Той обезкости рибата, приготви порциите ни и ни ги сервира с две канички сос бър блан. После постави пред Елиът ново мартини и две винени чаши. Отпуши поръчаната от клиента ми бутилка и го попита дали желае да опита виното. Продуцентът поклати глава и му нареди да се махне.

— Добре — казах, когато останахме сами. — Да се върнем към подкупа. Кой беше подкупен?

Елиът преполови новото си мартини на една глътка.

— Това би трябвало да е очевидно, ако се замислиш.

— Значи съм глупак. Помогни ми.

— Процес, който не бива да се отлага. Защо?

Продължавах да се вирам в него, но вече без да го гледам. Потънах в себе си и се съсредоточих върху гатанката. Отмятах възможностите — съдията, прокурорът, ченгетата, свидетелите, съдебните заседатели... Осъзнах, че подкупът и неподлежащият на отлагане процес се пресичат в една-единствена точка. Ако отложеха процеса за друга дата, щеше да се промени една-единствена величина. Съдията, прокурорът и всички свидетели щяха да останат същите, независимо за кога е насрочено началото му. Но списъкът на потенциалните съдебни заседатели се сменяше всяка седмица.

— Някой от съдебните заседатели е твой човек.

Елиът не реагира. Остави ме да до проуча откритието си и аз го направих. Мислите ми обходиха лицата в ложата. Два реда с по шест места. Спрях на заседател номер седем.

— Номер седем. Ти искаше да бъде избран. Знаел си. Кой е той?

Клиентът ми леко кимна и ми отправи онази своя усмивчица. И преспокойно лапна хапка от рибата, преди да отговори на въпроса ми, сякаш си приказвахме за шансовете на Лейкърс да стигнат до плейофите, а не за манипулиране на процес за убийство.

— Нямам представа кой е и изобщо не ми трябва да знам. Но е наш човек. Казаха ни, че номер седем ще е наш човек. Неговата работа е да убеждава. Когато се стигне до обсъждането, той ще насочи мненията в наша полза. Със защитата, която разработи Винсънт и която ти прилагаш в действие, сигурно ще им е нужен съвсем слаб тласък. Сигурен съм, че ще получим оправдателна присъда. Но той най-малкото няма да отстъпи от позицията си и ако се стигне до преиграване, просто пак ще започнем отначало. Никога няма да ме осъдят, Мики. Никога.

Отблъснах чинията си настрани. Не можех да ям.

— Стига гатанки, Уолтър. Разкажи ми как се стигна дотам. Разкажи ми от самото начало.

— От самото начало ли?

— От самото начало.

Елиът се засмя на тази мисъл и си наля чаша вино. Един сервитьор се хвърли да поеме тази операция от него, но моят клиент му махна с бутилката в ръка да се отдалечи.

— Това е дълга история, Мики. Искаш ли глътка вино, докато я слушаш?

И наведе гърлото на бутилката над празната ми чаша. Изкушавах се, но поклатих глава.

— Не, Уолтър, не пия.

— Не съм сигурен, че мога да имам доверие на човек, който не пие поне от време на време.

— Аз съм твой адвокат. Можеш да ми имаш доверие.

— Имах доверие и на предишния, а я виж какво се случи с него!

— Не ме заплашвай, Уолтър. Просто ми разкажи историята.

Той отпи голяма глътка и остави чашата си на масата прекалено рязко. После се огледа, за да види дали някой в ресторанта е забелязал. Стори ми се, че всичко това е театър. Всъщност проверяваше дали не ни наблюдават. Обходих своето зрително поле, доколкото можех, без да го правя очевидно. Не видях Бош, нито друг, когото да определя като ченге.

Елиът започна разказа си.

— Когато пристигнеш в Холивуд, няма значение кой си и откъде идваш, стига да носиш едно нещо в джоба си.

— Пари.

— Точно така. Преди двайсет и пет години пристигнах тук и имах пари. Отначало ги вложих в няколко филма, а после и в едно загубено студио, което никой не ебаваше за нищо. И го направих конкурентоспособно. Още пет години и вече няма да приказват за Голямата четворка. А за Голямата петорка. Арчуей ще се нареди до Парамаунт, Уорнърс и останалите.

Не очаквах, че ще се връщаме чак двайсет и пет години назад.

— Добре, Уолтър, всичко това за успеха ти ми е ясно. Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че парите не бяха мои. Когато пристигнах тук, не носех собствените си пари.

— Нали фамилията ти притежавала фосфатна мина или спедиторска компания във Флорида?

Той кимна.

— Вярно е, но зависи какво разбираш под „фамилия“.

Осени ме със закъснение.

— За мафията ли говориш, Уолтър?

— Говоря за една организация с огромен оборот във Флорида, която се нуждаеше от законен бизнес, за да изпира печалбите си, и подставени лица, които да ръководят видовете бизнес. Аз бях счетоводител. Бях едно от тези подставени лица.

Вече лесно можех да до наредя пъзела. Флорида преди двайсет и пет години. Зенитът на безпрепятствения приток на кокаин и пари.

— Пратиха ме на запад — продължи Елиът. — Имах легенда и куфари, пълни с пари. И обичах киното. Биваше ме да избирам филмите и да ги произвеждам. Поех Арчуей и го превърнах в компания за милиарди долари. И после жена ми...

Изражението му стана тъжно.

— На сутринта след дванайсетата ни годишнина, когато брачният договор тъкмо я беше направил моя съсобственичка, тя ми каза, че ме напускала. Щяла да поиска развод.

Кимнах. Разбихах. Брачният договор даваше на Мици Елиът половината от акциите на Уолтър Елиът в Арчуей Студиос. Само че

той беше подставено лице. Акциите му всъщност принадлежаха на организацията, а тя не беше от онези организации, които ще допуснат половината им инвестиции да си излязат през вратата в пола.

— Опитах се да я разубедя. Не искаше да ме чуе. Беше влюбена в онова нацистко копеле и си мислеше, че той ще я защити.

— Организацията е наела убиец.

Почувствах се адски странно да произнеса тези думи. Огледах се и обходих ресторанта с очи.

— Не се предполагаше, че точно тогава ще отида във вилата — каза Елиът. — Съобщиха ми да стоя надалеч, да си осигуря непоклатимо алиби.

— Тогава защо отиде?

Той ме погледна в очите.

— Защото още я обичах. Не знам защо. Желаех я. Бях готов да се боря за нея. Отидох, за да се опитам да го предотвратя, навярно да се превърна в героя, да спася положението и да си я върна. Не знам. Нямах план. Просто не исках да се случи. Затова отидох там... но беше късно. Когато стигнах, и двамата бяха мъртви. Ужасно...

Елиът се взираше в спомена, може би виждаше сцената в спалнята в Малибу. Сведох очи към бялата покривка. Адвокатът никога не очаква клиентът да му каже цялата истина. Части от нея, да. Но никога студената, суровата и абсолютна истина. Трябваше да имам предвид, че продуцентът е пропуснал отделни моменти. Но и онова, което ми беше казал, ми стигаше засега. Идваше ред да поговорим за подкупа.

— И после е дошъл Джери Винсът — подказах му.

— Да.

— Разкажи ми за подкупа.

— Няма много за разказване. Фирменият ми адвокат ме свърза с Джери и всичко вървеше нормално. Договорихме се за хонорара и после той дойде при мен, това беше в началото, някъде преди пет месеца, и каза, че към него се обърнал някой, който можел да пробута наш човек за съдебен заседател. Каквото и да се случело, той твърдо щял да държи за оправдателна присъда, но и щял да работи в полза на защитата по време на обсъждането. Щял да е сладкодумец, опитен в убеждаването — а бе изпечен мошеник. Обаче имаше една уловка.

Щом задействахме тази схема, трябваше да започнем по график, за да може този човек да попадне като съдебен заседател на моя процес.

— И вие сте приели предложението.

— Да. Това беше преди пет месеца. По онова време нямаше никаква сериозна защита. Не бях убил жена си, но шансовете като че ли не бяха на моя страна. Нямаше сребърен куршум... и ме беше страх. Бях невинен, обаче виждах, че ще ме осъдят. Затова приехме предложението.

— Колко?

— Сто хиляди в аванс. Както сам си установил, Джери ги изплати чрез своите хонорари. Разду възнаграждението си, аз му платих и после той плати за съдебния заседател. Ако при обсъждането съдебните заседатели не стигнеха до единодушно решение, щях да дам още сто бона, а за оправдателна присъда щяха да са двеста и петдесет. Джери ми каза, че тези хора го били правили и по-рано.

— Подставен съдебен състав ли имаш предвид?

— Да, така се изрази той.

Помислих си, че от ФБР може да са надушили за предишните машинации и затова да са потърсили Винсът.

— Джери ли е бил адвокат и в предишните случаи?

— Той не ми каза и аз не съм го питал.

— Някога да ти е споменавал, че ФБР души около твоето дело?

Елиът се отдръпна, сякаш току-що съм казал нещо отвратително.

— Не. Това вярно ли е?

Изглеждаше уплашен.

— Не знам, Уолтър. Просто ти задавам въпроси. Но Джери ти е казал, че ще отложи процеса, нали?

Клиентът ми кимна.

— Да. Онзи понеделник. Каза, че нямало нужда от нашия човек. Той имал сребърния куршум и щял да спечели процеса сам.

— И затова са го убили.

— Това трябва да е. Такива хора едва ли ще ти позволят да си промениш намеренията и да им извъртиш номер.

— Какви хора? Организацията ли?

— Не знам. Просто такива хора. Който и да върши такива неща.

— Казвал ли си на някого, че Джери ще отложи процеса?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен.

— Тогава на кого е казал Джери?

— Няма откъде да знам.

— Е, с кого е сключил сделка Джери? Кого е подкупил?

— И това не знам. Той не искаше да ми каже. Щяло да е по-добре да не знам имена. Същото, в каквото те убеждавах и аз.

Вече беше малко късно за това. Трябваше да стигна до края и да остана сам, за да помисля. Погледнах недокоснатата риба в чинията си и се зачудих дали да я занеса на Патрик, или някой в ресторантската кухня ще я изяде.

— Знаеш ли, не искам да те подлагам на още по-голям стрес, но ако ме осъдят, съм мъртъв — каза Елиът.

Погледнах го.

— Организацията ли?

Той кимна.

— Ако приберат някого, той се превръща в проблем. Обикновено го очистват още преди да стигне до съда. Не рискуват да се опита да сключи сделка. Обаче аз все още контролирам парите им, нали разбираш. Ако ме очистят, ще изгубят всичко. Арчудей, недвижимите имоти, абсолютно всичко. Затова чакат и наблюдават. Ако ми се размине, пак продължаваме постарому и всичко е наред. Ако ме осъдят, вече се превръщам в прекалено сериозен проблем и няма да изкарам и две нощи в затвора. Ще се доберат до мен и там.

Винаги е добре да знаеш точно какви са залозите, но навярно бих могъл да мина и без да ми ги напомня.

— Става дума за по-висша власт — продължи Елиът. — Тя надхвърля неща като адвокатската тайна. Това, което ти казах тази вечер, не бива да излиза извън тази маса. Нито в съда, нито никъде другаде. Това, което ти казах тази вечер, може да те унищожи за нула време. Също като Джери. Запомни го.

Говореше делово и когато свърши, спокойно си допи виното. Но заплахата се съдържаше във всяка негова дума. Нямах начин да го забравя.

Той махна с ръка на един сервитьор и поиска сметката.

42.

Добре, че клиентът ми обичаше да пие мартини преди вечерята, а шардонето с нея. Не бях сигурен, че щях да изкопча от него всичко това, ако алкохолът не го беше накарал да се отпусне и да си развърже езика. Само че не исках да рискувам да го спре пътна полиция точно по време на процеса и настоях да не шофира. Той обаче заяви, че не можел да остави през нощта майбах за четиристотин хиляди долара в някакъв неохраняем гараж в центъра. Затова накарах Патрик да ни закара до колата и седнах зад волана. Патрик ни следваше.

— Тази кола струва четиристотин бона, така ли? — попитах. — Направо ме е страх да я карам.

— Всъщност е малко по-евтина.

— Да, добре, а имаш ли нещо друго? Когато ти казах да не пътуваш с лимузината, не очаквах да се появиш с такъв звяр на процеса, на който те съдят за убийство. Само си помисли какво впечатление правиш, Уолтър. Не изглежда добре. Спомняш ли си какво ми каза, когато се запознахме? Че трябва да спечелиш и извън съдебната зала. Такава кола не ти помага да го направиш.

— Другата ми кола е порше. Карера GT.

— Страхотно. Колко струва?

— Повече от тази.

— Знаеш ли какво, защо не вземеш един от моите линкълни? Даже имам един с регистрационен номер NT GLTY^[5]. Можеш да го покараш известно време.

— Няма нужда. Мога да взема назаем един приличен скромнен мерцедес. Това става ли?

— Идеално. Уолтър, въпреки всичко, което ми каза тази вечер, ще направя всичко възможно за теб. Мисля, че шансовете ни са добри.

— Значи ми вярваш, че съм невинен?

Поколебах се.

— Вярвам, че не си застрелял жена си и Рилц. Не съм сигурен, че това те прави невинен, но да го кажем по следния начин: не смятам, че

си виновен по обвиненията, които ти повдигат. А повече не ми е нужно.

Той кимна.

— Може би и аз не мога да искам повече. Благодаря ти, Мики.

След това почти не разговаряхме. Съсредоточих се върху това да не съсия колата, която струваше повече от къщите на повечето хора.

Елиът живееше в Бевърли Хилс, в имение в равнината на юг от Сънсет Булевард. Натисна един бутон на тавана на колата и отвори стоманения портал. Патрик влезе след нас с линкълна. Слязохме и аз подадох на Елиът ключовете. Продуцентът попита дали искам да вляза за по още една чаша и трябваше да му напомня, че не пия. Той ми протегна ръка и аз я стиснах. Почувствах се неловко, сякаш сключвахме някаква сделка за онова, което беше разкрито по-рано. Пожелах му лека нощ и се качих в линкълна.

Вътрешните колелца се въртяха по целия път до вкъщи. Патрик бързо усвояваше нюансите в настроението ми и явно разбираше, че не е моментът да ме прекъсва с общи приказки. Оставяше ме да работя.

Седях, облегнат на вратата, отправил поглед през прозореца, но без всъщност да виждам неоновия свят навън. Мислех си за Джери Винсънт и сделката, сключена с неизвестни лица. Не беше трудно да се досетя как е станало. Въпросът кой обаче стоеше по съвсем друг начин.

Системата на съдебните заседатели се основава на произволен избор на много нива. Това гарантира честност и разнороден социален състав на заседателите. Предварителната група от стотици граждани, ежеседмично призовавани да изпълнят дълга си, се съставя произволно от регистрираните гласоподаватели, както и от имотния регистър и регистрите за комуналните услуги. Кандидатите от тази голяма група, които участват в изборната процедура за конкретен процес, отново се призовават произволно, този път от компютър. Списъкът им се дава на съответния съдия, който поканва първите дванайсет имена или кодови номера да заемат местата в ложата за първия кръг от избора. Имената или номерата в списъка също са в компютърно генериран произволен ред.

Елиът ми беше казал, че след като насрочили датата за процеса, към Джери Винсънт се обърнали неизвестни лица и му предложили да вкарат свой човек в съдебния състав. Уловката била, че процесът не

бивало да се отлага. Ако това се случело, техният човек не можел да прехвърли участието си за новата дата. Всичко това ми показваше, че тези неизвестни лица имат пълен достъп до всички нива от произволните процедури: първите призовки за конкретна съдебна палата в конкретна седмица, произволната селекция за изборната процедура за процеса и на първите дванайсет, които да седнат в ложата.

Щом попаднеш в ложата, от подставеното лице зависеше да остане там. Защитата щеше да знае, че не бива да му прави отвод, а като си придадеше вид на клонящ към обвинението, прокурорът също нямаше да го отстрани. Всичко беше съвсем просто, стига датата на процеса да не бъде променена.

Излагането на нещата по този начин ми даваше по-ясна представа за извършената манипулация и за това кой би могъл да стои зад нея. Даваше ми по-ясна представа и за моралната дилема, пред която съм изправен. На вечерята Елиът ми беше признал за няколко престъпления. Но аз бях негов адвокат и тези признания оставаха поверителни по силата на адвокатската тайна. Можех да направя изключение от този принцип, ако се чувствам застрашен от тази информация или ми е известно престъпление, което е замислено, но още не е извършено. Знаех, че Джери Винсънт е подкупил някого. Това престъпление вече беше извършено. За разлика от манипулирането на съдебните заседатели. Това престъпление щеше да бъде извършено едва когато започнеше обсъждането, тъй че бях длъжен да съобщя за него. Елиът очевидно не подозираше за това изключение от принципа за адвокатската тайна или беше убеден, че опасността да ме сполети участта на Джери Винсънт ще ме накара да си държа езика зад зъбите.

Замислих се за всичко това и осъзнах, че трябва да имам предвид още едно изключение. Не бях длъжен да съобщя за подготвяното манипулиране на съдебните заседатели, ако можех да предотвратя извършването на това престъпление.

Поизправих се на седалката и се огледах. Навлизахме в Западен Холивуд по Сънсет. Обърнах се напред и видях позната реклама.

— Патрик, отбий пред „Бук Сууп“. Искам да изтичам дотам за минутка.

Той спря линкълна до тротоара пред книжарницата. Казах му да изчака и изскочих от колата. Влязох през главния вход и тръгнах към

дъното. Въпреки че обичах тази книжарница, не бях дошъл, за да купувам книги. Искях да се обадя по телефона, без Патрик да ме чува.

Около стелажите с трилъри нямаше много клиенти. Продължих още по-навътре и намерих един уединен ъгъл с големи албуми, натрупани върху лавиците и масите. Извадих телефона си и набрах номера на своя детектив.

— Сиско, аз съм. Къде си?

— Вкъщи. Какво има?

— Лорна там ли е?

— Не, отиде на кино със сестра си. Би трябвало да се върне след...

— Добре. Трябва да поговоря с теб. Искам да направя нещо, но може да не ти хареса. В такъв случай ще те разбера. Така или иначе, не бива да разговаряш с никого за това. Включително с Лорна.

Отсреща последва колебание.

— Кого трябва да убия?

И двамата се разсмяхме, което донякъде облекчи напрежението.

— Може да поговорим за това по-късно, но най-вероятно ще е също толкова рисковано. Искам да проследиш един човек и да научиш всичко възможно за него. Проблемът е, че ако те пипнат, и на двамата сигурно ще ни отнемат разрешителните.

— Кой е той?

— Заседател номер седем.

[5] Съкращение от „невинен“. — Б.пр. ↑

Върнах се при линкълна и се вмъкнах на задната седалка. Вече съжалявах за това, което бях направил. Движех се по тънък лед, което можеше да ме вкара в големи неприятности. От една страна е напълно естествено адвокатът да провери сигнал за манипулиране на съдебните заседатели. От друга страна обаче тази проверка също може да се разглежда като манипулация. Съдия Стантън щеше да е меко казано обезпокоен и този път нямаше просто да ме изгледа с присвити очи. Такова нарушение не се поправяше с дарение за „Намисли си желание“. Стантън щеше да съобщи в адвокатската колегия и на председателката на Съдебния съвет и щеше да стигне чак до Върховния съд, ако успееше да ги накарат да го изслушат. Щеше да се погрижи Елиът да е последният ми клиент.

Патрик зави по Феърхолм и накрая паркира в гаража под къщата ми. Слязохме от колата и се заизкачвахме по стъпалата към предната веранда. Наближаваше десет. Работният ми ден вече надхвърляше четиринайсет часа. Стреснах се, когато видях, че на един от столовете на верандата седи мъж. Силуетът на лицето му се очертаваше на фона на градското сияние. Пресегнах се да спра Патрик, като родител, който хваща детето си за ръка, за да не пресече невнимателно улицата.

— Привет, адвокат Холър.

Бош. Познах го по гласа. Успокоих се и оставих Хенсън да продължи нагоре. Качихме се на верандата и отключих вратата, за да може Патрик да влезе. После се обърнах към детектива.

— Хубава гледка — отбеляза той. — От защита на оттрепки ли изкара за тази къща?

Бях прекалено уморен, за да се хващам на тази игра.

— Какво правиш тук, детектив?

— Реших, че след книжарницата може би се прибираш вкъщи. Затова просто те изпреварих и те почаках тук.

— Е, свърших за днес. Можеш да съобщиш на хората си, ако наистина има други освен теб.

— Какво те кара да смяташ, че няма?

— Не знам. Просто не съм виждал нито един. Надявам се, че не ме баламосваш, Бош. Заради теб така съм си оголил задника.

— След заседанието вечеря с клиента си в „Рибната скара“. И двамата ядохте филе от морски език и от време на време повишавахте глас. Клиентът ти пи доста, което наложи да го закараш у тях с неговата кола. На връщане се отби в „Бук Сууп“ и се обади по телефона. Явно не искаше шофьорът ти да те чуе.

Бях впечатлен.

— Добре. Ясно. Те са някъде наоколо. Какво искаш, Бош? Какво става?

Той се изправи и се приближи към мен.

— Щях да ти задам същия въпрос. Защо Уолтър Елиът толкова се разгорещи по време на вечерята? И на кого се обади ти от книжарницата?

— Първо, Елиът ми е клиент и няма да ти кажа за какво сме разговаряли. Нямам намерение да престъпя тази граница. А що се отнася до телефонното ми обаждане от книжарницата, поръчвах пица, защото, както Ти и твоите колеги може би сте забелязали, в ресторанта не си изядох вечерята. Остани, ако искаш едно парче.

Бош ми отправи хитрата си усмивчица, придружена от многозначителния му непроницаем поглед.

— Значи така искаш да играем играта, а?

— Засега.

Дълго и двамата не казахме нищо. Просто стояхме и чакахме следващата остроумна реплика. И след като не я дочаках, реших, че наистина съм уморен и гладен.

— Лека нощ, детектив Бош.

Влязох и затворих вратата. Оставих го сам на верандата.

44.

Моят ред да разпитам детектив Кайндър дойде едва късно във вторник, след като прокурорът в продължение на още няколко часа разговаря с него за следствието. Това се оказа в моя полза. Струваше ми се, че съдебните заседатели се отегчават от досадните подробности и ще се зарадват на нова серия въпроси. Есемесът на Джули Фарвър потвърди наблюдението ми.

Свидетелските показания се отнасяха главно за следствените действия след ареста на Уолтър Елиът. Детективът надълго и широко описа как се заровил в обстоятелствата около брака на обвиняемия и открил влязлата неотдавна в сила клауза на брачния договор, както и опитите на Елиът в седмиците преди убийството да определи колко пари ще изгуби с развода и как ще се отрази той върху контрола му върху Арчудей Студиос. С помощта на хронологична схема, съставена въз основа на показанията на арестанта и документираните му движения, Кайндър също успял да установи, че той няма достоверно алиби за времето на убийството.

Голанц също отдели специално внимание на всички допълнителни насоки на следствието. Кайндър описа многобройните неоснователни улики, които били надлежно проверени, разследването на Йохан Рилц, с което искали да определят дали той е бил главната мишена на убиеца, както и сравнението на двойното убийство с други подобни неразкрити случаи.

Като цяло Голанц и Кайндър явно много усърдно се бяха постарали да свържат моя клиент с убийството в Малибу. Към средата на следобед младият прокурор каза:

— Нямам повече въпроси, ваша чест.

Най-после дойде моят ред. Бях решил в разпита на Кайндър да обърна внимание само на три момента от свидетелските му показания и после да го изненадам с неочакван удар в корема. Застанах зад катедрата.

— Детектив Кайндър, знам, че по-късно ще чуем показанията на съдебномедицинския експерт, но вие заявихте, че след аутопсията са

ви казали, че времето на смъртта на госпожа Елиът и господин Рилц е между единайсет и дванайсет часа.

— Точно така.

— По-близо до единайсет или по-близо до дванайсет?

— Не е възможно да се определи с точност. Това просто е времето, през което се е случило.

— Добре, и щом сте знаели това време, вие сте се уверили, че човекът, когото вече сте били арестували, няма алиби, нали така?

— Аз не бих се изразил по този начин.

— А как бихте се изразили?

— Мое задължение беше да продължа да разследвам случая и да го подготвя за процес. Затова трябваше да имам предвид и вероятността заподозреният да има алиби за убийството. Въз основа на многобройни разпити и на присъствената книга, която се води на портала в Арчудей Студии, установих, че онази сутрин господин Елиът е напуснал студиото сам в десет часа и четирийсет минути. Това му е дало предостатъчно време да...

— Благодаря, детектив. Вече отговорихте на въпроса.

— Не съм довършил отговора си.

Голанц стана и помоли съдията свидетелят да довърши отговора си. Стантън му позволи. Кайндър продължи с глас на преподавател по „Въведение в разследването на убийства“.

— Както казвах, това е дало на господин Елиът предостатъчно време да стигне до вилата в Малибу и да извърши убийството.

— Предостатъчно време ли казахте?

— Достатъчно време.

— По-рано казахте, че лично няколко пъти сте изминавали това разстояние. Кога беше това?

— Първият път беше точно една седмица след убийствата. Излязох от портала на Арчудей в десет и четирийсет сутринта и потеглих към къщата в Малибу. Пристигнах в единайсет четирийсет и две минути, напълно в рамките на времето на убийството.

— Откъде знаете, че сте минали по същия път, по който и господин Елиът?

— Не знаех. Затова просто избрах маршрута, който ми се стори най-очевиден и бърз. Повечето хора не тръгват по дългия път. Предпочитат краткия. От Арчудей потеглих по Мелроуз до Ла Бреа и

оттам до шосе десет. После продължих на запад към Тихоокеанската крайбрежна магистрала.

— Откъде знаете, че трафикът е бил същият като по времето, когато е пътувал господин Елиът?

— Не знам дали е бил същият.

— Трафикът в Лос Анджелис често е съвсем непредсказуем, нали?

— Да.

— Затова ли сте минали по този маршрут няколко пъти?

— Това е една от причините, да.

— Добре, детектив Кайндър, вие заявихте, че сте минали по този маршрут общо пет пъти и всеки път сте стигали до вилата в Малибу преди края на определеното време на убийството, нали така?

— Да.

— Кога стигнахте най-бързо до къщата в Малибу?

Свидетелят си погледна бележките.

— Първия път — в единайсет четирийсет и две минути.

— А най-слабото ви време?

— Най-слабото ли?

— Кой беше най-бавният от петте ви опита?

Детективът отново погледна записките си.

— Най-късно съм стигнал там в единайсет петдесет и една минута.

— Добре, значи най-доброто ви време все пак е през последната една трета от периода, който съдебномедицинският експерт е определил като време на убийството, а най-лошото би оставило на господин Елиът по-малко от десет минути, за да влезе в къщата си и да убие двама души. Нали така?

— Да, но би могло да се направи.

— Би могло? Това не ми звучи много убедено.

— Напълно съм убеден, че обвиняемият е имал време да извърши убийството.

— Но само ако убийството е било извършено поне четирийсет и две минути след началото на въпросния период, нали?

— Щом го приемате така.

— Не е важно как го приемам аз, детектив. Използвам данните, които ни е дал съдебномедицинският експерт. За да обобщим за

съдебните заседатели: вие твърдите, че господин Елиът е напуснал студиото в десет и четирийсет, отишъл е в Малибу, влязъл е в къщата си, изненадал е жена си и нейния любовник в спалнята на втория етаж и ги убил, и всичко това преди края на установеното време на смъртта в дванайсет. Правилно ли излагам нещата?

— По същество, да.

Поклатих глава, сякаш се налага да преглътна доста.

— Добре, детектив, да продължим нататък. Моля ви, кажете на съдебните заседатели колко пъти сте започвали пътуването до Малибу, но сте го прекратявали, понеже сте знаели, че няма да успеете преди дванайсет.

— Такова нещо не се е случвало.

Само че в отговора на Кайндър се долавяше известно колебание. Бях сигурен, че и съдебните заседатели са го усетили.

— Отговорете ми с да или не, детектив. Ако представя документи и даже видеозаписи, които показват, че сте потегляли от портала на Арчуей в десет и четирийсет сутринта седем, а не пет пъти, тези документи фалшиви ли ще бъдат?

Кайндър стрелна с поглед Голанц и отново се обърна към мен.

— Не се е случвало такова нещо.

— Не отговаряте на въпроса ми, детектив.

Повтарям: само с да или не. Ако предявя документи, показващи, че сте провеждали експеримента си поне седем пъти, макар да свидетелствахте само за пет, тези документи фалшиви ли ще бъдат?

— Не, но не съм...

— Помолих ви да отговорите само с да или не.

Прокурорът се изправи и помоли съдията да позволи на свидетеля да отговори докрай на въпроса, но Стантън му каза, че ще може да го зададе пак, след като защитата приключи. Ала сега се поколебах аз. Знаех, че Голанц ще даде възможност на Кайндър да обясни казуса, и имах възможност да го направя сега, за да овладея положението и да използвам признанието в своя полза. Беше рисковано, защото в момента смятах, че съм подхванал детектива доста добре. Ако продължах с него до края на днешното заседание, съдебните заседатели щяха да се приберат по домовете си, изпълнени с подозрение към полицията. Което щеше да ми е от полза.

Реших да рискувам и да се опитам да овладея положението.

— Кажете ни сега колко пъти прекратихте експериментите си, преди да стигнете до къщата в Малибу.

— Два пъти.

— Кога?

— Втория и последния път — седмия.

Кимнах.

— И сте ги прекратили, понеже сте знаели, че няма да успеете да стигнете в границите на времето на убийството, така ли?

— Не, не затова.

— Тогава по каква причина прекратихте експериментите?

— Първия път ме повикаха в службата, за да проведе един разпит, а втория път слушах радиостанцията и чух, че един шериф вика подкрепление. И му се притекох на помощ.

— Защо не отразихте тези случаи в доклада си за следствените експерименти?

— Не смятах, че е уместно, защото експериментите бяха незавършени.

— Значи тези незавършени експерименти не са отразени никъде в онази ваша дебела папка, така ли?

— Да, не са.

— И имаме само вашата дума за причините да ги прекратите, преди да стигнете до вилата на Елиът в Малибу.

— Така е.

Кимнах и реших, че достатъчно съм го въртял на шиш на тази тема. Знаех, че Голанц ще го измъкне от положението и може би дори ще представи документи за сигналите, станали причина за прекъсване на експериментите. Но се надяхах, че съм повдигнал поне въпроса за доверието пред съдебните заседатели. Отбелязах малката си победа и продължих нататък.

С други думи, атакувах Кайндър с факта, че оръжието на убийството не е открито и че шестмесечното следствие така и не е успяло да свърже Уолтър Елиът с каквото и да е оръжие. Разгледах проблема от няколко страни, за да принудя детектива многократно да признае, че липсва ключов елемент от следствието и обвинението, въпреки че, ако наистина е убиецът, Елиът е имал съвсем малко време да скрие оръжието.

— Е, океанът е голям, господин Холър — накрая ядосано се сопна Кайндър.

Точно това чаках.

— Океанът е голям, казвате, така ли? Нима намекувате, че господин Елиът е имал лодка и е изхвърлил оръжието в открито море?

— Не, нищо подобно.

— Какво тогава?

— Само казвам, че оръжието може да е било хвърлено във водата и теченията да са го отнесли, преди нашите водолази да започнат издирването.

— Може да е било хвърлено във водата? И вие искате да отнемете живота и препитанието на господин Елиът въз основа на „може да е било“, така ли, детектив Кайндър?

— Не, не съм казал такова нещо.

— Не, вие всъщност казвате, че нямате оръжие, че не можете да свържете господин Елиът с оръжие, но сте твърдо убеден, че той е вашият човек, така ли?

— Имаме положителни резултати от барутните натривки. По мое мнение това свързва господин Елиът с оръжие.

— С какво оръжие?

— Не разполагаме с него.

— Да, не разполагате, но сте седнали тук да твърдите с „научна сигурност“, че господин Елиът е стрелял с огнестрелно оръжие в същия ден, в който са били убити жена му и Йохан Рилц, нали?

— Ами, не с научна сигурност, обаче натривките...

— Благодаря ви, детектив Кайндър. Мисля, че това отговаря на въпроса. Да продължим нататък.

Прелистих страницата на бележника си и прегледах следващите няколко въпроса, които бях написал предишната вечер.

— Детектив Кайндър, в хода на следствието успяхте ли да установите кога са се запознали Йохан Рилц и Мици Елиът?

— Установих, че тя го е наела като интериорен дизайнер през есента на две хиляди и пета година. Нямам представа дали го е познавала преди това.

— А кога са станали любовници?

— Не успяхме да установим. Известно ми е обаче, че в тефтера на господин Рилц са отбелязани редовни срещи с госпожа Елиът в една

или друга къща. Честотата им е нараснала половин година преди смъртта им.

— Плащали ли са му за всяка от тези срещи?

— Господин Рилц е водил много непълни счетоводни книги. Трудно е да се определи дали му е плащано за конкретни срещи. Но общо взето, хонорарите, които му е плащала госпожа Елиът, се увеличават с нарастване на честотата на срещите.

Кимнах, като че ли отговорът му се вписва в някаква по-цялостна картина, която ми е известна.

— Добре, вие също заявихте, че убийството е извършено само трийсет и два дни след влизането в сила на клауза в брачния договор между Уолтър и Мици Елиът, която дава на госпожа Елиът равни права върху семейните финанси в случай на развод.

— Точно така.

— И това е вашият мотив за убийството.

— Отчасти, да. Аз го наричам утежняващ фактор.

— Забелязвате ли някаква непоследователност в теорията си за престъплението, детектив Кайндър?

— Не.

— От финансовите документи и честотата на срещите не става ли очевидно, че между господин Рилц и госпожа Елиът е имало някаква любовна или поне сексуална връзка?

— Не бих казал, че е толкова очевидно.

— Нима?

Казах го с изненада. Бях го приклепил в ъгъла. Ако заявеше, че връзката е очевидна, щеше да ми даде отговора, който знаеше, че искам. Ако кажеше, че не е очевидна, щеше да се направи на глупак, защото всички други в съдебната зала я смятаха за такава.

— От сегашна гледна точка може да изглежда очевидно, но по онова време ми се струваше скрита.

— Тогава как е научил за нея Уолтър Елиът?

— Не знам.

— Фактът, че не сте успели да откриете оръжието, не предполага ли, че Уолтър Елиът е планирал това убийство?

— Не непременно.

— В такъв случай е лесно да скриеш оръжие от цялото шерифско управление, така ли?

— Не, но както ви казах, може просто да е било хвърлено в океана от задната тераса и теченията да са го отнесли. Това не би изисквало особено планиране.

Кайндър знаеше какво искам и къде се опитвам да стигна. Не успях да го примамя там, затова реших да го подтикна да отиде сам.

— Детектив, никога ли не ви е хрумвало, че ако е знаел за връзката на жена си, Уолтър Елиът просто е щял да се разведе с нея преди влизането в сила на въпросната клауза от брачния договор?

— Няма данни кога е научил за връзката. И въпросът ви не взима предвид неща като емоции и гняв. Възможно е парите да нямат нищо общо с това като мотивиращ фактор. Възможно е причината чисто и просто да е бил гневът му от нейната изневяра.

Не успях да постигна каквото исках. Сам се ядосах на себе си и го отдадох на лошата си форма. Бях готов за разпита, ала за пръв път от една година влизах в пряк сблъсък с опитен и предпазлив свидетел. Реших да отстъпя и да нанеса на Кайндър удар, който нямаше да предусети.

45.

Помолих съдията за съвсем кратко прекъсване, отидох на масата на защитата, наведох се към ухото на клиента си и прошепнах:

— Просто кимни, все едно ти казвам нещо адски важно.

Елиът се подчини. Вдигнах една папка и се върнах на мястото си. Разтворих я и погледнах към свидетелската скамейка.

— Детектив Кайндър, в кой момент от следствието установихте, че Йохан Рилц е бил главна мишена на това двойно убийство?

Свидетелят моментално отвори уста да отговори, после я затвори и се замисли за миг. Точно такъв език на тялото се бях надявал да наблюдават съдебните заседатели.

— Не съм установил такова нещо в никой момент — отвърна Кайндър накрая.

— Йохан Рилц изобщо ли не е бил в центъра на вашето разследване?

— Е, той е жертва на убийство. Това през цялото време го поставяше в центъра на работата ми.

Изглеждаше много горд от отговора си, но аз не му дадох много време да му се наслади.

— Тогава фактът, че е бил в центъра на разследването, обяснява защо сте отишли в Германия да проучите миналото му, нали така?

— Не съм ходил в Германия.

— Ами във Франция? Паспортът му показва, че е живял там, преди да пристигне в Съединените щати.

— Не съм ходил там.

— Тогава кой от следствената ви група е ходил?

— Никой. Не сметнахме за необходимо.

— Защо?

— Бяхме поискали от Интерпол такава проверка и ни съобщиха, че е чист.

— Какво е Интерпол? Обяснете за съдебните заседатели.

— Международната организация на криминалната полиция. Тя свързва полициите в над сто държави и улеснява международното

сътрудничество. Има няколко бюра в Европа и разполага с пълен достъп и съдействие от страна на съответните страни.

— Много хубаво, но това означава, че не сте се обръщали директно към полицията в Берлин, откъдето е Рилц, така ли?

— Да, не сме.

— Обръщали ли сте се директно към полицията в Париж, където Рилц е живял пет години?

— Не, разчихахме нашите колеги от Интерпол да проверят миналото на господин Рилц.

— Проверката на Интерпол общо взето се свежда до справка за криминални арести, нали?

— Включително и това, да.

— Какво друго включваше тя?

— Не съм сигурен какво е включвала. Не работя в Интерпол.

— Ако господин Рилц е бил привлечен от парижката полиция като доверено лице по случай, свързан с наркотици, Интерпол щеше ли да ви съобщи тази информация?

Кайндър се ококори за стотна от секундата, преди да отговори. Явно не очакваше въпроса, ала не виждах дали разбира накъде съм се насочил.

— Не знам дали са щели да ни съобщят тази информация.

— Органите на реда обикновено не издават имената на доверените си лица просто ей така, нали?

— Така е.

— Защо?

— Защото по този начин може да изложат информаторите си на опасност.

— Значи да си информатор в случай, свързан с разпространение на наркотици, може да бъде опасно, така ли?

— Понякога да.

— Детектив, вие някога разследвали ли сте убийство на доверено лице?

Голанц скочи на крака, преди Кайндър да успее да отговори, и помоли съдията за консултация на страните. Стантън ни даде знак да се приближим. Взех папката от катедрата и последвах прокурора. Съдебната стенографка се премести до банката със стенографската си

машина. Съдията притегли стола си напред и се наведохме един към друг.

— Господин Голанц?

— Ваша чест, бих искал да знам накъде води всичко това, защото ми се струва, че се опитват да ме изпързаят. В нито един от доказателствените материали нямаше нищо, което дори само да загатва за това, за което господин Холър разпитва свидетеля.

Съдията се завъртя на стола си и ме погледна.

— Господин Холър?

— Ваша чест, ако се опитват да изпързаят някого, това е моят клиент. Следствието е проведено немарливо...

— Запазете тези речи за съдебните заседатели, господин Холър. Какво сте открили?

Разтворих папката, извадих една компютърна разпечатка и я поставих пред съдията, което я разполагаше наопаки спрямо прокурора.

— Това е статия, публикувана в „Льо Паризиен“ преди четири години и половина. В нея Йохан Рилц се посочва като свидетел на обвинението в нашумяло дело, свързано с разпространение на наркотици. Дирекцията на криминалната полиция го използвала, за да получи вътрешна информация за наркоразпространителите. Той е бил информатор, ваша чест, а тези хора тук изобщо не са го проверили. Касае се за тунелно зрение още от самото...

— Повтарям ви, господин Холър, запазете си красноречието за съдебните заседатели. Тази разпечатка е на френски. Имате ли превод?

— Извинявайте, ваша чест.

Извадих втория от трите листа от папката и го поставих върху първия, пак така, че да е обърнат към съдията. Голанц неловко извиваше глава в опит да го прочете.

— Откъде да знаем, че това е същият Йохан Рилц? — попита прокурорът. — Това име често се среща там.

— В Германия може би, но не и във Франция.

— Но откъде да знаем дали е същият човек? — каза съдията. — Това е превод на статия във вестник. Не е официален документ.

Извадих последния лист от папката и му го подадох.

— Това е ксерокс на страница от паспорта на Рилц. Взех го от доказателствения материал на обвинението. От него става ясно, че

Рилц е заминал от Франция за Съединените щати през март две хиляди и трета. Един месец след тази публикация. Освен това отговаря по възраст. В репортажа годините му са посочени вярно и пише, че купувал наркотици по инструкция на ченгетата, използвайки работата си като интериорен дизайнер. Очевидно е той, ваша чест. Издал е много хора и ги е пратил в затвора, след което идва тук и започва на чисто.

Голанц заклати глава. Изглеждаше отчаян.

— И все пак не върши работа. Такова нарушение на правилата за доказателствения материал е недопустимо. Не може да криете статията и после изневиделица да треснете обвинението с нея.

Съдията ме погледна и присви очи.

— Ваша чест, ако някой е крил нещо, това е обвинението. Прокуратурата е трябвало да открие този материал и да ми го предостави. Всъщност аз смятам, че свидетелят е знаел за това и че той го е крил.

— Това е сериозно обвинение, господин Холър — монотонно произнесе Стантън. — Имате ли доказателства?

— Самият аз научих съвсем случайно, ваша чест. В неделя преглеждах каква подготвителна работа е свършил моят детектив и забелязах, че е пуснал всички свързани с процеса имена през търсачката LexisNexis. Използвал е компютъра и акаунта, които наследих заедно с практиката на Джери Винсът. Проверих акаунта и установих, че стандартната настройка включва само англоезично търсене. След като бях видял ксерокса на паспорта на Рилц в доказателствения материал и знаех за миналото му в Европа, повторих проверката, но този път включих търсене на френски и немски. За около две минути изрових тази статия, публикувана във френски вестник, и ми е трудно да повярвам, че толкова лесно съм намерил нещо, за което не знаят цялото шерифско управление, прокуратурата и Интерпол. Та тъй, ваша чест, нямам представа дали това доказва нещо, обаче защитата определено смята, че е оцетената страна в случая.

Не можех да повярвам. Съдията се завъртя към Голанц и го изгледа с присвити очи. За пръв път. Обърнах се надясно, за да дам възможност на повечето съдебни заседатели да станат свидетели на тази сцена.

— Какво ще кажете, господин Голанц? — попита Стантън.

— Това е нелепо, ваша чест. Нищо не сме крили и сме включили всичко намерено в доказателствения материал. И бих искал да попитам защо господин Холър не ни съобщи това вчера, след като току-що призна, че е направил откритието си в неделя. Разпечатката също носи тази дата.

Докато отговарях, наблюдавах прокурора безизразно.

— Ако знаех, че знаете френски, веднага щях да ви дам статията, Джеф, и вие може би щяхте да ни помогнете. Но самият аз не знам този език и не знаех какво пише в нея, затова я пратих за превод. Дадох ми го десетина минути преди да започна разпита на свидетеля.

— Добре — прекъсна двубоя ни с погледи съдията. — Това все пак е само разпечатка на вестникарска статия. Как ще потвърдите информацията, която се съдържа в нея, господин Холър?

— Ами, веднага щом разпуснете съда, ще възложа на моя детектив да проучи въпроса и да види дали можем да се свържем с някого в Дирекцията на криминалната полиция. Шерифското управление е трябвало да свърши тази работа още преди половин година.

— Ние също ще проверим информацията — обади се Голанц.

— Бащата и двамата братя на Рилц седят в галерията. Бихте могли да започнете с тях.

Стантън вдигна ръка като родител, който прекратява спор между двама братя.

— Добре. Ще прекратя тази насока на разпита. Господин Холър, ще ви позволя да положите основите за нея по време на излагането на доказателствата на защитата. Тогава ще имате възможност пак да призовете свидетеля и ако потвърдите сведенията във френската статия и самоличността на полицейския информатор, ще ви дам голяма свобода да развиете аргументацията си.

— Ваша чест, това поставя защитата в неизгодно положение — възразих.

— Защо?

— Защото, след като научи за съществуването на тази информация, обвинението може да предприеме стъпки, за да ми попречи да я потвърдя.

— Това е нелепо — за пореден път заяви прокурорът.

Ала съдията кимна.

— Разбирам опасенията ви и предупреждавам господин Голанц, че ако забележа какъвто и да е признак за такова нещо, ще... да речем, че много ще се ядосам. Мисля, че приключихме, господа.

Съдията изтегли стола си в предишното положение, а ние се върнахме по местата си. Пътном хвърлих поглед към часовника на задната стена. Пет без десет. Реших, че ако се поразтакавам още няколко минути, съдията ще разпусне съда за днес и съдебните заседатели ще имат да умуват цяла вечер над френската връзка.

Застанах на катедрата и помолих Стантън за кратко прекъсване. После се престорих, че преглеждам бележника и проверявам дали съм искал да питам Кайндър още нещо.

— Какво става, господин Холър? — накрая ме попита съдията.

— Всичко е наред, ваша чест. С нетърпение очаквам да разгледам по-подробно дейността на господин Рилц във Франция по време на защитната фаза на процеса. Дотогава нямам повече въпроси към детектив Кайндър.

Върнах се на масата на защитата и си седнах. Стантън обяви, че съдът се разпуска до утре.

Проследих с поглед съдебните заседатели, докато се изнизваха от залата, и не успях да разчета лицето на никой от тях. Озърнах се към галерията зад Голанц. И тримата Рилц ме зяпаха със сурови, непроницаеми погледи.

46.

Сиско ми се обади вкъщи в десет. Бил наблизо в Холивуд и можел да се отбие. Вече имал новини за заседател номер седем.

След като затворих, казах на Патрик, че ще изляза на верандата, за да се срещна с детектива насаме. Облякох си пуловер, защото захладняваше, взех папката, която бях използвал в съда, и отидох да чакам Сиско.

Сънсет сияеше като разтопен метал в подножието на хълмовете. Бях купил къщата една успешна година — заради верандата и гледката към града, която се разкриваше от нея. Тази гледка не преставаше да ме хипнотизира, денем и нощем. Не преставаше да ме зарежда и да ми казва истината. А именно, че всичко е възможно, че всичко може да се случи, добро или лошо.

— Ей, шефе.

Сепнах се и се обърнах. Сиско се беше качил по стъпалата и се беше приближил зад мен, без да го чуя. Сигурно бе пристигнал по Феърфакс и бе угасил мотора, за да се спусне по инерция до къщата ми. Знаеше, че ще се ядосам, ако ревът събуди целия квартал.

— Не ме плаши така бе, човек.

— Защо си толкова нервен?

— Просто не обичам да ми се прокрадват зад гърба. Дай да поседнем тук на въздух.

Посочих му масичката и столовете под стрехата на покрива, пред прозореца на дневната. Почти никога не използвах тези неудобни мебели. Обичах да съзерцавам града от терасата и да попивам заряда, който ми даваше гледката. Можех да го правя единствено опрян на парапета.

Папката бе на масата. Сиско придърпа един от столовете и тъкмо се канеше да седне, когато спря и избърса с длан праха от седалката.

— Никога ли не ги чистиш тия столове?

— Нали си по дънки и тениска. Сядай спокойно.

Той седна. Седнах и аз. Видях го да се взира през прозореца в дневната. Телевизорът работеше и Патрик гледаше канала за

екстремни спортове по кабелната. Някакви хора правеха салта със снегомобили.

— Това спорт ли е? — попита Сиско.

— За Патрик, да, предполагам.

— Как я кара той?

— Оправя се. Ще остане тук някоя и друга седмица. Разкажи ми за номер седем.

— Веднага по същество. Добре.

Измъкна тефтерче от задния си джоб.

— Имаш ли някакво осветление тук?

Изправих се, отидох до входната врата и натиснах ключа за лампата на верандата. Хвърлих поглед към телевизора и видях, че медицинският екип се грижи за водач на снегомобил, който явно не бе успял да си завърши салтото. Сто и четирийсет килограмовата шейна го беше затиснала.

Затворих вратата и се върнах при Сиско. Той четеше нещо в тефтерчето си и когато отново седнах, вдигна поглед към мен.

— Добре. Заседател номер седем. Нямах много време, обаче открих някои неща, които искам да ти съобща веднага. Казва се Дейвид Максуйни и мисля, че почти всичко в личния му формуляр е лъжа.

Личният формуляр се състои от една страница и се попълва от всеки потенциален съдебен заседател като част от изборната процедура. Формулярите съдържат името на кандидата, неговата професия и пощенски код, както и няколко основни въпроса, целящи да помогнат на страните да си създадат мнение. В този случай името липсваше, но всички други данни фигурираха във формуляра, който бях дал на Сиско.

— Посочи ми няколко примера.

— Ами, според пощенския код във формуляра той живее в Палос Вердес. Не е вярно. Проследих го от съдебната палата до апартамент на Бевърли, точно зад Си Би Ес.

И посочи на юг към Бевърли Булевард и Феърфакс Авеню, където се намираше студиото на телевизия Си Би Ес.

— Накарах един приятел да провери регистрационния номер на пикапа, с който си тръгна от съда, и той се оказа собственост на Дейвид Максуйни, живеещ на Бевърли, на същия адрес. После накарах

моя човек да намери шофьорската му книжка и да ми прати снимката му. Погледнах я на телефона си. Максуйни е нашият човек.

Всичко това беше интересно, ала повече се вълнувах как Сиско провежда разследването на заседател номер седем. Вече се бяхме лишили от един източник за разследването на убийството на Винсънт.

— А бе, Сиско, навсякъде си оставил следи! Нали ти казах, че не мога да си позволя да ме пипнат за това нещо!

— Споко бе, Мики. Няма никакви следи. Моят човек няма да тръгне да пее, че ми е помогнал. Забранено е ченге да прави външни проверки. Ще си изгуби работата. А даже и някой да дойде да души, пак няма от какво да се боим, понеже когато го моля за такива неща, той не ги прави от своя терминал, нито със своята парола. Използва една стара парола на лейтенанта. Тъй че няма следи, чат ли си? Нищо не ни заплашва.

Неохотно кимнах. Ченгета, които крадат от други ченгета. Защо ли не ме изненадваше?

— Добре. Какво друго?

— Ами, първо, в миналото е бил арестуван, а във формуляра е отметнал, че досието му е чисто.

— Каква е причината за ареста?

— Арестували са го два пъти. За нападение със смъртоносно оръжие през деветдесет и седма и сговаряне за извършване на измама през деветдесет и девета. Не е осъждан, обаче засега не знам нищо повече. Ако искаш, ще потърся още, когато утре отворят съда.

Исках да науча повече. Особено ме интересуваше как така арести за измама и нападение със смъртоносно оръжие не са довели до осъждане, но за да провери съответните дела в архива, Сиско трябваше да си покаже личната карта и щеше да остави следа.

— Не и ако се налага да се разписваш някъде. Остави засега. Имаш ли нещо друго?

— Да, казвам ти, мисля, че всичко е фалшифицирано. Във формуляра пише, че е инженер в „Локхийд“. Доколкото мога да преценя, това не е вярно. Обадох се в компанията и там нямат вътрешен номер за Дейвид Максуйни. Тъй че, освен ако не е в офис без телефон...

И разпери ръце, за да покаже, че няма друго обяснение освен измама.

— Само тая вечер съм работил по въпроса, обаче всичко досега е фалшиво и това сигурно се отнася и за името му.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, официално ние не му знаем името, нали? Изтрито е от личния формуляр.

— Да.

— Значи аз проследих заседател номер седем и установих, че името му е Дейвид Максуйни, но кой е казал, че това е същото име, което е изтрито от формуляра? Сега загреваш ли?

Замислих се за миг и кимнах.

— С други думи, Максуйни може да е взел „назаем“ името на истински съдебен заседател и може би дори призовката му и да се представя за този човек в съда.

— Точно така. Когато получиш призовка и се явиш на регистрацията, ти искат само шофьорската книжка и те отмятат в списъка. Там работят най-нископлатените съдебни чиновници, Мик. Не е трудно да им пробуташ фалшива шофьорска книжка, а и двамата знаем колко лесно може да се снабди човек с такава.

Кимнах. Повечето хора гледат да се откачат от задължението си на съдебни заседатели. Това беше престъпен сговор с цел поемане на такива задължения. Граждански дълг, доведен до крайност.

— Ако някак си успееш да ми намериш името, под което е регистриран в съда номер седем, ще го проверя и се басирам, че в „Локхийд“ наистина има такъв човек — предложи Сиско.

Поклатих глава.

— Няма начин да го намеря, без да оставя следа.

Той сви рамене.

— Тогава какво ще правим с това, Мик? Не ми казвай, че скапаният прокурор е вкарал подставено лице сред съдебните заседатели.

Поклебах се за миг дали да му обясня, но се отказах.

— За момента е по-добре да не знаеш.

— Прибери перископа.

Което означаваше, че се качваме на подводницата — всеки се изолираше в своя отсек и ако от единия изтечеше информация, това нямаше да потопи целия съд.

— Така е най-сигурно. Видя ли този Максуйни с някой друг?

— Проследих го до „Гроув“ — пи кафе с някаква жена в едно от тамошните заведения, „Мармълейд“. Изглеждаше случайно, все едно са се срещнали неочаквано и са седнали да си поприказват. Иначе засега нямам информация за негови съучастници. Всъщност го проучвам едва от пет, когато съдията закри заседанието.

Кимнах. За толкова кратко време ми беше намерил много. Повече, отколкото очаквах.

— От какво разстояние ги наблюдаваше с жената?

— Отдалече. Нали ми каза да взема всички предпазни мерки.

— Значи не можеш да я опишеш, така ли?

— Казах само, че съм ги наблюдавал отдалече, Мик. Мога да я опиша. Даже я снимах.

Наложи му се да стане, за да пъхне огромната си ръка в един от предните джобове на дънките си. Измъкна малък черен фотоапарат, с който можеше да снима, без да привлича внимание, и отново седна.

Включи го и погледна дисплея отзад. Натисна няколко бутона отгоре и ми го подаде през масата.

— Започват оттук и можеш да ги прегледаш, докато стигнеш до жената.

Прехвърлих серия дигитални снимки на заседател номер седем в различни моменти от вечерта. На последните три кадъра беше с жената в „Мармълейд“. Тя имаше свободно отпусната черна коса, която скриваше лицето ѝ. Пък и самите снимки не бяха много ясни, защото бяха направени от голямо разстояние и без светкавица.

Не познавах тази жена. Върнах фотоапарата на Сиско.

— Добре, свършил си отлична работа. Можеш да прекратиш проследяването.

— Да го прекратя просто ей така ли?

— Да. И пак да се заемеш с това.

Плъзнах папката към него. Той кимна и когато я вдигна, се усмихна лукаво.

— Какво каза на съдията, когато ви повика с прокурора?

— Че си направил първата проверка със стандартната настройка на търсачката за англезично търсене и когато съм разбрал, съм повторил търсенето, включвайки френски и немски. Даже в неделя пак разпечатах статията, за да е с нова дата.

— Страхотно. Обаче си ме изкарал пълен тъпак.

— Трябваше да измисля нещо. Ако му бях признал, че си се натъкнал на материала преди седмица и оттогава съм го пазил в тайна, сега нямаше да водим този разговор. Сигурно щеше да ме арестува за обида на съда. Освен това съдията си мисли, че Голанц е тъпакът, понеже не го е намерил преди защитата.

Това явно го умилостиви и той кимна към папката.

— Е, какво искаш да правя с това?

— Къде е преводачката, на която даде разпечатката?

— Сигурно в общежитието си в Уестуд. Тя е тук по студентски обмен, намерих я по обява в мрежата.

— Обади ѝ се и иди да я вземеш, защото ще имаш нужда от нея.

— Лорна няма да е във възторг. Аз и двайсетгодишна францужойка.

— Лорна не знае френски, тъй че ще разбере. В Париж са с... май че са с девет часа пред нас.

— Да, с девет или десет. Забравих.

— Добре тогава, искам да вземеш преводачката и в полунощ да започнете да въртите телефоните. Обадете се на всички жандарми или там както се наричат, които са работили по онова дело с наркоразпространителите, и докарайте тук някой от тях. В статията се назовават поне трима. Можете да започнете от тях.

— Просто ей така ли? Да не си мислиш, че някое от тия ченгета веднага ще скочи на самолета заради нас?

— Най-вероятно даже ще настане голяма блъсканица кой да вземе билета. Кажи им, че ще им платим първа класа и онзи, който дойде, ще отседне в хотела на Мики Рурк.

— Да бе! И кой е тоя хотел?

— Нямам представа, обаче съм чувал, че той бил много популярен там. Смятали го за гений или нещо подобно. Както и да е, виж, просто им кажи там каквото искат да чуят. Дай им каквото поискат. Ако поискат да дойдат двама, докарай двама — ще ги проверим и ще изкараме по-добрия да свидетелства. Само докарай някого тук. Това е Лос Анджелис, Сиско. Всяко ченге по света иска да види този град и после да се прибере вкъщи и да разправя на всички какво и кого е видял.

— Добре, ще докарам някой. Ами ако не може да се качи на самолета точно сега?

— Тогава да се качи при първа възможност. Ще позабавя нещата в съда. Съдията иска да придвижи процеса колкото може по-бързо, но аз мога да протакам, ако се наложи. Сигурно чак до другия вторник — сряда. Дотогава трябва да докараш някого тук.

— Искаш ли да ти се обадя през нощта, след като уредя всичко?

— Не, искам да се наспя. Не съм свикнал да съм на крак по цял ден и съм уморен. Лягам си. Обади ми се утре заран.

— Добре, Мик.

Той стана, шляпна ме по рамото с папката, затъкна я отзад в дънните си и слезе по стъпалата. Изпратих го до края на верандата и го наблюдавах, докато яхаше мотора си до тротоара, изключваше от скорост и безшумно потегляше надолу по Феърхолм към Лоръл Кениън Булевард.

Вдигнах поглед към града. Замислих се за последните си ходове, за ситуацията, в която се намирах, за това, че бях измамил съдията. Не размишлявах прекалено дълго и изобщо не се чувствах гузен. Вярвах, че човекът, когото защитавам, е невинен за убийството, в което го обвиняват, но е свързан с причината за неговото извършване. Сред съдебните заседатели имаше подставено лице, което бе в пряка връзка с убийството на моя предшественик. И ме наблюдаваше детектив, от когото криех информация, и не можех да съм сигурен, че поставя моята безопасност пред стремежа си да разкрие убиеца.

И при все това не бях гузен, нито се страхувах от нещо. Чувствах се като човек, който прави салто със сто и четирийсет килограмова шейна. Това можеше и да не е спорт, обаче беше адски опасно и постигаше нещо, което не бях успявал да направя повече от година. Помагаше ми да се върна във форма и отново раздвижваше кръвта ми.

Придаваше й диво ускорение.

Най-после чух мотора на Сиско да изревава. Беше го запалил чак долу на Лоръл Кениън. После постепенно заглъхна в нощта.

**ΠΕΤΑ ЧΑΣΤ
ΠΕΤΑΤΑ ΠΟΠРАВΚΑ**

В понеделник сутринта си бях облякъл костюма на Корнелиани. Седях до клиента си в съдебната зала и бях готов да започна да развивам защитата му. Джефри Голанц, прокурорът, седеше на масата си, готов да осуетява усилията ми. Галерията зад нас отново се пръскаше по шевовете. Ала съдийската банка отпред пустееше. Съдията се беше уединил в кабинета си и закъсняваше почти час за определеното начало на заседанието в девет. Нещо не беше наред или беше изскочило нещо, но още не ни бяха информирали. Бяхме видели шерифи да довеждат някакъв непознат ми човек в кабинета на Стантън и после отново да го извеждат, ала нямаше нито дума за това какво става.

— Ей, Джеф, какво мислиш? — попитах накрая през пътеката.

Голанц се обърна към мен. Носеше хубавия си черен костюм, но идваше с него в съда през ден и вече не изглеждаше внушителен. Сви рамене и отвърна:

— Нямам представа.

— Може да преразглежда искането ми за предсрочно прекратяване на процеса поради липса на доказателства.

Усмяхнах се. Шегичка.

— Сто на сто — опита се да прояви прокурорския си сарказъм той.

Обвинителната фаза се беше проточила цяла седмица. Аз също спомогнах за това с два нарочно поразтеглени разпита, но като цяло Голанц прекали. Държа съдебномедицинския експерт, извършил аутопсиите на Мици Елиът и Йохан Рилц, почти цял ден на свидетелската скамейка, за да опише в мъчителни подробности как и кога са умрели жертвите. Половин ден държа на скамейката счетоводителя на Уолтър Елиът, за да обясни финансовите условия около брака на обвиняемия и колко щял да загуби той при развод. Почти също толкова време държа на скамейката и специалиста от лабораторията по криминалистика на шерифството, който говори за характерните следи от барут по дланите и дрехите на Елиът.

Между тези главни свидетели прокурорът провеждаше по-кратки разпити и накрая приключи излагането на доказателствата си в петък следобед с една сърцераздирателна постановка. Изкара на свидетелската скамейка най-добрата приятелка на Мици Елиът. Тя свидетелства, че Мици ѝ доверявала плановете си да се разведе още щом влезе в сила клаузата за общата семейна собственост в брачния договор. Свидетелката разказа за скандала между съпрузите, когато планът бил разкрит, и заяви, че на другия ден видяла синини по ръцете на Мици Елиът. И през цялото време не престана да плаче, като постоянно говореше какво била чула да разправя някой, срещу което аз повдигнах възражение.

Веднага след като прокурорът приключи, рутинно помолих съдията за предсрочно прекратяване на процеса поради липса на доказателства. Заявих, че обвинението изобщо не е успяло да представи убедителни аргументи срещу Елиът. И Стантън също толкова рутинно отхвърли искането ми: каза, че процесът ще продължи със защитната фаза точно в девет сутринта в понеделник. През уикенда разработвах стратегията си и подготвих двамата си главни свидетели: доктор Шамирам Арсланиян, специалистката по анализ на следи от изстрел, и замаяния от часовата разлика капитан от френската полиция Малком Пепен. Днес беше понеделник сутрин и бях готов да започна. Само че съдията го нямаше на банката, за да ми позволи.

— Какво става? — прошепна ми Елиът.

Свих рамене.

— И аз знам колкото теб. Когато съдията закъснява, най-често не е свързано с делото, което се гледа в момента. Обикновено е заради следващия процес.

Клиентът ми не се успокои. По средата на челото му се беше появила дълбока бръчка. Разбираше, че нещо не е наред. Обърнах се и погледнах към галерията. Джули Фарвър седеше до Лорна три реда зад мен. Намигнах им и Лорна вдигна палци. Обходих с очи останалата част от публиката и забелязах, че зад масата на обвинението има празно място. Нямаше ги немците. Тъкмо се канех да попитам Голанц къде са роднините на Рилц, когато до перилата зад прокурора се приближи униформен шериф.

— Извинете.

Голанд се обърна и шерифът го повика с някакъв документ в ръка.

— Вие ли сте прокурорът? С кого да разговарям за това?

Голанд се изправи, отиде при перилата, хвърли бърз поглед на листа и му го върна.

— Това е съдебна призовка от страна на защитата. Вие ли сте шериф Столуорт?

— Да.

— Значи сте дошли където трябва.

— Не, не съм. Нямам нищо общо с това дело.

Прокурорът отново взе призовката и я проучи.

Виждах, че колелцата започват да се въртят, ала когато разбереше всичко, щеше да е късно.

— Не сте ли били на местопрестъплението в къщата? Или някъде наоколо? Може би сте отклонявали автомобилното движение на улицата?

— Бях си вкъщи и спях бе, човек. Работя нощна смяна.

— Чакайте малко.

Голанд се върна на масата си и отвори една папка. Видях го да проверява окончателния свидетелски списък, който бях внесъл преди две седмици.

— Какво е това, Холър?

— Кое какво е? Има го в списъка.

— Глупости.

— Нищо подобно. В списъка е от две седмици.

Изправих се, отидох при перилата и протегнах ръка.

— Шериф Столуорт, аз съм Майкъл Холър.

Шерифът отказа да се ръкува с мен. Продължих високо:

— Аз ви призовах. Ако почакате навън в коридора, ще се опитам да ви повикам и да приключа с вас още щом започне заседанието. Има някакво закъснение. Но не се безпокойте, ще гледам да свършим бързо.

— Не, има грешка. Аз нямам нищо общо с това дело. Току-що свършвам работа и се прибирам вкъщи.

— Шериф Столуорт, няма никаква грешка, а даже да имаше, не можете да не изпълните призовката. Единствено съдията може да ви освободи по моя молба. Ако се приберете вкъщи, само ще го ядосате. Съмнявам се, че искате да ви се ядоса.

Той изпуфтя, като че ли му създават огромно главоболие. Погледна Голанц за помощ, но прокурорът държеше мобилен телефон до ухото си и разговаряше. Стори ми се, че гласът му звучи уплашено.

— Вижте — казах на Столуорт, — просто излезте в коридора и ще...

В този момент чух да викат името ми наред с това на прокурора от предната част на залата. Обърнах се и видях секретарката да ни сочи вратата на кабинета на съдията. Най-после имаше някакво развитие. Голанц свърши разговора си и затвори. Извърнах се от шерифа и тръгнах към кабинета на Стантън.

Облечен в черната си тога, съдията седеше на бюрото си. И той изглеждаше готов за заседанието, ала нещо го задържаше.

— Седнете, господа.

— Искате ли да повикам и обвиняемия, ваша чест? — попитах.

— Не, мисля, че не е нужно. Просто седнете и ще ви обясня какво става.

Седнахме един до друг пред бюрото. Виждах, че Голанц вътрешно се измъчва заради призовката на Столуорт и нейното значение. Стантън се наведе напред и сплете пръсти върху сгънатия лист, който лежеше пред него.

— Имаме необичайна ситуация, отнасяща се до нарушение на съдебен заседател. Тя все още се... развива и се извинявам, задето досега ви държах в неведение.

Замълча. Гледахме го и се чудехме дали трябва да излезем и да се върнем в залата, или може да му зададем въпроси. Но след секунда съдията продължи.

— В четвъртък в кабинета ми се е получило писмо, адресирано лично до мен. За съжаление имах възможност да го отворя едва след петъчното заседание — позадържах се тук, за да отметна малко работа, след като всички си тръгнаха. В писмото пише... е, ето го и самото писмо. Аз вече съм го държал в ръце, но вие двамата не го пипайте.

Разгъна листа, и ни позволи да го прочетем. Изправих се, за да мога да се наведа над бюрото. Голанц беше достатъчно висок дори и седнал, така че не му се налагаше.

Съдия Стантън, трябва да знаете, че съдебен заседател номер седем не е онзи, за когото го смятате и за когото се представя. Проверете в „Локхийд“ и отпечатыците му. Бил е и арестуван.

Писмото беше разпечатано на лазерен принтер. По листа нямаше други следи освен двата ръба от сгъването.

Седнах и попитах:

— Запазихте ли плика, с който е получено?

— Да — отвърна Стантън. — Няма обратен адрес и клеймото е от Холивуд. Ще пратя и писмото, и плика да ги погледнат в лабораторията на шерифството.

— Надявам се, че не сте разговаряли с този заседател, ваша чест — рече Голанц. — Редно е ние да присъстваме и да участваме в разпитите му. Това може да е маневра за отстраняване на заседателя от процеса.

Очаквах да се втурне да защитава съдебния заседател. От негова гледна точка, номер седем беше син.

Побързах да се защитя.

— Прокурор Голанц иска да каже, че това е маневра от страна на защитата. Възразявам срещу това обвинение.

Съдията бързо вдигна ръце в успокоителен жест.

— Задръжте топката, и двамата. Още не съм разговарял с номер седем. През целия уикенд размишлявах как да постъпя тази сутрин. Посъветвах се с неколцина колеги съдии но въпроса и бях готов да го разгледам във ваше присъствие. Единственият проблем е, че заседател номер седем не се яви. Няма го.

И двамата с Голанц ахнахме.

— Няма ли го? — попита прокурорът. — Пратихте ли шерифи в...

— Да, пратих съдебните шерифи в дома му и жена му им каза, че той е на работа, но не знаела нищо за никакъв съд или процес, изобщо нищо подобно. Отишли в „Локхийд“, намерили го и преди малко го доведоха. Това не е той. Не е заседател номер седем.

— Не ви разбирам, ваша чест — казах. — Нали казвате, че са го намерили на работа?

Съдията кимна.

— Знам. Така казах. Тази история започва да звучи като Лаурел и Харди и „Кой е на първа база“^[6].

— Абът и Костело — поправих го аз.

— Моля?

— Абът и Костело. Те са комиците в „Кой е на първа база“.

— Няма значение. Въпросът е, че заседател номер седем не е заседател номер седем.

— Все пак не ви разбирам, ваша чест.

— Според компютъра номер седем е Родни Л. Бангълънг, инженер от „Локхийд“, жител на Палос Вердес. Обаче мъжът, който две седмици седеше на място номер седем, не е Родни Бангълънг. Не знаем кой е и сега е изчезнал.

— Той е заел мястото на Бангълънг, без инженерът да подозира за това — заключи Голанц.

— Очевидно — потвърди съдията. — В момента разпитват Бангълънг, истинския де, но когато беше тук, ми се стори, че наистина не знае нищо. Каза, че изобщо не бил получавал призовка да се яви като съдебен заседател.

— Значи призовката му е била открадната и използвана от въпросното лице — предположих аз.

Стантън кимна.

— Така изглежда. Въпросът е защо и се надявам, че от шерифското управление ще намерят отговора.

— Това как ще повлияе на процеса? — попитах. — Ще го преиграваме ли?

— Не. Мисля да изведем съдебните заседатели, да им обясним, че номер седем напуска по причини, които не е нужно да знаят, да повикаме първата резерва и да продължим нататък. Междувременно шерифското управление без много шум ще се погрижи да провери дали всички други в ложата са хората, които би трябвало да бъдат. Господин Голанц?

Прокурорът замислено кимна и каза:

— Всичко това е скандал но. Но мисля, че обвинението е готово да продължи, стига да се уверим, че цялата тази работа се изчерпва със заседател номер седем.

— Господин Холър?

Кимнах и аз. Нещата вървяха, както се бях надявал.

— Довел съм свидетел чак от Париж и той е готов за процеса. Не искам протакане. Клиентът ми не го иска.

Съдията подпечата сделката.

— Добре, връщайте се на местата си и след десет минути почваме.

— Не само той ще разследва тази история, Холър — шепнешком ме заплаши Голанц, докато вървахме по коридора към залата.

— Какво означава пък това?

— Означава, че когато открием този тип, ще узнаем и какво е искал да направи. И ако това по какъвто и да е начин е свързано със защитата, аз ще...

Проврях се покрай него и го изпреварих. Нямаше нужда да слушам останалото.

— Давай в този дух, Джеф — казах на влизане в залата.

Не забелязах Столуорт и се надявах, че е излязъл да чака в коридора, както му бях казал. Когато стигнах на масата на защитата, Елиът само дето не викна.

— Какво става?!

Дадох му знак да говори по-тихо и зашепнах:

— Заседател номер седем не се появил днес и след като направил проверка, съдията установил, че е измамник.

Клиентът ми се вцепени, все едно някой току-що е опрял нож за писма в гърба му.

— Боже мой, какво значи това?

— За нас — нищо. Процесът продължава с резервен съдебен заседател на негово място. Но ще разследват кой е номер седем и да се надяваме, Уолтър, че това няма да ги отведе до теб.

— Не виждам как би могло. Но сега не можем да продължим. Трябва да спреш процеса. Поискай съдията да го обяви за невалиден.

От умолителното му изражение разбрах, че изобщо не е вярвал в собствената си защита. Разчиташе единствено на подставения съдебен заседател.

— Съдията реши да продължи процеса. Трябва да се задоволим с каквото имаме.

Елиът прокара треперещата си длан по устните си.

— Не се бой, Уолтър. В добри ръце си. Ще спечелим процеса и със собствени средства.

В този момент секретарката призова за тишина, съдията изкачи стъпалата към банката и каза високо:

— Добре, продължаваме с делото „Щатът Калифорния срещу Уолтър Елиът“. Да влязат съдебните заседатели.

[6] Известен скеч, в който комичната ситуация идва от съвпадението на въпросителните местоимения с имената на бейзболните играчи. — Б.пр. [↑](#)

48.

Първият свидетел на защитата беше Хулио Мунис, видеооператорът на свободна практика от каньона Топанга, който изпреварил останалите представители на местните медии и стигнал преди тях при къщата на Елиът в деня на убийството. С въпросите си бързо установих как си изкарва прехраната. Мунис не работеше за мрежа или местен новинарски канал. Подслушваше полицейските радиочестоти от дома и колата си и засичаше адреси на местопрестъпления и интересни полицейски ситуации. Отиваше там с видеокамерата си, снимаше репортажи и после ги продаваше на телевизионните канали, които не са пратили свои хора. В случая с Елиът за него всичко започнало, когато чул, че пращат следствена група от отдел „Убийства“, и отишъл на адреса с камерата си.

— Господин Мунис, какво направихте, когато стигнахте там? — попитах.

— Ами, извадих камерата и почнах да снимам. Забелязах, че са качили някой на задната седалка на патрулката, и си помислих, че е заподозрян. Затова го снимах и после снимах шерифите, дето опасваха района с полицейска лента, такива неща.

Представих заснетата от Мунис дигитална видеокасета като първото си веществено доказателство и поставих пред ложата видеоекран и плеър. Заредих касетата и натиснах бутона. Тя беше предварително настроена да започне от момента, в който Мунис е снимал къщата на Елиът. Наблюдавах съдебните заседатели и видях, че гледат записа много внимателно. Самият аз вече бях запознат с него — бях го гледал няколко пъти. На него Уолтър Елиът седеше на задната седалка на патрулната кола. Тъй като Мунис снимаше под ъгъл надолу, ясно се виждаше отпечатаното върху покрива означение 4А.

Обективът рязко се прехвърли от колата към шерифите, опасващи къщата с полицейска лента, после се върна върху патрулката. Този път детективите Кайндър и Ериксън извеждаха Елиът навън. Свалиха му белезниците и го поведоха към къщата.

Спрях записа с дистанционното управление и го върнах на мястото, където Мунис снимаше отблизо моя клиент в колата. Превъртях напред и после замразих кадъра, за да покажа на съдебните заседатели Елиът, който седеше наведен напред, защото ръцете му бяха закопчани с белезници зад гърба.

— Добре, господин Мунис, бих искал да насоча вниманието ви към покрива на патрулната кола. Какво виждате отпечатано отгоре?

— Виждам означението на колата. „Четири А“ или „четири алфа“, както казват по радиостанцията шерифите.

— Познавате ли това означение? Виждали ли сте го по-рано?

— Ами, аз често слушам полицейската честота, тъй че познавам означението „четири алфа“. И даже бях виждал тая патрулка по-рано същия ден.

— При какви обстоятелства?

— Слушах полицейската честота и чух за престрелка в щатския парк Малибу Крийк. И отидох да снимам там.

— В колко часа беше това?

— Към два през нощта.

— Значи около десет часа преди да снимате действието около къщата на Елиът, сте отишли да снимате стрелбата в парка, така ли?

— Точно така.

— И същата кола с означение „четири алфа“ е участвала в този първи инцидент?

— Да, когато най-накрая го заловиха, откараха заподозрения с „четири алфа“. Същата кола.

— Приблизително по кое време се случи това?

— Трябва да е било чак към пет сутринта. Беше дълга нощ.

— Заснехте ли случилото се?

— Да. Записът е отначало на същата касета.

Той посочи замразения кадър на екрана.

— Тогава да го видим — казах аз.

Натиснах бутона за връщане на дистанционното управление. Голанц моментално скочи, възрази и помоли за консултация при съдията. Стантън ни даде знак и аз взех със себе си свидетелския списък, който бях внесъл в съда преди две седмици.

— Ваша чест — гневно започна прокурорът. — Защитата за пореден път се опитва да ни измами. Нито в доказателствения

материал, нито където и да е другаде няма признаци за намерението на господин Холър да разгледа някакво друго престъпление със същия свидетел. Възраждам срещу представянето на този запис.

Спокойно плъзнах свидетелския списък пред съдията. Според правилата за доказателствения материал трябваше да посоча всеки свидетел, когото възнамерявам да призова, и да дам кратко обобщение на показанията, които очаквам от него. Хулио Мунис присъстваше в списъка ми. Обобщението беше кратко, но обхващаше всичко.

— Тук ясно се казва, че той ще свидетелства за запис, заснет от него на втори май, деня на убийството — заявих. — Записът от парка е направен в деня на убийството, втори май. Списъкът е внесен преди две седмици, ваша чест. Господин Голанц е можел да разговаря с този свидетел и да провери записите му. Очевидно не го е направил.

Съдията проучи свидетелския списък за миг и кимна.

— Възражението се отхвърля. Можете да продължите, господин Холър.

Върнах се, превъртах записа и го пуснах. Съдебните заседатели продължаваха да гледат с неотслабващо внимание. Образите на нощния запис бяха по-зърнести и сцените подскачаха повече от тези на предишния.

Накрая се появи мъж със закопчани зад гърба ръце, вкарваха го на задната седалка на патрулен автомобил. Един шериф затвори вратата и удари два пъти по покрива. Колата потегли и мина точно пред камерата. В този момент отново замразих кадъра.

Зърнестият образ на патрулката едновременно показваше мъжа на задната седалка и покрива на колата.

— Господин Мунис, какво е означението на покрива на патрулката?

— Пак е „четири А“ или „четири алфа“.

— Къде седи мъжът, когото откарват?

— Отдясно на задната седалка.

— Ръцете му закопчани ли са с белезници?

— Ами, бяха, когато го вкарваха в колата. Заснех го.

— Закопчани зад гърба му, нали така?

— Точно така.

— Не е ли в същата поза и на същото място в патрулката като господин Елиът, когато сте го заснели осем часа по-късно?

— Да. В абсолютно същата поза.

— Благодаря ви, господин Мунис. Нямам повече въпроси.

Голанц се отказа от разпита на свидетеля. Нищо в свидетелските му показания не можеше да се атакува и видеозаписът не лъжеше. Мунис слезе от свидетелската скамейка. Казах на съдията, че искам да оставя екрана за следващия свидетел и призовах шериф Тод Столуорт.

Когато влезе, Столуорт изглеждаше още по-разгневен. Това ме радваше. Освен това изглеждаше изтощен и униформата му сякаш беше увехнала върху тялото му. Върху единия ръкав на ризата му имаше черно петно, навярно от някаква схватка през нощта.

Бързо установих самоличността му и факта, че е шофирал автомобил „четири алфа“ в участъка в Малибу през първата смяна в деня на убийството на Мици Ели-ът и Йохан Рилц. Преди да му задам следващия въпрос, Голанц отново възрази и помоли за консултация при съдията. Когато се приближихме до банката, той разпери ръце, сякаш питаше „Каква е тази работа?“ Стилът му вече започваше да ми омръзва.

— Ваша чест, възразявам срещу този свидетел. Защитата го е включила в свидетелския списък сред множеството шерифи, които са били на местопрестъплението, и той няма връзка с делото.

Пак бях приготвил свидетелския списък. Този път ядосано го шляпнах пред Стантън и прокарах показалец по колоната, докато не стигнах до Тод Столуорт. Намираше се сред още петима шерифи, които бяха присъствали на местопрестъплението във вилата на Елиът.

— Ваша чест, ако съм крил Столуорт, значи съм го крил пред очите на всички. Той ясно е вписан в графата на органите на реда. Обяснението е същото като преди. Тук пише, че ще свидетелства за случилото се на втори май. Написал съм само това, защото изобщо не съм разговарял с него. Сега за пръв път ще чуя това, което има да каже.

Голанц поклати глава и се опита да запази самообладание.

— Ваша чест, защитата още от самото начало на процеса разчита на хитрости и измами, за да...

— Господин Голанц — прекъсна го съдията, — не казвайте нещо, което не можете да докажете и което ще ви вкара в неприятности. Този свидетел, също като предишния, когато призова господин Холър, фигурира в списъка от две седмици. Черно на бяло. Имали сте всички възможности да проверите какво ще кажат тези

хора. Ако не сте се възползвали от тях, решението си е било ваше. Но това не е нито хитрост, нито измама. Мерете си думите.

За миг прокурорът остана със сведена глава, после каза тихо:

— Ваша чест, обвинението моли за кратко прекъсване.

— Колко кратко?

— До един часа.

— Не бих казал, че два часа са „кратко прекъсване“, господин Голанц.

— Ваша чест — обадох се. — Възраждам срещу каквото и да е прекъсване. Прокурор Голанц просто иска да ми вземе свидетеля и да обърне показанията му в своя полза.

— Сега пък аз възраждам срещу това — тросна се прокурорът.

— Вижте, никакво прекъсване, никакво протакане и край на препирните — отсече съдията. — Вече изгубихме по-голямата част от сутринта. Възражението се отхвърля. Върнете се на местата си.

Подчинихме се и аз пуснах трийсетсекунден откъс от видеозаписа, който показваше вкарването на окования в белезници мъж на задната седалка на патрулен автомобил „четири алфа“ в щатския парк Малибу Крийк. Замразих образа на същото място като по-рано, точно когато колата минаваше пред камерата. Оставих го на екрана и продължих разпита на свидетеля.

— Шериф Столуорт, вие ли управлявате този автомобил?

— Да.

— Кой е мъжът на задната седалка?

— Ели Уимс.

— Забелязах, че му поставят белезници, преди да го вкарат в колата. Защо? Защото е арестуван ли?

— Да.

— За какво е арестуван?

— Първо, за опит да ме убие. Освен това е обвинен в незаконна стрелба с огнестрелно оръжие.

— Колко незаконни изстрела е произвел?

— Не си спомням точния брой.

— Не са ли били деветдесет и четири?

— Може. Бяха много. Направо вдигна на крак всичко наоколо с тая стрелба.

Столуорт беше уморен и унил, но не се колебаеше в показанията си. Нямаше представа какво е значението им за делото Елиът и явно не се опитваше да помогне на обвинението, като отговаря кратко и неотзивчиво. Сигурно се сърдеше на прокурора, задето не му е съдействал.

— Значи сте го арестували и сте го закарали в недалечния участък Малибу, така ли?

— Не, заках го чак в окръжния затвор в центъра, където можеха да го приемат в психиатричното отделение.

— Колко време отне това? Пътуването, искам да кажа.

— Около час.

— И после в Малибу ли се върнахте?

— Не, първо заках алфата на ремонт. Уимс беше прострелял страничния прожектор. Докато бях в центъра, отидох в гаража и помолих да сменят разбитата част. Това отне остатъка от дежурството ми.

— И кога върнахте колата в Малибу?

— В края на дежурството. Предадох я на колегите от дневната смяна.

Погледнах записките си.

— Това трябва да са били шерифи... Мъри и Харбър, нали?

— Точно така.

Столуорт се прозя и в залата се разнесе тих смях.

— Знам, че отдавна вече би трябвало да сте в кревата, шериф. Няма да ви отнема още много време. Когато предавате колата от смяна на смяна, почиствате ли я? Или може би я дезинфекцирате по някакъв начин?

— Би трябвало. Реалистично погледнато, освен ако някой не е повърнал на задната седалка, никой не го прави. Колите излизат от ротация веднъж-дваж пъти седмично и момчетата от гаража ги почистват.

— Ели Уимс повърна ли във вашата кола?

— Не, доколкото знам.

Отново смях. Погледнах Голанц. Той изобщо не се усмихваше.

— Добре, шериф Столуорт, да видим дали съм ви разбрал правилно. Онази нощ Ели Уимс е арестуван за стрелба по вас и за произвеждане най-малко на още деветдесет и три изстрела. Ръцете му

са закопчани зад гърба му и вие го закарвате в центъра. Вярно ли съм ви разбрал?

— Да.

— На видеозаписа се вижда, че господин Уимс седи отдясно на задната седалка. Там ли остана през цялото едночасово пътуване?

— Да. Бях му сложил предпазния колан.

— Стандартна процедура ли е арестантът да пътува отдясно на задната седалка?

— Да. Не бива да е зад вас, когато шофирате.

— Шериф, освен това забелязах на записа, че не сте поставили на дланите на господин Уимс найлонови торбички или нещо от този род, преди да го качите в патрулната кола. Защо?

— Не смятах, че е нужно.

— Защо?

— Понеже нямаше да има съмнение. Имаше категорични доказателства, че е стрелял с притежаваните от него оръжия. Нямахме намерение да му правим барутни натривки.

— Благодаря ви, шериф Столуорт. Надявам се, че ще имате възможност да поспите.

Седнах и оставих свидетеля на Голанц. Той бавно се изправи и застана на катедрата. Вече знаеше точно накъде съм се насочил, ала не можеше да направи нищо, за да ми попречи. Но трябваше да му отдам дължимото. Той откри миниатюрна пукнатина в разпита ми и се опита да се възползва максимално от нея.

— Шериф Столуорт, приблизително колко време чакахте да поправят колата ви в гаража?

— Около два часа. Само двама души работеха нощна смяна и имаха много работа.

— Останахте ли при колата си през цялото това време?

— Не, седнах на едно бюро в офиса и написах доклада за ареста на Уимс.

— По-рано свидетелствахте, че каквато и да е процедурата, общо взето разчитате на хората в гаража да поддържат колите ви чисти, нали?

— Да.

— Трябва ли изрично да молите за това, или работниците в гаража сами чистят и поддържат автомобилите?

— Никога не съм ги молил. Те просто го вършат, това им е работата.

— А знаете ли дали служителите в гаража не са почистили или дезинфекцирали колата през онези два часа, докато не сте били при колата си и сте пишели доклада?

— Нямам представа.

— Може да са го направили, без вие непременно да разберете, нали така?

— Да.

— Благодаря ви, шериф.

Поколебах се, но се изправих зад катедрата.

— Шериф Столуорт, споменахте, че им е отнело два часа, за да ремонтират колата, защото са били само двама и са имали много работа, нали?

— Да, така е.

Произнесе го с такъв глас, все едно искаше да каже: „Господи, писна ми от вас“.

— Значи няма особена вероятност да са отделили време, за да почистят колата ви, след като вие не сте ги помолили за това, нали така?

— Не знам. Трябва да попитате тях.

— Помолихте ли ги изрично да почистят колата ви?

— Не.

— Благодаря ви, детектив.

Седнах. Голанц се отказа от повече въпроси.

Наближаваше обяд. Съдията разпусна съда, но ни даде само четирийсет и пет минути почивка, за да компенсира времето, изгубено сутринта. Нямах нищо против. Беше ред на моята звездна свидетелка и колкото по-скоро я призовях на скамейката, толкова по-бързо клиентът ми щеше да бъде оправдан.

Доктор Шамирам Арсланиян беше изненадваща свидетелка. Не от гледна точка на присъствието ѝ на процеса — все пак фигурираше в свидетелския списък по-отдавна, отколкото се занимавах с делото аз. А от гледна точка на външния ѝ вид и личността ѝ. Името и произходът ѝ караха човек да си я представя сериозна, мургава и потънала в науката си. С бяла лабораторна престилка и коса, вдигната на кок. Само че тя изобщо не отговаряше на този образ. Жизнерадостна синеока блондинка с весел нрав и непринудена усмивка, тя не беше просто фотогенична. А телегенична. Изразяваше се ясно и говореше уверено, без изобщо да е арогантна. С една дума, беше приятна — свидетел, за каквото мечтае всеки адвокат. При това — експерт по криминалистика.

Бях прекарал по-голямата част от уикенда с Шами, както предпочиташе да я наричат. Бяхме обсъдили следите от изстрел в делото Елиът и показанията, които щеше да даде за защитата тя, както и въпросите, които можеше да очаква от Голанц. Всичко това беше отложено за толкова напреднала фаза от играта, за да избегнем проблемите, свързани с предаването на доказателствения материал. Ето защо я бях държал на тъмно за сребърния куршум чак до последния възможен момент.

Нямаше съмнение, че е звезда под наем. Беше водила предаване по Съдебната телевизия за собствените си подвизи. Когато я заведох на вечеря в „Палмата“, на два пъти я спираха да ѝ искат автограф и си говореше на малко име с двама телевизионни шефове, които дойдоха да я поздравят на масата ни. И взимаше хонорар като звезда. За четири дни в Лос Анджелис, през които да проучи веществените доказателства, да се подготви и да даде показания, щеше да получи десет хиляди долара, плюс режийните. Добра работа, ако можеш да си я уредиш, а тя можеше. Беше известно, че проучва многобройните предложения и избира само онези, в които е твърдо убедена, че е допусната много сериозна съдебна грешка. Освен това не е зле да участваш в дело, което привлича вниманието на националните медии.

След първите десет минути с нея вече знаех, че ще си струва и последния цент, който ѝ плаща Елиът. Щеше да е двоен проблем за обвинението. Излъчването ѝ щеше да спечели съдебните заседатели, а фактите ѝ щяха да подпечатат сделката. Процесът до много голяма степен зависи от свидетелите, а не от това какво разкриват техните показания. Номерът е да продадеш аргументите си на съдебните заседатели, а Шами можеше да продаде и изгорели кибритени клечки. Експертът по криминалистика на прокуратурата беше лабораторен плъх с излъчване на епруветка. Моята свидетелка беше водила телевизионно предаване, наречено „Химически зависимости“.

Когато моята дългокоса свидетелка се появи от дъното, чух тихо жужене в съдебната зала — тя привличаше всички погледи, докато минаваше по централната пътека. Пресече опитното поле и се насочи към свидетелската скамейка. Носеше морскосин костюм, който плътно обхващаше формите ѝ и подчертаваше водопада от руси къдрици по раменете ѝ. Даже съдия Стантън изглеждаше заслепен и помоли съдебния шериф да ѝ донесе чаша вода още преди да се е заклела. Не беше питал лабораторния плъх на обвинението дали иска нещо.

След като съобщи името си и го произнесе по букви, и се закле да казва истината и само истината, аз се изправих зад катедрата с бележника си.

— Добър ден, доктор Арсланиян. Как сте?

— Много добре, благодаря.

В гласа ѝ се долавяха слаби нотки южняшки акцент.

— Преди да поговорим за биографията ви, искам веднага да изясним нещо. Вие сте платена консултантка на защитата, нали така?

— Да. Плаща ми се да съм тук, а не да свидетелствам за каквото и да е друго, освен собственото ми мнение — независимо дали е изгодно за защитата. Това е сделката и аз никога не я променям.

— Добре, разкажете ни откъде сте, докторе.

— В момента живея в Осининг, щата Ню Йорк. Родена съм и израснах във Флорида и съм прекарала доста години в района на Бостън, учих в едно или друго училище.

— Шамирам Арсланиян. Това не звучи като име на човек от Флорида.

Тя се усмихна сияйно.

— Баща ми е стопроцентов арменец. Тъй че това ме прави наполовина арменка, наполовина флоридчанка, предполагам.

— Какъв опит имате в криминалистиката?

— Ами, имам две научни степени. Получих магистърска степен по инженерна химия от Масачузетския технологичен институт. После защитих дисертация по криминалистика и колежът „Джон Джей“ в Ню Йорк ме удостои с докторска степен.

— Казвате „удостои“. Това някаква почетна титла ли е?

— По дяволите, не! — възкликна тя. — Цели две години си скъсвах задника от бачкане, за да я получа.

Този път залата избухна в смях и забелязах, че дори съдията се усмихва, преди любезно да удари веднъж с чукчето си, за да въдвори ред.

— Видях в биографията ви, че имате и две бакалавърски степени. Вярно ли е?

— Имам по две от всичко, както изглежда. Две деца. Две коли. Вкъщи даже имам две котки, Уилбър и Орвил. Е, не могат да хвърчат като братя Райт.

Хвърлих поглед към масата на обвинението и видях, че Голанц и неговата помощничка гледат право напред и изобщо не се усмихват. Плъзнах очи към съдебните заседатели и се уверих, че и дванайсетимата прехласнато са се вторачили в моята свидетелка. Вече ядяха от шепата й, а експертката още не беше започнала.

— По какво са бакалавърските ви степени?

— Едната е от Харвард, по инженерство, а другата от музикалния колеж „Бъркли“. Едновременно следвах и на двете места.

— Имате музикално образование, така ли? — престорих се на изненадан.

— Обичам да пея.

Пак смях. Попаденията не преставаха. Изненадите се нижеха една след друга. Шами Арсланиян беше идеалната свидетелка.

Накрая Голанц се изправи и се обърна към съдията.

— Ваша чест, обвинението би желало да помоли свидетелката да даде показания в областта на криминалистиката, а не на музиката, за имената на домашните си любимци или за неща, които не са свързани със сериозния характер на този процес.

Стантън неохотно ми нареди да насоча разпита по същество. Прокурорът си седна на мястото. За да спечели схватката, беше изгубил позицията. Сега всички в залата го смятаха за досадник, който ги лишава и от малкото забавление в такова сериозно нещо.

Зададох още няколко въпроса, които разкриваха, че в момента доктор Арсланиян преподава и се занимава с изследователска дейност в „Джон Джей“. Разгледах опита ѝ като експертна свидетелка и ограниченото ѝ време за такава дейност и накрая поисках мнението ѝ за барутните следи, открити по тялото и дрехите на Уолтър Елиът в деня на убийството в Малибу. Тя свидетелства, че се е запознала с процедурите и резултатите на лабораторията в шерифското управление и е провела собствени анализи. Освен това проучила всички видеозаписи, пратени ѝ от защитата.

— Доктор Арсланиян, експертът по криминалистика на прокуратурата свидетелства по-рано, че натривките, взети от дланите, ръкавите и якето на господин Елиът, са дали положителен резултат за високи нива на някои елементи, свързани със следите, които остават от произвеждане на огнестрелни изстрели. Съгласна ли сте с това заключение?

— Да, съгласна съм — отговори моята свидетелка.

В залата се разнесоха сподавени възгласи на изненада.

— Искате да кажете, че според вашите проучвания по ръцете и дрехите на обвиняемия е имало следи от барут, така ли?

— Точно така. Високи нива на барий, антимон и олово. В комбинация това предполага следи от изстрел.

— Какво означава „високи нива“?

— Означава само, че някои от тези елементи се срещат в човешкото тяло, независимо дали лицето е стреляло, или държало огнестрелно оръжие. Просто в ежедневието.

— Значи за положителен резултат при анализа на следи от изстрел са необходими високи нива и на трите елемента, правилно ли съм ви разбрал?

— Да, както и съответната концентрация.

— Бихте ли обяснили какво имате предвид с израза „съответната концентрация“?

— Разбира се. Когато оръжието произведе изстрел — в този случай смятаме, че се отнася за пистолет, — експлозията в патронника

придава енергия и ускорение на куршума. Наред с него от цевта се отделят газове. Такива излизат и от всички други отвори и цепнатини на оръжието. След произвеждане на изстрел затворният блок се отваря. Отделящите се газове изтласкват тези микроскопични елементи, за които говорим, назад към стрелящия.

— И това се е случило в нашия случай, така ли?

— Не. Въз основа на всичките проучвания, които направих, не мога да твърдя такова нещо.

Повдигнах вежди в престорена изненада.

— Но, докторе, нали казахте, че сте съгласна със заключението на обвинението, че по дланите и ръкавите на обвиняемия е имало барутни следи.

— Съгласна съм със заключението на обвинението, че по обвиняемия е имало следи от барут. Но вие ми зададохте друг въпрос.

Направих пауза, сякаш се мъчех да си спомня въпроса.

— Искате да кажете, че може да има друго обяснение за барутните следи по господин Елиът, така ли, доктор Арсланиян?

— Да, точно това искам да кажа.

Най-после бяхме стигнали до основния аргумент в стратегията на защитата. Беше време да изстрелям сребърния куршум.

— След като се запознахте с материалите, представени ви през уикенда от защитата, стигнахте ли до алтернативно обяснение за барутните следи по дланите и дрехите на Уолтър Елиът?

— Да.

— И какво е то?

— По мое мнение има много голяма вероятност следите по дланите и дрехите на господин Елиът да са били пренесени там.

— Пренесени ли? Да не намеквате, че някой нарочно е оставил барутни следи по него?

— Не. Искам да кажа, че това се е случило неволно по случайност или грешка. Барутните следи по същество представляват микроскопичен прах. Той се движи. Може да се пренася при допир.

— Какво означава „да се пренася при допир“?

— Означава, че веществото, за което говорим, се наслагва върху дадена повърхност след произвеждането на огнестрелния изстрел. Ако тази повърхност влезе в допир с друга, част от веществото се пренася върху новата. С други думи, изтрива се от предишната повърхност.

Затова в органите на реда си има процедури, които предотвратяват такива неща. Дрехите на жертвите и заподозрените в престъпления, извършени с огнестрелно оръжие, често се свалят за съхранение и изследване. Някои служби поставят торбички за веществени доказателства върху ръцете на хората, за да не допуснат такова пренасяне на барутен прах.

— Възможно ли е това вещество да се пренесе повече от веднъж?

— Да, възможно е, със съответното намаляване на количеството. Това е твърдо вещество. Не е газ. Не се разпръсква като газ. Микроскопично е, но е твърдо и в крайна сметка трябва да се насложи някъде. Провеждала съм безброй такива анализи и много често съм установявала подобно пренасяне.

— Но в случай на многократно пренасяне количеството на веществото няма ли постепенно да намалява, докато стане незначително?

— Точно така. Върху всяка нова повърхност ще се наслагва по-малко, отколкото върху предишната.

Тъй че всичко е въпрос на изходното количество. Колкото е по-голямо то, толкова по-голямо количество вещество може да се пренесе.

Кимнах и прекъснах за миг, запрелиствах страниците в бележника си, като че ли търся нещо. Искях да прокарам ясна граница между обсъждането на теорията и конкретния случай, който разглеждахме.

— Добре, докторе — казах накрая. — Като имаме предвид тези теории, бихте ли ни разказали какво е станало в случая с господин Елиът?

— Мога да ви разкажа и да ви покажа — отвърна доктор Арсланиян. — Когато са му сложили белезници и са го затворили на задната седалка на патрулната кола с означение „четири алфа“, господин Елиът буквално е бил насаден върху барутен прах. Ето къде и кога е станало пренасянето.

— Как така?

— Дланите, ръцете и дрехите му са влезли в пряк допир с барутен прах от друг случай. Пренасянето му върху него е било неизбежно.

Голанц моментално възрази с аргумента, че не съм положил основите за такъв отговор. Казах на съдията, че възнамерявам да го направя сега, и поисках разрешение отново да монтирам видеотехниката пред съдебните заседатели.

Доктор Арсланиян беше редактирала репортажа, заснет от първия ми свидетел, Хулио Мунис, и от него беше направила демонстрационен запис. Представих го като вещественно доказателство и съдията го прие, като отхвърли възражението на Голанц. Като го използвах за илюстрация, внимателно разгледах със свидетелката си теорията на защитата за пренасянето на барутните следи. Демонстрацията отне близо час и беше едно от най-сериозните изложения на алтернативна теория, в които съм участвал.

Започнахме с арестуването на Ели Уимс и качването му на задната седалка на алфата. После преминахме към качването на Елиът в същата патрулка след по-малко от десет часа. В същата кола, на същата седалка. Ръцете и на двамата бяха закопчани зад гърба. Заключение на свидетелката прозвуча поразително правдоподобно.

— На тази седалка е бил поставен човек, произвел най-малко деветдесет и четири изстрела с огнестрелно оръжие. Деветдесет и четири изстрела! Буквално целият е бил покрит с барутен прах.

— Значи според вашето експертно мнение барутният прах е бил пренесен от Ели Уимс върху седалката на тази кола, така ли?

— Определено.

— И според вашето експертно мнение барутният прах може после да е бил пренесен от седалката върху следващия човек, който е седял на същото място?

— Да.

— И според вашето експертно мнение това ли е причината за наличието на барутен прах върху дланите и дрехите на Уолтър Елиът?

— Повтарям: тъй като ръцете му са били закопчани зад гърба, той е влязъл в пряк допир с покритата с барут повърхност. Да, като експерт, аз съм убедена, че това е причината за наличие на барутен прах по дланите и дрехите му.

Отново направих пауза, за да подчертая заключението на експертката. Ако изобщо знаех нещо за основателното съмнение, бях сигурен, че току-що съм го посял в съзнанието на всеки съдебен заседател. Друг въпрос беше дали по-късно ще гласуват по съвест.

50.

Сега идваше ред на реквизита, който щеше да подкрепи свидетелските показания на доктор Арсланян.

— Докторе, направихте ли някакви други заключения от анализа на барутните следи, потвърждаващи теорията за пренасянето им, която току-що ни изложихте?

— Да.

— Какви?

— Може ли да използвам манекена си, за да покажа?

Помолих съдията за разрешение свидетелката да използва манекен за демонстрационни цели и той го даде. От страна на Голанц нямаше възражения. Минах през ограденото пространство на съдебната секретарка, за да стигна до коридора към кабинета на съдията, където бях оставил стойката с манекена на доктор Арсланян, докато ми позволят да го внеса. Избутах стойката в центъра на опитното поле пред съдебните заседатели — и пред камерата на Съдебната телевизия. После дадох знак на свидетелката да слезе от скамейката си и да започне демонстрацията.

Манекенът представляваше модел на човешко тяло в цял ръст с подвижни крайници, длани и дори пръсти. Беше направен от бяла пластмаса и по лицето и ръцете имаше няколко сиви петна от експерименти и демонстрации, провеждани през годините. „Носеше“ дънки, тъмносиня риза и анорак с лого на националния бейзболен турнир в Университета на Флорида на гърба. Закаченото на метална скоба чучело висеше на пет сантиметра от земята.

Отидох при чантата си, извадих дървен макет на пистолет и сгъваема показалка и ги занесох на доктор Арсланян, след което се върнах на катедрата.

— Та какво е това, докторе?

— Това е Мани, моят демонстрационен манекен. Мани, това са съдебните заседатели.

Разнесе се смях и един от заседателите, адвокатът, даже кимна за поздрав на чучелото.

— Мани явно е фен на Флорида Гейтърс.

— Хм, поне днес.

Понякога посланикът може да размие смисъла на посланието. При някои свидетели това е желателно, защото показанията им не са от голяма полза. Ала не и в случая с доктор Арсланиян. Знаех, че с нея се движа по тънко въже — прекалено мила и забавна жена от една страна, категорични научни доказателства от друга. При нужния баланс тя и нейната информация щяха да направят най-силно впечатление на съдебните заседатели. Знаех, че е време да се върна към сериозните свидетелски показания.

— Защо се налага да използвате Мани, доктор Арсланиян?

— Защото анализът на СЕМ тампоните, с които експертът по криминалистика от шерифското управление е взел натривките, може да ни покаже защо барутният прах върху господин Елиът не е резултат от произведения от него изстрели.

— Експертът на обвинението вече ни обясни тези процедури миналата седмица, знам, но бих искал да ни ги припомните. Какво е СЕМ тампон?

— Барутните натривки се правят с кръгли тампони или дискове, от едната страна на които има отлепващ се пласт. С тампоните се натрива мястото, от което се взима проба, и те събират всички микроскопични частици от дадената повърхност. След това тампонът отива в сканиращ електронен микроскоп или СЕМ, както го наричаме ние. С микроскопа можем да видим трите елемента, за които вече стана дума. Барий, антимон и олово.

— Добре, тогава да пристъпим към демонстрацията. Бихте ли обяснили на съдебните заседатели какво възнамерявате да направите?

Доктор Арсланиян разпъна показалката и се обърна към ложата. Грижливо бяхме подготвили и репетирали демонстрацията ѝ — аз винаги се обръщах към нея с „докторе“, а тя задължително наричаше експерта на обвинението „господин“.

— Господин Гилфойл, експертът по криминалистика в шерифското управление, е взел осем проби от тялото и дрехите на господин Елиът. Всяка натривка е била кодирана, така че да посочва мястото, от което е взета пробата.

Докато обсъждаше местата, откъдето са взети пробите, тя ги посочваше с показалката. Манекенът стоеше с ръце, отпуснати от

двете му страни.

— Натривка А е взета от дясната длан. Натривка Б е взета от лявата длан. Натривка В е взета от десния ръкав на якето на господин Елиът, а Г — от левия ръкав. После имаме натривки Д и Е, съответно от предната дясна и предната лява страна на якето, и Ж и З — от гърдите и тялото на ризата, която е носел под разкопчаното си яке господин Елиът.

— Тези ли дрехи е носел обвиняемият в деня на убийството?

— Не. Но са същите като тях, чак до размера и производителя.

— Добре, какво научихте от анализа на осемте натривки?

— Приготвила съм схема, за да показвам нагледно на съдебните заседатели, докато обяснявам.

Представих схемата като веществено доказателство. Същата сутрин бяхме дали копие на Голанц. Сега той се изправи и възрази: изтъкна, че тъй като бил получил схемата късно, правилата за доказателствения материал били нарушени. Заявих на съдията, че схемата е била съставена едва вечерта преди срещата ми с доктор Арсланиян в събота и неделя. Стантън се съгласи с прокурора и каза, че насоката на свидетелските показания била очевидна, свидетелката била добре подготвена и затова трябвало да направи схемата по-рано. Възражението се прие и щеше да се наложи експертката да мине без илюстрацията си. Бях поел риск, ала не съжалявах за хода си. Предпочитах доктор Арсланиян да говори на съдебните заседатели без нагледни помагала, отколкото Голанц да знае стратегията ми още преди нейната реализация.

— Добре, докторе, все пак ще можете да правите справки със записките си и схемата. Съдебните заседатели просто трябва да внимават. Какво научихте от анализа на осемте натривки?

— Научих, че има много голяма разлика между нивата на барутните следи при различните натривки.

— Как така?

— Ами, най-високо е нивото при натривки А и Б, които са взети от дланите на господин Елиът. После се наблюдава рязко понижаване: нивата при натривки В, Г, Д и Е са много по-ниски, докато при натривки Ж и З няма никакви барутни следи.

Тя отново използва показалката, за да посочи откъде са взети натривките.

— Какво ви показва това, докторе?

— Че барутните следи по дланите и дрехите на господин Елиът не са резултат от стрелба с огнестрелно оръжие.

— Можете ли да илюстрирате защо?

— Първо, сравнението на данните от двете длани показва, че с оръжието е стреляно с две ръце.

Експертката се приближи до манекена, вдигна ръцете му и ги събра в една точка, образувайки остър ъгъл. После постави дървения пистолет в ръцете му.

— Но в такъв случай също щяхме да наблюдаваме по-високи нива на барутни следи особено по ръкавите на якето и по останалите части от дрехите.

— Само че натривките, направени от шерифското управление, не показват такива резултати, прав ли съм?

— Абсолютно. Всъщност показват тъкмо обратното. Въпреки че е логично да се очакват по-ниски нива от тези на барутните следи по дланите, понижението не би трябвало да е толкова рязко.

— Какво означава това според вашето експертно мнение?

— Означава, че е имало последователно пренасяне на барутен прах. Първо, когато са го качили в патрулна кола „четири алфа“ със заключени зад гърба ръце. После барутният прах вече е бил върху дланите и ръцете му и част от него вторично се е пренесла по предницата на якето му при нормалните му движения с ръце. Това се е повтаряло многократно, докато не са взели дрехите му за анализ.

— Ами отрицателният резултат за натривките от ризата под якето?

— Не го взимаме предвид, тъй като ципът на якето може да е бил вдигнат по време на евентуалното произвеждане на изстрели.

— Според вашето експертно мнение, докторе, възможно ли е по дланите и дрехите на господин Елиът да са останали такива барутни следи от стрелба с огнестрелно оръжие?

— Не, не е възможно.

— Благодаря ви, доктор Арсланян. Нямам повече въпроси.

Върнах се на мястото си и се наведох, за да прошепна в ухото на Уолтър Елиът:

— И ако сега не ги обземе основателно съмнение, не знам кога!
Той кимна.

— Най-добре изхарчените десет хиляди долара в живота ми.

Според мен и самият аз не се бях представил зле, но не казах нищо. Голанц помоли съдията за следобедна почивка, преди да разпита свидетеля, и Стантън се съгласи. След прекъсването на заседанието ми се стори, че в жужащите разговори в залата се долавя повече енергия. Шами Арсланян определено беше дала тласък на защитата.

След петнайсет минути щях да видя какво крие в арсенала си Голанц, за да хвърли сянка върху достоверността на свидетелските показания, ала се съмнявах, че има сериозни резерви. Ако изобщо разполагаше с нещо, нямаше да иска почивка. Щеше веднага да се нахвърли върху експертката.

След като съдебните заседатели и съдията опразниха залата и зрителите се изнизиха в коридора, спокойно се приближих до масата на обвинението. Голанц пишеше въпроси в бележника си. Не вдигна очи към мен.

— Какво има?

— Отговорът е не.

— На кой въпрос?

— На онзи, който щеше да ми зададеш — дали клиентът ми е готов да сключи сделка. Не проявяваме интерес.

Прокурорът се подсмихна.

— Смешен си, Холър. Е, какво като имаш страхотна свидетелка. Процесът още далеч не е приключил.

— Имам и капитан от френската полиция, който утре ще свидетелства, че Рилц е изпял седем от най-опасните и отмъстителни престъпници, които е разследвал през живота си. Случайно двама от тях излезли от затвора миналата година и изчезнали. Никой не знаел къде са. Може пък през пролетта да са били в Малибу.

Голанц остави химикалката си и най-последно ме погледна.

— Да, вчера разговарях с твоя инспектор Клузо^[7]. Ясно е, че ще каже каквото поискаш от него, само и само да лети с първа класа. Когато свършихме, извади една от онези карти с жилищата на звездите и ме помоли да му покажа дома на Анджелина Джоли. Страшно сериозен свидетел си намерил.

Вях предупредил капитан Пепен да не се пали много с онази своя „звездна карта“. Явно не ме беше послушал. Трябваше да сменя темата.

— Е, къде са немците?

Прокурорът погледна зад себе си, сякаш за да се увери, че роднините на Йохан Рилц ги няма.

— Казах им, че трябва да са готови, защото ще изградиш защитата, оцапвайки паметта на техния син и брат. Казах им, че ще използваш проблемите, които преди пет години Йохан е имал във Франция, за да измъкнеш убиеца му на свобода. Казах им, че ще го представиш като немски жиголо, който е съблазнявал богати клиенти, и мъже, и жени, из цял Малибу и Западен Лос Анджелис. И знаеш ли какво ми отговори баща му?

— Не, но ти ще ми кажеш.

— Отговори ми, че се били нагледали на американско правосъдие и се прибирали у дома.

Опитах се да измисля някаква остроумна и цинична реплика. Но не успях.

— Не се безпокой — прибави Голанц. — Ще им се обадя да им съобща присъдата, каквато и да е тя.

— Добре.

Оставих го и излязох в коридора да потърся клиента си. Видях го в центъра на обръч от репортери. Самонадеян след успешните показания на доктор Арсланиян, сега той обработваше другите съдебни заседатели — общественото мнение.

— И през цялото време, докато се занимават само с мен, истинският убиец е на свобода!

Кратко и запомнящо се изказване. Биваше си го. Тъкмо се канех да разблъскам тълпата и да го дръпна настрана, когато ме пресрещна Денис Войчеховски.

— Ела.

Отдалечихме се по коридора.

— Какво става, Сиско? Чудех се къде си.

— Бях зает. Получих сведения от Флорида. Искаш ли да ги чуеш?

Бях му разкрил признанието на Елиът, че е подставено лице на така наречената фамилия. Версията на моя клиент ми се струваше правдоподобна, обаче утрото е по-мъдро от вечерта и си бях припомнил една всеизвестна истина — че всички лъжат. И затова бях поръчал на Сиско да види дали ще успее да я потвърди.

— Разправяй.

— Използвах един частен детектив от Форт Лодърдейл, с когото съм работил навремето. Тампа е чак в другия край на щата, но исках да се обърна към човек, когото познавам и на когото имам доверие.

— Разбирам. И какво откри той?

— Преди седемдесет и осем години дядото на Елиът основал компания за добив и транспорт на фосфатни торове. Той я управлявал, после бащата на Елиът и накрая самият Елиът. Само че не искал да си цапа ръцете в бизнеса с тор и я продал една година след като баща му починал от инфаркт. Компанията била частна, тъй че данните за продажбата не са публични. Навремето вестниците предполагали, че става въпрос за около трийсет и два милиона.

— Ами организираната престъпност?

— Моят човек не успял да намери такива данни. Всичко му се струвало чисто, законно де. Елиът ти е казал, че е подставено лице и са го пратили тук да инвестира парите им. Не ти е споменал, че е продал компанията си и е донесъл парите в Холивуд. Просто те е излъгал.

Кимнах.

— Добре, Сиско, благодаря ти.

— Трябвам ли ти в съда? Имам да свърша още едно-две неща. Чух, че заседател номер седем не се появил тая сутрин?

— Да, духнал е. И нямам нужда от теб в съда.

— Добре, тогава ще се чуем по-късно.

Той тръгна към асансьорите. Останах да зяпам клиента си, който даваше изявления пред репортерите. В гърдите ми пламна и постепенно се разгоря гняв. Проправих си път през навалицата към него.

— Добре, това е всичко, господа! Край на коментарите.

Хванах Елиът за ръка, издърпах го от тълпата и го поведох по коридора. Отпъдих двама репортери и накрая се отдалечихме достатъчно от чужди уши. Можехме да поговорим насаме.

— Какви ги вършиш, Уолтър?

Той се ухили ликуващо, сви юмрук и го размаха във въздуха.

— Натрих им носовете! На прокурора, шерифите и всички останали.

— Не бързай толкова. Има още доста път. Може да сме спечелили битката, но не и войната.

— О, я стига. В кърпа ни е вързана победата, Мик. Тя беше невероятна на свидетелската скамейка. Направо искам да се ожения за нея!

— Добре, чудесно, но първо да видим как ще се справи с разпита на Голанц, преди да купиш халките.

Приблужи се поредната журналистка и аз ѝ казах да се разкара, после пак се обърнах към клиента си.

— Виж, Уолтър, трябва да поговорим.

— Добре, казвай.

— Възложих на един частен детектив да провери версията ти във Флорида и току-що научих, че си ме будалкал. Излъгал си ме, Уолтър, а аз ти казах никога да не ме лъжеш.

Елиът поклати глава. Изглеждаше ядосан, че му развалям настроението. Фактът, че го хващат в лъжа, за него беше дребна работа и се сърдеше, че изобщо го правя на въпрос.

— Защо ме излъга, Уолтър? Защо си измисли тази история?

Той сви рамене и отговори, без да ме поглежда.

— Историята ли? Веднъж я прочетох в един сценарий. Всъщност отхвърлих проекта. Обаче помня сюжета.

— Но защо? Аз съм твой адвокат. Можеш да ми казваш всичко. Помолих те да ми кажеш истината и ти ме излъга. Защо?

Елиът най-последно ме погледна в очите.

— Знаех, че трябва да запаля огън под краката ти.

— Какъв огън? Какви ги говориш?

— Стига, Мики. Хайде да не...

И понечи да се обърне към съдебната зала, ала аз грубо го сграбчих за ръката.

— Не, искам да чуя. Какъв огън си запалил?

— Всички се връщат вътре. Почивката свърши и трябва да влизаме.

Стиснах го още по-силно.

— Какъв огън, Уолтър?

— Ще ми счупиш ръката.

Поразхлабих хватката си, но не го пуснах. И не откъсвах очи от неговите.

— Какъв огън?

Елиът се извърна и изобрази стеснителна усмивка. Най-последнах ръката му.

— Виж — каза моят клиент. — От самото начало трябваше да ми повярваш, че не съм го извършил. Само така можех да съм сигурен, че ще вложиш всичко от себе си. Че ще си безпощаден.

Втренчих се в него и видях, че усмивката му се превръща в гордо изражение.

— Казах ти, че познавам хората, Мик. Знаех, че имаш нужда от нещо, в което да вярваш. Знаех, че ако съм само мъничко виновен, но не и виновен в голямото престъпление, ще ти дам каквото ти е нужно. Ще ти върна огъня.

Казват, че най-добрите актьори в Холивуд са от грешната страна на камерата. В този момент осъзнавах, че това е вярно. Разбихах, че Елиът е убил жена си и нейния любовник и дори се гордее с това. Най-последнах си възвърнах дар слово.

— Откъде взе оръжието?

— А, имах го. Бях го купил от един битак през седемдесетте. Адски си падах по „Мръсния Хари“ и исках магнум четирийсет и четвърти калибър. Държах го във вилата на плажа за самоотбрана. Нали разбираш, на плажа има много скитници.

— Какво всъщност се случи в къщата, Уолтър?

Той кимна, като че ли още отначало е възнамерявал да ми каже точно в този момент.

— Струва ми се, че отидох да я пипна с онзи, с когото се чукаше всеки понеделник като по часовник. Само че когато стигнах там, разбрах, че е Рилц. Тя ми го представяше за педал, мъкнеше го по вечери, купони и премиери с нас и сигурно после се бяха забавлявали с това. Бяха ми се подигравали, Мик... Това ме разяри. Направо обезумях. Извадих пистолета от шкафа, сложих си гумени ръкавици, намерих ги под мивката, и се качих горе. Трябваше да им видиш лицата, когато скиваха онзи голям патлак.

Дълго се взирах в него. И по-рано клиенти ми се бяха изповядвали. Но обикновено плачеха, кършеха ръце, бореха се с демоните, събудени в тях от извършените престъпления. Ала не и Уолтър Елиът. Той беше студен като желязо.

— Как се избави от оръжието?

— Не бях отишъл там сам. С мен беше един човек, който взе пистолета, ръкавиците и дрехите ми и слезе на плажа, после се качи на Тихоокеанската крайбрежна магистрала и хвана такси. През това време аз се измих и се преоблякох, и накрая се обадох на спешния телефон.

— Кой беше човекът, който ти помогна?

— Няма нужда да знаеш.

Кимнах. Не защото бях съгласен с него. Кимнах, защото вече знаех. Пред очите ми проблесна споменът за Нина Албрехт и лекотата, с която отключи вратата на терасата, след като аз не успях да се справя с механизма. Това предполагаше, че познава спалнята на шефа си, което още навремето ми беше направило впечатление.

Извърнах очи от своя клиент и ги сведох към пода. По него бяха стъпвали милион хора, извървели милион километри, за да получат правосъдие.

— Изобщо не очаквах онази работа с пренасянето на барутните следи, Мик. Когато казаха, че искат да ми вземат натривки, се съгласих. Мислех, че съм чист и че когато се уверят, всичко ще приключи. Няма оръжие, няма барутни следи, няма дело.

Поклати глава.

— Слава Богу, че има адвокати като теб.

Рязко го погледнах.

— Ти ли уби Джери Винсънт?

Той срещна очите ми и отново поклати глава. Този път отрицателно.

— Не, не съм. Обаче извадих късмет, защото се сдобих с подобър адвокат.

Не знаех какво да отговоря. Погледнах към вратата на съдебната зала. Шерифът ни махаше да влизаме. Почивката беше свършила и съдията беше готов да започнем. Кимнах и повдигнах показалец. Почакай. Знаех, че Стантън няма да заеме банката, преди да са му съобщили, че страните са по местата си.

— Влизай — казах на Елиът. — Трябва да ида до тоалетната.

Клиентът ми спокойно се насочи към чакащия шериф. Бързо влязох в тоалетната и отидох при една от мивките. Наплисках лицето си със студена вода. Намокрих най-хубавия си костюм и риза, ала това изобщо не ме интересуваше.

[7] Детективът от „Пинко розовата пантера“. — Б.пр. [↑](#)

51.

Вечерта пратих Патрик на кино, защото исках да остана сам. Не исках нито телевизия, нито разговори. Не исках да ме разсейват и някой да ме наблюдава. Обадох се на Бош и му казах, че съм се прибрал. Не че трябваше да се готвя за последния — най-вероятно — ден на процеса. Бях повече от готов. Капитанът от френската полиция щеше да посее поредната доза основателно съмнение в съзнанието на съдебните заседатели.

Не беше и защото вече знаех, че клиентът ми е виновен. Можех да преброя съвсем невинните си клиенти през годините на пръстите на едната си ръка. Моята специалност бяха виновните. Но чувствата ми бяха наранени, защото ме бяха използвали толкова ловко. И защото бях забравил главното правило: всички лъжат.

Чувствах се наранен и защото знаех, че и аз съм виновен. Не можех да престана да си мисля за бащата и братята на Рилц, за тяхното решение да си заминат за родината. Нямаше да дочакат присъдата, защото това означаваше първо да видят как влачат техния мъртъв син и брат из клоаките на американската съдебна система. Почти от двайсет години защитавах виновни, а понякога и зли хора. Винаги го бях приемал и се бях примирявал с това. Само че не се гордеех със себе си и с работата, която щях да свърша утре.

Беше един от онези мигове, в които изпитвах най-силно желание да се върна към стария навик. Отново да намеря онази отдалеченост. Да взема хапчето за физическата болка, което щеше да обезболи и душевната. Беше един от онези мигове, когато осъзнавах, че трябва да се изправа пред собствените си съдебни заседатели и че тяхната присъда ще е „виновен“; че това ще е последното ми дело.

Излязох на верандата с надеждата градът да ме изтегли от бездната, в която бях пропаднал. Нощта беше хладна, свежа и ясна. Лос Анджелис се простираше пред мен като килим от светлини, всяка една — присъда за нечия мечта. Едни хора изживяват мечтите си, други — не. Едни хора продават мечтите си, други ги пазят като нещо

свято. Не бях сигурен дали са ми останали мечти. Чувствах се така, сякаш имам да изповядвам само грехове.

След известно време ме връхлетя спомен и кой знае как успях да се усмихна. Беше един от последните ми ясни спомени за баща ми, най-великия адвокат на своето време. Стара стъклена топка, наследствена скъпоценност от Мексико, предавана от поколение на поколение в майчиния ми род, беше открита счупена под коледната елха. Майка ми ме заведе в дневната да видя белята и да ми даде възможност да си призная. Баща ми вече беше болен и нямаше да оздравее. Беше прехвърлил работата си или поне онова, което оставаше от нея, в домашния си кабинет до дневната. Не го виждах през отворената врата, ала го чух да си тананика:

„Ако в беда попаднеш ти, петата поправка избери...“

Знаех какво означава това. Макар и петгодишен, аз бях син на баща си по кръв и право. Отказах да отговарям на майчините си въпроси. Отказах да се инкриминирам.

Засмях се високо и отправих поглед към града на мечтите. Наведох се, опрял лакти на парапета, и сведох глава.

— Повече не мога да правя това — прошепнах на себе си.

Изведнъж през отворената врата зад мен закънтя песента от „Самотният ездач“. Влязох и погледнах дисплея на мобилния ми телефон, който лежеше на масата до ключовете ми. Пишеше „непознат номер“. Поколебах се. Знаех точно колко дълго ще звучи песента, преди да се включи гласовата поща.

В последния момент приех разговора.

— С Майкъл Холър ли разговарям? Адвоката?

— Да, кой се обажда?

— Полицай Рандъл Морис. Познавате ли лице на име Илейн Рос, господине?

Усетих рязко парене под лъжичката.

— Дейни ли? Да. Какво се е случило? Нещо лошо ли?

— Хм, вижте сега, госпожица Рос е при мен на Мълхоланд Драйв и не бива да шофира. Всъщност тя май задряма, след като ми даде вашата визитка.

Затворих очи за миг. Това обаждане потвърждаваше опасенията ми за Лейни Рос. Пак беше започнала. Един арест щеше да я върне в

системата и сигурно да ѝ струва поредния престой в затвора и рехабилитационния център.

— В кой затвор ще я закарате? — попитах.

— Ще бъда откровен с вас, господин Холър. Смяната ми свършва след двацет минути. Ако сега тръгна да я арестувам, ще ми отнеме още два часа, а тоя месец вече съм превишил разрешеното извънредно работно време. Щях да ви предложа, ако дойдете да я приберете или пратите някой, готов съм да си затворя очите. Нали разбирате какво искам да кажа?

— Да, естествено. Благодаря ви, полицаи Морис. Ще дойда да я взема, ако ми дадете адреса.

— Знаете ли къде е площадката над каньона Фриман?

— Знам я.

— Точно там сме. Побързайте.

— Ще съм при вас след по-малко от петнайсет минути.

Каньонът Фриман се намираще само на няколко преки от превърнатия в къщичка гараж, в който един приятел позволяваше на Лейни да живее безплатно. Можех да я закарам у тях, да се върна пеш до парка и да взема колата ѝ. Нямах да ми отнеме и час, а Лейни щеше да отърве затвора. И нямаше да вдигнат колата ѝ с паяк.

Излязох от къщи и потеглих по каньона Лоръл към Мълхоланд. Когато стигнах горе, завих наляво и се насочих на запад. Спуснах прозорците и оставих прохладния въздух да ме освежи — вече усещах първите признаци на умората от днешния ден. Около километър пътувах по лъкатушния път — намалих веднъж, когато фаровете ми осветиха мърляв койот, застанал на стража край пътя.

Мобилният ми телефон зазвъня, както и очаквах.

— Защо толкова се забави, Бош? — попитах вместо поздрав.

— Опитвах да се свържа с теб, но в каньона няма покритие — отвърна детективът. — Това някаква проверка ли е? Къде отиваш, по дяволите? Нали се обади да кажеш, че вече си се прибрал?

— Повикаха ме. Задържали са една... моя клиентка тук горе. Друсана е. Ченгето ще я пусне, ако я закарам у тях.

— Откъде?

— От площадката над каньона Фриман. Почти стигнах вече.

— Как се казва ченгето?

— Рандъл Морис. Не каза дали е от Холивуд или Северен Холивуд.

Мълхоланд беше на границата между двата полицейски участъка. Морис можеше да работи и в двата.

— Добре, отбий и спри, докато проверя.

— Да отбия ли? Къде?

Мълхоланд е лъкатушен двулентов път, без места за отбиване освен площадките. Ако спреш където и да е другаде, следващата кола, която изскочи от завоя, ще се забие в теб.

— Тогава намали.

— Вече стигнах.

Площадката над каньона Фриман беше откъм Долината. Завих надясно и се насочих към знака, на който пишеше, че паркирането след залез-слънце е забранено.

Не видях нито колата на Лейни, нито патрулка. Паркингът пустееше. Погледнах си часовника. Бяха изтекли само дванайсет минути, откакто бях казал на полицаи Морис, че ще стигна при него за по-малко от петнайсет.

— По дяволите!

— Какво има? — попита Бош.

Ударих с длан по волана. Морис не ме беше изчакал. Сигурно вече караше Лейни към затвора.

— Какво има? — повтори детективът.

— Няма я. И ченгето го няма. Закарал я е в затвора.

Сега трябваше да открия в кой участък е отведена Лейни и сигурно цяла нощ щях да уреждам освобождаването ѝ под гаранция. Утре щях да съм развалина в съда.

Изключих от скорост, слязох от колата и се огледах. Светлините на Долината се ширеха на безброй километри долу в бездната.

— Трябва да тръгвам, Бош. Ще се наложи да я търся...

С периферното си зрение зърнах движение вляво от мен. Обърнах се. От високите храсти до паркинга се измъкваше приведена фигура. Отначало си помислих, че е който, ала после се уверих, че е човек. Носеше черно облекло и ски маска. Изправи се и насочи срещу мен пистолет.

— Ей! — възкликнах. — Какво...

— Хвърли телефона!

Подчиних се и вдигнах ръце.

— Добре де, добре. Какво има? От хората на Бош ли сте?

Той бързо пристъпи към мен и ме блъсна. Залитнах и паднах. В следващия миг усетих, че ме сграбчва за яката на сакото.

— Ставай!

— Какво...

— Ставай! Веднага!

И ме задържа.

— Добре, добре. Ставам.

В момента, в който се изправих, той ме блъсна напред и пресякох лъчите на фаровете ми.

— Къде отиваме? Какво...

Ново блъскане.

— Кой си ти? Защо ме...

— Прекалено много въпроси задаваш, адвокатче.

Хвана ме за яката и ме затика към пропастта. Знаех, че скалата е почти отвесна. Ако паднех, щях да се озова в басейна в нечий заден двор — след стометров полет.

Опитах се да запъна пети в земята, но това доведе до още по-силно блъскане. Вече бях набрал инерция и мъжът с маската щеше да ме събори от ръба в чернотата на бездната.

— Не...

Внезапно отекна изстрел. Не зад мен. Някъде отдалече. Почти мигновено се разнесе металическо изтракване. Маскираният изкрещя и се строполи в храстите отляво.

После чух гласове и викове:

— Хвърли оръжието! Хвърли оръжието!

— Залегни! Залегни веднага!

Хвърлих се по очи в прахта на ръба на пропастта и закрих тила си с ръце. Чух още крясъци и тичащи стъпки. Разнесе се рев на двигатели, по чакъла захрущяха автомобилни гуми. Когато отворих очи, видях периодично проблясващи отражения от сини светлини върху пръстта и храстите. Синята светлина означаваше ченгета. Означаваше, че съм в безопасност.

— Адвокат Холър — прозвуча гърлен глас над мен.

— Вече можеш да се изправиш.

Извъртях глава и погледнах нагоре. Бош, разбира се. Тънещото му в сянка лице се очертаваше на фона на звездите над него.

— Този път за малко да те изпуснем — каза той.

52.

Мъжът с черната маска пъшкеше от болка, докато закопчаваха ръцете му на гърба.

— Китката ми! Господи, задници такива, китката ми е счупена!

С мъка се изправих и видях неколцина души с черни якета да обикалят наоколо като мравки по мравуняк. На някои якета пишеше ЛАПУ, съкращението на Лосанджелиското полицейско управление, но върху гърбовете на повечето се четеше ФБР. Над площадката се спусна хеликоптер и освети целия паркинг с прожектор.

Бош отиде при агентите от Бюрото, скупчени над маскирания, и попита:

— Улучен ли е?

— Няма рана — отвърна някой. — Куршумът вероятно е попаднал в пистолета.

— Той къде е?

— Търсим го.

— Може да е паднал в пропастта — предположи друг.

— Ако не го намерим тази вечер, ще го открием утре по светло — заяви трети.

Двама агенти вдигнаха арестанта за лактите.

— Да видим сега кого сме спипали — каза Бош.

Смъкнаха ски маската и насочиха от упор фенерче в лицето на задържания. Детективът се обърна и ме погледна.

— Заседател номер седем! — ахнах аз.

— Моля?

— Заседател номер седем от процеса. Днес не се появи в съда и шерифското управление го издирва.

Бош отново се обърна към Дейвид Максуйни, както знаех, че се казва мъжът, и изсумтя на агентите:

— Изчакайте.

Даде ми знак да го последвам. Спряхме до колата ми и той понечи да заговори, само че аз пръв успях да му задам въпрос:

— Какво стана току-що?

— Току-що ти спасихме живота. Онзи щеше да те блъсне от ръба.

— Знам, но какво стана? Къде беше ти и откъде се появиха всички останали? Нали каза, че ще освободиш хората за през нощта, след като ти съобщих, че съм се прибрал? Откъде се взеха всички тези ченгета? И какво прави тук ФБР?

— Тази вечер беше различно. Случиха се някои неща.

— Какви неща? Какво се е променило?

— По-късно ще ти обясня. Първо ми кажи с какво си имаме работа тук.

— Не знам с какво си имаме работа.

— Кажи ми за заседател номер седем. Защо не се е появил днес?

— Трябва да питаш него. Мога да ти кажа само, че сутринта съдията ни повика в кабинета си и ни обясни, че получил анонимно писмо, според което заседател номер седем бил измамник и излъгал, че няма криминално досие. Стантън искал да го разпита, обаче той не се появил. Шерифите отишли в дома му, а после и в службата му и довели човек, който не бил заседател номер седем.

Бош вдигна ръка като катаджия.

— Чакай, чакай. Говориш безсмислици. Знам, че току-що преживя силна уплаха, обаче...

И млъкна, понеже един от мъжете с якета на ЛАПУ се приближи и го попита:

— Да повикаме ли линейка? Онзи разправя, че ръката му била счупена.

— Не, просто го дръжте там. Ще го прегледат, като го закараме в участъка.

— Сигурен ли си?

— Майната му.

Мъжът кимна и тръгна към Максуйни.

— Да, майната му — съгласих се.

— Защо искаше да те убие? — попита Бош.

Разперих ръце.

— Не знам. Може би заради статията в „Таймс“. Нали такъв беше планът, да го измъкнем от дупката му.

— Мисля, че криеш нещо от мен, Холър.

— Виж, през цялото време ти казвам всичко, което мога. Ти си човекът, който играе игри. Какво прави тук ФБР?

— Те участват още отначало.

— А, и просто си забравил да ми кажеш, нали?

— Казвах ти каквото трябваше да знаеш.

— Е, сега трябва да знам всичко, иначе повече няма да ти съдействам. Няма и да свидетелствам срещу онзи човек ей там.

Зачаках. Бош мълчеше. Обърнах се да се кача в колата си и той ме хвана за ръката. Усмихна се ядосано и поклати глава.

— Стига бе, човек, успокой се. Не хвърляй празни заплахи наляво и надясно.

— Мислиш, че са празни заплахи ли? Ще видим дали са празни, когато започна да кръшкам от призовките за федерален процес, до какъвто, сигурен съм, ще се стигне. Мога да се позовавам на адвокатската тайна чак до Върховния съд — базирам се, че ще отнеме само две години — и на твоите нови приятелчета от Бюрото ще им се иска да си играл честно с мен, когато си имал тази възможност.

Бош се замисли за миг и пак ме дръпна за ръката.

— Добре, ела насам.

Отдалечихме се още повече от полицейския мравуняк.

— От Бюрото се свързаха с мен няколко дни след убийството на Винсънт и казаха, че представлявал интерес за тях — започна детективът. — И толкова. Представлявал интерес за тях. Бил един от адвокатите, чието име изскочило, докато проверявали щатските съдилища. Нищо конкретно, само слухове, неща, които евентуално бил казвал на клиентите, че можело да се направят, връзки, които твърдял, че има, такива работи. Били съставили списък на адвокатите, които можело да са корумпирани, и Винсънт фигурирал в него. Предложили му да им съдейства като свидетел и той отказал.

Увеличавали натиска върху него, а после някой го очистил.

— Значи са ти съобщили всичко това и вие сте обединили усилията си. Чудесно, нали? Мерси, че ми го каза.

— Както отбелязах, нямаше нужда да знаеш.

Един мъж с яке на ФБР прекоси паркинга зад Бош и лицето му за миг попадна под лъча на хеликоптера. Стори ми се познат, но не можех да се сетя откъде. После обаче си го представих с мустаци.

— Ей, това там е задникът, когото онзи ден ми прати в кантората!
— казах достатъчно високо, та агентът да ме чуе. — Извади късмет, че не го гръмнах през вратата.

Бош опря длани върху гърдите ми и ме отгласна назад.

— Я по-спокойно, Холър! Ако не беше Бюрото, нямаше да имам достатъчно хора, за да те наблюдавам. И сега можеше да лежиш на дъното на пропастта.

Свалих ръцете му и се овладях. Гневът ми се уталожи, когато осъзнах правотата на думите му. Осъзнах и че съм бил използван като пионка още от самото начало. От клиента ми, а сега от Бош и ФБР. Детективът използва момента, за да повика друг агент, който наблюдаваше от известно разстояние.

— Това е агент Армстед. Той ръководи нещата от страна на Бюрото и има някои въпроси към теб.

— Защо не? — въздъхнах. — След като никой не отговаря на моите, спокойно бих могъл да отговоря на вашите.

Армстед беше млад агент с чисти черти и подстригана по войнишки коса.

— Господин Холър, ще стигнем до вашите въпроси веднага щом имаме възможност. В момента ситуацията тук е неустановена и ще сме ви много признателни за съдействието. Заседател номер седем ли е човекът, когото е подкупил Винсът?

Погледнах Бош с такова изражение, все едно го питах: „Кой е пък този?“.

— Откъде да знам? Аз не съм участвал в тази работа. Щом ви интересува, питайте него.

— Не се безпокойте, ще му зададем много въпроси. Какво правехте тук, господин Холър?

— Казах ви вече. Обясних на Бош. Някой ми се обади и се представи за ченге. Каза, че една моя позната била тук, дрогирана, и ми предложи да дойда и да я прибера, за да я закарам у тях, вместо да я арестува за употреба на наркотични вещества.

— Проверихме името, което ми каза по телефона — обади се Бош. — В управлението има Рандъл Морис. Служи в южния участък, в подразделението за борба с бандите.

Кимнах.

— Да, струва ми се, вече е съвсем ясно, че обаждането е било измама. Но той знаеше името на приятелката ми и имаше номера на мобилния ми телефон. Прозвуча ми убедително, нали разбирате?

— Откъде е знаел името на жената? — попита Армс-тед.

— Основателен въпрос. Бяхме приятели, чисто платонични, обаче не сме се чували близо месец.

— Тогава как е научил за нея?

— Питате ме неща, които не са ми известни. Идете да зададете този въпрос на Максуйни.

И моментално разбрах, че съм се изпуснал. Нямаше откъде да знам това име, освен ако не бях проучвал заседател номер седем.

Бош ме изглежда любопитно. Не знаех дали му е известно, че съдебните заседатели би трябвало да са анонимни дори за страните по делото. Преди обаче да успее да ме попита нещо, бях спасен от някой, който извика от храсталаците край ръба на скалата:

— Намерих пистолета!

Бош насочи показалец към гърдите ми и каза:

— Стой тук.

Проследих с поглед детектива и Армстед, които се затичаха към неколцина други, разглеждащи намереното оръжие на светлината на фенерче. Бош не докосна пистолета, но се наведе и внимателно го проучи.

Зад мен засвири увертюрата на „Вилхелм Тел“. Обърнах се и видях, че телефонът ми лежи на чакъла. Миниатюрният му квадратен дисплей светеше като морски фар. Вдигнах го. Обаждаше се Сиско.

— Ще ти позвъня по-късно.

— Побързай. Имам интересни неща за теб. Ще искаш да ги научиш.

Докато затварях, Бош приключи с огледа на оръжието и се приближи до Максуйни. Наведе се към него и му прошепна нещо. После, без да изчака отговор, се обърна и тръгна към мен. Дори на бледата лунна светлина виждах, че е възбуден. Армстед го следваше по петите.

— Пистолетът е берета „Бобкат“, каквато търсехме по случая Винсънт — каза Бош. — Ако резултатите от балистиката съвпадат, този тип няма къде да мърда. Ще се погрижа да получиш похвала от Градския съвет.

— Добре. Ще си я туря в рамка.

— Отговори ми на един въпрос, Холър, като имаш предвид, че той е убиецът на Винсът. Защо е искал да убие и теб?

— Не знам.

— А подкупът? — попита Армстед. — Той ли е получил парите?

— Същият отговор, какъвто ви дадох преди пет минути. Не знам. Но е логично, нали?

— Откъде е знаел името на приятелката ви, когато ви се е обадил по телефона?

— И това не знам.

— Тогава каква полза от теб? — изсумтя Бош.

Основателен въпрос. Незабавният отговор не ми допаднаше особено.

— Виж, детектив, аз...

— Не си прави труда. Я вземи просто се качи в колата си и се разкарай оттук. Ние ще продължим нататък.

И се обърна и се отдалечи. Армстед го последва. Поколебах се, после извиках след Бош и му махнах да се върне. Детективът каза нещо на агента от ФБР и дойде при мен.

— Без будалкане обаче — сопна ми се. — Нямам време.

— Добре. Мисля, че е щял да инсценира самоубийството ми.

Бош се замисли, после поклати глава.

— Кой щеше да повярва? Ти имаш делото на годината бе, човек. Популярен си. Показват те по телевизията. И трябва да мислиш за детето си. Самоубийството не се връзва.

— Напротив.

Той ме погледна и мълчаливо зачака да му обясня.

— Аз се възстановявам от зависимост, Бош. Сещаш ли се за какво става въпрос?

— Защо не ми кажеш?

— Версията щеше да е следната. Не съм издържал на напрежението в такова голямо дело, включително на медийното внимание, и или съм се върнал към таблетките, или съм щял да го направя. И понеже съм бил наясно до какво ще доведе това, просто съм скочил. Такива неща се случват често, Бош. Викат му „бързия път“. И това ме кара да си мисля, че...

— Какво?

Посочих заседател номер седем.

— Че той и онзи, за когото е работил, знаят много за мен. Направили са подробно проучване. Научили са за зависимостта ми, за рехабилитацията и съответно за Лейни. После са измислили солиден план да се отърват от мен, защото не са могли просто да застрелят още един адвокат, без да предизвикат пълно разследване на каквото там са вършили. Но при самоубийство натискът е нямало да е толкова силен.

— Да, но защо е трябвало да се отърват от теб?

— Предполагам, са смятали, че знам прекалено много.

— А така ли е?

Преди да успея да отговоря, Максуйни извика от другия край на площадката:

— Ей! Елате насам с адвоката. Искam да сключа сделка. Мога да ви издам едни големи клечки! Искam да сключа сделка!

Бош изчака да види дали ще последва още, ала това беше всичко.

— Какво ще те посъветвам ли? — казах. — Върви при него и действай, докато желязото е горещо. Преди да се сети, че има право на адвокат.

Той кимна.

— Мерси, тренер. Обаче мисля, че си знам работата.

И понечи да тръгне.

— Чакай — спрях го. — Дължиш ми нещо, преди да отидеш там.

Детективът спря и даде знак на Армстед да отиде при Максуйни.

После попита:

— Какво ти дължа?

— Един отговор. Тази вечер ти се обадох и ти казах, че съм се прибрал вкъщи. Ти трябваше да сведеш наблюдението до една кола. Но това тук е цяла армия. Какво те накара да промениш намеренията си?

— Не си чул, нали?

— Какво да съм чул?

— Утре ще спиш до късно, адвокат Холър. Повече няма да има процес.

— Защо?

— Защото клиентът ти е мъртъв. Тази вечер някой — сигурно нашият приятел ей там, дето иска да сключи сделка — е очистил Елиът

и гаджето му, когато се прибирали вкъщи от вечеря. Електрическият му портал не щял да се отвори и когато слязъл от колата, някой се появил и го застрелял в тила. После убил и жената, както си седяла на предната дясна седалка.

Смаяно отстъпих крачка назад. Знаех за кой портал говори Бош. Нали бях ходил в имението на Елиът в Бевърли Хилс. А що се отнасяше до приятелката му, знаех коя е. Бях нарочил Нина Албрект за този „пост“ още когато Елиът ми каза, че е имал помощник в деня на убийството в Малибу.

Бош не обърна внимание на смаяното ми изражение и продължи:
— Съобщи ми един приятел в моргата и си помислих, че тази нощ някой може би е тръгнал да си разчиства сметките. Реших да вдигна групата по тревога и да видя какво ще се случи у вас. Извади късмет, че го направих.

Докато му отговарях, погледът ми минаваше право през него.

— Да. Извадих късмет.

53.

Вече нямаше процес, но във вторник сутринта отидох в съда, за да се погрижа делото официално да бъде закрито. Седях до свободния стол, през последните две седмици заеман от Уолтър Елиът. Фоторепортерите, които бяха получили достъп до залата, като че ли си падаха по този празен стол. Снимаха го непрекъснато.

Джефри Голанц седеше отгатык пътеката. Той беше най-големият късметлия от всички прокурори на света. Вечерта си беше тръгнал от съда убеден, че му предстои фатална за кариерата му загуба, а на сутринта се беше оказало, че кариерата му ще си остане невредима. Издигането в прокуратурата и градската политика засега му бяха осигурени. И макар че седяхме и чакахме съдията, Голанц нямаше какво да ми каже.

В галерията обаче се водеха много разговори. Хората се вълнуваха от новините за убийството на Уолтър Елиът и Нина Албрехт. Никой не споменавахе покушението срещу мен и събитията на площадката над каньона Фриман. За момента всичко това се пазеше в тайна. След като Максуйни каза на Бош и Армстед, че е готов да сключи сделка, следователите ме помолиха да си мълча, за да могат да подходят бавно и внимателно към заподозрения. И аз се радвах да им помогна. Донякъде.

Съдия Стантън зае мястото си на банката точно в девет. Очите му бяха подпухнали и изглеждаше недоспал. Зачудих се дали знае всичко за случилото се през нощта.

Изведоха съдебните заседатели и аз се вгледах в лицата им. Дори някой от тях да знаеше какво става, не го издаваше. Забелязах, че неколцина поглеждат свободния стол до мен, докато заемаха местата си.

— Добро утро, дами и господа — каза съдията. — Днес ще ви освободя от задълженията ви в този процес. Както, сигурен съм, можете да видите, господин Елиът не е на масата на защитата. Снощи обвиняемият стана жертва на убийство.

Половината съдебни заседатели зяпнаха. Другите изразиха изненадата си само с очи. В съдебната зала се разнесе тих развълнуван шепот, след което зад масата на обвинението преднамерено бавно започна ръкопляскане. Обърнах се и видях, че майката на Мици Елиът аплодира новината за смъртта на обвиняемия.

Съдията силно удари с чукчето. Голанц скочи от мястото си и се втурна към нея, внимателно я хвана за ръцете и ѝ попречи да продължи. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Не искам никакви демонстрации от галерията — строго каза Стантън. — Не ме интересува кои сте и каква връзка имате с делото. Тук всички трябва да проявяват уважение към съда, иначе ще наредя да ви отстранят.

Голанц се върна на мястото си.

— Знам, че тази новина е шокираща за всички вас — обърна се Стантън към съдебните заседатели. — Уверявам ви, че властите сериозно разследват това престъпление, и се надявам, че скоро ще изправят виновниците пред правосъдието. Сигурен съм, че ще научите всичко за случая, когато прочетете вестника или гледате новините — вече сте свободни да го направите. Благодаря ви за службата. Знам, че всички много внимателно проследихте изложенията на обвинението и защитата, и се надявам, че прекараното тук време ще ви бъде от полза. Сега можете да се върнете в стаята за обсъждания, да съберете вещите си и да си отидете. Свободни сте.

За последен път се изправихме, за да изпратим съдебните заседатели, и аз проследих с поглед изнизването им през вратата на стаята за обсъждания. След като излязоха, съдията благодари на нас с Голанц за професионалното ни поведение по време на процеса, благодари на сътрудниците си и бързо разпусна съда. Не си бях направил труда да извадя нещо от чантата си, затова дълго стоях неподвижно, след като Стантън напусна. От размислите ме откъсна прокурорът — приближи се към мен с протегнатата ръка. Стиснах я, без да се замислям.

— Без лоши чувства, Мики. Ти си адски добър адвокат.

„Бях“ — казах си.

— Да. Без лоши чувства.

— Ще поостанеш ли да поговориш със съдебните заседатели, да видиш към коя страна са клонили? — полюбопитства той.

Поклатих глава.

— Не, не ме интересува.

— И мен. Всичко хубаво.

Потупа ме по рамото и излезе. В коридора чакаха десетки репортери и той щеше да им каже, сигурен бях, че колкото и да е странно, правосъдието е победило. Който меч вади, от меч умира. Или нещо в този ДУХ.

Щях да му оставя медиите. Дадох му преднина и го последвах навън. Журналистите вече го бяха наобиколили и успях да се измъкна покрай стената, без да ме забележат. С изключение на Джак Макавой от „Таймс“. Той ме видя и тръгна подире ми. Настигна ме тъкмо когато излизах през вратата за стълбището.

— Ей, Мик!

Погледнах го, но не спрях. От опит знаех, че не бива. Ако те приклещи един репортер, останалите ще те настигнат и ще се скупчат отгоре ти. Не исках да ме разкъсат. Заспусках се надолу.

— Без коментар.

Той не изоставаше.

— Няма да пиша за процеса. Отразявам новото убийство. Мислех си, че с теб пак може да сключим същата сделка. Нали разбираш, да си разменяме Информа...

— Никаква сделка, Джак. Нямам коментар. Довиждане.

Протегнах ръка и го спрях на първата площадка. Оставих го там, продължих още две площадки надолу и излязох в коридора. Отидох при залата на съдия Холдър и влязох.

Микейла Гил седеше на мястото си и я попитах дали мога да се срещна със съдията за няколко минути.

— Но аз не съм ви записала за среща.

— Знам, Микейла, обаче мисля, че съдията ще иска да ме види. Тя в кабинета си ли е? Бихте ли й предали, че я моля само за десет минути? Съобщете й, че се отнася за делата на Винсът.

Секретарката вдигна слушалката, натисна един бутон и предаде молбата ми. После затвори и ми каза да влизам.

— Благодаря.

Холдър седеше зад бюрото си с половинките очила на носа и държеше химикалка, сякаш съм я прекъснал, докато е подписвала някаква заповед.

— Е, господин Холър. Днес определено е паметен ден. Заповядайте, седнете.

Настаних се на познатия ми стол пред нея.

— Благодаря, че ме приехте, ваша чест.

— Какво мога да направя за вас?

Зададе въпроса, без да ме погледне, и се зае да подписва някакви документи.

— Просто исках да знаете, че ще подам оставка като адвокат по останалите дела на Винсънт.

Тя остави химикалката и се втренчи над очилата си в мен.

— Моля?

— Подавам оставка. Върнах се прекалено скоро и освен това май изобщо не трябваше да се връщам. Отказвам се.

— Това е нелепо. Цялата Съдебна палата говори само за вашата защита! Гледах части от нея по телевизията. Вие с видима лекота се справяхте с господин Голанц и се съмнявам, че някой е бил готов да заложи на осъдителна присъда.

Приех комплиментите с махване на ръка.

— Както и да е, ваша чест, няма значение. Всъщност не съм тук затова.

Тя свали очилата си и ги остави на бюрото. Като че ли се колебаеше, но все пак зададе следващия въпрос.

— Тогава защо сте тук?

— Защото, ваша чест, исках да знаете, че знам. И че скоро ще узнаят и всички останали.

— Определено не разбирам за какво говорите. Какво знаете, господин Холър?

— Знам, че сте корумпирана и че сте се опитали да ме убие.

От гърлото ѝ се изтръгна смях, ала в очите ѝ нямаше нищо весело — тя ме пронизваше с поглед.

— Това някаква шега ли е?

— Не, не е шега.

— Господин Холър, успокойте се и погледнете нещата реално. Ако тръгнете да отправяте такива шантави обвинения, ще има последици за вас. Тежки последици. Може би сте прав. Навярно не можете да понесете стреса от преждевременното си завръщане на работа след рехабилитацията.

Усмихнах се и по изражението ѝ видях, че е усетила грешката си.

— Изпуснахте се, нали, ваша чест? Откъде знаете, че съм се подложил на рехабилитация? Нещо повече, откъде заседател номер седем е знаел с какво да ме подмами снощи, за да изляза от къщи? Отговорът е, че сте ме проучили. И сте пратили Максуйни да ме убие.

— Нямам представа за какво говорите и не познавам този човек, който, по вашите думи, се е опитал да ви убие.

— Е, аз обаче мисля, че той ви познава. Когато го видях за последен път, с ФБР тъкмо започваха да си играят на „Хайде да сключим сделка“.

Тези думи се стовариха отгоре ѝ като удар в корема. Знаех, че Бош и Армстед няма много да се зарадват на постъпката ми, обаче не ме интересувахе. Тях не ги бяха използвали като пионки и никой не се беше опитал да ги блъсне от скалата на Мълхоланд. Аз бях този потърпевш и това ми даваше право да заста на очи в очи с човека, който, сигурен бях, стоеше зад всичко.

— Събрах две и две, без да се налага да сключвам сделка с никого — продължих. — Моят детектив проследи Максуйни. Преди девет години са го арестували за нападение със смъртоносно оръжие и кой му е бил адвокат? Мич Лестър, мъжът ви. На другата година пак са го пипнали, този път за измама, и Мич Лестър отново го е защитавал. Ето я връзката. Получава се чуднически триъгълник, нали? Вие имате достъп до кандидатите за съдебни заседатели и изборната процедура и можете да я контролирате. Можете да проникнете в компютрите и тъкмо вие сте вкарали подставеното лице в нашия съдебен състав. Джери Винсънт ви е платил, но после се е разколебал, след като от ФБР започнали да душат. Не сте можели да поемете риска Джери да клекне пред Бюрото и да се опита да им предаде цял съдия, за да отърве кожата. Затова сте му пратили Максуйни. А после, когато вчера всичко се обърна нагоре с краката, сте решили да разчистите терена. Пратили сте Максуйни, заседател номер седем, при Елиът и Албрект, а после и при мен. Как се справям, ваша чест? Пропускам ли нещо дотук?

Произнесох обръщението „ваша чест“, все едно говорех за боклук. Тя се изправи.

— Това е безумие! Нямаме никакви доказателства, за да ме свържете с никого, освен със съпруга ми. А скокът от някакъв негов

клиент към мен е напълно абсурден.

— Имате право, ваша чест. Нямам доказателства. Само че сега не сме в съда. И сме само ние с вас. Имам само инстинкта си и той ми подсказва, че всички следи водят към вас.

— Веднага напуснете!

— Ами феберейците? Максуйни е при тях.

В очите й проблесна страх.

— Предполагам, че не ви се е обаждал, нали? Все пак се съмнявам, че ще му позволят да се обади на когото и да е, докато го разпитват. Молете се и той да няма никакви доказателства. Защото ако ви вкара в триъгълника, ще трябва да смените черната си тога с оранжев затворнически гащеризон.

— Махайте се оттук! Ще повикам охраната и ще наредя да ви арестуват!

И ми посочи вратата. Спокойно и бавно станах.

— Разбира се, че ще се махна. И знаете ли какво? Мисля никога повече да не практикувам в тази съдебна палата. Но ви обещавам, че ще дойда пак, за да гледам как ви съдят. Вас и съпруга ви. Можете да разчитате на това.

Тя ме зяпаше, показалецът й все още сочеше към вратата. Гневът в очите й постепенно отстъпи място на страха. Ръката й малко се отпусна, после увисна. Оставих я да си седи вцепенена зад бюрото си.

Слязох по стълбището чак до първия етаж, защото не исках да се качвам в претъпкания асансьор. Осемнайсет етажа. Отворих стъклената врата и напуснах съдебната палата. Извадих телефона, обадох се на Патрик и му казах да докара колата. След това набрах номера на Бош.

— Реших да запаля огън под вас с Бюрото — казах.

— Какво? Какво си направил?

— Не ми се чакаше ФБР да се разтакава година и половина, както обикновено, докато подготви обвинението. Понякога правосъдието не търпи отлагане, детектив.

— Какво си направил, Холър?

— Просто проведох един разговор със съдия Холдър... да, сетих се и без помощта на Максуйни. Казах й, че той е при феберейците и им оказва съдействие. Ако бях на ваше място, щях да побързам с

шибаното дело и междувременно да я държа под наблюдение. Едва ли ще духне, но знае ли човек. Приятен ден.

Затворих, преди да успее да каже нещо. Не ме интересуваше. Той през цялото време ме беше използвал. Достави ми страхотно удоволствие да си разменим позициите и да ги накарам с ФБР да скачат, докато аз им дърпам конците.

ШЕСТА ЧАСТ

ПОСЛЕДНАТА ПРИСЪДА

54.

Бош почука на вратата ми рано сутринта в четвъртък. Още не се бях сресал, но вече бях облечен. От друга страна, той изглеждаше така, сякаш цяла нощ е бил на крак.

— Събудих ли те? — попита детективът.

Поклатих глава и казах:

— Трябва да приготвя детето за училище.

— Да, вярно. Сряда вечер и всеки втори уикенд.

— Какво има, детектив?

— Имам няколко въпроса и си помислих, че може би ще ти е интересно да научиш как се развиват нещата.

— Разбира се. Дай да седнем навън. Не искам дъщеря ми да ни чуе.

Докато отивахме към масата, си пооправих косата с пръсти.

— Няма да сядам — каза Бош. — Нямам много време.

Отиде до парапета и опря лакти на него. Застанах до него и също опрях лакти.

— И аз не обичам да сядам, когато съм на верандата.

— И от моята къща се разкрива същата гледка — рече детективът. — Само че е от отсрещната страна.

— Е, това ни прави две страни на една и съща планина, нали?

Бош извърна очи за миг и ме погледна.

— Нещо такова.

— Та какво става? Мислех, че си ми сърдит и няма да искаш да ми разкажеш.

— Всъщност и аз смятам, че Бюрото действа прекалено бавно. Твоята постъпка не им допадна много, обаче аз нямам нищо против. Това задвижи нещата.

Изправи се и се облегна с гръб на перилата, оставяйки зад себе си ширналия се под нас град.

— Та какво става? — повторих въпроса си.

— Снощи предварителният състав съдебни заседатели определи на кого да бъдат повдигнати обвинения. Холдър, Лестър, Карлин,

Максуини и една инспекторка от Бюрото за съдебни заседатели, която им е давала достъп до компютрите. Тази сутрин ще ги арестуваме едновременно. Така че не го разпространявай, докато не сме прибрали всички.

Много мило, че ми имаше достатъчно доверие, за да ми съобщи преди арестите. Щеше да ми достави огромно удоволствие да отида в съдебната палата и да гледам как извеждат Холдър в белезници.

— Солидно ли е? — попитах. — Все пак Холдър е съдия. Доказателствата ви трябва да са железни.

— Железни са. Максуини издаде всичко. Имаме телефонните разговори, паричните преводи. Даже е записвал някои разговори с мъжа ѝ.

Кимнах. Типичният федерален пакет. Една от причините никога да не поемам федерални дела беше фактът, че ако ги подготвяше Бюрото, аргументите бяха стабилни. Защитата рядко успяваше да надделее. Най-често те прегазваха като валяк.

— Не знаех, че Карлин също е замесен.

— Участвал е в абсолютно всичко. Познавали се отдавна със съдията и тя го използвала, за да направи предложението на Винсънт. Той пък го използвал, за да предаде парите. После, когато започнало да му пари под опашката, защото от ФБР душили наоколо, Карлин го усетил и казал на Холдър. Тя решила, че е най-добре да се избавят от слабото звено, и двамата с мъжа ѝ пратили Максуини да се погрижи за Винсънт.

— Как го е усетил Карлин? Чрез Рен Уилямс ли?

— Да, така смятаме. Сближил се с нея, за да държи под око шефа ѝ. Тя едва ли е знаела какво става. Не е достатъчно умна.

Кимнах и се замислих за всички елементи от пъзела.

— Ами Максуини? Просто е правел каквото му казват, така ли? Съдията му нарежда да очисти някого и той просто го прави?

— Първо, преди да стане убиец, Максуини е бил измамник. Затова изобщо не си мисля, че ни казва цялата истина. Но според него съдията можела да е много убедителна. Само гледай как му обяснила нещата — или Винсънт, или всички те. Нямало друг избор. Пък и му обещала да увеличи неговия дял.

Кимнах и попитах:

— Какви са обвиненията?

— Сговор за извършване на убийство и корупция. Това е само първата вълна. По-нататък ще има още. И това не им е за пръв път. Максуини каза, че през последните седем години бил съдебен заседател четири пъти. Два пъти „невинен“ и две оправдателни присъди по липса на доказателства. В две различни съдебни палати.

Изхъмках. Мислех си за няколко големи дела, завършили с шокиращи оправдателни присъди през последните години.

— Робърт Блейк?^[7]

Бош се усмихна и поклати глава.

— Ще ми се. Както и О. Джей Симпсън. Само че по онова време още не са били в бизнеса. Просто сами изгубихме онези дела.

— Няма значение. Ще е грандиозен процес.

— Най-големият в живота ми.

Бош скръсти ръце и погледна през рамо към града.

— От вас се вижда Сънсет, а от нас — Юнивърсал.

Чух, че се отваря врата, погледнах и видях, че Хейли наднича навън.

— Тате?

— Да, Хей?

— Какво е станало?

— Хейли, това е детектив Бош. Той е полицаи.

— Здравей, Хейли — каза Бош.

Струва ми се, че за пръв път го виждах да се усмихва искрено.

— Здравсти — отвърна дъщеря ми.

— Изяде ли си мюслито, Хейли? — попитах.

— Да.

— Добре, тогава можеш да погледаш телевизия, докато стане време да тръгваме.

Тя влезе и затвори вратата. Погледнах си часовника. Имахме още десет минути.

— Мило дете — рече Бош.

Кимнах.

— Трябва да те питам нещо — каза той. — Ти започна всичко това, нали? Ти си пратил анонимното писмо на съдията.

Замислих се за миг, преди да отговоря.

— Ако кажа да, ще трябва ли да свидетелствам в съда?

В края на краищата не ме бяха призовали пред федералния състав съдебни заседатели. Тъй като Максуйни им пееше всичко, явно нямаха нужда от мен. Не исках да променям това положение.

— Не. Просто искам да знам дали си направил каквото е трябвало — отвърна Бош.

В първия момент реших да не му отговарям, ала в крайна сметка исках да знае.

— Да, аз бях. Трябваше да отстраня Максуйни и да спечеля делото честно. Не очаквах, че Стантън ще се консултира с други съдии за писмото.

— Обадил се е на Холдър да иска съвет.

— И аз така предположих. Той й се обажда, без да знае, че тя стои зад всичко това. После Холдър предупреждава Максуйни да не се явява в съда и го използва, за да разчисти кашата.

Бош кимна, сякаш потвърждавах неща, които вече са му известни.

— И ти си бил част от тази каша. Тя няма как да не се е досетила, че ти си пратил писмото на съдия Стантън. Знаел си прекалено много и е трябвало да те разкарат — точно като Винсънт. Не е било заради информацията в статията в „Таймс“, която подхвърлихме. А заради това, че си съобщил на съдия Стантън.

Поклатих глава. Собствените ми действия едва не бяха довели до смъртта ми под формата на полет от скалата на Мълхоланд.

— Май постъпих глупаво.

— Не знам. Нали си жив и здрав? А на всички тях лошо им се пише.

— Всъщност да де. Каква сделка сключиха с Максуйни?

— Без смъртна присъда. И с възможност за предсрочно освобождаване. Ако всички паднат под ножа, сигурно ще му дадат петнайсет. Във федералната система това означава, че все пак ще излежи тринайсет.

— Кой му е адвокат?

— Двама са. Дан Дейли и Роджър Милс.

Кимнах. Намираще се в добри ръце. Замислих се за думите на Уолтър Елиът, че колкото си по-виновен, толкова повече адвокати ти трябват.

— Доста добра сделка за три убийства — отбелязах.

— Едно — поправи ме Бош.

— Защо едно? Винсънт, Елиът и Албрект.

— Той не е убил Елиът и Албрект. Следите там не съвпадат.

— Какви ги говориш? Убил ги е и после се опита да убие и мен!

Детективът поклати глава.

— Наистина се опита да убие теб, но не е убил Елиът и Албрект. Стреляно е с друго оръжие. И отгоре на всичко няма никакъв смисъл. Защо на тях ще им устройва засада, а после се опитва да инсценира твоето самоубийство? Не се връзва. Максуини е чист за Елиът и Албрект.

Толкова се смаях, че замълчах. Задълго. През последните три дни бях смятал, че убиецът на Елиът и Албрект е същият, който се беше опитал да ме убие, и че се намира на сигурно място в ръцете на властите. Сега Бош ми казваше, че някъде има втори убиец. На свобода.

— В Бевърли Хилс имат ли някакви идеи? — попитах накрая.

— О, да, съвсем сигурни са, че знаят кой го е извършил. Обаче никога няма да успеят да го докажат.

Изненадите продължаваха. Една след друга.

— Кой?

— Фамилията.

— Фамилията с главна буква ли? Организираната престъпност?

Бош се усмихна и поклати глава.

— Не. Семейството. Фамилията на Йохан Рилц. Роднините му са се погрижили за това.

— Сигурно ли е?

— Куршумите, извадени от телата на двете жертви, са деветмилиметрови, от парабел. Произведени в Германия. В полицейското управление в Бевърли Хилс анализираха характеристиките им и това ги отведе до маузер С96, също германско производство.

Замълча за миг, за да види дали имам въпроси. Нямах.

— В управлението смятат, че някой е искал да прати послание.

— Послание от Германия?

— Позна.

Голанц беше казал на семейство Рилц, че цяла седмица ще влача Йохан в калта. Те си бяха заминали, за да не присъстват. И Елиът беше

убит, преди това да се случи.

— Парабел — повторих. — Парабелум. Учил ли си латински, детектив?

— Не съм следвал право. Какво значи?

— Готви се за война. Това е само част от израза. „Искаш ли мир, готви се за война“. Как ще продължи следствието сега?

Той сви рамене.

— Познавам двама детективи от Бевърли Хилс, които ще спечелят от цялата работа една приятна командировка в Германия. Там плащат на своите хора бизнес класа, с онези седалки, дето стават на легла. Всички процедури ще бъдат изпълнени както трябва. Но ако ударът е бил изпълнен прецизно, няма да се разкрие нищо.

— Как са внесли оръжието?

— Не е невъзможно. През Канада или с куриерска служба, ако непременно, ама наистина задължително е трябвало да стигне навреме.

Не се усмихнах. В крайна сметка доброто беше победило. Бош сякаш прочете мислите ми.

— Спомняш ли си какво ми каза, когато ми обясняваше как си разкрил на съдия Холдър, че знаеш всичко?

Свих рамене.

— Какво съм ти казал?

— Че понякога правосъдието не търпи отлагане.

— И?

— И си прав. Понякога наистина не търпи отлагане. Ти беше набрал ускорение в процеса и Елиът като че ли щеше да се отърве. Затова някой е решил да не чака правосъдието и е произнесъл своя присъда. Когато още бях патрулно ченге, знаеш ли как викахме на убийство, което се свежда до елементарно улично правосъдие?

— Как?

— Скорострелна присъда.

Кимнах. Разбирах.

— Тъй или иначе, това е всичко, което ми е известно — наруши тишината Бош. — Трябва да тръгвам, за да се приготвя за арестите. Днес ме очаква хубав ден.

Оттласна се от парапета.

— Странно, че дойде — казах. — Снощи си мислех да те попитам нещо, когато се видим следващия път.

— Да? Какво?

Замислих се за миг, после кимнах. Трябваше да го направя.

— Двете страни на една и съща планина... Знаеш ли, че много приличаш на баща си?

Бош не отговори. Просто впери очи в мен за миг, после пак се обърна към парапета. И отново отправи поглед към града.

— Кога разбра?

— Окончателно снощи, докато разглеждахме стари снимки и албуми с дъщеря ми. Но мисля, че дълбоко в себе си съм го знаел отдавна. Разглеждахме снимки на баща ми. Те все ми напомняха за някого и после се сетих за кого. Просто отначало не го виждах.

Опрях лакти на парапета до него и също се загледах към града.

— Повечето неща, които знам за него, са от книгите — продължих. — Много дела, много жени. Но някои спомени са си мои. Помня, че влизах в кабинета му вкъщи, той работеше вкъщи, след като се разболя. На стената висеше една картина, всъщност репродукция, но тогава я смятах за истинска. „Градината на земните удоволствия“ — или „Градината на наслажденията“, зависи от превода. Шантави, страшни неща за дете... И значи той ме държеше в скута си, караше ме да гледам картината и ме убеждаваше, че не е страшна. Че е красива. Опитваше се да ме научи да произнасям името на художника. Йеронимус Бош.

Не виждах града, който се простираше под нас. Виждах спомена. Замълчах. Беше ред да говори брат ми. И той наистина заговори.

— Помня я къщата. Веднъж му отидох на гости. Представих се. Той лежеше на леглото. Умираще.

— Какво му каза?

— Просто, че ме има. Нищо повече. Всъщност нямаше какво друго да кажа.

„Точно като сега“, помислих си. Какво имаше за казване? Мислите ми някак си скочиха към собственото ми разбито семейство. Почти не поддържах връзка с братята и сестрите, които знаех, че имам, камо ли с Бош. После пък идваше дъщеря ми, която виждах само осем дни месечно. Най-важните неща в живота май най-лесно могат да се съсипят.

— Знаел си през всичките тези години — казах. — Защо не ме потърси? Имам още един природен брат и три природени сестри. Те са

и твои брат и сестри, нали знаеш.

Бош не отвърна веднага. После ми даде отговора, който, предполагам, си беше повтарял няколко десетилетия.

— Не знам. Сигурно не съм искал да се бъркам в живота ви. Повечето хора не обичат изненадите. Поне такива изненади.

За миг се зачудих какъв ли щеше да е животът ми, ако знаех за Бош. Може би щях да съм ченге вместо адвокат. Кой знае?

— Напускам, нали знаеш.

Не бях сигурен защо го казвам.

— Какво напускаш?

— Работата си. Правото. Може да се каже, че скорострелната присъда беше последната в кариерата ми.

— И аз напуснах веднъж. Не се получи. Върнах се.

— Ще видим.

Бош ме погледна, после пак се обърна към града.

Беше прекрасен ден с ниски облаци и студен въздушен фронт, който превръщаше смога в тънка кехлибарена лента на хоризонта. Слънцето тъкмо изгряваше над планините на изток и изливаше лъчите си върху Тихия океан. Виждаше се чак Каталина.

— Ходих в болницата, когато те простреляха — каза той. — Не знам точно защо. Видях го по новините и съобщиха, че си ранен в корема. Тия рани са опасни. Помислих си, че ако им трябва кръв или нещо подобно, може да... Предполагах, че кръвните ни групи са еднакви, нали се сещаш? Както и да е, беше пълно с репортери и камери. Тръгнах си.

Усмихнах се, после избухнах в смях. Не успях да се овладеея.

— Какво ти е толкова смешно?

— Ти, ченгето, си отишъл доброволно да дариш кръв на адвокат! Колегите ти щяха да те заплуют.

Сега беше негов ред да се усмихне и да кимне.

— Виж, не се сетих за това.

После усмивките ни изчезнаха сякаш от само себе си и се възцари неловко мълчание между двама непознати. Накрая Бош си погледна часовника.

— Групите за арестите се срещат след дваайсет минути. Трябва да бягам.

— Добре.

— До скоро, адвокат Холър.

— До скоро, детектив Бош.

Той заслиза по стъпалата. Аз останах на мястото си. Чух колата му да запалва, после той потегли надолу.

[7] Американски актьор, през 2005 г. съден и оправдан за убийството на жена си. — Б.пр. ↑

Стоях на верандата и гледах как слънчевите лъчи се плъзгат над града. През главата ми минаваха безброй мисли — и отлитаха в небето като облаци, красиви и недосегаеми. Далечни. Имах чувството, че никога вече няма да видя Бош. Че той ще остане от своята страна на планината, а аз — от моята, и това ще е всичко.

Чух вратата да се отваря и по верандата зашляпаха стъпки. Дъщеря ми дойде при мен и я прегърнах.

— Какво правиш, тате?

— Просто гледам.

— Добре ли си?

— Да, чудесно съм.

— Какво искаше онзи полицаи?

— Просто да си поговорим. Той ми е приятел.

За миг замълчахме, после тя каза:

— Ще ми се мама снощи да беше останала с нас. Погледнах надолу и лекичко я стиснах за тила.

— Стъпка по стъпка, Хей. Нали успяхме да я вземем с нас на палачинки?

Тя се замисли, после кимна. Съгласна беше. Палачинките бяха някакво начало все пак.

— Ще закъснея, ако не тръгнем. Още веднъж и ще ми намалят поведението.

Кимнах и казах:

— Жалко. Слънцето тъкмо огрява океана.

— Стига де, тате. Нали го огрява всеки ден!

Отново кимнах.

— Да. Поне някъде.

Влязох да взема ключовете, после заключих и слязохме в гаража. Когато изкарах линкълна на задна и го обърнах, слънцето вече беше позлатило океана.

Издание:

Майкъл Конъли. Сребърен куршум

Превод: Крум Бъчваров, 2009 г.

Оформление на корица: „Megachrom“, 2009 г.

ИК „БАРД“ ООД, 2009 г.

ISBN: 978–954–655–016–3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.